

A FILM KEANU REEVES FŐSZEREPLÉSÉVEL A MOZIKBAN

BECSÜLET
BÁTORSÁG
BOSSZÚ

47 RONIN™

JOAN D. VINGE

A FORGATÓKÖNYVET
CHRIS MORGAN ÉS WALTER HAMADA
ÖTLETE ALAPJÁN
CHRIS MORGAN ÉS HOSSEIN AMINI ÍRTA

Libri

Joan D. Vinge

47 RONIN

Joan D. Vinge

47 RONIN

A forgatókönyvet
Chris Morgan és Walter Hamada

ötlete alapján írta:
Chris Morgan és Hossein Amini

Libri kiadó
Budapest

A fordítás az alábbi mű alapján készült:
47 Ronin

Copyright © 2013 by Universal Studios Licensing LLLP

47 Ronin is a trademark and copyright of Universal Studios. Licensed by Universal Studios LLLP.

All rights reserved.

Published by arrangement with Tom Doherty Associates, LLC
175 Fifth Avenue, New York, NY 10010
Tor® is a registered trademark of Tom Doherty Associates, LLC.

Hungarian translation © Farkas Krisztina, Bus András, 2013

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő Darida Benedek

Olvasószerkesztő Gilicze Gábor

elektronikus verzió: eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

ISBN 978-963-310-363-0

Ismerd meg szerzőinket és műveiket a libri-kiado.hu weboldalon, kövesd az újdonságokat és nézz filmeket a nyugatiter.hu blogunkon, csatlakozz közösségünkhöz a [Facebookon!](https://www.facebook.com/)

www.libri-kiado.hu

www.nyugatiter.hu

Ezt a könyvet nagy tisztelettel
ajánlom a következő embereknek:

*a fukusimai ötvennek,
George Takeinek,
Stan Sakainak,*

akiknek bátorsága, becsülete és együttérzése megmutatta nekem, hogy bizonyos értékek egyetemesek és halhatatlanok – lépcsőfokok a bölcsességhez vezető ösvényen. Ezek az erények örökkévalóak, csakúgy, mint a negyvenhét hűséges ronin emléke.

„Mindegyikünknek ki kell taposnunk a saját, igaz utunkat, és amikor ezt megtesszük, az az egyetemes utat fejezi ki. Ez a titok.”

Shunryu Suzuki

A bushido kódex hét hagyományos értéke:

GI (igazságosság)

YU (hősiesség és bátorság)

JIN (együttérzés)

REI (udvariasság)

MAKOTO (őszinteség)

MEIYO (becsület)

CHUGI (hűség)

Köszönetnyilvánítás

Mivel az igazság olykor különösebb, mint egy kitalált történet... Köszönet Stephen Turnbullnak (a *47 Ronin* című mozifilm tanácsadójának) a japán hadtörténetről szóló számos kiváló könyvéért, különösen a *The Revenge of the 47 Ronin – Edo 1703* címűért („*Raid*” sorozat, Osprey Publishing). Szintén nagy hasznát vettem Tadashi Ehara könyvének: *Daimyo of 1867: Samurai Warlords of Shogun Japan*; Charles J. Dunn és Laurence Broderick *Everyday Life in Traditional Japan* című munkájának; Issai Chozanskitól a *The Demon's Sermon on the Martial Arts* című könyvnek, William Scott Wilson fordításában; valamint Andrew Rankintól a *Seppuku: A History of Samurai Suicide* című munkának.

A képekkel társított szövegrészekkel kapcsolatban köszönet Mitsuo Kure *The Samurai* című művének (Europa Militaria-sorozat) a részletgazdag fotókért és a szamuráj hadviselés különféle vonásait megidéző színészekről szóló írásáért; végül Fiona MacDonald *A Samurai Castle* című, John James és David Antram illusztrációival megjelent munkájáért.

Köszönet illeti még a google.com, a wikipedia.com és a SamuraiWiki.com oldalakat – „az istenek útikönyveit” –, melyek, ha nem is tartalmazzák az információt, amelyre az embernek szüksége van, nagy valószínűséggel meg tudják mondani, hol keresse.

Mivel a kitalált történet olykor „valóságosabb”, mint a tények...

Köszönet Stan Sakainak, aki az *Usagi Yojimbo* lapjain mesterien adaptálta képregényre a szamuráj legendát; Laura Joh Rowlandnek lendületes és magával ragadó „Sano Ichiro” című történelmirejtély-sorozatáért, amely éppen a *47 Ronin* napjaiban játszódik; Watsuki Nobuhirónak *Rurouni Kenshin* című mangájáért, valamint a belőle készült animéért; Hayao Miyazakinak a *Mononoke-hime* című művéért, és a többi anime-filmjéért. Szintén köszönettel tartozom

számos egyéb manga- és animesorozat készítőinek, különösen Hiroaki Samurának, a *Blade of the Immortal* és Takehiko Inouének, a *Vagabond* alkotójának; mindkettő mű a Tokugawa-korszakban játszódik.

Mivel olykor egy kép felér ezernyi szóval...

Köszönet az *ukiyo-e* (a japán fametszetek) művészeinek, akiknek szépséges alkotásai oly élénken idézik fel az időket, melyekben éltek, a múlt legendáival együtt – különösen Yoshitoshinak, Kunioshinak, Kunisadának, Hiroshigének, Hokusainak (és azoknak, akik túl sokan vannak ahhoz, hogy itt felsoroljuk őket). Ők nemcsak hogy mély hatást gyakoroltak az európai impresszionista mozgalomra, de később is ihlették azokat az utódokat, akik a modern képregényalbumok, mangák és animék szerzői lettek, valamint művészek és művészetszerető emberek sorát a világ minden táján.

Köszönet illeti még James Frenkelt, szerkesztőt a Tor Booksnál, Cindy Changet és Jennifer Eppert az NBC/Universal Studiosnál, valamint Alexander Beshert és fivérét, Arseny Beshert, akik részletekkel szolgáltak az Asano-klánról, annak történetéről, a klán jelképeiről és lobogóiról, melyek különben teljesen hozzáférhetetlenek egy olyan boldogtalan, Amerikában élő írónak, aki nem olvas japánul.

„Veszélyes, ha olyasmiben van igazunk, amiben a törvényes hatalom téved.”

Voltaire

„Harcolni fogunk, de nem dacból,
Valakinek ki kell állnia az igazságért.”

Jewel: *Kezek*

„Kiválasztott lettél. Indulj el az igaz ösvényen.”

Miyuki Miyabe: *Bátor történet*

Prológus

Japán, 1680 körül

Ha valaki megkérdezi, azt felelte volna, hogy az életéért harcolt, az életéért futott – egész életében menekült. Amikor meggyötört teste már arra is képtelen volt, hogy felemelkedjen a földről, még akkor is egész lelkével, teljes szívéből ellenállt, álmaiban a Fák Tengeréből menekült, meg a hazugságok elől, amikkel ott traktálták, és nem volt hajlandó azzá válni, amivé változtatták volna.

Ám soha nem volt senkihez elég közel a saját fajtájából, vagy elég hosszú ideig a társaságában, aki megkérdezhetné volna.

Ezért hát várakozott, tűrt, és arra a pillanatra gondolt, amikor feltáruul előtte az esély – amíg egyszer csak bekövetkezett.

Most pedig futott, ahogy már napok óta, az őszöreg fák sötétjén át, ahová a napfény aligha hatolt be elég mélyre ahhoz, hogy tudassa vele, mikor fordul át a nappal éjszakába. Elkerülte a távoli fényeket, a nyílt térségeket – utat vagy falut, mindent, ami megcsalhatná a tekintetét, és csapdának bizonyulhatna. Nem kockáztathatott, amíg meg nem állapította, mi az valójában, ami felé rohan.

Kezdett úgy tűnni, a hegyek erdőségei soha nem érnek véget, és valóra válik a fenyegetés, hogy nem tesz majd mást, csak körbe-körbe rohan hasztalanul, amíg végül majd visszatér azokhoz, akikhez tartozik.

Ez azonban hazugság volt, ő tudta, hogy a világ többször is áll, mint a Fák Tengeréből – hogy valamiképpen elérni végül az Óceántengert, amely valóban végtelen, hiszen a hely, ahol a Fák Tengerségek húzódnak, egy sziget volt, amit „Japánnak” neveztek, és tenger vette körül, amely nagyobb volt mindennél, amit csak el tudott képzelni. És valahol ott várja a föld a tenger szegélyénél: teli napfényvel, amit

csak ritkán pillanthatott meg, virágzó fákkal és a rizsföldek buja zöldjével – és teli emberekkel, akik hozzá hasonlók. A saját népével.

Látta már a létezésük, a földjük létezésének bizonyítékát a lopott zsákmányban, melyet a gazdái hoztak vissza rejtőző világukba; a rongyokban, melyeket odavetettek neki, hogy vegye fel őket, és azt állították, azokat valamikor az ő fajtája viselte.

Látta visszaverődni a képmását az erdei tavacskák sima víztükréről, és tudta, hogy igaz: nem volt közülük való. *Ő ember volt.* Látott már más embereket is festett tekercseken és könyvekben, néha megpillantotta őket távolról, még a hangjukat is hallotta visszhangozni a völgyek falai között. A mesterei azonban azt mondták, az embereknek nem kellett – magára hagyták a halál vagy a démonok prédájául, és téved, ha azt hiszi, hogy valaha is visszafogadnák.

Nem volt hajlandó meghallgatni őket, és megesküdt, hogy egy napon rátalál a hazafelé vezető útra, megtalálja a helyet, ahol szívesen fogadják, még azután is, hogy olyan hosszú időre nyoma veszett.

Egy napon... talán már ma.

Ritkulni kezdett az erdő, megváltozott a fény, élesebb lett, ahogy a fák fogyatkoztak előtte. Közöttük időnként az égboltot visszatükröző vízfelületet pillantott meg, és tágas, zöld mezőket, a szín olyan élénken ragyogott, ahogy még sohasem látta azelőtt.

A lélegzete a mellkasában rekedt, amint hirtelen előbukkant a fák közül, és betöltötte a látóterét egy olyan világ, melyet addig csak az álmaiban látott. Megtántorodott, megállt, és a kezével beárnyékolta a szemét a nappali verőfény ragyogása ellen. Ez nem lehet káprázat – még az ő hatalmuk sem képes ilyen mérhetetlenül nagy dolgot láttatni vele, ha az nem valódi.

Ám amikor végül megindult a nyílt térség felé, a teste megingott a körülötte lévő üresség döbbenetétől: nem volt előtte egyéb, mint egy nyílt mező és az ég, ő pedig olyan védtelen maradt, mint a nyúl, amely fölött sólymok keringenek. Hirtelen a tudatára ébredt, milyen bizonytalanokká váltak a lábai, és hogy a teste reszket a kimerültségtől. A hasa fájt az éhségtől, a látása elhomályosult, a szeme égett, mintha megérkezése az álmok földjére hirtelen

túlságosan is valóságossá tette volna a saját létezését. A karját továbbra is pajzsként tartva a fény ellen erőt vett magán, hogy menjen tovább, hogy összpontosítson az előtte húzódó útra, és ne nézzen se hátra, se lefelé.

Ezért nem vette észre a part meredélyét, amely hirtelen tűnt el a lába alól. Elvesztette az egyensúlyát, és éleset kiáltott, amint nehéz csobbanással a patakba zuhant. Csak feküdt az éles köveken, ahová esett, végképp kimerülve, és ismét mozgásképtelenül, maga is akár egy kődarab. A hűvös víz átfolyt a teste fölött, és csillapította a zúzódások és karcolások fájalmát, melyekről túl sokáig nem vett tudomást. Nem hallott mást, csak a lélegzete reszelős sípolását, és a fülében dörömbölő vért.

Ekkor magasan a levegőben meghallotta egy sólyom vijjogását, amely megpillantotta a zsákmányát. Küszködve megpróbált talpra állni, ahogy a menekülési ösztön, az ösztön, hogy fusson tovább, ismét felébredt benne. Remegő karjai azonban nem voltak többre képesek, mint hogy hagyták az oldalára rogygni, mielőtt ismét összecsuklott, és nem volt többé képes sem mászni, sem felállni, de még térdre emelkedni sem. Abban a pillanatban semmi sem jutott az eszébe, ami elég rémisztő vagy szörnyűségees ahhoz, hogy mozgásra készítse a testét.

Érezte, ahogy a napsugarak szokatlan érintése felmelegíti halottsápadt arcát, két csukott szemhéja úgy izzott, mint egy-egy rizspapír lámpás. Csak feküdt, várt, és már azon tűnődött, vajon a következő ismeretlen érzés a húsába tépő sólyomkarmok okozta fájdalom lesz-e, amikor közeledő állatok nesze ütötte meg a fülét – köveknek ütődő patáké, a magas fűben surrogó lábaké: lovak lehetnek? *És emberi hangok...*

Olyan mozdulatlanul feküdt, mint a halottak, hallgatta, ahogy közelednek, és remélte, hogy bárkik legyenek is, halottnak hiszik majd, és úgy mennek el mellette, mint egy árokba hajított tetem mellett.

Most azonban árnyak vetültek rá, ahogy a lovasok megálltak a patakparton, éppen fölötte. Bőr, kelme neszét, és fém koccanását hallotta, amint előrecsúsztak a nyeregben. Résnyire kinyitotta a szemét, hogy lássa, ki vagy mi talált rá.

A két, hozzá legközelebb álló lovas, neki úgy tűnt, lehetetlen magasságból és szögből bámult le rá: két férfi, akiknek az öltözéke furcsább és finomabb volt, mint amit valaha látott. Mindkettejük oldalán két összeillő kard, melyek szamuráji rangjukat jelölték – a Fák Tengerén túli világ legelőkelőbb harcosaiét.

Érezte, ahogy egyre több tekintet állapotodik meg rajta, amint a többi lovas is csatlakozott a kettőhöz, akik fentről nézték; szinte érezte a súlyát pillantásaiknak. Mozdulatlanul feküdt, alig lélegzett, és a beszédükre fülelt, amely annyira eltért azoktól a hangoktól, melyeket megszokott, hogy alig tudta kivenni a halkán elmormolt szavakat.

- ... valóban egy holttest?
- Nem innen való. Kicsoda lehet...?
- Nem, inkább – *micsoda*. Nem hasonlít emberre.
- Asano nagyúr...!

Az idősebb férfi, aki egy nagyúr méltóságával ült a lova nyergében, a mellette álló harcos felé biccentett.

– Oishi – és odaintett a patakban fekvő fiú felé –, nézd meg, hogy életben van-e.

A fiú teste majdnem elárulta magát, ahogy hirtelen remegés futott végig rajta, amikor a nagyúr mellett lovagló szamuráj leszállt a nyeregből, és megindult lefelé a lejtőn.

Ekkor a nagyúr is leszállt a lováról, noha több hang is tiltakozott. A kesztyűs öklén ülő sólymot átadta valaki másnak, és megállt, figyelmesen követve vazallusa mozdulatait, aki odaért a fiúhoz, megfogta a karját, majd a hátára fordította.

A fiú továbbra sem mozdult, és visszafojtotta a lélegzetét. Résnyire nyitott szemhéján keresztül látta, hogy a nagyúr szemmel látható kíváncsisággal és meglepetéssel bámul le rá, ám az arcán távolról sem árulkodott semmi gyilkos szándékról.

– Nem Akóból származik – jelentette ki teljes bizonyossággal a fiút tartó szamuráj. – Hogyan tudott idáig eljönni? Hiszen nem juthatott át az út menti ellenőrző pontokon.

A nagyúr elindult a patak felé ereszkedő enyhe meredélyen, de az Oishi nevű szamuráj feltartott kezével óvatosságra intette, miközben leguggolt a fiú mellé. Az észrevette, hogy Oishi nem sokkal idősebb

nála: a fiatal szamuráj tekintete teli volt gyanakvással, amint az arcába meredt.

Oishi tétovázva kinyúlt, és megérintette a fiú borotvált fején elől éktelenkedő sebeket, melyek úgy festettek, mintha valaki kiolvashatatlan varázsigét karcolt volna a bőrébe. Ezután egy kesztyűs kéz hirtelen megragadta az állát, és elfordította az arcát, hogy jobban megnézhesse. A szamuráj összehúzta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Ez nem ember, *tono* – fordult ismét az urához. – Váltott gyerek – egy alakváltó. Biztosan a Tengu erdőségből érkezett, vagy messziről, a hegyek közül.

– Dehogynem ember – mondta most egy másik hang undorral. Mindenki leszállt a lováról, és összegyűlt a patakpart felső szegélyén. – Félvér. Nézzétek meg az arcát. Valami szalmahajú ivadéka a Holland-szigetéről. Még egy szajha sem viselné egy félvér poronty szégyenét...

Asano nagyúr a beszélő felé fordult, és egy pillantással elhallgattatta. Oishi ismét oldalra fordította a fiú fejét, alaposan megnézte a profilját, és az arcán még jobban elmélyült a fintor.

Ekkor egyszerre megmerevedett, mert a fiú rejtett tokból előhúzott kése hirtelen a torkának nyomódott. Oishi olyan mozdulatlan maradt, mint a kövek a patakmederben, most ő volt, aki lélegzetet sem mert venni. A fiú szeme tágra nyitva, haraggal telve meredt rá. A karja megremegett, és Oishi nyakán keskeny vércsík jelent meg.

Oishi ekkor egy macska fürgeségével megragadta a fiú csuklóját, és olyan élesen megcsavarta, hogy a fiú halkán felkiáltott, és küzdelem nélkül elejtette a kést. Azután az egész teste elernyed, és ismét kiszállt belőle minden erő Oishi szorításában.

Oishi kíméletlenül a hasára fordította a fiú testét, és sebekkel borított fejét a víz alá nyomta.

– Oishi!

Az Asano nagyúr hangjából kicsengő düh hallatán Oishi úgy engedte el a fiú fejét, mintha megégette volna a kezét.

– De uram! – ellenkezett, és vette a bátorságot, hogy felpillantson.

– Ez egy démon, nem gyerek!

– De gyerek – felelte Asano nagyúr, és a hangja szigorú volt, de együttérzés csengett benne, amit Oishi soha nem lesz képes megérteni. – Emeld fel.

Asano nagyúr saját maga nyújtotta a kezét, hogy segítsen Oishinak szárazra húzni a fiú testét. Annak még csuromvizesen és eszméletlenül sem volt szinte semmi súlya, olyan könnyű volt, mintha még a csontjai belsejét is csak levegő töltötte volna ki, mint a madaraknak.

A többi vazallus is társult hozzá, amint megbizonyosodtak róla, valóban ez uruk döntése. Az eszméletlen fiút elvitték a patakpartról, és ráfektették egy ló hátára, melyet arra szántak, hogy egy kevésbé meglepő zsákmányt szállítson haza a mostanra teljesen elfeledett vadászatról.

*

Éjszaka volt, amikor a fiú ismét kinyitotta a szemét – olyan éjszaka, amelyet még soha nem látott. Valamiképpen rákötözték egy ló hátára, ami megnehezítette a légzést, a gondolkodást pedig még inkább. Az utolsó emléke a fiatal szamuráj tekintete volt, és az erős kéz, amely a víz alá nyomja a fejét...

Most pedig ez. Felemelte a fejét, és megpróbált értelmet adni mindannak, amit meglátott, amikor megállt a ló. Felpillantott a csillagokkal halványan pettyezett éjszakai égboltra a kézzel faragott kövekből épített falak fölött, melyeket festett, vakolt falak és cseréptetők koronáztak. A fáklyák lobogó fényében meglátta lovaikon a férfiakat, akik elfogták – majd egyre több embert gyalogosan, akik körbevették őket. Az arcok hasonlítottak egymásra, ami jó érzéssel töltötte el, mert sokkal, de sokkal inkább hasonlítottak a sajátjára, mint bárkié, akit valaha is ilyen közelről látott.

Amikor erőlködni kezdett, hogy továbbra is szemmel tarthassa őket, köréje gyűltek, az arcukat félig beárnyékolta a sisakjuk – most sokkal testesebbek és magasabbak voltak, mint ahogy elképzelte: komor férfiak az örök fegyverzetében, akik arcukon ugyanazzal a kifejezéssel bámultak vissza rá, mint amit az Oishi nevű ábrázatán

látott, azén, aki megpróbálta vízbe fojtani. Kemény, hideg, megvető pillantással, amely megtelt undorral és gyanakvással: mintha egy démon vagy egy vadállat képébe bámulnának, nem pedig egy emberi lényre – *nem egy közülük valóra.*

A szívverése kihagyott, a keze ökölbe szorult. Anélkül, hogy érte nyúlt volna, tudta, hogy a kését elvették – mint ahogy azzal is tisztában volt, semmi reménye harc árán kiszabadulni ebből a kőfalakkal körülvett erődből, sem pedig megszökni ennyi ellenséges, jól felfegyverzett harcos elől. *Mit akarnak tenni vele? Miért hozták ide?*

- ... hogy egy szalmahajú ivadéka a Holland-szigetről.
- Vagy lehet, hogy angol?
- Egy démon...
- ... veszélyes, meg kell szabadulnunk tőle!

Miközben a mormoló hangokra figyelt, egyszer csak világossá vált előtte, hogy ezek készen állnak... *Valamelyik csillogó penge bármelyik pillanatban lenyisszanthatja a fejét, vagy az erős kezek úgy törhetik el a nyakát, mint egy vékony gallyat.*

Az erőfeszítés, hogy félelme kimutatása nélkül nézzen szembe ezekkel a pillantásokkal, csődöt mondott. *Az Öreg nem hazudott. Odakint sem várta soha semmi, ami jobb lett volna annál...*

Rúgkapálni kezdett a kötelek között, melyek a ló hátára rögzítették, mint légy a pókhálóban, mert a pánik a tüdejébe hatoló vízhez hasonlóan öntötte el a testét – végül érezte, ahogy egészen alámerül benne.

És ekkor hirtelen egy újabb arc bukkant fel előtte, olyan váratlanul, mint a hold tányérja. Egy lányé, aki talán még nála is fiatalabb volt; hosszú, fekete haja úgy omlott alá, mint egy selyem vízesés... a kezében lámpást tartott, repdeső köntöse a holdfény és a kora tavasz színeiben játszott, virágok és patakok díszítették.

A szamurájok hátrébb léptek, és úgy hajtottak fejet előtte, mint egy istennő előtt, miközben a lány tökéletes nyugalommal haladt előre közöttük, amíg egyszer csak ott állt előtte. Felemelte a lámpást, és ezzel meleg, védelmező fénnel burkolta be kettejüket; ő felpillantott, a lány pedig nyugodtan visszanézett rá. A félelem a fiú szemében csodálkozássá szelídült, ahogy a lányt nézte, és rájött, hogy annak

tekintetében sem félelem, sem undor nincs, pusztán csendes kíváncsiság, és aggodalom, amely lassan együttérzéssé változott, mintha valamiképpen a fiú minden gondolatát és érzését értette volna anélkül, hogy egyetlen szó is elhangzott volna akár kettejük, akár mások között.

A lámpás fényében a fiú észrevette, hogy a szamuráj nagyúr még mindig a lován ül a lány háta mögött. A fiú döbbenten látta, hogy mosoly ömlik szét az arcán, amint őket nézi, amint a lányt nézi... a büszkeség és a beleegyezés mosolya.

Ahogy a vadásztársaság megindult előre a kastély felső udvarára, a lány megfogta a ló kantárját. Amikor az egész testen elhatalmasodó megkönnyebbüléstől már csaknem lezárult a szeme, a fiú még akkor is kapaszkodott a lány pillantásába, a pillantás túlvilági szépségébe, abba a szelíd elfogadásba, amelybe szinte valamiféle tisztelet vegyült, amikor a lány visszanézett rá. Úgy lépkedett mellette, mintha nemcsak a lovát, de a sorsát is vezetné, és bátorítaná, hogy akárhová viszik is, amíg az ő védelme alatt áll, semmi bántódás, semmi gonoszság nem érheti.

Amikor ráeszmélt, hogy amióta csak az eszét tudja, először van biztonságban, hagyta, hogy a szeme lecsukódjon.

*

– Nem fél a mai vadászat zsákmányától, Mika úrnő?

Mika felnézett Oishi Yoshióra, apja *karoujának* – fő vazallusának – fiára, aki óvatosan vezette a lovát az oldalán. Megrázta a fejét, mert a kérdés zavarba hozta.

– Miért kéne félnem? – kérdezte, és akarata ellenére egy kissé feljebb emelte a fejét, mert mintha a zavarodottság halvány nyomát fedezte volna fel Oishi hangjában. – Hiszen csak egy fiú. Egy szegény fiú...

Hátrapillantott a mellette lépkedő ló hátán mozdulatlanul fekvő kis testre.

Oishi egy napon elfoglalja majd apja, a *karou* helyét, most azonban még maga sem igen volt más, mint egy fiatal fiú, aki még mindig hatása alatt állt, hogy nemrégiben elnyerte a harcos rangját.

– Az embereknek az a véleményük, hogy nem emberi lény – inkább valami állat, vagy démonivadék.

A lány vállat vont, mintha ő is így gondolná, de ez a legkevésbé sem ijesztené meg.

– Úgy tűnik, csak ön és az édesapja nem lát egyebet, pusztán egy fiút...

A lány elmosolyodott, és megrázta a fejét, amitől hosszú haja hullámot vetett a hátán.

– Az apám lánya vagyok, ifjú Oishi – felelte, és figyelte, ahogy Oishinak elakad a lélegzete, mintha lenyelt volna egy nagy adag erős *wasabit*.

– Az édesapja emberei azonban aggódnak... bocsásson meg, úrnőm, de mindannyian egyetértünk abban, hogy veszélyes egy ilyen furcsa lényt bevinni a kastélyba... hogy a pusztá jelenléte balszerencsét hoz Akóra.

– Ugyan már, lószart! – válaszolta a lány jól érthetően, miközben örömmel nyugtázta maga körül a döbbszent arcokat, amíg csak meg nem látta az apját. A férfi helytelenítő pillantást vetett felé a válla fölött, azután körülnézett, mintha a lánya dadáit keresné.

– Ez csak egy fiú.

Most nem mondott mást, csak az igazságot, de látta, hogy a férfiak közül néhányan vagy leereszkedő, vagy aggodalmas tekintettel néznek rá.

– Semmiben sem különbözik tőlünk – emelte meg egy kissé a hangját.

Erre most inkább sajnálkozó, mint megrovó pillantásokat kapott, melyek semmivel sem voltak kevésbé bosszantóak. Tudta, mi jár a fejükben: egy lánygyermek, még ha az uruk lánya is, igazán oktan teremtmény, ha nem ismeri fel azokat a formákat, melyeket a gonosz magára ölthet. Hirtelen úgy érezte, magyarázatot kell adnia, és így szólt:

– Ő is fél az idegen helyektől és az ismeretlen emberektől. Éppen úgy, ahogy mi.

A fiúra nézett, mert eszébe jutott a rettegés, melyet a sötétbarna szemekben látott, amikor először beléjük nézett: olyasvalaki

pillantása volt, aki elveszetten és magányosan vergődött az ellenség kezei között.

Aztán eszébe jutott az is, mennyire megváltozott a fiú arca, amikor a tekintetük egymásba kapcsolódott. A hangja ellágyult, és sóvárgás érzett ki belőle:

– És mindennél inkább tartozni akar valahová, valakihez... éppúgy, ahogy mi magunk.

Oishi egy perccel tovább nézett most le rá, az arca szinte elgondolkodó kifejezést öltött. De aztán csak vett egy mély lélegzetet, ami inkább sóhajtásnak hangzott, és előrerúgta, hogy csatlakozzon a lány apjához.

*

Amikor a fiú ismét felnyitotta a szemét, megint egy másik világban találta magát – nem tudta biztosan, visszatérő látása vajon egy újabb álmot vetít-e elébe, vagy a túlvilági életét, amely minden képzeletét felülmúlja.

Egy futonon feküdt, a kitömött matrac olyan lágyan tartotta a testét, mint egy felhőgomoly. A paplan és a hímzett selyemtakaró éppen elég meleget adott, és úgy enyhítette törődött, sebekkel borított testének fájdalmát, mint szerető karok ölelése. A gyertyafény fokozatosan feltárta előtte a helyet, ahol pihent – többé nem sivár kőfalak vették körül, hanem egy szoba, melynek padlóját finom szövésű *tatami* szőnyegfonat fedte. A válaszfalak fényezett fából készültek, az üres helyeket közöttük festett paravánok töltötték ki. A papírparavánokat virágzó fák és egzotikus madarak borították, képek, melyek a kinti világból származtak, és sokkal szebbek és hívogatóbbak voltak, mint bármelyik valódi táj, amelyet életében látott.

Teljesen egyedül volt a szobában – nem álltak körülötte komor, lándzsát vagy kivont kardot tartó samurájok, még az a fiatal lány sem mutatkozott, aki olyan hirtelen bukkant elő, és készítette meghátrálásra a harcosokat. Eszébe jutott, ahogy a szemébe nézett, és rámosolygott – ez volt az első alkalom, hogy valódi és meleg mosoly ragyogott rá.

Azon töprengett, vajon hová tűnhetett a lány... hogy vajon nem *tennyó* volt-e, egy égi tündér, akit azért küldtek, hogy őt idehozza. Bárcsak elég sokáig mellette maradhatott volna ahhoz, hogy elmondja, hol van az az *ide*, és hogy most mihez fogjon... Csak azért ébredt fel ezen az álmainál is szépségesebb túlvilágon, hogy rájöjjön: itt is ugyanolyan magányos, mint életében? Lehunyta a szemét, mert érezte, hogy égni kezd, és hagyta magát visszamerülni a felejtés békéjébe.

*

„*Sakura, sakura... yayoi no sora wa...*”

Egy hangra ébredt, amely ezt énekelte: „...cseresznyevirágot hoz az április...”

Egy fiatal lány hangja volt, olyan lágy és édes, mintha a levegő része lett volna, amit belélegzett.

„.../zaya, jer velem... nézzük meg, hogyan virágoznak a cseresznyefák...”

Erdei neszekhez szokott füle elárulta, hogy a dal nem a levegőből érkezik, hanem valahonnan oldalról. A fejét az ágya melletti áttetsző rizspapír tolóajtó felé fordította, mely egy kissé nyitva állt. Egy árnyalakot látott a fal másik oldalán, ott térdelt, ahol már nem láthatta... egy fiatal, éneklő lány árnyát.

Artikulálatlan hang hagyta el a torkát, és kezét a fal nyílása felé nyújtotta.

Az éneklés elhallgatott, és ő attól félt, az árnyékleánynak is nyoma vész, a lány azonban előrehajolt, és félénken bekandikált rá az ajtónyíláson keresztül. Az a lány volt, akivel korábban találkozott a kastélyudvaron.

Találkozott a tekintetük, és a mosoly a lány arcán éppen olyan volt, mint akkor, mintha valóban boldog lenne, hogy ismét ébren látja. Benyúlt, hogy megérintse megfeszülő kezét. Az ujjai lágyak voltak, melegek és valódiak. A kezében hímzett selyemkendőbe csomagolt kis batyut tartott, melyet most gyorsan mellé ejtett a matracra, aztán visszahúzta a karját.

A fiú csak ekkor vette észre a falon a többi, halványabb árnyékot, amint azok mozgásba lendülve a fiatal lány kíséreeként öltöttek testet, akik a lánnyal együtt türelmesen váraoztak az ébredésére.

Sürgető és dorgáló női hangokat hallott, miközben a szolgálók talpra állították a *tennyót*, és áttessékelték a falon túli szoba túlsó végébe, egy másik ajtónyílás felé. Nem maradt ideje, hogy akár csak egyetlen szót szóljon a fiúhoz, de ő a hullámozó köntösök suhogásán át női hangokat hallott: „...Mikahime...”, meg „...régén itt a lefekvés ideje!” A lánnyak még sikerült a válla fölött hátrapillantania, mielőtt elsodorták volna a fiú szeme elöl.

Ekkor az Oishi nevű fiatal szamuráj indult el kifelé utánuk onnan, ahol eddig némán állt őrt. Megtorpant az ajtóban, és az imént távozott Mikahime után bámult, mielőtt visszanezett a fiúra. A tekintete fürkésző volt és kétségekkel teli, mintha nem tudná elképzelni, az ura és az égi tündér miért vonzódnak annyira olyasvalamihez, amit ő csakis fenyegetésként tudott értelmezni. Végül azonban elfordult, majd ahogy kilépett, a keze lecsúszott a kardja markolatáról, és behajtotta maga mögött a paravánt.

A fiú lassan, óvatosan félkönyékre emelkedett, és a kendőbe bugyolált csomag felé nyúlt, melyet Mikahime hagyott ott neki... „*Mika-hime... régén itt a lefekvés ideje!*” Akkor végtére is nem lehet más, mint ember: Mika úrnő, annak az úrnak a leánya, aki megmentette őt – Oishitől és a saját szamurájaitól. „Asano nagyúrnak” szólították – ő volt ennek az álomszerű kastélynak és a körülötte fekvő földeknek, és minden rajtuk élő embernek a *daimyója*. Vajon ez a névtelen fiú is közékük tartozik majd egy napon, ez a fiú, aki számos értelemben vadidegen volt; hogy mennyire, azt még maga sem tudta felfogni? Lehetséges volna...?

A kezébe fogta a lágyan susogó selyemkendőt, és szemügyre vette a hímzést, mely még jobban kiemelte a kelme finom színeit. Áhíthatóhoz hasonló érzés fogta el e hely pusztá létezésétől, ahol még a legközönségesebb ruhadarab is úgy festett, mintha varázslat járta volna át.

Az orra azonban arra figyelmeztette, e finom anyagba bugyolált csomag másból is áll, mint festékből és hímzésből... ételszagot érzett. Az éhsége hirtelen úgy kezdte marcangolni, mint a vadállat,

aminek a szamurájok őt vélték. Ügyetlen kézzel kibontotta a csomagot, és nekilátott a tartalmának.

A rizs kivételével egyik ételt sem ismerte fel, de még az egyszerű rizs sem hasonlított semmihez, amit eddig megszokott. Ám bármilyen éhes volt – és bármennyire félt, hogy a rizs, és minden egyéb körülötte úgy foszlik semmivé, mint egy varázslat –, észrevette, hogy az ételt, melyet Mika-*himétől* kapott, olyan kiválóan készítették el, mint minden mást ezen a helyen. Minden egyes falat egzotikus íze arra készítette, hogy megálljon, és ne nyelje le egészben, hogy lassabban egyen, minden harapást gondosan megízelve, amit még soha nem tett azelőtt, mert minden étel, amit eddig valaha is kapott, csak arra szolgált, hogy életben tartsa.

Az evés öröme ennek ellenére túl hamar elszállt. Akár örökké is tudta volna enni ezeket a fogásokat... boldogan befalt volna annyit, amennyit ő maga nyom, még abból az ennivalóból is, amit éveken keresztül a túlélés érdekében nyomott le a torkán.

Éhségének hevessége a féleleméhez hasonlóan csillapodott, a kimerültség még üres gyomrán is felülkerekedett. Úgy látszott, csoda történt vele, noha meg volt győződve róla, hogy csodák nem léteznek.

És bár még abban sem volt biztos, hogy életben van-e, vagy meghalt; az álmok földjén találta magát, ahol a fekhely lágy volt, a takaró selyme pedig úgy hűsítette, mint Mika altatódala. Most már semmi oka nem volt, hogy nyitva tartsa mindig éber, mindig bizalmatlan szemét. Így hát ezúttal szándékosan engedte lecsukódni a szemhéját, és álomba merült...

*

Mika ragaszkodott hozzá, hogy a fiút Kainak nevezzék el – a tenger után –, hiszen amikor megérkezett hozzájuk, még semmilyen névvel nem rendelkezett. Az első szavak azonban, melyeket kiejtett, amikor szólni akart hozzájuk, a „Fák Tengerére” vonatkoztak. A Fák Tengere olyan hely volt, ami csak a legendákban és a nép meséiben létezett – olyan hely, melyet Ako egyetlen lakója sem látott még soha, és a sógunátus hivatalos Japán-térképein sem szerepelt. A józan

gondolkodású férfiak az Ako-kastélyban abban is kételkedtek, hogy létezik egyáltalán, legalábbis földi síkon, jóllehet valahányszor csak Kaira pillantottak, úgy tűnt, ő csakis egy efféle helyről érkezhetett.

Azt könnyen elhitték, hogy egész életében az erdőben élt, és az is szinte teljesen nyilvánvaló volt, hogy szülők nélkül. Még az is lehet, hogy magára hagyták odakint, és farkasok táplálták, mert még a legtanulatlanabb paraszt is többet tudott a helyénvaló viselkedésről, mint Kai. Japán beszéde erőltetett és furcsa volt, még egy idegen is nevetségesnek találta volna, bár az igaz, hogy lassan-lassan azért fejlődött.

Már az is csodaszámba megy, hogy Kai egyáltalán tud beszélni, gondolta Oishi, miközben Mika-*hime* fő szolgájával az előszobában ácsorgott, és arra várt, hogy Asano nagyúr behívja őket. Ezzel együtt is a fiú még egy sáskajárásnál is nagyobb gondot okozott.

Asano nagyúr igyekezett helyet találni neki a kastély dolgozói és szolgálói körében, mert úgy vélte, alkalmas lenne hírvivőnek, vagy küzdőtársnak a fegyverhordozók számára, hiszen két dologhoz kétségtelenül igen jól értett: úgy futott, mint a szél, és úgy küzdött, mint az ördög. Oishi félrepillantott, a büszkesége nem engedte, hogy a szolgáló meglássa a grimaszt, melyet a bámulatós ötlet csalt az arcára.

Oishi véleménye szerint Asano nagyúr a tökéletes *daimyo* megtestesítője volt – éppolyan kiváló vezetői erényekkel rendelkezett, mint amilyen nagyszerű harcművész volt, és olyan tehetséget mutatott a magas művészetekben, mint Konfuciusz akármelyik tanítványa.

Talán a minden nagy embert kísérő csavaros végzet tette, hogy még az ő urához hasonló bölcszet is foglyul ejthettek olyan képzetek, melyek még egy bódhiszattva türelmét is kikezdték volna.

Bár Kai csak félvér volt, nem igazi démon, akkor sem lehet eléggé fegyelemre nevelni ahhoz, hogy követni tudja a szigorú szabályokat, melyeknek a kastély szolgálói kénytelenek voltak engedelmessé tenni, vagy elég magabiztossá tenni ahhoz, hogy egymagában, futárként kiküldhessék a világba.

Asano végül azon megalázó incidens alkalmával győződött meg róla, hogy Kai alkalmatlan a kastélybeli életre, amikor a fiú elbitorolta

egy forrófejű, Yasuno nevű fiatal vazallus hivatali kötelességét. Kai tudatlanságában segédkezni próbált urának és Mika-*himének*... és megérintette őket. Yasuno ott, azon a szent helyen megölte volna Kait, ha Asano nagyúr meg nem akadályozza. Oishi kételkedett benne, hogy Yasuno valaha megbocsátja vagy elfelejti a megszégyenülést, amit Kai okozott.

Kai nyilvánvalóan szégyellte magát a hibája miatt, és ez legalább annyira meglepte Oishit, mint urának kitartó hite a fiúban. Mindenkinek, aki erre a világra született, megvolt a helye benne, és ismerte is azt – kivéve Kait. Még azt sem tudta elviselni, hogy a kastély területén éljen, a falak közötti nyílt tér nyugtalansággal töltötte el, és szórakozottá tette. Oishi személyes véleménye az volt, hogy mivel a fiú pusztán Asano nagyúr együttérzésének köszönhette a puszta életét, a hálóját azzal kellett volna kimutatnia, hogy egyszerűen ismét eltűnik az erdőségben, ahonnan jött.

Ám úgy tűnt, Kai egyetlen pozitív tulajdonságot mégiscsak kifejlesztett magában – Oishi szemében a legkevésbé valószínűt –, mégpedig az urukhoz való hűséget, amely olyan teljes volt, mint a kudarc, hogy a társasági viselkedés bármely formáját elsajátítsa, amely felhatalmaz egy férfit arra, hogy „civilizáltnak”, vagy akár csak „embernek” nevezze magát.

Mindazonáltal azon tény hatására, hogy a fiú csak az állatokkal való együttélésre volt alkalmas, Oishiban megfogalmazódott egy gondolat, és össze is szedte a bátorságát, hogy kimondja... Így hát Asano nagyúr kijelölte Kainak a kutyaólak takarításának feladatát. Kiderült, hogy ez végre egy megfelelő párosítás, és Oishi újabb egyetértő biccentést kapott az urától, aki egy napon majd őrá támaszkodik, mint fő vazallusára.

A fiú hibátlanul hajtotta végre a feladatát, panaszszó nélkül, és olyan szorgalmasan, mintha a saját családjáról gondoskodott volna – erre Oishiban felébredt a gyanú, talán valóban farkasok, ha nem egy *kitsune* nevelte fel. Olyan ügyesen bánt a kutyákkal, mint amilyen jó volt hozzájuk, ami ellensúlyozta az emberi lényekhez fűződő kapcsolatában tanúsított ügyetlenségét. A legnagyobb és leggorombább akiták – azok a vadászkutya, amelyek akár egy medvét is megfékeztek, vagy futó szeszélyből egyetlen harapással

megszabadítottak egy embert a karjától, ha az megsértette őket – a farkukat csóválták és az arcát nyalogatták, ha belépett a ketrecükbe, és olyan kezessé váltak, mint a kölyökkutyák.

Oishi felsóhajtott, és egyik lábáról a másikra állt. Kai már régen végzett a feladatával a kutyaólaknál, és odakint kóborolt a kastély falain túli földeken és erdőkben. Oishi hajnalban kelt, hogy felöltözzön, rendbe szedje a szobáját, és megreggelizzen a szüleivel. Azután, mint atyja gyakornokára és segédjére, annyi papírmunkát, őrszolgálatot és harcművészeti gyakorlatot osztottak rá, hogy alig maradt ideje arra, hogy megfürödjön, imádkozzon, és elköltse a vacsoráját – a barátokkal elfogyasztott szakéről és a közös tréfálozásról nem is beszélve. Éjfélig nem kerül ágyba – és még akkor sem hunyhatja áldott álomra a szemét, amíg nem elmélkedett a mögötte álló nap hasznos voltáról.

A sztoikus kifejezés mögött, melyet mindig az arcán viselt, amikor arra várt, hogy Asano nagyúr a színe elé rendelje, lánggra lobbant a neheztelés szikrája. Voltak más kötelességei is, neki sokkal fontosabb dolgokkal kellett foglalkoznia. Mit csinál ő itt tulajdonképpen, amikor arra kényszerül, hogy a fő szolgálót kísérje, aki panaszt akar tenni Asano nagyúrnál a démoni kutya fiúra...? Oishi öntudatlanul megdörzsölte fáradt szemét.

Rájött, hogy Haru asszony voltaképpen nem is Kai miatt aggódik – hanem Mika-*hime*, Asano nagyúr lánya miatt, aki kiszökött Kaijal a mezőkre. A bolondos lány megmagyarázhatatlan módon még mindig ugyanolyan szórakoztatónak találta a fiút most, amikor az kutyák ürülékétől büzlött, mint amikor tetőtől talpig sár borította...

Oishi hirtelen éber lett, amikor végre a nevét hallotta a szomszéd szobából.

*

– Kai! – kiáltott Mika félig nevetve, félig könnyörgőn. – Várj!

Kai hosszú lépteivel, bő parasztruhájában mindig messzire megelőzte, és úgy tűnt, soha nem fárad el. Meg persze a lány új papucsja sem segített, hogy lépést tartson a fiúval. Kai csak akkor

állt meg, amikor felért a dombtetőre. Végül hátranézett, és megvárta, amíg Mika utoléri.

Mihelyst kikerült kétségbeesetten kötelességtudó szolgálói pillantása alól, azonnal lerúgta merev facipőjét. Kimonóját a térdéig felgyűrve mezítláb rohant oda, ahol biztosan megtalálhatta Kait a napnak e szakában.

Ő pedig ott volt, szokás szerint a patakparton ült füle alá érő barna hajjal, kifakult ruhájában, mely még mindig nedves volt az ólaknál végzett munkát követő mosakodástól. Olyan tisztán tartotta magát, mint akármelyik szamuráj, tekintetbe véve a körülményeket.

Mika azon tűnődött, mit tesz majd, ha az idő hidegre fordul: feltöri a jeget a patak felszínén, hogy megfürödjön, olyan fegyelmezetten, mint egy szerzetes? Talán még egy kis tüzet is rak, hogy megszáritkozzon mellette, vagy csak ott ül reszketve a patakparton, amíg oda nem fagy a földhöz?

Vajon itt ül majd, ugyanezen a helyen, nap nap után, csak mert azt reméli, ő eljön hozzá, és rátalál...?

Amikor a lány ma megérkezett, a fiú szemében a viszontlátás öröme csillogott, és a szája szélét mosoly görbítette felfelé, amikor felnézett a komoly elmélkedésből – olyan mosoly, amely az egész arcát megváltoztatta, most, hogy a lány már kiismerte.

Amikor megérkezett a kastélyba, a mosolya olyan bizonytalan volt, amikor üdvözölte őt, hogy nem is lehetett biztos benne, mosolyog-e egyáltalán. Aztán egy napon a lány rádöbbsent, talán a féltékenység tette olyan tétovává a mosolyát, vagy – ami még zavarba ejtőbb volt –, talán addig nem is tudta, hogyan kell mosolyogni.

Amikor rájött miderre, a fiú újonnan megtalált mosolyának tisztasága, és a pillantása, mellyel üdvözölte, úgy hatott rá, mint egy *sakabuku*... egy „spirituális rúgás a fejre”, mondta neki Basó, apja egyik embere (korábban buddhista szerzetes), „mely egyszeriben kitisztítja az ember látását”.

Végre úgy érezte, megértette, miről beszélt Basó. Mintha apja egy *tennint* hozott volna a kastélyba... a szútrák egyik égi teremtményét. Úgy tartották, a *tenninek* időnként megmagyarázhatatlan módon eltévedtek, mintha elfelejtették volna az égi tartományba vezető utat,

és csak kóboroltak a földön, vagy hegyfokokon üldögéltek, és várták a hívást, hogy hazatérhessenek...

Ma, amikor rátalált Kaira, a fiú mosolya szélesebbnek tetszett, mint valaha, már-már magabiztos volt, és Mika észrevette, hogy most különösen várta az érkezését – jöllehet elkapta a tekintetét a lány váratlan mosolyáról, mintha a vakító napfényhez hasonlóan túl ragyogó lett volna homályhoz szokott tekintetének.

Ekkor azonban keresgélni kezdett maga mellett a földön, mintha meglett volna az oka, hogy az imént félrenézett, a keze pedig egy pár szövött kenderszandállal bukkant elő ismét, éppen olyannal, mint amit ő maga is viselt – éppen olyannal, mint amit a parasztasszonyok hordtak, és tulajdonképpen mindenki, akit csak ismert.

– Tessék – mormolta a fiú még mindig a földet nézve, de a mosoly már készült visszalopakodni az arcára. – Ha ezeket viseled, könnyebben lépést tarthatsz velem. Akkor nem kell mindig rád várnom.

Mika egyszerre pirult el a haragtól és az örömtől, amikor elvette tőle. Hogy szabaddá tegye a lábát, hosszú ruhaujjakba burkolt kezével idegesen rángatni kezdte a selyemköntöseit, az ujjak úgy verdestek, mint a pillangó szárnyai.

– Nem tehetek róla, hogy ilyen lassú vagyok. Atyám soha nem engedi, hogy úgy öltözzem, mint egy fiú, még akkor sem, ha az íjjal vagy a *naginatával* gyakorlok...

Most megtalálta az egyik lábát, épp amikor felpillantott, és meglátta, az ő gondolatai miként változtatták meg a fiú arckifejezését a sajátjával együtt.

– De biztos vagyok benne, hogy ez segít majd – mosolyodott el megint a szandálra mutatva. Legalább nem megy többé tűske a lábába, és sérüléseket sem szerez, amikor viseli.

Kis híján a földre tottyant a fiú mellé – de még épp időben észbe kapott, és kecsesen egy meleg, száraz sziklára ereszkedett. Előrenyújtotta az egyik lábát.

Kai egy percig csak meredt rá, aztán rájött, a lány igazi hölgyhöz méltón arra vár, hogy a lábára adja a szandált... noha egy igazi hölgy soha nem engedte volna, hogy egy fiú, különösen egy

parasztfiú megérintse a lábát. Mika elmosolyodott magában, amikor a szolgálói elképedt ábrázatára gondolt... és azért imádkozott, hogy soha ne lássák ilyen helyzetben.

Kai megfogta a lábát, és a szandált több gyengédséggel és gondossággal csúsztotta a lány lábára, mint amennyit bármelyik értéktelen tárgy iránt mutatott a kastélyban, melyeket véletlenül összezúzott. A szandál tökéletesen illett Mika lábára. A másikat is feladta rá, azután felállt, meghajolt, és egy szamuráj lovagiasságával felajánlotta a lánynak a karját.

Az rápillantott, és miközben megfogta a kezét és talpra állt, azon tűnődött, vajon honnan tud a fiú ilyen dolgokat. A kastélyban mindenki úgy tartotta, hogy reménytelenül ostoba, és semmit sem lehet megtanítani neki. A lány azonban tudta, hogy szinte mindent felismert és meg is értett, amit odabent látott, noha az egész korábbi életét egy erdőben töltötte, magányosan. Néhányan azt mormolták, ez is csak azt bizonyítja, démon. Mika azonban tudta, hogy tévednek.

Észrevette, hogy a fiú csak azt látta, és csak arra emlékezett, ami jelentéssel bírt a számára, a többi dolgot pedig figyelmen kívül hagyta. *Tennin* volt, és ezt nem változtathatta meg semmi, amit mások mondtak vagy tettek vele kapcsolatban.

Lepillantott a lábára, és ismét eszébe jutott, hol van, és az ajándék, amit az imént kapott.

– Ó, így tényleg sokkal jobb!

Ragyogó mosollyal nézett fel.

– Honnan tudad, mekkora a lábam?

Kai vállat vont.

– A lábnyomaidból.

A lány szemébe nézett, melyben a büszkeség ritkán látott szikrája villant fel.

– Úgy készítettem, hogy lemásoltam a sajátomat.

– Nahát! – nevetett fel meglepetten a lány. – Én csak tekercseket tudok másolni. Kétszer lemásoltam Konfuciusz bölcsességeit... tudad, hogy szerinte „az asszonynak láthatónak, nem pedig hallhatónak kell lennie”? Hogy merészeli? Én szamuráj vagyok...

Itt megtorpant. *És a szamuráj nem panaszkodik.*

– De a dadám mindig azt mondja: „Egy hölgyhöz a szavak, nem pedig tettek illenek.” Mit kellene hát tennem?

Ismét elhallgatott, amikor meglátta Kai arc kifejezését, és azonnal rájött, hogy a meggondolatlan szavak is lehetnek tettek – olyan valóságok, mint egy arculcsapás, vagy mint egy tördöfés a szívbe.

– Köszönöm, Kai-*szama* – mormolta, és ő is meghajolt, mintha atyja egyik legtisztéletreméltóbb vendégéhez szólna. – Még soha nem kaptam olyan ajándékot, amit valaki a saját kezével készített. Ez életem legcsodálatosabb ajándéka.

Kai ismét elmosolyodott, és sápadt bőre hirtelen a legélénkebb rózsaszín cseresznyevirágok színét öltötte.

Mika a ruhája ujjába rejtette a kezét, és karba fonta őket, hogy ellen tudjon állni a készítésnek, hogy megölelje. Már megtanulta, hogy Kai nem szereti, ha megérintik.

– Nos – mondta a legmeggyőzőbb *daimyo*-leány hangján –, ma hová megyünk? Megmutatod, hol laksz?

– Nem.

Kai vágott egy fintort, amiről Mika nem tudta pontosan, mit jelent. A fiú még egy aprócska, elhagyott kunyhót sem volt hajlandó elfogadni Ako falu határában, és néhány harcos azzal tréfált, hogy egy ólban kéne élnie, a kutyák között. De az apja megnyugtatta, Kai épített magának egy saját házat az erdő szélén. Őt pedig furdalta a kíváncsiság, hogyan festhet egy *tennin* háza.

– Ne kérd ezt – mondta Kai.

– De miért ne?

– Azért, mert... neked... – Kai mosolyt erőltetett az ajkára, amit Mika egyáltalán nem talált meggyőzőnek. – Ezer dolog van, amit érdekesebb megnézni.

– De...

– Gyere.

Megrántotta a fejét, és egy szó nélkül elindult.

A lány felkapta a köntöse szélét, és megindult a fiú nyomában a patak mentén.

Oishi, és Mika úrnő fő szolgálója, akit Harunak hívtak – ha jól emlékezett –, beléptek Asano nagyúr lakosztályába, és mély meghajlás után letérdeltek előtte. Uruk egy csipetnyi meglepetéssel nézett rájuk, amikor komor arccal ismét felemelték a fejüket – mintha nem számított volna rá, hogy ezt a két embert együtt látja.

Oishi magában egyetértett gazdája kimondatlan véleményével, amint Asano nagyúr intett, hogy foglaljanak helyet kényelmesen.

Mihelyst azonban leültek a puha gyékényre Asano alacsony íróasztala előtt, uruk hirtelen összeráncolta a szemöldökét, mintha rájött volna az egyetlen okra, ami miatt e két ember útja összetalálkozhatott.

– Történt valami a lányommal?

– Nem, uram! – felelte gyorsan, és egy kissé hangosan Oishi. Mély lélegzetet vett, és meghajtotta a fejét. – Bocsásson meg, *tono*, nincs semmi baj. Ám... szóval Haru asszony azért kívánt a színe elé járulni, mert Mika-*hime* kísérői aggodalmukat szeretnék kifejezni... ööö... – itt reménykedve a fő szolgálóra pillantott.

– Uram – kezdte Haru asszony sokkal alázatosabban, mint amilyen vele volt, mindazonáltal elszántan, hogy kimondja, amiért jött. – A leánya újabban igen helytelenül viselkedik. Ragaszkodik hozzá, hogy hosszú sétákat tegyen a kastély falain kívül...

Asano nagyúr felhúzta a szemöldökét.

– A tavasz még alig bontotta ki szirmait, Mika pedig élete tavaszán jár. Miért ne akarná megtapasztalni a természet szépségét? Ti, asszonyok túlságosan megöregedtetek ahhoz, hogy lépést tartsatok vele? – mosolyodott el szárazon.

Haru asszony elpirult, és ismét lehajtotta a fejét.

– Dehogy, uram! És kérem, higgye el, bármit feláldoznánk Mika-*hime* boldogságáért. De azelőtt soha nem volt efféle gondunk vele. Csak... csak mióta – itt ismét elhallgatott, mintha hirtelen eszébe jutottak volna Asano nagyúr érzései Kaijal kapcsolatban, vélekedjék ő bármiképpen is a fiúról –, mióta Kai ideérkezett. Mostanában Mika úrnő, amikor csak teheti, elszökik előlünk, amikor odakint sétálunk. Nem jön vissza, ha hívják, és... és lerúgja a cipőjét! – ezzel benyúlt

egyik bő ruhaujjába, és előhúzott belőle egy kis facipőt, ami egyértelműen Mikáé volt.

– Amióta Kai...? – ismételte Asano nagyúr. Oishi még soha nem volt tanúja, hogy ura kétszer is meghökkent volna ugyanazon a napon, nemhogy egyazon beszélgetés alatt.

– Valahányszor nyoma vész, mindig azzal a fiúval találkozik!

Haru asszony elbiggyesztette az ajkát.

– Amikor rátalálunk, mindig együtt vannak!

– És mit csinálnak? – kérdezte Asano nagyúr ismét aggodalmas arckifejezéssel.

– Nos, egy alkalommal a patakban gázoltak... a ruhája csurom vizes volt, meg is betegedhetett volna. Máskor meg egy sáros szandált dobáltak. Egyszer pedig a szirtfok szélén üldögéltek a régi őrtoronynál. A lábuk kilógott a mélység fölé! Csak „a szép kilátásban gyönyörködtek”, mondta Mika úrnő.

– Valóban szép ott a kilátás – jegyezte meg Asano nagyúr. Kezébe vette az asztalán heverő legyezőt, kinyitotta, és a belső oldalát díszítő írást vagy festményt szemlélte. Ismét felpillantott. – Nem fogták egymás kezét...?

Haru asszony arca úgy összeráncolódott, mintha *hachiya* szilvát evett volna.

– Természetesen nem! Azonnal önhöz fordultam volna, ha csak gyanítom...

– A feleségemmel gyakran fogtuk ott egymás kezét, amikor fiatalok voltunk... – egy szívverésnyi időre Asano nagyúr újra a legyezőre pillantott, őket szinte nem is látta. De azután hirtelen összecsukta, és ismét Haru asszonyra összpontosította a figyelmét.

– Ön azt mondja tehát, a lányom úgy viselkedik, mint egy elkényeztetett kölyök. Én azt hittem, az ön feladata elejét venni az effajta viselkedésnek. Hiszen egy tartomány *daimyó*jának a lánya – nem pedig holmi istennő.

– Én... nem – azazhogy igen, uram, mindig igyekeztünk úgy nevelni, hogy urunknak olyan leánya legyen, amelyet kíván...

– És tudomásom szerint még mindig olyan – felelte Asano nagyúr biztató mosollyal.

– Mostanáig.

Haru asszony összekulcsolta a kezét a térdén.

– Így még soha nem szegült ellen, és úgy tűnik, az egész kezd...
– ismét a földre pillantott.

– Ugye nem azt kívánja mondani, hogy a fiú egy *yokai*, aki megbabonázta...?

Asano nagyúr arca töprengőből fáradttá változott, még mielőtt a szolgáló felemelhette volna a fejét.

– Nem, uram – felelte vonakodva. – Ám még ha Kai csak egy fiú is, és senkinek nem akar ártani... akkor is egy *hinin*.

Oishi összerezett, amikor a szolgáló kimondta azt a szót, amit senki más nem mert hangosan kiejteni a száján Asano nagyúr előtt, annak ellenére sem, hogy nagyon is foglalkoztatta őket a fiú különcsége. A *hinin* azt jelentette: „nem-emberi”, és noha ezt nem kellett szó szerint érteni, akár igaz is lehetett. Olyan kifejezés volt ez, amelyet kifejezetten a társadalom söpredékére használtak: a volt fegyencekre, a csavargókra, a félvérekre, és minden más kitzasztottra... azokra a láthatatlan emberekre, akik egy olyan társadalom repedéseiben tengődtek, ahol az osztály és a rang jelentett mindent – egy ember önazonosságát és végzetét. Edóban még a koldusoknak is volt szövetségük, a törvény által kijelölt vezetővel. A *hinin*nek nem volt semmije.

– Talán a fiú nem érti, mit jelent ez, *Mika-hime* azonban igen. Ha vele látják, különösen a kísérei nélkül... és még az is lehet, hogy egy démon.

Haru asszony csukott szemmel megrázta a fejét, mintha még a gondolat is elviselhetetlen lett volna neki. – Kérem, uram... mi mindent megtettünk, hogy hallgasson ránk. Ha ön is beszélne vele, csak ezzel az egyetlen alkalommal... biztos vagyok benne, hogy atyja akaratával nem dacolna.

Asano nagyúr arca és hangja is elkomorult, amikor megszólalt:

– Elmondta, amit akart, Haru asszony. Beszélek a lányommal. És Kaijal is.

– *Tono*, de vajon hallgat-e önre? – vette a bátorságot Oishi. – Vajon megérti-e, milyen kárt okozhat *Mika úrnő*nek? El kellene küldenie őt, hogy biztosítsa...

– Kai meg fogja érteni. És úgy hiszem, hamarabb meghal, mint hogy bármilyen módon is kárt okozhatna Mikának.

Asano összeráncolta a szemöldökét.

– Kai tudja a helyét, úgy tűnik, jobban, mint a lányom... jóllehet megvan a képessége, hogy egy napon jóval többet is elérjen. Ne felejtse el, Oishi, a *hinin* nem olyan kaszt, amelybe beleszületik az ember – hanem a sorsa veti bele. Olyan mélyre merülhet el benne, hogy mások szemében láthatatlanná válik, ám elegendő akaraterővel kitérítheti medréből a végzetet – megváltoztathatja az élete folyását. Én úgy hiszem, Kai rendelkezik ezzel az erővel. Remélem, amikor megbizonyítja, te is ott leszel, hogy a tanúja légy.

Oishi még utoljára meghajtotta magát, hogy elrejtse arca vörösségét. Az agyában azonban alakot öltött egy lázadó gondolat: egyetlen dolognak soha nem lesz tanúja – mégpedig, hogy egy félvér kutyaól-takarító fiú feleségül vegye egy *daimyo* lányát. *Mert bármit is tesz Kai, hogy magasabba emelkedjen a világban, soha nem lesz belőle samuráj.* Amikor megérezte, hogy a kihallgatásnak vége, talpra állt, és miközben az Asano nagyúr rendreutasítása nyomán égő megaláztatását takargatta, a karját nyújtotta Haru asszonynak, hogy felsegítse.

– Köszönöm, uram – mondta az alázatosan Asano nagyúrra pillantva. – Kérem, bocsássa meg a tolakodásomat. Nagyon hálás vagyok a segítségéért.

Ismét meghajtották magukat, Asano nagyúr pedig biccentett, és a legyezője egy apró mozdulatával kitéssékelte őket a szobából. Bármilyen járt is a fejében, az nyilvánvalóan már nem az ő dolguk volt.

*

Mika végre felért a dombtetőre, ahol a romos őrtorony állt, a tekintete előtt pedig kitérült Ako látképe, melyet már oly régóta szeretett volna látni.

Kai mozdulatlanul kifelé bámult a magányos fa mellett, amely egyetlen őrszemként állt a magaslaton már majd száz éve. Olyan éberén figyelt, mintha maga is örködött volna. Ha bármely más fiúról lett volna szó, Mika úgy hitte volna, hogy azt játssza, ő a Háborúk

Korának szamurája. Kai azonban nem hasonlított senkihez, akit ismert, és amikor elnézett a vidék fölött, tudta, hogy olyasmit lát, amit mások még csak elképzelni sem tudnak.

Alattuk az Ako-kastély mérhetetlenül nagy látképe terült el, Ako faluja, és rajtuk túl a megművelt földek, melyek egészen az erdő távoli határáig húzódtak. Teraszos dombokat, erdős dombhátaikat és lejtőket láttak, és a folyót, amely megkerülte a kastélyt, és látóhatárukon túl folyt tovább, ahol a tenger kezdődött, és Ako kikötővárosa feküdt.

Mika szíve belefájdult a látvány szépségébe; azt kívánta, bárcsak fatáblákra festhetnék, és a szobájába vinnék, hogy az alvás úgy essék, mintha a nyári fűszőnyegen merülne álomba. Aranyozott csillagokat festetne a mennyezetre...

Megrázta a fejét, hogy kiűzze belőle a képet. Egyetlen festő sem tudná foglyul ejteni ezt a szépséget, még selyemképen sem, és milyen önző is ő, hogy mindezt csakis magának akarná. Atyja mindig azt mondta, Ako szépsége az istenek áldása, és nem lehet úgy adni-venni, mint egy bála rizst. Egyformán mindenkié, aki itt él.

Megelégszik azzal, hogy szeme van, amivel láthatja – mint Kai. Mika elnézett a földek felé, és látta, hogyan változik a táj, hogy a hónapokká összeálló napok miként mutatják meg az évszakokat, amint végtelen spirál módjára haladnak egymás nyomában. Amikor utoljára itt járt, a rizsteraszok el voltak árasztva ültetés előtt, a kék eget és fehér felhőket tükrözték vissza, amitől úgy tűnt, az Ako-kastély a levegőben lebeg. Mostanra a teraszok megteltek egészséges, életerős növényekkel, maga a föld pedig úgy festett, mint egy takaró, melyre a kora nyár zöldjének összes árnyalatát ráfestették...

Most hirtelen eszébe jutott, amit az apja mondott neki anyja halála után: *Az emberek sírnak, amikor elvesztenek valakit, aki szerettek – mondta –, mert felhasítja saját életük szövetét, és ez fájdalmat okoz nekik. Ám nem szabad siratni, aki eltávozott, mert minden vég új kezdethez vezet, ahogy az örök lélek visszatér a lélekvándorlás körforgásába.*

Egy napon, ígérte, szeretett felesége, Mika édesanyjának lelke az övékhez hasonlóan ismét visszatér ebbe a világba, és újra

találkoznak majd. Az évszakokhoz hasonlóan a külsejük talán megváltozik – de a lélek olyan, mint a föld, új tavaszra születik minden tél után, és még inkább megszépül, mert egy ideig békében nyugodott.

Mika pislogott, és megrázta a fejét. Akkor nem tudta, mit akart mondani az apja. Most azonban hirtelen minden világosnak tetszett... Milyen különös, hogy amikor Kaijal volt, önmagát és az életét is egészen más fényben látta.

Amint közeledett hozzá, a fiú elfordította a fejét, és néhány lépést távolodott. Szemmel láthatóan tudomást sem vett az érkezéséről, leguggolt, és szemügyre vette egy cserje ágát.

Épp amikor nyitotta volna a száját, hogy kimondja a nevét és meglepje, a fiú hirtelen felemelte a kezét, és odasúgta: – Állj!

Mika ijedten becsukta a száját, és csendesen lekuporodott mellé. A fiú felemelte a cserjeágot, amit nézett.

– Cs-sss! Nézd – mit láatsz?

A lány rámeredt.

– Egy ágat – mondta ki csalódottan a nyilvánvalót.

– Nem – rázta meg a fejét, és megmutatta neki azt a helyet, ahol az ág eltörött. – Egy őz. Ezen az ösvényen ment.

Felmutatott a dombtető felé. Felemelte a fejét, és a szeme valami olyasmit követett, ami a lány számára láthatatlan maradt.

– Ott bújt el... abban a csalitosban.

Mintha megérezte volna, hogy súrolja a fiú pillantása, a távolban egy őz szökött ki az aljnövényzetből, és a sűrűbb erdő felé iramodott.

Mika nézte, ahogy eltűnik a szeme elől, és mosolyra készítette az állat könnyed mozdulatainak kecsessége. Úgy érezte, a titokzatos kapcsolat Kai és az erdei teremtmények lelke között szinte a csíhez hasonlatos, a rejtélyes energiához, amely betölti a világegyetemet, és minden dolgot egyesít a legszerényebb kődarabtól az istenek birodalmáig.

Kicsi kora óta tanulmányozta a sintoista és buddhista hit köteteit és tekercseit, de azok nem jelentettek neki többet, mint *kandzsikkal* teleírt végtelen oldalakat, melyeket gondosan le kellett másolni. Kai arcában, amely olyan ismerős volt, mégis meghatározhatatlan

módon eltért másokétól, olyan szépséget talált, melyet még soha nem látott; a szemében mágikus tudás csillogott, olyasvalami, amit senki más tekintetében nem látott még.

Az Ako-kastélyban néhányan még mindig azt suttogták, Kai nem emberi lény... de ha ezt meg tudták állapítani, akkor hogyhogy nem látták, egy *tennin* jár közöttük, nem pedig egy démon? A felnőttek a tea vagy a szaké fölött végtelen vitákat folytattak a megvilágosodásról – mégis kiküldték a közjük érkező égi hírnököt kutyapiszkot takarítani...

Kai alázattal, panasz nélkül elfogadta a munkát. És nemhogy megijedt volna a kutyáktól, hanem bátran belépett egy falka vicsorgó, félvad szörnyeteg területére (melyektől Mika – igen bölcsen – rettegett), és szófogadó állatokat nevelt belőlük, melyek lelkes ugatással és farkcsóválással fogadták.

Hirtelen a szeme megtelt könnyel, a keze ökölbe szorult. *Ez nem tisztességes. Ez nem tisztességes...*

Gyorsan pislogott egyet, és a pillantását a földre szegezte, amíg össze nem szedte magát.

Azután feltekintett Kaira, aki kíváncsian nézte őt... és ezúttal nem pillantott félre, mint általában. A tekintete foglyul ejtette az övét, mintha észrevett volna valamit – a csodálatát, az ámulatát, a fiú arcán és lelkében felfedezett túlvilági szépség visszhangját –, és tükörként tartotta volna elé.

A fiú váratlanul ismét engedte, hogy a pillantása a földre ereszkedjen, és a fejét továbbra is meghajtván tartotta. Mika az ajkába harapott az aggodalomtól, de aztán észrevette, hogy Kai keze a fű között kutat valami után. Egy hajtút emelt fel, a kedvencét, amely az ő hajából esett ki – elefántcsontból volt, és sólyomtollas nyíl formájára faragták.

Nyitott tenyerén felé nyújtotta. Amikor érte nyúlt, a lány ujjai a fiú keze köré fonódtak, és megszorították.

És pontosan ebben a másodpercben érkezett fel hozzájuk a szolgálók hangja, akik kétségbeesetten szólongatták a nevén.

A pillanat úgy foszlott szét, mint a lány képe Kai szemében. Elvette tőle a hajtút, a hajába szúrta, az arca megtelt bosszúsággal és csalódással.

Fürgén talpra ugrottak, és lesöpörték a leveleket a ruhájukról. Mika megfordult, és megindult elől a dombtól lefelé, még mielőtt valamelyik kimerült kísérője elájulna a napszúrástól vagy az aggodalomtól.

Miközben megfordult, hogy induljon, még látta Kai arcán tükröződni a saját csalódottságát – megpillantotta a mélységes magányt, amely mindig ott rejtőzött a tekintete mögött.

Egy hirtelen ösztön hatására visszafordult, és megcsókolta. Azután már ment is, túl gyorsan, hogy láthassa az arckifejezését, vagy hogy a fiú láthassa az övét. Elindult az ösvényen, olyan derűsen magabiztos léptekkel, mint egy őzsuta az erdőben.

Japán, 1701

Kai leguggolt, és az erdő talaját fürkészte az újabb tavasz érkezését jelző, frissen sarjadó, gazdagon burjánzó növényzet alatt. Az elmúlt évek napsütésétől cserzett, bőrkeményedésektől borított kezével, mely mostanra olyan barna lett, hogy nem lehetett megkülönböztetni egy parasztétól, felvett egy maréknyi földet, melyet valamilyen állat lépte lazított ki a moha borította kövek és az elmúlt tél száraz falevelei közül.

Beszívta a föld szagát, és összehúzta a szemöldökét. *Rossz jel.* Rámeredt a még néhány lépésnyire folytatódó óriási bemélyedésekre, a lenyomatra, melyet eddig csak egyetlenegyszer látott, jóval előbb, hogy ez a vadászat a kezdetét vette volna... hosszú idővel azelőtt.

Egy ág halk roppanására hátranézett, és pásztázni kezdte az erdőt a háta mögött. Megkönnyebbült sóhajjal fújta ki a levegőt. *Nem szörnyeteg* – csak egy róka.

Egy hófehér róka. A nőstény egyik mancsát felemelve visszanézett rá; a tekintete állta Kai pillantását, mintha egyenlők lennének, és a másikat akarná felmérni. Azután megfordult és eliramodott – olyan hirtelen vészett bele az erdő homályos, zöld fényei közé, mintha a fiú elkiáltotta volna magát.

Egy fehér róka...

Ezután azonban a lejtő alja felől paták dobogása közeledett, és tudta, a többiek utolérték. A róka talán csak meghallotta őket.

Hátranézett a hosszú kaptató felé, ahonnan Asano nagyúr és a vadászó samurájok öltöttek testet a ködből: a teljes fegyverzetben lovagoló harcosok úgy festettek, mint egy múltbéli látomás, mintha a háborús évszázadok repedésén keresztül bukkantak volna a

felszínre, amikor még csakis úgy válhatott szamuráj egy férfiból, ha csatában bizonyította a bátorságát, nem pedig születésekor örökölte a rangot.

Az a korszak már a legendák ködébe vész a Tokugawa-béke száz éve után, melynek során a véget nem érő vérontást véget nem érő törvény- és szabályalkotás váltotta fel. Az új törvények merev kasztrendszerrel hozták létre, melyben a harcosok osztályának nemessége szigorúan a vérségi leszármazáson alapult, és örök időkre a társadalmi rangsor csúcsára helyezte őket. Törvények rögzítették, hogy kikből álltak, vagy kiket zártak ki soraikból a többi osztályok, még azt is, melyekbe nem is remélhetett senki bejutást, csak hogy mindenkit a helyén tartsanak – olyan láthatatlan falakkal, melyek áthatolhatatlanok voltak, mint az Edo-kastélynak, a Tokugawa-sógun lakhelyének falai.

A domb lejtőjén Kai felé kaptató harcosok többsége ritkán öltött teljes fegyverzetet – és akkor is csak azért, hogy olyan képességeket gyakoroljon benne, melyekre talán soha nem lesz szüksége. Ez azonban nem közönséges vadászat volt; amikor végre utoléri a zsákmányukat, szükségük lesz a páncéljukra, és a magukkal hozott fegyverekre is.

Amikor észrevették, egy kissé távolabb megállították a lovaikat a lejtőn. Kai csak ebben a pillanatban vette észre, hogy visszatartotta a lélegzetét – most kifújta a levegőt és a sarkára ült, várta, hogy Asano nagyúr nyugtázza a jelenlétét.

Asano urat könnyen észrevette gazdagon díszített sisakjának tarajáról, a többieket ebből a távolságból inkább ösztönösen ismerte fel, semmint valamilyen jellegzetes tulajdonságuk alapján. Nehéz volt elhinni, hogy már majdnem húsz éve él ezek között az emberek között, és mégis, amikor megpillantották egymást, egy pillanatra megint annak a rémült fiúnak a szemével látta őket, aki akkor volt, amikor hosszú idővel ezelőtt ráakadtak.

Mára ő lett Asano nagyúr fő nyomolvasója, már nem holmi *hinin* kutyaól-takarító. A valóságban azonban nem sok minden változott: olyan kevés dolog, hogy egy pillanatra még mindig el tudta felejteni, az élete egyáltalán fordulatot vett.

Barna haja sötétebb lett, egy tiszta vérűéhez hasonló, és a makacs hullámok kiegyenesítésére ugyanazt a borsmentaolajat használta, mint a szamurájok a fejük tetején lévő hajtincs kisimítására. Mindannyiuknak – elég kellemes – borsmentaillatuk volt, így nem érezték Kaiét.

Mindazonáltal bármit tett, hogy beilleszkedhessen, akár csak közönséges parasztként, az ő szemükben mindig is elsősorban félvér maradt. A jelenléte – maga a puszta létezése is – olyan visszataszító maradt az Ako-kastély szamurájai számára, mintha valóban démon lenne.

A szamurájok csapata ismét megindult előre, míg a teherhordók és a földművesek, akiket hajtonak hoztak, hogy zajt csapjanak a bokrok között, gyalogosan másztak fölfelé.

Kait Asano nagyúr arcára pillantva ritkán érzett melegség és aggodalom töltötte el, mert meglátta rajta a fáradtság és az elszántság keverékét, amikor a *daimyo* várakozóan rátekintett.

Kai felemelte a karját, és ezzel olyan jelet adott, amelyet többnek tartott a nyomok által képviseltekénél – ezzel a gesztussal valami jelentőségteljeset közölt, még valamit, amivel visszafizethetné a tartozását az embernek, aki megmentette az életét, és aki akkor is hitt benne, amikor senki más.

Oishi Yoshio, mint mindig, most is Asano nagyúr oldalán lovagolt – amikor atyja néhány évvel ezelőtt nyugalomba vonult, ő vette át a fő vazallus tisztét. Mára nős ember lett, és egy sor bürokratikus kötelesség nyomasztotta. Volt egy serdülő fia is – alig fiatalabb, mint az apja akkor, amikor Kai először találkozott vele, és megpróbálták megölni egymást. Ám teljes csatafegyverzetben Oishi ma is olyan rettenetes látványt nyújtott, mint egy lándzsafal.

Egy másik szamuráj – a javíthatatlanul gögös Yasuno – Oishi mellé lovagolt, és fejet hajtott Asano nagyúr előtt. Korban szinte megegyezett Oishival, ám mind ez ideig az élet semmire sem tanította meg, legalábbis semmi olyasmire, amit Kai elismerésre méltónak talált volna. Yasuno felmutatott az emelkedőre, és szokása szerint ügyet sem vetett Kai jelére.

– Uram, úgy gondolom, a fenevad magasabbra költözött.

A szél könnyedén elröpítette a szavakat oda, ahol Kai várakozott, és neki elvékonyodott az ajka, amikor meghallotta őket. Asano nagyúr azonban csak felpillantott a hegyoldalra, ahol a fák és az aljnövényzet még áthatolhatatlanabbá váltak, és megrázta a fejét.

– Kérdezd meg Kait.

Yasuno erre szemmel láthatóan megmerevedett, de egy főhajtással tudomásul vette a parancsot, majd elindult Kai felé a lova hátán.

– Menj vele, Oishi – tette még hozzá Asano nagyúr.

Oishi bólintott, és megindult Yasuno nyomában – mindig fürgén engedelmeskedett ura parancsainak, de még most is szinte ugyanúgy vonakodott Kai közelébe menni, mint Yasuno. Kai a földet bámulta, amíg várt rájuk, és az érzelmeire összpontosított, amíg egészen bizonyos nem lett benne, hogy tökéletesen higgadt az arckifejezése.

Amikor a lovaik megtorpantak előtte, talpra emelkedett, hogy szembenézessen velük. Még mindig nehezebbre esett felnéznie rájuk; olyan megvetően pillantottak le rá, mint két lándzsával, íjjal és karddal felfegyverzett istenség. Ő azért még egy hosszú percig állta a tekintetüket, mielőtt engedelmesen lesütötte volna a szemeit.

Előrenyújtotta a véres állati szőrcomót, amelyet annyira befönt valami növényből és gombákból álló, természetellenes keverék, hogy amikor először lesöpörte róla a piszkot, nem is tudta biztosan, nem tévedett-e.

A két férfi a szőrmére nézett, majd ismét Kaira. Az arckifejezésük arról árulkodott, nem tudják eldönteni, hol végződik Kai karja, és hol kezdődik a talált bizonyíték.

– Valami nincs rendben ezzel az állattal – mondta végül Kai, és a kezében tartott dologtól elfordította a fejét a fölöttük húzódó, fákkal benőtt emelkedő felé, ahol még az ő szeme sem volt képes áthatolni a növényzet zöld falán.

– Odafent van a magaslaton – de megint lejön majd vadászni. Biztonságosabb lenne csapdát állítani, és itt várni rá.

Yasuno lenéző horkantással háritotta el Kai szavait, a mögöttük álló tapasztalatokat, tévedhetetlen ösztöneit, magát a létezését is.

– Ha várunk, elszalasztjuk! – rázta meg a fejét, mint egy türelmetlen ló. – Már napok óta üldözzük ezt a vadat – mondta, mintha Kai ezalatt nem vezette volna őket végig gyalogosan. – Most kell megölnünk, mielőtt még több kárt okoz!

Kai Oishira pillantott. Észrevette, hogy Oishi ugyanazzal a kétkedő tekintettel fürkészi, mint az évek során mindig, amióta csak meglátták egymást. E hosszú idő elteltével Kai már látta, tovaszállt a remény, hogy egyszer talán megérthetik egymást – ha létezett valaha ilyesmi egyáltalán.

Oishi azonban egy hosszú percig ismét a véres csomót és a természetellenes növényzetet szemlélte, összehúzott szemöldökkel ugyan, de legalább komoly megfontolással. Most felpillantott, és Kai figyelmeztetésül megrázta a fejét. Oishi egyetlen szó nélkül megfordította a lovát, és Yasuno oldalán visszalovagolt oda, ahol Asano nagyúr várt rájuk.

Kai lemondóan figyelte, amint Oishi és Yasuno jelentést tesznek uruknak, szándékosan lehalkítva a hangjukat, hogy Kai meg ne hallja őket. Ő azonban már tudta, mit fog mondani Yasuno.

Oishi pedig – minden taktikai jártassága, kötelességtudóan végzett fegyveres gyakorlatai, vadászként szerzett tapasztalata, sőt, uruk biztonságáért viselt felelőssége ellenére – Yasuno mellé állt. Pusztá dacból elengedte a füle mellett Kai figyelmeztetését – vagy ami még rosszabb, egy olyan, vérre szomjazó harcos vágyától hajtva, aki próbára akarja tenni a pengéje életét.

– Odafönt van, uram. Utol kell érnünk, amíg van rá esélyünk.

Baka...! Kai összeszorította az állkapcsát, nehogy kitörjön belőle a számára tiltott ellenkezés. *Idióták! Hiszen már időtlen idők óta él úgy, hogy a kardok pengéje fenyegeti...* Ha azonban megpróbálná ráébreszteni ezeket az ostobákat, mit javasolnak valójában – mibe vezetik bele urukat –, Yasuno csak előrántaná még kipróbálatlan *katanáját*, és ott helyben megölné, amiért kétségbe vonja az ítéletüket.

A szamurájnak törvény adta joga volt, hogy az alsóbb osztályokból bárkit levágjon, aki valamilyen módon megsértette, de akár minden ok nélkül is megtehetette ezt. Kai tudta, hogy ha nem állna Asano nagyúr védelme alatt, annak szamurájai közül valamelyik már régen

kipróbálta volna a kardja beavatatlan pengéjét a félvér kutyaóltakarító fiún – és levágta volna valamelyik végtagját, ha nem egyenesen a fejét.

Nincs értelme megpróbálni, nincs értelme ok nélkül meghalni... Asano nagyúr soha nem fogja meghallani egyetlen valóban kimondott szavát sem... még ha mindannyiuk életébe kerül, akkor sem.

Asano nagyúr bólintott, és a csapat élén állva megsarkantyúzta a lovát a dombtető felé. Amint a lovasok elhaladtak mellette, Asano nagyúr hálás mosollyal pillantott le rá. Kai viszonzásul meghajolt, és elrejtette komor arckifejezését. Amikor a többiek ellovagoltak mellette, ismét felnézett. Senki még csak feléje sem pillantott.

Amikor elmentek, Kai undorral eldobta a szőröcsomót. Erőnek erejével elmondott egy imát a biztonságukért, legalább Asano nagyúr kedvéért, noha legszívesebben átkot szórt volna a vazallusokra, akiknek vágya a mézszárlásra olyan szerencsétlenségbe hajthatja urukat, melytől az örökre meg is rokkannhat, ha nem veszi egyenesen az életét.

Hiszen nem egy közönséges vadállatot üldöztek napok óta – még annál is félelmetesebbet, mint a medve, vagy mint a farkasok télen. *Egy kirint.* Kai még sohasem találkozott *kirinnel*, pedig több különös dolgot látott életében annál, mint amit az Ako-kastély lakói el tudtak képzelni.

Látta olyan emberek rajzait, akik azt állították, láttak már *kirint* – de ez nem volt igaz. A rajzok olyan képtelenek voltak, mint amilyen torzak. Azonban hallotta az igazságot is a *kirinről*, olyanoktól, akik *valóban* találkoztak vele... Az elbeszéléseik pedig bámulatot és rettegést keltettek benne, annál is inkább, mivel igazak voltak.

A *kirint* ember, vagy másféle élőlény is csak ritkán pillanthatta meg, még a legtávolabbi hegyek magasan fekvő völgyeiben is – melyek az otthonaként és menedékeként szolgáltak –, noha óriási természetűre nőtt. Félénk és magányos teremtmény volt, amely csak növényekkel táplálkozott. Végtelen türelemmel kószált a hegyi lejtőkön, az élet nagy kérdésein és a megismerhetetlenen elmélkedett – Kai így hallotta –, és időnként olyan lassan mozgott,

hogy befönték a kúszó indák és az ágak, amíg csak az emberi szem számára láthatatlanná nem vált...

Azonban többről volt itt szó, mint a *kirint* elrejtő természetes álcázás képességéről. Az ember nem az egyedüli ezen a világon, aki árgus szemmel fürkészi mások rosszindulatát. Az ősi erdők és a felhőbe burkolózó hegyek többi lakójához hasonlóan a *kirin* is különös, vibráló életet élt, amely részben ebben a világban, részben a szellemek síkján manifesztálódott. Azok a lények, melyeket az emberek *yokainak* hívtak – azaz démonoknak –, egyszerűen nagyobb erővel tudták manipulálni a *csit*, azt a mindent átható energiát, mely kitöltötte az összes létezőt, és minden élő vagy élettelen dolgon keresztüláramlott.

A kövek miért rendelkeznek csivel...? – jutott eszébe hirtelen a kérdés, melyet kisleány korában szegeztek neki. Még mindig őrizte a sebeket, melyeket a hibás válasszal szerzett. De a hosszú évek során a türelem és a kitartás életben tartották – és a köveknek több türelmes kitartásra van szükségük, mint a legtöbb élőlénynek. Most már látta, miként használja minden dolog a *csit* a maga módján – miként használják az emberek, hogy mozgásba lendítsék a testüket (akár tudatában voltak ennek, akár nem), a kövek pedig arra, hogy mozdulatlanok maradjanak.

A saját életében is akadtak olyan napok – különösen, amikor vethetett egy ritka pillantást Mikára, a lány pedig szemében még mindig vágyakozással nézett vissza rá –, amikor úgy érezte, fokozatosan maga is inkább egy kőhöz, mint emberhez válik hasonlónak.

Ám míg apránként, kínzó bizonyossággal ráébredt, mi hiányzik belőle mint emberi lényből, még tisztábban felismerte, mennyire elégtelen a legtöbb emberi érzék a *yokai* adottságaihoz mérten, amely úgy uralja a *csit*, hogy tudatosan képes olyan cselekedeteket végrehajtani a segítségével, melyet az emberek lehetetlennek, természetfelettinek vagy démonikusnak neveznek.

Az emberek „gonosznak” tartanak minden *yokait* – ez a kifejezés sok olyasmit fed, ami valóban gonosz, de még annál is több pusztán csak felfoghatatlan dolgot.

Ritka az olyan ember, aki érzékeli a *csi* jelenlétét. Néhányan még el is fogadják a gondolatot, hogy létezik effajta képesség. A nagy többség azonban mindig tudatlan marad, és minden *yokaitól* fél, mert soha nem lesz képes megérteni őket.

A *kirinek* azonban a föld legbékésebb élőlényei közé tartoztak. Csak akkor változtak meg, amikor valami erőszakosan megzavarta létezésük törékeny egyensúlyát – ha valami ilyesmi történt, ők tudtak a világon a leghatékonyabban bánni a *csivel*, és pusztító haragjukat el sem lehetett képzelni...

Kai még sohasem hallott egy *kirinről* sem, amely ilyen messzire leereszkedett volna a hegyek közül, és behatolt volna azokra a területekre, melyeket az emberek a sajátjuknak tekintettek – nemhogy úgy végigdúlja a falvakat és a földeket, mint az, amelynek most jártak a nyomában. A *kirin* összezúzott épületeket és elpusztított terményeket hagyott maga után, és felfalta a leölt állatok – és emberi lények húsát.

És az istenek nevére, miért éppen Asano nagyúr birtokaira talált rá, aki Kai tudomása szerint távolról sem volt rossz ember? Kai személyes tapasztalata szerint éppen a legjobbak közé tartozott.

Miután hátramaradt a teherhordókkal és a parasztokkal, Kai csukott szemmel, némán kuporgott, figyelte a szél érintését és illatát, és igyekezett rávenni a többi érzékét is, hogy árulják el neki azt, amit nem láthatott onnan, ahol magára hagyták.

Mivel nem nyúlhatott igazi fegyverhez, és nem ülhetett lóra, éppen olyan tehetetlen lesz a hegyoldalon bekövetkező szerencsétlenséggel szemben, mint a körülötte lévők. A mellette várakozó parasztok közül még egy sem vett részt hasonló vadászatban – mint ahogy a szamurájok sem –, ám személyes kockázatot ritkán vállaltak a zsákmány elejtésében. De még ha így is állt a dolog, Kaihoz hasonlóan a parasztoknak minden körülmények között a kijelölt helyükön kellett maradniuk, éppúgy, mint a saját életükben, és úgy tűnt, ezzel a jelen pillanatban elégedettek is voltak.

A vadászok közeledtek a magaslat egyenetlen csúcsához, és beértek a vastag reggeli köd egyik felhőjébe, mely még mindig ott gomolygott a sűrű erdei növényzet és a talajból előtűremkedő szürke sziklák között. Kénytelenek voltak szorosabbra fogni nyugtalan hátasaik kantárját, hogy ismét arra az óvatos poroszkálásra kényszerítsék őket, amellyel rendszerint a kanyargós, ismeretlen területeken haladtak át.

Oishi torkában gombóc keletkezett a feszültségtől, amikor felmerült az emlékezetében Kai kimondatlan figyelmeztetése. Hirtelen elbizonytalanodott, vajon jól tette-e, hogy elengedte szavait a füle mellett: a lovak idegesebbek és kezelhetetlenebbek voltak annál, mint amit a veszélyes terepviszonyok, vagy akár lovasaik feszült ébersége indokolt volna. *„Ha az állatok rémültek, akkor támadástól kell tartani.” Ezt vajon Szun-ce mondta?* Nem csak ember lehet ellenség. Ha a büszkesége miatt veszélybe sodorta Asano urat...

Semmit nem látott a moha fedte vándorkövek, a magasra burjánzó cserjék és a lecsüngő faágak között. Az egész világ egyetlen smaragdzöld foltta változott a kavargó ködben. Hirtelen a lova magától megtorpant, a fejét magasra tartotta, a füleit előreszegezte.

Ekkor valahonnan előről egyszerre csak ő is meghallotta a hangokat – melyek semmihez sem voltak foghatók, amit valaha is hallott. Valamilyen elképzelhetetlenül óriási szörnyeteg morgott mélyen a torkából, a torokhangokat pedig éles roppanások szakították meg, mintha gallyak törnének ketté. *Nem, nem gallyak... csontok. Eszik valamit...*

Hátrafordult Asano nagyúr felé, és igyekezett száműzni hangjából a mélységes nyugtalanságot:

– Engedd meg, uram, hogy előreküldjek néhány embert.

Asano nagyúr rámosolygott, mert érzékelte Oishi félelmét, és meg akarta nyugtatni.

– Túl sokat aggódsz – felelte, Oishi pedig látta, amint *daimyója* szemében hirtelen megcsillan a harci kedv. A vágy, hogy a halála előtt még utoljára szembeszálljon egy valóban érdemes ellenféllel.

– Váljatok ketté – parancsolta egy kézmozdulattal. – Hajtsátok felénk.

Oishi közvetítette az utasítást, a vadászok csapata pedig azonnal kettéoszlott, és néhány lovas óvatosan elindult, hogy megkerülje az előttük lévő csalitost. Az íjászok lecsatolták az íjukat, és készenlétbe helyezték a nyilaikat. A lándzsások szorosabbra fogták az egyenes lándzsákat, és a hajlított végű *naginatákat*.

Amikor minden vadász elfoglalta a helyét, Oishi biccentett Hazamának, aki ilyen alkalmakkor a helyettese volt. Hazama felemelt egy ősrégi, ezüsthúvókás csontkürtöt, és belefújta. A kürt vérfagyasztó állati sikolyt hallatott, a hangtól Oishinak megcsikordult a foga.

Amikor a kürtszó visszhangja is elhalt, az egész erdő baljós némaságba süppedt. Sem szokatlan hangokat nem hallottak, melyek csakis a *kirintől* jöhettek volna, de még egy madár sem kiáltott. A csend talán csak másodpercekig tartott, mégis egy örökkévalóságnak tetszett.

Ebben a pillanatban mintha fülsiketítő robajjal a szemük láttára megelevenedett volna az egész erdővel borított domboldal, és kirontott a fedezékből, majd lavinaként rájuk zúdult egy Oishi minden képzeletét felülmúlóan rettenetes szörnyeteg.

A szörny kétszer olyan magas volt, mint egy lóháton ülő harcos, és tömör, akár a sziklafal. A szarvak párosával ültek a fején. Az egyik pár a homlokán, két, a támadókat felnyársaló lándzsaként, a másik pedig a feje két oldalán – ezek olyan villákban végződtek, mint a villámsújtotta fák, és éppen megfelelő szögben hajlottak ahhoz, hogy átdöfjék az oldalról támadókat. Patájának egyetlen rúgása örökre megnyomoríthatott egy lovas a lovával együtt, nem beszélve ostorszerű farkáról, mely a testénél is hosszabb volt.

És valami nincs rendben vele, futott át a gondolat Oishi agyán, aki szinte még levegőt venni is elfelejtett, miközben figyelte a lény közeledtét. A szörny három pár szeme vörösen izzott a dühtől, kivillanó agyarái élesek voltak, mint a kések. Förtelmes arcát nem fedte szőrzet, a bőre érdes volt, rajta mohazöld foltok váltották egymást beteges hamuszürkékkel, mint egy zuzmóval borított sziklán, oldalsó borostái csápokhoz hasonlítottak. A sörénye összecsomósodott a mocsoktól, élénk narancsszín és rozsdavörös foltok tarkították. Oishi nem tudta megállapítani, melyik vérfolt, és

melyik a betegség jele. A bőrét mindenütt élénk narancs és zöld pikkelyek fedték, mintha az egész testét valamiféle csillogó penész vonta volna be. A lényben mintha egy egész, betegségtől sújtott erdő felbőszült szelleme öltött volna testet; lehetetlennek látszott akár csak egy lándzsát is beléhajítani.

Oishi szinte helyben megfordította a hátasát, nem hagyva így más választást Asano nagyúrnak, mint hogy ő is megforduljon, és fellovagoljon egy dombra, hogy kitérjen a *kirin* útjából. A többi lovas is kétségbeesetten igyekezett megfordulni, úgy, hogy ne állják el egymás útját, és elkerüljék a felénk rohanó szörnyet, ám az alattomos, síkos kövekből álló talaj és a meredek domboldalak csapdájába estek.

Az íjászok nyílzáport zúdítottak a közöttük elviharzó *kirin*re, de mintha szalmával hajigálták volna. A nyilak nem értek el nagyobb hatást, mint a tűszúrások, és csak még vadabb tombolásra ingerelték a szörnyeteget. Oishi látta, amint Basho, egy szumóbirkózó erejével és természetével rendelkező harcos beledöfi *naginatája* pengéjét a *kirin* oldalába, de a lándzsa úgy siklott le a pikkelyes testről, hogy még a hegye sem szúrta át a lény bőrét.

Yasuno nem mozdult el középről, és Oishi túl későn vette észre a harcos öngyilkos szándékát arra, hogy ő vigye be a gyilkos döfést. Az istenek azonban őt sem áldották vagyátkozták meg jobban, mint aznap bármely másik harcost a dombtetőn, a *kirin* irányt változtatott, és elrohant mellette; még csak lelassítania sem sikerült a rohamát.

A vadászok minden oldalról, minden kéznél lévő fegyverükkel a szörnyre támadtak, amikor elzúgott közöttük, a bestia azonban úgy söpörte oldalra őket, mintha nem nyomnának többet a levegőnél. És Oishi ekkor rádöbben, hogy a *kirin* őt vette célba... nem, nem is őt, hanem egyenesen a háta mögött álló Asano nagyúr felé fordult, mintha megszállott dühe egyenesen őrá irányulna.

Ezt a *daimyo* ménje is felismerte, és ijedtében hátrálni kezdett, Asano nagyúr pedig csak nagy ügyel-bajjal tudott a nyergében megmaradni, és nem maradt szabad keze a védekezésre.

Oishi ura felé sarkantyúzta vonakodó lovát, amikor felismerte a fenyegető veszélyt. Teli torokból ordítani kezdett, hogy magára vonja a *kirin* figyelmét.

Az utolsó pillanatban a szörny elfordult Asano nagyúrtól, és Oishira támadt. Oishi beledöfte a lándzsáját, de a lándzsa hegye darabokra tört a *kirin* szarvain. Oishi eldobta a fegyvert, és előhúzta a *katanáját*.

A démon azonban nem fordult vissza, ekkorra elviharzott mellette, és hatalmas ugrással átszökkenve a védők utolsó sora felett már csak az esztelen vágy hajtotta, hogy kimeneküljön a csapdájukból.

*

Odalent Kai és a csoportba verődő parasztok egyre növekvő hitetlenkedéssel és rémülettel hallgatták a fejük fölött a hegyen tomboló láthatatlan csata zaját. Még Kai sem tudta értelmezni a zűrzavart – a kiáltozást és a robajokat, az emberek és állatok váratlan sikolyait, melyek közé elképzelhetetlen pusztítás zaja keveredett –, egész fák tűntek el a ködlepelbe burkolózott szürkészöld foltban.

És hirtelen egyszerre csak túlságosan is jól látszott, hogy a *kirin* a fák falán áttörve kiviharzik a nyílt térségre, Kaiék lába alatt pedig megremegett a föld az eszeveszett robajtól. A szörny mögött vágatott az összes vadász, aki még a lova nyergében ült, és semmi mással nem törődtek, csak hogy megállítsák a bestiát.

A csatazajhoz legközelebb merészkedő fölművesek és teherhordók most megfordultak és menekülőre fogták, de elkéstek. Többen is felsikoltottak, amikor a *kirin* utat tört közöttük, és hanyatt-homlok rohant vissza az alattuk húzódó erdő rejtekébe.

Kai azokkal tartott, akik menekülés helyett üldözőbe vették a *kirint*, és a samurájokhoz hasonlóan elszánta magát, hogy nem hagyja elszökni, noha fogalma sem volt, miként állíthatná meg.

Egyszer csak megpillantott egy rémült lovat, amely menekülés közben éppen mellette akart elvágatni. Kai megindult felé, egy sebes rohammal belekapaszkodott a nyergébe, majd a hátára lendült. A kantárt meghúzva a fejvesztett menekülést gondosan uralt vágtavá csillapította, és űzőbe vette az erdő szélén álló fák közé rohanó *kirint*.

Fegyver híján nem tehetett mást, mint hogy rémült lovát a szörny csapásán tartja, a karját lengeti és kiáltozik, és ezzel visszacsalja a *kirint* a tisztásra. A bestia valóban így is tett, noha talán csak azért, mert őrvongásában valami olyasmit látott, amit el akart pusztítani. Amikor Kai ismét előbukkant az erdőből, látta, hogy a samurájok felé, azaz a fenevad felé lovagolnak. Irányt változtatott, lazára engedte a gyeplőt, és örömmel hagyta, hogy azok végezzék be a küzdelmet, akik sóvárogtak rá.

Néhány harcos most megpróbálta hurokkal csapdába ejteni a *kirint*, de az ettől csak még dühödtebben igyekezett szabadulni. A köteleket széttépve áttört a lovasok gyűrűjén, és ismét a fák felé vette az útját.

Kai látta, amint Yasuno egyedül belovagol utána a fák közé. Magában átkozódva tétovázott egy pillanatig, majd megfordította a lovát, és megindult az őrült Yasuno és az eszét vesztett szörnyeteg nyomában vissza, az erdőbe.

Abban a pillanatban látta meg őket, amikor Yasuno a *kirin* mellé rúgtatott, majd a nyeregből lehajolva beledöfte a kardját a hátába, az egyik villás oldalszarv mögé.

Nem okozott halálos sérülést – és mi sem táplálhatta volna ennél jobban a szörny eszeveszett dühét. A *kirin* megpördült, és hatalmas fejének egyetlen mozdulatával lesöpörte Yasunót a lováról. Yasuno feltápászkodott, és hátratántorodott, amikor meglátta, hogy a szörny feléje fordul, lehorgasztja a fejét, és újabb rohamra készül.

Kai vágtságban indult meg a *kirin* felé. A nyeregből kihajolva sikerült megragadnia Yasuno *katanájának* markolatát. Amikor kirántotta a fegyvert, a villás szarv eltalálta, felszakította az ingujját, és belevájt a karjába, de sikerült megmaradnia a nyeregben. Végre fegyverrel a kezében dühös kiáltással megfordította a lovát, hogy szembenézzen az életre kelt rémálommal.

A *kirin* elfogadta a kihívást, és el is feledkezett Yasunóról, amikor Kaira rontott.

Az összecsapás előtti utolsó pillanatban Kai oldalt fordította a lovát. A kengyelben állva ezúttal még messzebbre kihajolt, és Yasuno *katanáját* a borotvaéles villás szarvak között a bestia

nyakának oldalába döfte – egyenesen abba az érzékeny pontba, ahol a *kirin* gerincoszlopa csatlakozott a fejéhez.

A fertőzött vér cseppjei savként égették a bőrét. De szinte nem is érzett fájdalmat, olyannyira foglyul ejtette az élet és a halál közötti pillanat rémületes eufóriája. Évek óta nem tartott *katanát* a kezében, mégis érezte, hogy a pengéje mélyre hatol, és úgy választja ketté a *kirin* göcsörtös gerincoszlopát, mint egy acélból készült villám. *Acélpengékkal, melyek még isteneket is képesek ölni* – ezt is azoktól hallotta, akik elmesélték, hogyan vágtak le egy *kirint*. Most végre megtudta, hogy minden szavuk igaz volt.

Kai visszarántotta a lova gyeplőjét, amíg az hátrálni nem kezdett, hogy eltávolítsa az agancs hegyes villáinak közeléből, de nem volt elég fürge: a *kirin* az agónia görcsében oldalra vetette súlyos fejét, és beledöfött Kai hátába. Kai élesen felkiáltott, amikor a szarv hegye behatolt a lapockája alá, kifordította a nyeregből, és a földhöz csapta. Továbbcsúszott, amíg egy fatörzs meg nem állította, azután csak hevert, és levegőért kapkodott, védtelenül az újabb támadás előtt.

Most azonban megmutatkozott a szörny sebének végzetes hatása. A *kirin* megtántorodott, térdre rogyott, és többé nem emelkedett fel.

Kai a fájdalomtól kábultan, émelyegve, erőnek erejével a lábára állt. Vér itatta át kimonója viseltes szövetét, amint valamilyen érthetetlen kényszer hatására a haldokló *kirin* felé botladozott.

Megállt az óriási fej előtt, és megpróbált állva maradni a három pár szem sugarában. A düh vörös ragyogása már kihunyt bennük – miközben Kai nézte őket, elsötétültek és mozdulatlaná váltak, ő pedig megpillantotta bennük a bánat mögött húzódo mélységesen mély, ősi bölcsességet.

Amint a feje lejjebb süllyedt a földön, a *kirin* beletörődéssel, gyűlölet nélkül nézett vissza rá, mintha egy olyan békesség idéződne fel benne, amelyet – most bizonyára úgy érzi – még egy másik világban tudhatott a magáénak. Annak ellenére, hogy a haláltusáját vívta éppen a megtört testben, Kai érezte a nemes teremtmény jelenlétét, ami a *kirin* valaha volt. Emlékezete kezdett

visszatérni, amint a közeledő halál felszabadította a megnevezhetetlen átok alól, amelyet kimondtak rá.

A szenvedése a végéhez közeledett, és Kai érezte, ahogy a lény lelke keresztülhatol a testén a mérhetetlen időspirál felé, amely örökké a jövő felé tart. Szánalommal és büntudattal telve Kai remegő kezét a bocsánatkérés hiábavaló gesztusával a *kirin* foltos homlokához emelte. A sötét szemekbe nedvesség gyűlt, szinte mintha könnyezni akarna, eközben pedig Kai feszült igyekezettel próbálta felidézni és kimondani annak az áldásnak az ősi szavait, melyek megkönnyítik a lénynek az e világból kifelé vezető utat, vissza a szellemek birodalmába.

A *kirin* hatalmas feje ellankadt, és mozdulatlaná vált. Kai ekkor ébredt tudatára annak a förtelmes rossz szándéknak, amely kikezdte a lény húsát, józanságát pedig megrendítette és távolra űzte; mintha minden, ami történt, csak egy rémálom lett volna, melynek vége szakadt, amint a *kirin* életlelke ismeretlen, új napra ébredt.

Kai lefelé pillantott, és látta, hogy a ráfröccsent mérgező vér foltjának nyoma veszett. A bőrét és a ruháját elcsúfító vérfoltok színe kátrányfeketéből aranyosan ragyogó vörössé változott – ugyanaz a ragyogás itatta át őket, mint ami a *kirin* sörényének foltos, féregszerű gubancait vastag, hullámos, aranyszínű szőrmévé változtatta.

Küszködve próbálta mozgásra bírni a testét, míg egyszer csak ráérezte, hogy valaki áll mögötte, már jó ideje, és követi minden mozdulatát.

Megfordult, és szembetalálta magát Yasunóval, aki először a kezében tartott kardra pillantott, majd az arcára. Yasuno szeme a dühtől és a megaláztatástól égett, a hangja remegett a megvetéstől, amikor megszólalt:

– Inkább hagytam volna, hogy megöljön az az állat, mint hogy egy félvér mentse meg az életemet.

Kai lenézett a *katanára*, de nem is látta egy hosszú pillanatig, amíg a hallottakat emésztette. Anélkül, hogy felnézett volna, mélyen meghajolt, és előrenyújtotta a kardot.

– Nem tettem semmit.

Szokatlan érzés volt kiejteni e szavakat – a szerénység hagyományos kifejezése némasági fogadalommá változott.

Yasuno kiragadta a kardot a kezéből, mintha Kai az ő lelkét tartotta volna a kezében. Kai tudta, hogy a szamurájok azonosnak tekintik a kettőt, bár fogalma sem volt, miért.

Yasuno tekintete még jobban elsötétült, amikor lovasok közeledtét hallották – a többi szamuráj tartott feléjük a fák között. A lovasok körülfogták kettőjüket és a kimúlt *kirint*, a tekintetük egyikről a másikra röppent. A pillantásuk meg sem állapodott Kaion, noha neki olyan fájdalmi voltak, hogy szabályszerűen le sem tudott térdelni. Tekintetük elidőzött a halott *kirinen*, azután minden figyelmüket Yasunóra összpontosították, aki a kezében tartotta a véres *katanát* – természetesen mindegyikük azt feltételezte, ő dőfte le vele a szörnyet.

Asano nagyúr előrelovagolt a szamurájok gyűrűjén át. Kai megszédült, ahogy elöntötte a megkönnyebbülés hulláma, amiért urát élve és sértetlenül látta viszont.

Asano nagyúr a halott *kirin*ről Yasunóra nézett, a többiekhez hasonlóan azt feltételezve, hogy ő hajtotta végre a tettet. A harcosok komor mosolyával szólalt meg:

– Most neked kell hazavinned, Yasuno.

A szamurájokból megkönnyebbült és diadalittas nevetés tört ki, Yasunót kivéve – ő mélyen és hosszan meghajolt Asano nagyúr előtt, hogy elrejtse mosolytalan arcát.

– Ako sokkal tartozik neked – mondta most már komolyan Asano nagyúr. Yasuno meghajlását egy bólintással nyugtázta, és arcán ugyanaz a megkönnyebbülés és csodálat terült szét, ami a többiekén.

– Most már félelem nélkül üdvözölhetjük a sógunt.

A sógun látogatása. Kai már el is feledkezett róla, mert neki személy szerint semmi dolga nem akadt vele. Nem csoda, hogy Asano nagyúr ma olyan elszántan akarta befejezni a vadászatot, hogy még a józan eszére sem hallgatott.

Kai hátrálni kezdett, és vigyázott, hogy fel ne bukjon a halott *kirin* körül összegyűlt lovas szamurájok között – megpróbált elvegyülni a tisztas távolban álló parasztok csapatában, mielőtt Asano nagyúr észrevenné a jelenlétét. Ma nem aratott dicsőséget – de nem is állt

szándékában. *Nem itt. Nem így.* A halott *kirin*re pillantott. *Csak el akart tűnni.*

Hátrafelé menet azonban súrolta Oishi *katanájának* hüvelyét. Ijedtében összerándult, Oishi pedig lenézett rá, a vazallusok vezére azonban csak bosszúsnak tűnt, nem jött dühbe amiatt, hogy egy paraszt hozzáért a kardja hüvelyéhez. Azonban az arc kifejezése megváltozott, amint felismerte Kait, és meglátta a testén a sérüléseket, majd a *kirin* aranyos árnyalatú véré a kezén és a ruháján. Oishi arca kíváncsiságot tükrözött. Yasunóra nézett, és Kai látta, hogy kifejezése ismét megváltozik.

– Akóért! – kiáltotta ekkor Asano nagyúr, Oishi figyelmét pedig elterelte a többi harcos éljenzése. Mire visszanezett, Kainak nyoma veszett.

*

Kai egy kidőlt fatörzsre ült távol Oishi és a többiek pillantásától, és hagyta, hogy a kimonója felső része lecsússzon sebesült válláról. Az ujjával fellazított egy darab mohás agyagot, és beletömte a hátán lévő sebbe, oda, ahol a *kirin* felnyársalta. Ép keze alig érte el a sérülés helyét, a mozdulat okozta fájdalomtól hányingere támadt. Ráharapott a ruhaujjára, hogy el ne árulja magát egy kiáltással.

Meg kell lennie. Voltak más mély sebei is, melyek ellátást igényeltek, de azok várhattak. Az egész teste fájt, már szinte el is felejtette, milyen érzés ez... de a keserű tapasztalat megtanította, hogy nem kerül az életébe. A hátán lévő seb azonban túl erősen vérzett, és nem fogja túlélni a hosszú utat vissza az Ako-kastélyba, ha nem tesz valamit.

Megint a *kirin* tetemére pillantott, azt remélte, utoljára. De tudta, örökké emlékszik majd a halálára és az átalakulására. *Akóért...* Óvatosan visszahúzta a kimonóját. Elképzelhetetlenül kimerült, és nem akart semmi mást, mint megint otthon lenni, biztonságban.

Hirtelen megfordult ültében, mert egy tekintetet érzett magán – ezúttal nem emberét.

A fehér róka tért vissza, amellyel korábban találkozott. Ott ült, és nyugtalanítóan értelmes pillantással figyelte – Kai észrevette, hogy

az egyik szeme vörösesbarna rókaszem volt, a másik azonban sápadt kék.

Egy *kitsune* – egy alakváltó *yokai*, amely annyi varázslatra képes, hogy felsorolni is nehéz lenne, és amely rendszerint róka alakját ölti fel. Most, miközben figyelte, észlelte azt a vibráló anyagtalanságot, amely szinte aura módjára vette körül a rókaalakot. Hófehér színe ősi, hatalmas szellem voltára utalt. Azon tűnődött, vajon mi vonzotta ide – talán a *kirin*?

A róka még egy percig szinte elgondolkodva figyelte, majd elfordult, és úgy veszett bele az erdőbe, mint a reggeli pára utolsó sóhaja.

Honshu látványa madártávlatból igazi csoda volt – melyet emberi szem még nem láthatott. A távolba vesző tenger, amint egybeolvadt a tiszta, kék égbolttal, a megművelt földek és a bambuszültetvények folyton változó zöldje, amely sötétebb árnyalatra váltott, amint a sűrű erdő fái vették át az uralmat az egyre meredekebb domboldalakon – rajtuk túl pedig a hósípkás, szürkéslila hegyek egyre magasabbra emelkedő lépcsői.

Errefelé az alföldek tavaszi zöldje úgy hátrált, mint az óceán távoli partját nyaldosó hullámok, ahogy a víz magasabbra törekszik az emelkedő part mentén. A fák között egy-egy hókupac fehérlett, és a jeges fehérség fokozatosan úrrá lett a zöld felett, az élettelen kő nagy kiterjedésű, sötét foltjai pedig egyre messzebbre hatoltak az élőlények birodalmába.

Mire felbukkant a tájban a Kirayama-kastély, erődre emlékeztető falai talán az utolsó emberkéz alkotta építmények voltak a fehér és szürke pusztaságban, rajta kívül más látnivaló többé nem is akadt az égbolt alatt.

Az őrszemek a kastély falain és tornyaiban semmit sem vettek észre, amikor a *kitsune* megérkezett úti céljához, csak egy aprócska villanás kísérette az ívet, mellyel a kastély öregtornya elé ereszkedett. Fényes nappal a lidércfény nem csillogott jobban, mint a napsugár a jégen.

Az őrszemek ritkán pillantottak felfelé, a levegőben nem volt mit nézni egy-egy ragadozó madáron kívül. Tavasz előtt élőlény is csak hébe-hóba mutatkozott az odalent elterülő földeken, saját akaratukból csak a vadállatok töltötték a telet a hegyek között, és kevesen jöttek a kastély közelébe – akár emberi, akár másféle lények –, akiknek ne lett volna jó okuk rá. Ami az embereket illeti, még a kastély birtokainak elfoglalása is csak ritkán számított ilyen

indoknak. Így az örök több figyelmet szenteltek a szénszerpenyők éltető melegének, melyek előtt összekuporodtak, mint akármilyen másnak.

Ezért hát a hófehér róka, mint mindig, láthatatlanul és bejelentés nélkül érkezett a kastélyba, keresztülsietett a bejárat csarnok kőpadlóján, miközben a fáklyák fénye a falra vetítette meg-megrebbenő árnyékát. Úgy tűnt, minden egyes mozdulattal változik a külseje, ám még a mozdulatoknál is gyorsabban alakította át megjelenését lépcsőről lépésre a saját akarata – mire pedig belépett az öregtorony kastélyszintjére, a szolgák és a vazallusok már csak azt látták, akit vártak: Mitsukét, Kira nagyúr lélegzetelállítóan szép, érzéki társát.

Nem állhatták meg, hogy ne kövessék tekintetükkel, amint fellépkedett az ura szobáihoz vezető lépcsősoron; mozdulatai olyan kecsesek voltak, mintha csak lebegett volna a fokok felett. Mint mindig, kimonója és felső köntöse most is a legfinomabb, művészi módon díszített kelmékből készültek, a nyárelő vad és sűrű erdeinek színeiben: a napfényes pázsit aranyos, és a patak menti mohos kövek bársonyos zöldjében, és lehajló falevelekkel pettyezett égszínkében.

Jóllehet soha nem szólt hozzájuk, és úgy ment el közöttük, hogy észre sem vette a jelenlétüket, mégis, a puszta látványa, egyetlen pillantás, melyet varázslatos öltözékére vethettek, az elégedettség ígézetébe burkolta őket. A Mitsuke testét körülvevő színek és illatok arra emlékeztették a szolgálókat, hogy még e kopár magaslatokra is visszatér egyszer a tavasz – ahogy végül mindig is tette, csak még egy kicsit kellett türelemmel lenniük.

Mitsuke szemmel láthatóan ugyanígy megbabonázta urukat is – mindenekelőtt pedig teljesen megváltoztatta. Amikor vele volt, komor rosszkedvét mintha elfújták volna, a szolgálók pedig hálásan fogadták a szüneteket a düh és az elégedetlenség vad rohamai között, melyeket úgy tűnt, jól leplez, amikor a sógun udvarában jár.

A rókaboszorkány lágyan, de határozottan nyitotta ki Kira nagyúr lakószobájának ajtaját, és mellőzte a szolgálai meghajlásokat, melyeket a férfiak a feleségüktől, egy *daimyo* pedig még a kíséretét alkotó szamurájoktól is elvárt.

Pillantása végigsöpört a lámpás fényétől megvilágított szobán, és urát kereste, akit hűségesebben és készségesebben szolgált, mint bármelyik emberi lény.

Különös szemei – az egyik az őszi falevelek mély vörösesbarnája, a másik jeges kék, mint a téli égbolt – egy szőrmepalást alatt kinyújtózva leltek rá, melyet egy tatamira terítettek, és egy fedett szénszerpenyő fölé húztak, mely felmelegítette a szobát, és a melegével beburkolta a testét. Olyan halkán lépett mellé, mint egy róka, és fentről nézte, ahogy alszik.

Amikor pihent, a férfi arca olyan békés volt, mint egy gyermeké, ám ébren soha – olyankor a tekintete mélyén úgy ragyogott a becsvág, mint a parázsló szén. Ő volt a legszebb emberi lény, akit Mitsuke valaha látott – a szeme mogyoróbarna, fényes fekete haja akár a holló szárnya, az arcvonásai pedig tökéletesek voltak –, amikor pedig szeretkezett vele, azt olyan gyengéd odaadással tette, mintha csakis ilyenkor tudna megfeledkezni a vadállati éhségről, amely máskor a lelkét marcangolta. Nem tudta, melyik tulajdonsága ejtette szívére a szenvedély fogságába – talán mindegyik ritka keveréke. Szinte fel sem fogta, mibe bonyolódott, mert olyan váratlan, és olyan rendkívüli volt.

Kira nagyúr is abban a pillanatban a varázslata alá került, amint megpillantotta – ez is volt a rókaboszorkány szándéka, ebben nem volt semmi szokatlan. A legnagyobb meglepetésére – ám csekély aggodalmára – azonban észrevette, hogy a boszorkányság mindkét irányban működött. Arra gyanakodott, talán a férfi is *kitsune* lehetett valamelyik előző inkarnációja során.

És csaknem ugyanilyen bizonyos volt benne, hogy történetüket előre elrendelte a *csi* apálya és dagálya, mely minden létező sorsát meghatározza a földön és az istenek birodalmában. Képtelenek voltak uralni mindezt, és még az ő boszorkányos jövőbe látása sem segített.

Felsóhajtott, és a pillantása visszatért a férfi arcára; arra készült, hogy melléfekszik, és csókokkal ébreszti.

Ekkor Kira szeme kinyílt, és felnézett rá – tökéletesen éberén, és ő csak most eszmélt rá, hogy végig ébren is volt. Egyetlen emberi lény sem tudta meglepni úgy, mint a férfi.

– Asano él? – kérdezte.

Kira mozdulatlanul állt, nézett rá, és tudta, hogy némasága mindent elárul.

Ura félkönyökre emelkedett, és figyelmét Japán aprólékosan kidolgozott térképére fordította, mely ott hevert mellette a padlón. Ujjai követték a pillantását, egyik tartományt simították végig a másik után, majd így szólt:

– A nagatói acélból kiváló fegyvereket lehet kovácsolni, az izui arannyal pedig megvásárolhatjuk az emberek hűségét. Ako termékeny földje azonban egy egész hadsereget tudna táplálni...

Ujja Akóra bökött a térképen, mintha a puszta akaratával halálra sújthatná a vidék *daimyó*ját.

– Japánhoz Ako a kulcs. Ha egy tehetséges ember irányítaná, az egy napon még sógunnak is nevezhetné magát.

Ledobta a szörmepalástot és felállt, tekintete Mitsuke felé fordult, és inkább mély csalódás csillogott benne, mint szemrehányás.

Mitsuke képtelen volt elfordítani a pillantását, még tiltakozni sem tudott, nemhogy ura szemére hányni a hálátlanságát. Eddig ez volt a legbonyolultabb kísérlet, amellyel megpróbálta befolyásolni a föld és az ég erőit: rontó átokkal sújtotta a *kirint*, és Asano nagyúr képét helyezte az elméjébe legfőbb kínzójaként, majd varázslattal rávette a lényt, hogy a hegyek legeldugottabb zugaiból rontson rá Akóra – ahol azután tomboló dühében szörnyű pusztítást végzett. Maga Asano nagyúr eredt a nyomába, ahogy tervezte. Mostanra halottnak kellene lennie...

– Uram – mondta –, mindent megtettem, ami a hatalmamban állt.

Ez így is volt.

Azután hirtelen felmerült az emlékezetében az a paraszt, aki egyetlen csapással levágta a *kirint*, amikor még Ako legkiválóbb szamurájai is csődöt mondtak... aki belenézett a szemébe, váratlanul átlátott a káprázaton, és megpillantotta *őt magát*. Mitsuke

biztos volt benne, hogy nem volt több, csak egy ember, még csak nem is pap. *És mégis...*

– Cserbenhagytál – mondta Kira inkább beletörődően, mint haraggal, ő pedig megremegett legbelül. A férfi finoman megérintette az arcát, de a mozdulatban nem volt sem melegség, sem megbocsátás.

Ellépett mellőle az egyik ablakhoz és kinyitotta, ügyet sem vetve a jeges fuvallatra, amely körülfogta, miközben kopár földjeit szemlélte. Két keze összekulcsolódott a háta mögött, öntudatlanul is egy foglyot utánozva.

– Az őseim az életüket áldozták, hogy hatalomra segítsék a sógun családját, és ez a jutalmuk – mondta, és a hangja szokás szerint megkeményedett a keserűségtől. – Asano ősei a tábori székükön ülve osztogatták parancsaikat, és megkapták Akót. Most megtisztelik ezzel a látogatással, engem pedig arra utasítottak, hogy vegyek részt rajta.

A keze ökölbe szorult.

– Akót *nekem* kellett volna megkapnom!

Elszakította a láthatatlan láncokat, melyekkel a csalódás gúzsba kötötte az elszántságát, és az ablakpárkányra támaszkodott, természetlen birtokának széljárta csúcsain nyugtatva a tekintetét. A szeme olyan hideg és könyörtelen volt, mint a hófödte hegyek.

Mitsuke követte a szoba másik felébe, átölelte, és nekiszorította meleg testét. A férfi olyan hidegnek tűnt, mintha birtokának látványa kis híján halálra dermesztette volna. Mitsukét szájalom járta át, és még szorosabban átölelte Kirát, hogy újraélessze a reményt, és a férfi iránta érzett szerelmének melegét.

– Mit tehetnék, hogy kiengeszteljem uramat?

Kira nagyúr hirtelen megfordult, majd a vigaszt és a csábítást elutasítva kiszakította magát az ölelésből.

– Tedd meg, amit kérek – felelte nyersen. – Szükségem van Akóra, neked pedig segítened kell, hogy megszerezsem.

Mitsuke szembenézett makacs tekintetével, majd zavartan elfordította a fejét. *A végzet...* milyen elszáontan akart szembeszállni vele, hogy teljesen megváltoztassa! Csakis egy emberi lény lehet annyira naiv és gőgös, hogy egész életében küzdjön valami olyasmi

megváltoztatásáért, amin semmi sem változtathat, csak a legrendkívülibb események.

Ugyanakkor, mivel tökéletesen vakok a *csire*, az emberek az egyedüli teremtmények, akik olyan kaotikus eseményeket képesek létrehozni, hogy valóban változást idézhetnek elő a sorsukban. Mint ma az a paraszt, aki fél kézzel megölte a *kirint*: ahhoz képest, hogy ember, igazán tehetséges volt a *csi* irányításában. Milyen különös, és mennyire jellemző az istenek kifürkészhetetlen szándékaira, hogy egy ilyen teremtményre pazarolnak ekkora áldást.

Ám abban is bizonyos volt, hogy ugyanez a tehetség – párosulva az elszántsággal, hogy szembeszálljon a jövőjével – tette Kira urat azzá, aki volt. Az egyetlen emberi lényé, akit szeretni tudott, és akinek készséggel a szolgálatára bocsátotta különleges képességeit.

– Akót nem veheted be erővel. A vezetői ravaszak, a harcosai félelmet nem ismerve küzdenek, és tűzön-vízen át követik urukat.

Egy percig habozott.

– De úgy beveheted, ha megtöröd a lelküket.

Előrenyúlt, és gyengéden megérintette a férfi arcát, aki ezúttal hagyta, és nekinyomta fejét az asszony meleg tenyerének, miközben a válaszra várt.

– Három nap múlva minden szem Akóra szegeződik majd – mondta halkán, a hangjában azonban halálos ígéret csengett. – Ha úgy kívánod, uram, a diadal órája Asanónak a bukás órája lesz.

– Hogyan? – egyenesedett fel Kira fejét magasra emelve, és a szemében ismét kigyúltak a becsvágy lángjai.

Mitsuke vállat vont, szabadon csüngő haja egyik oldalon előrehullott a mozdulattól.

– Minden férfinak megvan a gyengéje – mormolta, és igyekezett, hogy Kira ne nézhessen túl mélyen a szemébe, amint kezdett visszatérni az önbizalma. – Asanónak van egy lánya. Ő az egyetlen, akiért kész lenne meghalni – mondta, és hagyta, hogy halvány mosoly telepedjen az ajkára.

Kira válaszul végre rámosolygott, és szorosan átölelte. Ezután megcsókolta, azzal a vágyakozással, amire Mitsuke már régóta várt...

*

A vadászok csapata jókedvűen tért vissza az Ako-kastélyba, és minden harcos úgy érezte, soha nem látta még ilyen szépnek a völgy mélyén húzódó és a teraszos domboldalakra terülő jádezőld rizsföldeket, és a kék eget tükröző folyó zafír szalagját. A cseresznyefákat mindenütt virágok borították, a legegyszerűbb ötszirmú fehérektől a többsoros, a napfényben rubintok módjára csillogó sötét korallszín virágokig. Úgy tűnt, maga Ako is szívesen fogadja őket a diadal után, melyet a földeket és a rajtuk élő embereket fenyegető szörny felett arattak.

*

Mika felpillantott a fekete köntösbe burkolózó tanácsadók gyűrűjéből, akikkel már napok óta tárgyalt, mert a fiatal szamuráj, Oishi Chikara, a *karou* fia rangjához nem illő sietséggel rontott be az alsó kastélyudvarba, ahol kis híján már befejezték az előkészületeket. Chikara végigtekintett a területen, melyet a torna, a sógun tiszteletére rendezett ünnepség fő látványossága céljára alakítottak ki, és úgy tűnt, keres valakit – méghozzá őt, erről Mika meg volt győződve.

Mika a kínosan illemtudó férfiak társaságában nem mert odakiáltani vagy inteni neki, noha Chikara látványa – nagyon hasonlított apjára frissiben avatott szamuráj korában, amikor a *karou* büszke segédje volt – erre ösztönözte a *daimyo* lobbanékony leánygyermekét, aki még mindig ott élt benne. Ma már felnőtt nővé cseperedett, és az atyja, meg persze a saját maga kedvéért sem fogja engedni, hogy az Edóból pénzért idecsalható legtapasztaltabb tanácsadók a figyelmetlenség legapróbb jelét is felfedezhessék rajta.

Mosolyát elrejtve kecsesen megigazította a ruhája ujját, ügyelve rá, hogy a felső köntösén jól látsszon a két keresztbe tett sólyomtoll, az Asano-klán *monja*. Chikara hamarosan észreveszi, és a fiú arcán látható lelkesedés egyértelművé tette Mikának, hogy egy kicsit ráér még meghallgatni a híreit.

Egyik-másik tanácsadó rápillantott, amikor Mika elrendezte a ruhaujjakat, hogy jobban látsszon a klán címere. Az ábra a hosszú nemzedékek óta tartó, büszkeségre okot adó történelem jelképe volt,

és azokra az időkre utalt, amikor sólyomtollat ajándékoztak a férfinak, aki háborúban tanúsított bátorságával elnyerte a szamuráj rangját, vagy a csatamező győztes parancsnokaként tűnt ki.

Most figyelmét ismét türelmesen az ülésrend felé fordította, melyet a tanácsadók a jóváhagyását kérve fektettek elé.

– Hová ültették a kincstárnokot? – kérdezte, mintha ennél fontosabb ügyre gondolni sem tudna.

– Óméltósága és Asano nagyúr közé, úrnóm – felelte az egyik tanácsadó, és az ábrára mutatott –, ám még szükségünk van atyja beleegyezésére is...

– Beleegyeztünk – felelte erre Mika határozottan. Felemelte a legyezőjét, melyet szintén az Asano-klán címere díszített, aztán hirtelen mozdulattal összecsapta, arra emlékeztetve ezzel őket, hogy atyja őt bízta meg az előkészületekkel. Ez nemcsak apja szeszélyéből történt így: Mikának régi törvény adta joga volt, hogy ellássa atyja kastélyának és birtokainak intézői tisztét – és ezzel a tanácsadók ugyanígy tisztában voltak.

Felhatalmazták rá, hogy atyja nevében nyilatkozzon, amikor őt elszólította a kötelesség – meg kellett szerveznie a rajtaütést a szörnyetegen, mely váratlanul bukkant fel Akóban, és rémületben tartotta a népét, feldúlta a terményeit, arról nem is beszélve, hogy megzavarta a sógun látogatásának előkészületeit.

Minél kevesebbet tudnak erről a tanácsadók, legalábbis amíg a vadászat sikeres eredményéről nem tájékoztatják őket, annál jobb. Mika nem kételkedett benne, hogy ha ennél hamarabb értesülnének a részletekről, hanyatt-homlok menekülnének vissza Edóba, a biztonságos fővárosba, ahol azután azonnal elhalasztatnák a sógun akói látogatását.

Mika vett egy mély lélegzetet, és így szólt:

– Kivéve egyetlen részletet. Atyám oldalán Sakai úr ül majd, nem Kira nagyúr.

– Kira nagyúr az egyik leghatalmasabb földesúr a környéken – tiltakozott az egyik tanácsadó.

A legbefolyásosabb politikai bajkeverő a sógun udvarában – helyesbített magában Mika. Atyja pedig jó okkal nem állhatta ki. De megtartotta magának a véleményét, és csak ennyit mondott:

– Sakai úr atyám barátja – mosolygott, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna. *Apja jó barátja és hű szövetségese Kira nagyúr leplezetlen becsvágyának letörésében.* Kira elszántsága, hogy rátegye a kezét apja örökölt hűbértokára, aligha volt titok a *daimyók* között, akiket rendszerint odarendeltek a sógun edói kastélyába, még hozzá saját, tetemes költségükön, és sokkal gyakrabban, mint ahányszor a sógun kitette onnan a lábát.

Mika előtt egészen addig rejtély maradt, hogy egy Kirához hasonló ember, aki még *daimyónak* is alig felelt meg, és akinek apró, távoli birtoka aligha adott többet az országnak néhány jégfödte hegy látványánál, miként jutott ilyen magas pozícióba az edói udvarban, amíg meg nem tanult hallgatózni, amikor atyja vendégei mellett ellátta a háziasszonyi teendőket. Amikor szabadon folyt a szaké, a legtöbb férfi nem tett lakatot a szájára, és egy nőt – még ha Asano nagyúr lányáról volt is szó – kevésbé tartottak tudatos lénynek, mint egy bútordarabot. Megtudta, hogy Kira elbűvölő személyisége példátlan politikai éleslátással, valamint egy bérgyilkos erkölcsével párosult.

Kira nagyúrnak már most is sokkal nagyobb a hatalma és a befolyása, mint kellene. Mika azt kívánta, bárcsak megelégedne ennyivel – legalábbis ami a sógunt illeti. Mára azonban rájött, hogy rendszerint nem ez a dolgok menete.

Amint a kezébe vette az üléstervet, és nekiállt feltekerni, végre felbukkant mellette Chikara. Mélyen, tiszteletteljesen meghajolt mindannyiuk előtt, Mika ígéretére gondolva, amely szerint bármikor szabadon megszakíthat mindenféle tárgyalást, amennyiben atyját érintő hírekkel szolgál.

– Úrnőm – jelentette kipirult arccal, a szavak szinte egyszerre buktak ki a száján –, atyja visszatért.

Mika végre engedte, hogy a megkönnyebbülés kiüljön az arcára, és sugárzóan Chikarára és a meglepett hivatalnokokra mosolyogjon. Bájosan kimentette magát, és több okból is – melyeket gondosan titokban tartott – örömmel nyugtázta, hogy atyja azonnal látni kívánja.

A tanácsadók Asano nagyúr távollétének okait tőle magától hallhatják majd, és Mikának kétsége sem volt, hogy az eredmény

lenyűgözi őket. Chikarát, mielőtt egy szót is szólhatott volna, távolabbra lökdöste, és megkérte, hogy vigye azonnal atyja színe elé.

*

Asano nagyúr leszállt a lováról, és most már nem érzett mást, csak megkönnyebbülést, amikor végre a talpa alatt az alsó kastélyudvar kövezetét taposta. Törődött teste csak most érezte, hogy elszálltak fölötte az évek, amikor a vadászatnak igazán vége szakadt.

– Apám!

Asano nagyúr felpillantott, és látta, hogy Mika közeledik felé, arca mint a fényes nap, a szeme csillog a megkönnyebbüléstől, hogy viszontlátja őt. Egy pillanatra a feleségét idézte emlékezetébe, és azt remélte, bárhol is lakjon most a lelke, valahogy az ő tekintetén keresztül szintén a tanúja ennek a látványnak – szépséges lányuknak, aki szerelmük testet öltött képe. Minden fájdalma és elgyötörtsége elszállt, és a kora felett merengő gondolatok is szertefoszlottak Mika láttán. A lány állandóan arra emlékeztette, hogy minden, amit Akóért tett, megérte az erőfeszítéseket, mert itt áll előtte a becsület, az igazságosság, a bátorság és a szeretet jutalma – a szépséges jövő.

Mika köré fonta a karját, és szorosan megölelte; meg sem rezzent, amikor a páncélja élei hozzányomódtak. Azután eleresztette, és hátralépett, hogy szemügyre vegye a vadászok teljes csapatát, és megossa velük a mosolyát és a büszkeségét. Mondani azonban csak ennyit mondott lágyan:

– Nagyon aggódtam. Múlt éjjelre vártunk.

Asano nagyúr egy vállrándítással vette tudomásul a szavakat, de a mosolya nem halványult.

– A vadászat tovább tartott, mint reméltük.

Lova kantárját átadta egy lovásznak, Mika pedig apjába karolt, és megindultak a kastélyudvaron keresztül. Atyja háta mögé pillantott, és az arca hirtelen megmerevedett az aggodalomtól, amikor meglátott néhány sebesültet, akiket éppen elvezettek, vagy elvittek oda, ahol a doktorok ellátják a sebeiket.

– Van komolyabb sérült?

Asano nagyúr megpaskolta a karját.

– Néhány teherhordó... – mondta, és félrenézett, hogy elterelje lánya figyelmét. – Yasuno nagy bátorságot tanúsított. Egyedül ölte meg a szörnyet.

Arrafelé intett, ahol a kastély személyzete Yasunónak gratulált, így próbálta a lány gondolatait elterelni a sebesültekről, és a vadászat örvendetes eredményére irányítani.

*

Mika egy kissé összehúzta a szemöldökét, amikor észrevette Yasuno szemmel látható feszélyezettségét a felé áradó dicséret és az elismerő szavak hallatán. Soha nem várta volna, hogy zavarban látja, egyike volt a legkevésbé szerény embereknek, akiket Mika ismert. És végtére is fél kézzel megölt egy *kirint*!

Elfordította róla a tekintetét, a figyelmét hirtelen egy csapat sebesült paraszt és teherhordó vontá magára.

– Kit keresel? – kérdezte az apja.

Erre a kérdésre elakadt a szava, atyja megérezése jobban meglepte, mint a saját felismerése: ösztönösen is egy bizonyos személyt keresett a tömegben. Megrázta a fejét, a földre pillantott, és képtelen volt apja szemébe nézni.

– Senkit, uram.

– Zaklatott vagy?

Nem volt ez igazi kérdés, és Mika hallotta a mögötte megbúvó aggodalmat.

Megint megrázta a fejét, és mosolyt erőltetett az arcára, majd szembenézett apjával.

– Az előkészületek miatt aggódom.

Remélte, hogy ez a kifogás elegendő indok lesz a szórakozottságára.

– Ne tedd – mosolygott rá Asano nagyúr. Bátorítólag megfogta a kezét, mint kislány korában, és beléptek a zezugos védelmi folyosóra, mely meredek szögben tartott felfelé a belső kastélyudvar kapujához.

Miközben áthaladtak a kapu alatt, és a kastélyépületek felé tartottak, Mika hallotta, hogy apja elégedetten felsóhajt a vártorony – otthona és világa jelképe – pompás sziluettje láttán, melyet virágzó cseresznyefák és a legmagasabb rangú szamurájok szállásai vettek körül. Útjukat kísérők és vazallusok szegélyezték, akik térdepelve fejet hajtottak előttük, és várták a lehetőséget, hogy kifejezhessék a jókívánságaikat, vagy hogy nyomban teljesíthessék a parancsait – akármit, amivel továbbra is biztonságos és kielégítő életet biztosít nekik –, ma pedig azt is, hogy eleget tehessenek a sógun és kísérete minden lehetséges elvárásának.

– Milyen ajándékokkal várjuk a sógunt? – kérdezte Mikát, amikor megérkeztek a lakosztálya ajtajához.

Mika visszafordult és rámosolygott, mert apja ismét majdnem rajtakapta, hogy a kapu felé néz, és a gondolatai még mindig az alsó kastélyudvar sebesültjei körül forognak.

– Egy tucat sólyommal, és egy *katanával* Morei házából.

Apja eltűnődött.

– Gondolod, ennyi elég lesz?

Mika mosolya szélesebb lett, és tekintetében az irónia szikrája villant.

– Ha többet adsz, a többi földesúr azt hiszi majd, hogy túl akarod szárnyalni őket.

Apja őszinte vidámsággal és megkönnyebbüléssel nevetett fel.

Asano szobájába léptek, és folytatták a megtett, illetve a még elvégzésre váró előkészületek listájának számbavételét, miközben a kísérői lesegítették a nagyúrról a páncélt, és elvitték, hogy megtisztítsák. Ő láthatólag megkönnyebbült, hogy megszabadult tőle, de még jobban megkönnyebbült Mika válaszaitól. Mika elképzelte, hogy a sógun látogatásának részletei miként tölthették be apja gondolatait a hazafelé vezető hosszú úton, miután a bestiát már levágták, és elmúlt a fenyegetés. Büszkeség és öröm járta át, hogy megnyugtató válaszaival gyakorlatilag minden részlet tisztázódik, a még folyó előkészületekről pedig naprakészen be tud számolni.

– Azt akarom, hogy egész népünk részt kapjon ebből a megtiszteltetésből – a szamurájok, a falusiak, a parasztok...

– Elrendeltem, hogy állítsanak fel emelvényeket az út mentén – felelte Mika elégedetten.

– Van olyasmi, amire te nem gondoltál?

Apja szemében csodálat és szeretet csillogott. Végül a vállát megpaskolva egy mosollyal véget vetett az aggodalmas kérdések záporának.

– Anyád nagyon büszke lenne rád.

Mika is elmosolyodott, és tekintetét a földre szegezve szerény meghajlással nyugtázta apja szavait – de nem volt teljesen őszinte, és az aggodalmai sem csitultak. Távoztában még mélyebben meghajolt, és figyelmeztette apját, hogy próbáljon meg pihenni.

Amint behúzta maga mögött apja lakosztályának ajtaját, a kerten át egyenesen a saját szobái felé indult. Amikor Asano már nem láthatta, a mosolya elhalványult, és arcára aggodalmas kifejezés ült ki, melyet azóta rejtegetett előle, hogy meglátta a vadászat sebesültjeit. Egy arcot sehol sem látott, sem a sebesültek, sem a többiek között.

Ez pedig azt jelentette, még hátravan egy igen személyes ügy – olyasvalami, amit még apja előtt is titkolnia kell. Napnyugtáig várni kényszerül, így azonban időt nyer, hogy megtegye a szükséges előkészületeket.

*

Mika belépett a lakosztályába, és észrevette, hogy kísérői megmerevednek, szemük tágra nyitva, a kezük félbeszakadt mozdulatok közben álltak meg – ami arra utalt, hogy élénk beszélgetésbe merültek valami olyasmiről, ami inkább övele és a vadászok visszatérésével, mint a sógun látogatásával kapcsolatos.

Mind kecsesen térdre ereszkedtek, és úgy hajtottak fejet, mint a *Bunraku* bábu. Suttogó beszélgetésük utolsó hangja is elhalt. Mika türelmetlen mozdulattal megparancsolta nekik, keljenek fel, mert alig tudta kivárni, hogy hallhassa a híreiket.

Mivel nem akart kellemetlen kérdésekre válaszolni, csak annyit kérhetett, hogy értesítsék, amint apja megérkezik. Szolgái azonban szabadon elvegyülhettek az urat kísérő vazallusok között,

szempillájukat és legyezőiket rebegetve kérhették, hogy meséljék el részletesen bátor tetteiket, és olyan kérdéseket is feltehettek, melyek szokatlanok vagy botránysak lettek volna uruk lányának a szájából. Ez különösen igaz volt azokra a kérdésekre, melyek Asano nagyúr félvér nyomkeresőjére vonatkoztak, aki egyedül volt képes azonosítani a szörnyet, azután pedig a rejtekhelyére vezette a harcosokat, ahol aztán végezhetek vele.

Kai.

Amikor Mika értesült arról, miféle szerzet jelent meg váratlanul, és fogott neki Ako feldúlásának, először hitetlenkedett, ám amikor meghallotta, hogy Kai *kirinként* azonosította, hitetlenkedése aggodalommal váltott. Apja mellett Kait féltette a legjobban. Apja már nem volt fiatal ember, de legalább páncélt viselhet, fegyvert foghat és lóháton ülhet, és a legjobb harcosai veszik körül. Parasztként Kait semmiféle védelem nem illeti meg.

*

Hosszú évekkel ezelőtt apja ragaszkodott hozzá, hogy Mika az osztályt és a társadalmi rangot a Kaijal kötött barátsága elé helyezze. Olyan kedvesen, ahogy csak tőle telt, mindazonáltal ellentmondást nem tűrően figyelmeztette, ha továbbra is a félvér *hinin* kutyagondozó fiúval mutatkozik, azzal nemcsak a saját jövőjére vet árnyékot, de azt is eléri, hogy Kait elküldjék.

Mika tudta, hogy atyja ezt Kainak is elmagyarázta – bizonyára jóindulatúan, noha több vazallusa jelenlétében.

Így hát a kettejük életét összekötő, pókháló finomságú selyemszálat elszakították, és valahányszor akár halvány lehetősége nyílt, hogy Kai közelébe jusson, a fiú térdre esett, és olyan mélyen hajolt meg, hogy az arca a földet érte, és addig fel sem kelt, amíg Mika nem távozott. Ez persze határtalan elégedettséggel töltötte el a lány szolgálóit és egyéb kísérőit.

Egyikük sem vette észre a könnyeket, melyek ilyenkor a szemébe gyűltek – még Kai sem. Végül már képtelen volt elviselni a látványt, ahogy a fiú minden alkalommal lealacsonyítja magát, és felhagyott vele, hogy módot keressen a találkozásra.

Azonban semmi nem volt képes elfeledtetni vele Kait – csak még fájdalmasabban a tudatára ébredt, hogy az élete része maradt, akármilyen elérhetetlen. Valódi érzéseit csupán a naplójának vallhatta meg szabadon, ha csak egy pillantást vethetett a fiúra a kastélybirtokon – rendszerint egy csapat teherhordóval együtt nehéz terheket cipelt, vagy a munkásokkal javította a várfalat, és kőpor borította, vagy összefröcskölte a vakítóan fehér mészt, mely a kastély vakolt faszerkezetét védte a tűztől.

Figyelte, miként növekszik magas, erős fiatalemberré, és most is olyan szépnek látta, mint kisfiúként – még verseket is költött, melyek elveszett *tenninekről* szóltak, és senki más nem érthette őket. Elolvasta a *Gendzsi regényét*, és megfogadta, hogy apáca lesz. A tél közepén egy éjszaka minden ágyneműjét kidobta az ablakon, és reszketve feküdt a kopár futonon egészen reggelig, mert azt álmodta, Kai halálra fagyott.

Ezalatt mit sem sejtő apja megvédte Kait a fegyveresek zaklatásától, megjutalmazta kötelességtudó engedelmisségéért, és mert zokszó nélkül végezte el a legnehezebb munkát is – végső soron pedig azért a titokzatos képességéért, hogy a vadászatokon képes megállapítani, hol rejtőzik a vad.

Kai ma már majdnem tíz éve Asano nagyúr fő nyomkeresője, és még soha nem történt sem baleset, sem sérülés.

Ám végül a nyomába eredtek egy *kirinnek*.

*

Az évek során, melyeket Kai azzal töltött, hogy kitalált fiúból biztos, felelős helyzetbe küzdje fel magát az Ako-kastély szolgálói között, Mika azért küzdött, hogy mindama korlátozások ellenére, melyeket egy nőre – még egy szamuráj nőre is – rákényszerítettek, függetlenné váljon, és az is maradjon. Végre megszabadult a kíséreknek álcázott pesztráktól, és türelemmel összeállította hűséges szobalányainak csapatát – akiknek mind az eszében, mind a diszkréciójában bízhatott.

Anyja halála óta végre először támaszkodhatott más nők társaságára, akik osztoztak az érzelmeiben – akik pontosan értették,

mire gondol, ha megkérdezi tőlük: melyiket találják szebbnek, a félholdat vagy a teliholdat? Miután pedig azok válaszoltak neki, azt mondta: ő a holdtalan éjszakákat szereti, mert akkor látja az összes csillagot.

Ezért hát csak a szemükbe kellett néznie, amikor felálltak és köréje gyűltek, már tudta is, hogy valóra vált a második legnagyobb félelme. *Senki nem halt meg*, mondta az apja. Ő azonban sehol sem látta Kait, sem a vadászok, sem a sebesültek között.

A szavak sok ismétlődő részlettel teli áradatából megtudta, Kai olyan súlyosan megsebesült, hogy csak segítséggel tudott visszatérni a kastélyba. Azonban elhagyta a vadászok csapatát, mielőtt még elérték volna a kastély kapuját – és hazament az erdő szélén álló kunyhójába, mint egy sebesült állat, aki elrejtőzik, hogy magányosan nyalogassa a sebeit, és hagyja, hogy az istenek döntsék el, életben marad-e, vagy meghal.

Mika fájó szívvel azon tűnődött, gyerekkori barátságuk elvesztése miatt Kai talán úgy érezte, többé senkiben sem bízhat meg teljesen, még Asano nagyúrbán sem – mint ahogy ugyanez az esemény őt arra készítette, hogy makacsul ellenálljon a házasság gondolatának, jóllehet már abban a korban járt, amikor a legtöbb asszonynek gyerekei voltak, idősebbek is talán, mint ő volt a veszteség idején. *De vajon Kai valóban inkább a halált választaná, mint hogy segítséget kérjen valakitől?*

Ismét a parancsait váró fiatal nők becsületes, várakozásteli arcára pillantott.

– Alkonyatkor – mondta csendes unszolással a hangjában, mire azok válaszként csak bólintottak.

*

Oishi szoborként állt otthona ismerős díszletei között, fáradtsága és páncélja olyan nagy súllyal nehezedett rá, hogy még a beszéd is nehezebbé esett. Eközben Riku, a felesége kioldotta a páncél darabjait, és egyesével lesegítette róla. A vadászat sürgőssége és veszélyessége olyan rendkívüli terhet rakott rá, hogy egészen kábult volt még, és ezt csak most érezte, hogy végre megállhatott.

Azon tűnődött, vajon hasonlít-e ez ahhoz, amit a régi idők szamurájai, a harcosok osztályának tagjai éreztek azokban az időkben, amikor a háborúk állandósultak, és a vadászat célpontjai olyan emberek voltak, mint ő maga. Ősei vajon miként tartottak ki a végtelen hónapokig, akár évekig tartó hadjáratok során, amikor soha nem tudhatták, mikor éri őket a következő támadás, és hogy mikor láthatják ismét a szeretteiket, ha látják őket még egyáltalán. A nemzedékeken át tartó háborúk során így éltek a szamurájok – hacsak az életüket idejekorán ki nem oltotta valamelyik ellenségük. Hálát adott az isteneknek, hogy békeidőben élhet.

Eltöprengett, vajon egy olyan férfinak, aki egész életét azzal töltötte, hogy a túlélés érdekében más embereket gyilkol, miként maradhatott ideje – a hajlandóságról nem is beszélve –, hogy önmagát mint emberi lényt is fejlessze, hogy elsajátítsa a *busidóba*, a szamurájok etikai és erkölcsi kódexébe foglalt erényeket. Hiszen még békeidőben is...

Yasuno és Kai hivatlan emléke – és az igazság a *kirin* legyőzőjével kapcsolatban – ismét a gondolatai előterébe tolakodott, mint a hazaút során újra meg újra.

A becsületbe és az igazságosságba vetett, amúgy is megkopott hitét az ellentétes érzelmek még inkább kikezdték. Yasuno magának zsebelte be a dicsőséget a *kirin* elpusztításáért. Úgy hazudott, hogy egyszerűen nem mondta el az igazságot – vagyis hogy nem ő, hanem a félvér vágta le a szörnyet. Oishi átérezte, milyen komoly csorbát szenvedett a büszkesége – ez azonban nem mentette a hazugságot.

Felelősségre vonja-e Yasunót? Nem akarta elveszíteni az egyik legjobb emberét, hiszen a szégyen arra kényszerítené, hogy *szeppekut* kövessen el – vagy ami ugyanilyen rossz lenne, ezzel az ellenségévé tenné, és bizalmas emberei között viszályt szítana, ha Yasuno nem lenne hajlandó elismerni az igazságot.

Azzal nyugtatta meg magát, hogy már több mint száz éve elmúltak azok az idők, amikor egy félvér egyenlővé válhatott volna Yasunóval pusztán azért, mert Asano nagyúr elismeri a bátorságát. Emellett pedig a félvér még csak nem is tiltakozott – hogy azért hallgatott-e,

mert attól félt, Yasuno megöli, vagy csak mert látta, hogy nincs értelme, nem számít.

Yasuno magának követelte a dicsőséget. Gyáva és becsstelen tett volt ez, egy samurájnak nem szabadna hagyni, hogy felelősségre vonás nélkül megússza – vagy hogy túlélje. *Ha azonban sem Yasuno, sem a félvér nem szívesen mondaná el az igazságot...*

Oishi öntudatlanul megrázta a fejét, Riku pedig csitító mozdulattal a karjára tette a kezét, mintha azt hinné, megszédült.

Ma a származás többet számít, mint a vérontás, ma már minden másképp van. No meg hát senki sem tökéletes – különben mi szükség volna az istenekre vagy a viselkedési kódexekre?

Oishi tekintete elidőzött a fal tábláira festett szépséges jeleneteken, a ház tartógerendáinak időtől megbarnult fáján, melyeket úgy ismert, mint a tenyerét – hiszen itt nőtt fel, az Akokastély öregtornyának árnyékában, a belső udvar biztonságos falai között. Ifjúsága, szülei és ősei emléke töltötte meg az elméjét, és eltakarta az elmúlt napokat.

A fiára gondolt, aki szintén itt nőtt fel, hagyományokkal körülvéve. Arra, hogyan tanígtatták Rikuval együtt Chikarát azokra a dolgokra, melyeket tudnia kell, hogy egy napon *karouként* magára vállalhassa örökölt kötelességeit, ahogy családjának férfi tagjai tették azóta, hogy Tokugawa Iejasu réges-régen megalapította a dinasztiát, amely ma Japán felett uralkodik.

Nagyot sóhajtott. *Otthon van. Most semmi más nem számít.*

Mire Riku levette róla páncélja utolsó darabját is – türelmesen és szeretettel megszabadítva őt kötelességének terhétől, melyet legalább mára teljesített – nemcsak testben, de lélekben is könnyebbnek érezte magát. Elmondhatatlanul boldog volt, hogy nős ember, akinek családja van, melyhez visszatérhet – sokkal boldogabb, mint ahogy fiatal korában gondolta volna.

Rikuval kötött házasságát atyja rendezte el Asano nagyúr egyetértésével – az ő köreikben ez így volt megszokott, a legfontosabb szempont a rang, a hírnév és a politikai szövetség megszilárdítása volt a rokonsági kötelékek kiterjesztésével. A legfőbb szereplők gyakran – akár az ő esetükben – nem is ismerik egymást.

Ők azonban az istenek – vagy szüleik bölcsességének – áldását élvezték, hiszen kettejük természete jól kiegészítette egymást, és Oishinak kedvére volt a gondolat, hogy Rikuval együtt fog megöregedni – meleg testével a sajátja mellett éjszakánként, mindig szíves mosolyával, amikor hazatér hozzá.

Rámosolygott, miközben kinyújtóztatta karjait és a vállát, majd kifelé pillantott, mert a kastélyudvarról *bokkenek*, fából készült gyakorló kardok csattogását hallotta – Chikara játékos viadalt vívott egy másik fiúval, azaz *fiatalemberrel*, javította ki magát Oishi.

Riku a szemébe nézett, és látta, hogy a gondolatai visszatértek az ő világukba, most már készen áll a beszélgetésre. Kezét lágyan a karjára téve megszólalt:

– Aggódtam.

Gyengéd mosolya hirtelen elárulta a nyugtalanságát.

Oishi mosolya is szélesebbre húzódott.

– Te mindig aggódsz – felelte lágyan, pedig hálás volt neki, hogy ennyi év múltán még mindig így törődik vele. Előrenyúlt, és megsimogatta az arcát. Riku megcsókolta a tenyerét, Oishi pedig az övébe simította a másik kezét.

Épp meg akarta kérdezni, hogy mi lesz vacsorára, amikor ádáz kiáltást hallott odakintről, mire mind a ketten az ajtó felé kapták a fejüket. Úgy hangozott, mintha a játékos bajvívás valódivá változott volna.

Oishi az ajtóhoz lépett, és félrehúzta. Most ráeszmélt arra, amit az előbb a fáradtsága miatt nem vett észre: hogy Chikara Jinnával vív, aki három évvel idősebb, magasabb és nehezebb nála, ráadásul több tapasztalattal rendelkezik a kardvívásban.

Még egy fakarddal is lehetséges bénító csapást mérni a másokra, és egyik fiú – *férfi*, helyesbített magában Oishi – sem viselt még csak párnázott védőruhát sem. Már majdnem fél év telt el azóta, hogy megtartották Chikara *genpukuját*, azaz felnőtté avatási ceremóniáját. Több mint két évtizednyi tapasztalat szakadékan keresztül nézve azonban nem látszottak többnek, mint két serdülő fiúnak. A szamurájok között az a mondás járta, hogy egy férfi lelke a kardjában rejtőzik, az asszonyé pedig a tükreben. Most váratlanul mégis az jutott eszébe, Chikarának alaposan a tükörbe kellett volna

néznie, aztán fel kellett volna vennie a gyakorlópáncélját, mielőtt kihívta Jinnait. A *genpukutól* még senkinek sem lesz másnapra felnőtt férfiteste.

Figyelte, ahogy a két fiú támad és hárít, és lenyűgözte, hogy az utóbbi időben a fia milyen nagyot fejlődött a kardforgatásban, és milyen magabiztosságra tett szert ezzel együtt – mégis jól látszott Jinnai előnye.

Most Chikara karját hatalmas csapás érte, feladta a védekező állást, és védtelenül állt Jinnai támadása előtt. Oishi érezte, ahogy Riku megmerevedik mellette ijedtében, még a saját teste is ösztönösen megfeszült a várható csapás fájdalomától.

Chikara azonban használhatatlan jobb kezéből átvette a *bokkent* a balba, olyan hirtelen, hogy Oishi összerezzen, és egyetlen széles, fürge mozdulattal kiütötte Jinnai lábát. Egyetlen mozdulattal legyőzte az ellenfelét, és megnyerte a viadalt – egy olyan mozdulattal, melyet Oishi még sohasem látott sem a saját fiától, sem mástól, akit Asano nagyúr hivatalos vívómestere tanított.

– Chikara! – kiáltotta.

Chikara felnézett, arca még piros volt a diadaltól, de megijesztette az apja hangjában érezhető árnyalat. Mozdulatlanul állva nézett hátra az apjára, miközben Jinnai nyüszítve próbált lábra állni.

– Jinnai – bocsátotta el az idősebb fiút egy pillantással, mielőtt még az megszólalhatott volna. Chikarával és Rikuval együtt megvárta, amíg Jinnai hallótávolságon kívül kerül, hogy végre kimondhassa, ami a fejében jár.

– Ki tanította ezt neked?

Chikara habozott, csak bámult rá, és a szemében égő lelkesedés úgy aludt ki, mint a parázs, amikor a kérdésben meghallotta a haragot. Ekkor a földre pillantott, és egy kissé túl sokáig hallgatott, mielőtt motyogva megszólalt volna:

– Senki, apám.

Oishi érezte, hogy a felesége keze enyhén, de határozottan megszorítja a vállát – és az eszébe idézte, milyen büszkék voltak mindig Chikarára, és hogy a fiának mennyivel nagyobb szüksége van a bátorítására, mint a dühére.

Oishi megőrizte a szigort az arcán, de nem erőltette tovább a kérdést. Az effajta vívás csak a gazdátlan roninoknak való, akik az utcákon dulakodtak, mert nem voltak igazi csaták, és nem tehettek szert másféle gyakorlatra. Nem volt méltó egy magas rangú fegyvereshez – és egyetlen harcoshoz sem, akinek maradt védeni való becsülete. Mély levegőt vett.

– Te szamurájcsaládból származol – mondta Chikarának. – Mi nem küzdünk így.

Chikara büszkeségének pírja mostanra eltűnt, Oishinak azonban egy pillanatra úgy tetszett, mintha a fia tiltakozni készülne.

Chikara azonban csak tisztelettudóan meghajolt, és egy tiszteletreméltó férfi méltóságával fogadta a dorgálást, mire apja megfordult, és bement a házba.

*

A nap már a távoli dombok mögé ereszkedett, amikor Mika kíséreléssel elhagyta a kastélyt, hogy lámpásokkal a kezükben a mezőkre induljanak szentjánosbogarakat keresni – legalábbis ezt mondta a kapunál álló öröknek. Ruhájának szegélye annak az ösvénynek a sarában söpört, mely az erdő széléhez vezetett, ahol Kai felépítette magányos otthonát, de kedvenc kimonója sorsa volt az utolsó, ami ebben a percben foglalkoztatta.

Már régóta tudta, hol lakik Kai, és sokszor követte már ezt az ösvényt addig a pontig, ahonnan megpillanthatta az erdő szegélyénél álló kunyhót. Ám még soha nem volt bátorsága elmenni az ajtóig – egészen mostanáig túlságosan félt attól, hogy Kai nem nyitja ki neki.

Még ha el is jönne, és Kai beeresztene – ha bárki rájönne, ha apja akár csak gyanítaná, mi történne akkor Kaijal? Ez a gondolat – hiszen a legenyhébb lehetőség is a száműzetés lenne – mindig visszatartotta, még akkor is, amikor a vágyakozás már-már legyűrte a félelmét, hogy Kai elküldi.

Hogy vele mi történne, ha idejönne, és Kai beeresztene, az nem foglalkoztatta túlságosan – ő lány, ezért úgysem örökölné Akót. Apja halála után a birtok valamelyik férfirokonára szállna, hacsak

nem fogadna örökbe egy fiút – azelőtt pedig még hozzákényszerítenék valakihez, akit nem szeret, és még csak nem is látott soha – és eljátszaná a gyalog szerepét abban az állandó *shogijátszmában*, melyet a *daimyók* játszanak a Japán nevű táblán.

Szerencsére apja legalább annyira vonakodott attól, hogy gyalognak használja egyetlen gyermekét, mint amennyire Mika vonakodott azzá lenni. Már jóval túllépte azt az életkort, amikor a lánygyermek házasságát elrendezik, és elküldik őket otthonról. Apja azonban ritkán említette a házasság kérdését, Mika gyors és teljesen őszinte válasza pedig – annyira szereti Akót, hogy összetörné a szívét, ha többé nem láthatná – elegendőnek bizonyult, hogy elhallgattassa. Apja könnyen megértette, miért szereti Mika annyira ragyogó szépségű és hagyományokban bővelkedő otthonát. Emellett pedig gyanította, hogy a magány az ő szívét is összetörné, ha Mika magára hagyná.

A lelke legmélyéből szólt, amikor azt mondta, még csak elképzelni sem tudja, miként hagyhatná el Akót. Elégedett volt azzal a méltósággal és felelősségérzettel is, mellyel apja bölcsessége ruházta fel; szinte úgy bánt vele, mintha egy napon ő lehetne az örököse. Ám nemcsak emiatt nem tudta elviselni a távozás gondolatát.

Atyja soha nem értené meg – ő pedig soha nem mondhatja el neki – a legfontosabb indokot: hogy szereti Kait, Kai pedig itt él.

Akár Gendzsi hercegbe is szerelmes lehetne, abba az álomhercegbe, aki csak Muraszaki úrhölgy hétszáz évvel ezelőtt írt könyvében élt.

Mika többet tudott Gendzsiről, mint Kairól, és ugyanúgy nem lehetett együtt Kaijal, mint Gendzsivel. Évekig csak messziről nézhette – és tudta, hogy valahányszor a tekintete ráakadt, Kai tekintetével találkozott.

Egyik kísérője hirtelen halk, ijedt hangot hallatott, és előre mutatott. Felpillantott, és végre meglátta Kai otthonát. Apró, düledező viskó volt, inkább egy aszkéta szerzetes, mint egy paraszt házához hasonlított. Az évek során azonban Kai hozzáépített ahhoz az ideiglenes menedékhez, ami az első otthona volt, elhagyott házakból

kimentett vagy az erdőben talált anyagokból – mintha minél régebben élne itt, annál jobban hinne a jövőben.

Mielőtt a házhoz érkeztek volna, Mika észrevett egy kőből készült kis áldozati oltárt. Ez nem volt itt, amikor Kai ideérkezett, csakis ő építhette. Mikát meglepte a gondolat, hogy Kai imádkozhat valamilyen istenhez – talán azért, mert fiatalkorukban mindig olyannak látta, mint aki az istenek vagy Buddha birodalmából származott, nem pedig az emberekből.

Megtorpant, és lenézett az oltárra, azután áhítatosan meghajolt, és összeecsapta a tenyerét, amivel Buddhának, minden bódhiszattvának és minden istennek és istennőnek a könyörületét kérte, akiknek az oltárt szentelték – hogy hallgassák meg őt. Alázatosan fejet hajtott, még egyszer összetette a kezét, és azért imádkozott, hogy Kai ma este nyissa ki a kaput, mely elzárja egymáshoz vezető útjaikat. Most ismét megindult, kísérői némán követték; a szívverése olyan hangosan dörömbölt a fülében, mint ahogy a taps csattant az imént.

A lámpások fényében Kai háza úgy festett, mintha gyökeret vert volna az erdőszélen, mintha magából a földből nőtt volna ki. Ajtaja fölött azonban több tucatnyi buddhista imaszalag csapdosott a lágycsélben, némelyik már kifakult, mások még élénkpirosak, rajtuk aranyszínű *kandzsik* – Ako színei.

– *Wabi-sabi* – mormolta egyik kísérője csodálkozva, Mika lélegzete is elakadt.

– Igen – suttogta.

Wabi-sabi: össze nem illő és véletlenszerű részletek által alkotott váratlan szépség, amitől az ember úgy meghökken, hogy egyszerűen a lelkével látja:

A szépség egyedi, és a véletlen szülötte...

... addig kell örömeinket lelteni benne, amíg képesek vagyunk meglátni...

... mert a szépség, mint maga az élet, mulandó...

... és az öröm úgy hervad el, mint a cseresznyevirág...

Filozófusok és szent emberek szavai visszhangoztak az elméjében. Gyorsan pislogott egyet, és azon kezdett töprengeni, vajon Kai miért imádkozik, és hogy valaha megtudhatja-e.

Intett kísérőinek, hogy maradjanak a helyükön – korábban már figyelmeztette őket, hogy némán várakozzanak.

Kérni gyorsan múló – nem kérni pedig örökkévaló szégyen. Az ajkába harapott, mint egy gyerek, azután kinyújtotta a kezét Kai ajtaja felé.

Kai az ágyán térdelt – azaz egy utazó elhagyott matracán, mely még ahhoz sem volt elég hosszú, hogy kinyújtózhasson rajta – ott, ahol délután leroskadt, mert a sebeit sem tudta ellátni addig, amíg nem aludt egy keveset.

A nap állásából ítélve két-három óra múltán szerencsére felébresztette a fájdalom a hátában. Ráésmélt, hogy ha sokkal tovább aludt volna, már túl merev lett volna ahhoz is, hogy felkeljen.

Megette azt a maroknyi préselt rizssüteményt, melyet a teherhordók és földművesek kis csapata hagyott neki, amikor a saját kérésére hazavitték. Annyi erőt adott neki, hogy legalább friss vizet hozzon a patakából, és tüzet rakjon a tűzgödörben.

Inkább a megszokás, mint tudatos döntés készítette arra, hogy feltegyen egy kanna vizet a csontból és agancsból készült rácsra a tűz fölött, majd kiválassza a kosarakban összegyűjtött csomók közül a megfelelő gyógynövényeket. Amikor elég meleg lett a víz, félretett valamennyit, hogy lemossa a rászáradt vér és a kosz nagyját a karjáról és a felsőtestéről, miközben elkészült a gyógynövényfőzet, melyről azt remélte, megteszi majd a hatását.

Most, hogy már nem lehetett másként dönteni, beismerte: ostobaság volt elszakadni a kastélyba hazatérő vadászoktól. Ám az igazság a *kirin* haláláról – és a *kirin*ről egyáltalán – gennyesebb sebet ütött rajta, mint a szörnyeteg szarva. Nem ment vissza a kastélyba, és nem is fog. Elég lesz az is, amit egyedül meg tud tenni, hogy meggyógyul-jon – éppen úgy, mint korábban.

Végre levette a tűzről az átható szagú keveréket, és kis kancsónyi szakéja nagyját beleöntötte fertőtlenítőnek. Az olcsó rizsbor maradékát megtartotta fájdalomcsillapítónak, és leerőltette a torkán, hiszen nem sok élvezetét lelte benne. Az ital égette a gyomrát, miközben óvatosan ismét kihúzta a karját kimonójából, és hagyta

lecsúszni, hogy csak az öve tartsa meg: így ismét hozzáférhetett a sebeihez.

A sietősen összegyűrt moha- és agyaggolyó, mellyel a *kirin* által okozott seb vérzését elállította, nem tartott ki sokáig, a lóháton ülő szamurájok által diktált sebesség Ako felé pedig még lélegzetvételre is alig hagyott időt, nemhogy a sérülés ellátására.

Aznap reggelre annyira lemaradt, és olyan sokszor elesett, hogy néhány paraszt és teherhordó – akiknek pedig megvolt a maguk baja – mégis visszafordult, hogy talpra állítsa, és továbbsegítse az úton. Akkor jött csak rá, hogy társai sokkal jobban értékelik nyomolvasói képességeit, és sokkal inkább tudatában vannak sérülése súlyosságának, mint az elől lovagló szamurájok, akik láthatólag megfélekedtek róla.

Az nem lepte volna meg, hogy egyes szamurájok azt remélik, nem éli túl az utat. Ám az a gondolat, hogy olyan embereknek számít, él-e vagy hal, akiket alig ismert – olyanoknak, akik már így is túl sok terhet cipeltek –, egészen megdöbbenette. Sokkal tartozott nekik – remélte, hogy a *kirin* halála legalább valamennyit visszafizet ebből.

Fogta a törött tükröt, amelyet akkor használt, amikor a haját nyeste: soha nem vágta túl rövidre, mert borotvált koponyájának és sebhelyes fejbőrének még az emlékét is gyűlölte. Azonban nem hagyhatta olyan hosszúra sem nőni, hogy varkocsba tudja kötni – mert ennél nem is kellett nyomósabb indok ahhoz, hogy egy részeg fegyveres megpróbálja megölni a bűnért, hogy többnek akar látszani, mint ami valójában.

Valahányszor a tükörbe pillantott, mindig újra eszébe jutott, ki és mi ő tulajdonképpen. Ez is egy újabb ok volt, miért kellett levágnia rakoncátlan haját: mert amikor a nap kifakította, vörös csíkok jelentek meg benne, mint egy igazi démonéban.

Felsőhajtott, tekintetét elfordította az arcáról. A tükör ilyen alkalmakkor is hasznos volt.

Fura szögben felemelte, és megpróbálta megnézni a sebet, melyet a *kirin* okozott – megkínzott testét azonban képtelen volt olyan helyzetbe kényszeríteni, hogy jól láthassa a sérülést, ugyanakkor a gyógyszerbe áztatott ronggyal meg tudja tisztítani az

alvadt vérrel eltömődött vájatot. Akármerre mozdult, úgy érezte, a *kirin* szarva ismét az elevenébe vág.

Visszafojtott egy fájdalomkiáltásszerű káromkodást. Keresztbe tette lábát a matracon, és erőnek erejével igyekezett ellazulni és mélyeket lélegezni, összpontosítani az akaratát, és felkészíteni a testét, hogy véghezvigye a lehetetlent.

Ismét felemelte a tükröt, és immár készen állt, hogy a túlélés érdekében megtegye, amit kell.

Ekkor megzördült az ajtaja. A mozdulat közepén megmerevedett, és a homlokát ráncolva hirtelen odafordult. Az ajtó máris nyíltni kezdett, még arra sem maradt ideje, hogy megkérdezze a betolakodó nevét.

Mielőtt még a késéért kaphatott volna, az ajtó kitárult. Hitetlenkedve, és a késről, sőt a beszédről is megfeledkezve csak bámulta Mika úrnőt, amint belép. Mika megállt egy pillanatra, és egy percig tétovázott a tűz halvány derengésében, mely nem volt fényesebb a páraszínű köntösét díszítő holdnál. Legalább olyan döböntnek látszott, mint Kai, hogy itt áll vele szemtől szemben a kunyhójában.

Végül Mika így szólt:

– Úgy hallottam, megsebesültél.

Ekkor Kai már ismét térdelt, a karja mégis remegett, amint sután meghajolt az úrnő előtt. Amennyire tudott, felemelkedett – de ettől még továbbra is ugyanott ült előtte félmeztelenül, mocskosan és elgyötörten egy odúban, mely bizonyára nem tűnik jobbnak a nő szemében, mint egy kutyaól. Tekintetét a döngölt földpadlóra szegezve azt mormolta:

– Semmiség, úrnőm.

Mika azonban elindult felé. Kai felpillantott, és nem látott mást az arcán, csak mély aggodalmat – mintha semmi más nem számítana rajta kívül... semmi a világon.

– Hadd lássam – mondta, és letérdelt Kai mellé. Amikor rápillantott, nemcsak a mellkasát és a karját borító vágásokat és zúzódásokat látta – őt nézte, a testét, az arcát, és a tekintetében több volt, mint pusztán szóvalom.

Kai elfordult a pillantásától, mert a fájdalom, amit okozott, égetőbb volt minden testi sérülés kínjánál.

Amikor arcát elfordítva ismét leült elé, hallotta, hogy Mika élesen levegőért kap.

– A hátad... – suttogta alig hallhatóan.

Ekkor selyem érzéki susogása ütötte meg a fülét, amint Mika leereszkedett mellé a matracra. A keze megérintette, az ujjai olyan finoman simítottak végig a bőrén, mint egy madár szárnya. Kai nem tudott úrrá lenni a reszketésen, amely végigfutott a gerincén, és amelytől az egész teste libabőrös lett.

– Úrnőm – szólt rekedten, félig tiltakozva, félig könyörgőn –, magam is meg tudom tisztítani a sebeket.

– Akkor nem, ha nem éred el őket.

Mika hangjában most több volt a gyengédség, mint valaha, ugyanakkor pedig nem engedélyezte Kainak, hogy visszautasítsa a segítségét. Amikor megérintette a testét, sokkal inkább egy *daimyo* lányaként viselkedett, és ezzel minden szabálynak ellenszegült, melyek a hosszú évek során meghatározták a helyüket, és elválasztották őket egymástól.

Sokkal nagyobb zavart és bizonytalanságot érzett, mint korábban bármikor, és sokkal jobban félt attól, hogy romba dönti Mika életét pusztán azzal, hogy a részét képezi – Kai még jobban az árnyékba fordította az arcát. Így most Mika olyan tisztán láthatta a hátát, amennyire csak lehetett: vagy megfutamítja a véres sebek látványa, és elmegy, vagy megtisztítja őket, amennyire tudja, és aztán távozik. *Mindegy, csak menjen már* – mert ez volt, amire a legkevésbé vágyott...

Mika azonban szamuráj volt, minden értelemben, amely tiszteletre méltóvá tette ezt a szót – nem egyszerűen csak becsületes, együtt érző és igazságos mindenkivel, hanem rettenthetetlen és megingathatatlan is azokkal a kihívásokkal szemben, melyek a legtöbb nőt – és a legtöbb férfit is – elbátortalanítanak és megfutamítanak, és amelyek miatt lemondanak egy reménytelennek ítélt emberről vagy ügyről. Kai tudhatta volna, hogy a sebei nem szolgálnak elegendő okot arra, hogy elúzzék Mikát.

Az úrnő kivette a csepegő rongydarabot a durva cseréptálból, és végtelen gonddal mosni kezdte vele Kai hátát.

Megszabadulva a saját sebeinek kezelésével járó gyötrelemtől érezte, hogy görcsös izmai lassan kiengednek. Olyan erősen koncentrált Mika közelségére, a hajából áradó jázminillatra, a selyem susogására, lágyan és gyengéden mozgó kezére, hogy elgyötört izmainak és roncsolódott szöveteinek fájdalma végül csillapodni kezdett, és messzire maga mögött hagyta a tudatát, egyszersmind bizonyosan érezte, hogy egy álomban jár.

Az érzés nyomán, hogy ez *csakis* álom lehet, nem más, csakis valamiféle delírium – aztán pedig a bizonyosság, hogy mégsem –, hirtelen újból belésajdult az a fájdalom, melynek nem ismerte az eredetét, és amely azóta rágta belülről, amióta először megpillantotta Mikát.

Nem ismerte az eredetét...? Dehogynem. Mika látványa okozta itt, ebben a világban, és a kín mégis valahol a lelke elérhetetlen mélységében rejtőzött, olyan mélyen, hogy semmit sem tehetett uralására.

Megpróbált ismét a fizikai fájdalomra összpontosítani, amikor Mika a legmélyebb, legsúlyosabb seb környékét kezdte tisztogatni – a *kirin* okozta sérülését –, mert azt könnyebben elviselte, mint amit Mika közelsége okozott.

– Valakinek ezt már el kellett volna látnia – mondta a lány, amikor felmérte, milyen mély a seb. A hangjából kicsendülő aggodalom félig kérdésnek hangzott, ugyanakkor a harag élett is érezni lehetett benne, noha Kai tudta, az nem őellene irányul.

– Másokkal is törődni kellett – motyogta, mintha csak valami semmiségről volna szó, és sikerült uralkodnia a hangján, mint ahogy a testén is, annak ellenére, hogy Mika keze most nem volt annyira biztos. Végül is nem egészen a többiek hibája volt, hogy nem látták el a sebeit. Az Ako-kastélyba vezető úton szándékosan láthatatlan akart maradni.

Most egyszerre nem érezte Mika érintését a bőrén. Zavartan várakozott, Mika pedig egy hosszú percig ült mögötte – amíg Kai szinte érezte magán a tekintete súlyát, amint azt a régi karcolások és az új sebek alkotta hálót szemlélte, mely mintát rajzolt a bőrére.

– Ott voltál Yasunóval, amikor megölte a szörnyet? – kérdezte.

Kai összerezett, habozott egy percig, majd a szemét behunyva bólintott, és örült, hogy nem szemben ülnek egymással.

– Úgy hallottam, nagyon bátor volt – folytatta Mika, Kai pedig mintha árnyalatnyi kétséget fedezett volna fel a hangjában.

– Igen – hangzott az egyetlen szó, amit ki tudott préselni a száján. A keze megfeszült a térdén, bár ő maga tökéletesen mozdulatlan maradt.

– Apám azt akarja, hogy Hazama helyett ő vívjon a színeinkben a harci játékon.

A viadalon, mely a fő esemény lesz a sógun látogatásakor. Kai teste szinte levetette magáról önuralma béklyóját, a harag annyira felülkerekedett a meglepetésén. *Hát persze.* Yasuno volt a vadászat hőse minden akói szemében – mindenkiében, kivéve az egyetlen személyt, aki ismerte az igazságot. Kai hosszan, bizonytalanul felsóhajtott. Ő tökéletesen elégedett lenne, ha láthatná, amint Yasunót egy valódi küzdelem során megszégyenítik a sógun és a legbefolyásosabb birtokosok szeme láttára.

Eltekintve attól a megaláztatástól, ami ezzel Akót érné.

Yasuno volt a legkevésbé tiszteletreméltó szamuráj, és a legkevésbé rátermett harcos. Az azonban még Asano úrnak sem jelentene semmit, ha leleplezné Yasuno hazugságát. Csak az ő szava állna Yasunóéval szemben. És mindazon tulajdonságok ellenére, amelyekkel Yasuno nem rendelkezett, mégiscsak szamuráj volt – a törvény szerint pedig semmi, még az igazság sem verhetett hidat a nemesi vér kettejük között áramló folyója fölött.

Kai ráeszmélt, hogy nem válaszolt – és hogy nem ülhet itt örökké némán.

– Yasuno rátermett kardforgató – mondta csendesen, mert nem jutott eszébe semmi más, ami ne akadt volna a torkán.

– Ám igen sok forog kockán – kötötte az ebet a karóhoz Mika –, hiszen a sógun és a főurak nézik majd a küzdelmet, ezért igen fontos, hogy jól szerepeljünk.

Kai visszaneézett rá, és ezúttal tisztán kihallotta a kétséget a hangjából. *Miért mondja ezeket neki, ráadásul ilyen gondterhelt hangon?* Azonban észrevette, hogy ezúttal Mika nem vár tőle

választ, sem pedig kérdést. Nem volt semmi olyasmi, amit joga lett volna kimondani – akármilyen is lesz ennek a következménye.

Mika ismét Kai hátára tette a kezét, olyan óvatosan, akár az előbb. Végzett a seb kitisztításával, azután elővett egy tekerics tiszta pamutkötést a kimonója ujjából. A teste köré csavarta, majd át a válla fölött, míg a legsúlyosabb sebei védelmet nem kaptak.

Kai érezte, hogy Mika összeköti a szövet két végét, azután a keze végre már nem érintette többé. Kai talpra állt, a helyére húzta kimonója felső részét, és hihetetlenül megkönnyebbült, hogy már nem térdel félmeztelenül az úrnő előtt.

– Köszönöm – mormolta. Mikának háttal várta, hogy az felálljon és távozzon.

Mika egy további végtelen pillanatig üldögélt még, Kai valósággal érezte a sóvárgását, mint egy szöveg vagy dallam nélküli éneket, a saját valódi érzései pedig olyan erőteljes választ adtak erre a sóvárgásra, hogy alig kapott levegőt.

– Láttam a szégyent Yasuno tekintetében, amikor dicsérték – szólalt meg végül Mika, mintha nem tudná magában tartani mondandóját. A szavakban most kihívás csengett.

Kai végre megfordult, hogy a szemébe nézzen. A pillantása túlságosan teli volt érzelmekkel, szinte túlcsoordult a részvétől Kai iránt, és a haragtól azokkal szemben, akik elbitorolták tőle a megbecsülést, és kis híján a halálát okozták. *Tudja. Amikor meglátta a sérüléseit, biztosan rájött, hogy okkal gyanakodott – mindannak ellenére, amit Kai magában tartott.*

– Ezek akkor is gyűlölnék, amikor segíteni próbálsz nekik – mondta Mika remegő hangon. *Miért?* – kérdezte a pillantása, nem tőle, hanem az istenektől.

Ugyanez a kérdés rejtőzött Kai lelke mélyén is olyan sokáig, hogy végül már nem tette fel többször, hiszen nem volt rá ésszerű válasz. Mint ahogy arra sem, miért látott benne Mika apja elegendő emberit ahhoz, hogy emberhez méltó életet biztosítson neki – miközben mégis megtiltotta még az ártatlan barátságot is a két gyermek között, mivel Kai nem született szamurájnak.

Asano nagyúr őszintén elmondta neki, milyen következményekkel járna a barátságuk Mikára és őrá nézve – különösen akkor, ha

kapcsolatuk valami mássá változna. Kai most már úgy látta, olyan türelemmel fogadta a dühét, a bánatát és a tiltakozását, hogy az szinte Buddhához méltó volt – ahhoz képest, hogy szamuráj úr volt, aki egy félvér *hinin* fiúhoz beszélt.

Asano nagyúr azonban arra is rákényszerítette, hogy megértse, mit jelent embernek – de nem szamurájnak lenni. Embernek lenni – és mégsem.

– Atyád szamurájai mindig úgy bántak velem, ahogy el lehetett várni tőlük.

Kai elkapta a tekintetét, mert maga is hallotta a beletörődést és a megadást a saját hangjában.

– És te nem vágysz ennél többre? – kérdezte Mika. A szemében még mindig ott égett a szenvedély, de most egyenesen őrá szegezte a tekintetét, és kényszerítette, hogy visszanézzen rá. *Megöltél egy kirint!* – mondta a pillantása. *Te, nem pedig Yasuno. Te rendelkezel egy szamuráj bátor szívével, egy szamuráj méltóságával. Megérdemled a dicséretet és a jutalmat – hogy viseld a sólyomtollat. Hogy viseld a nevet. Hogy a szerelmem légy... Akkor hát miért nem...?* Mika keze megremegett. *Miért?*

– Csak ennyit ismerek... – szegezte ismét a földre a tekintetét, amint kimondta a gyáva szavakat, és nem volt hajlandó felelni a kihívásra.

Mika sötét, csillogó szeme még ragyogóbbá vált, amikor megtelt a csalódás könnyeivel.

– Ennek nem kellene így lennie, Kai...

Kai váratlanul elfordult, mert képtelen volt tovább nézni Mikát, a vágya és a saját csalódottsága több volt, mint amit el tudott viselni.

– Egyedül jöttél? – kérdezte a tűzbe bámulva.

– Elküldesz engem? – felelt Mika egy újabb kérdéssel, amivel döntésre kényszerítette Kait, és arra, hogy beszéljen – hogy a saját érdekében elküldje.

Mint szamuráj asszonynak, mindene a becsülete, és ha ezt feláldozza Kaiért, mindenét elveszíti. Ha itt maradnának, ha titokban találkoznának, Ako apró darabokra szaggatná őket. Ha pedig megszöknének, nem akadna olyan hely, ahol ne érné el őket a megtorlás. A kapcsolatukat tiltották – Mika pedig egy *daimyo* lánya.

Ha együtt elhagynák Akót, a hír elérné a *bakufut* – a sógunátust –, és a sógun ügynökei halálra hajszolnák őket.

Hatalmas istenek, a kirinneknél végeznie kellett volna vele – hiszen ha nem ússza meg csupán a sebekkel, Mika soha nem jött volna ide. És nem kellene elviselni a következő pillanatot, amikor kimondja majd azokat a szavakat, amelyek helyett inkább a halált választaná – és mégis tovább kell majd élnie...

Végre visszanézett Mikára.

– Itt nincs helyed, úrnőm – mondta, és a szavak olyan üresek voltak, akár a szíve.

Mika rámeredt, tökéletesen mozdulatlanul a fájdalom súlya alatt. Aztán lassan és határozottan összefogta selyem kimonója sáros szoknyáit, mint amikor a holdfény megadja magát a sötétségnek, és talpra állt. Csendes méltósággal a roskatag kunyhó ajtajához lépett.

– Jó éjt – mondta, és kinyitotta az ajtót. Kilépett, Kai megpillantotta odakint a kísérők szentjánosbogarakként világító lámpásait, majd becsukta az ajtót maga után.

Kai csak állt, és nézte a csukott ajtót. A háta mögött a tűzgödörben eltört egy gally, és még mélyebbre zuhant a tűz belsejébe, mire egy ragyogó lángnyelv csapott ki belőle, és szikraeső. A szikrák úgy hunytak ki, mint a szentjánosbogarak, melyek haláluk előtt még egyszer felfénylettek, hogy kétségbeesett üzenetet küldjenek a szerelmesüknek.

Asano nagyúr és várőrsége, Oishival az élén rendben felsorakozott az Ako-kastély alsó udvarán, hogy üdvözölje a *daimyók* és kíséretük várkapun át érkező, látszólag végtelen menetét. Minden nemes eleget tett a sógun vagy Asano nagyúr meghívásának – hogy kifejezzék barátságukat vagy hűségüket, és hogy dicsőséges tavaszának teljes pompájában ünnepeljék meg Ako vendégszeretetét.

A kastélyhoz vezető kanyargós úton kisebb-nagyobb színes lobogók és kopjaszalagok végtelen áradatában hömpölygött a látogatók menete, ameddig csak a szem ellátott az őrtornyok és a falak tetejéről. Magának a sógunnak a látogatására nem számítottak napnyugtánál előbb, ám könnyen lehet, hogy a vendégek egészen addig folyamatosan érkeznek. Mika nagyon örült, hogy az ellátást és szállást igénylő vendégek becsült számához a biztonság kedvéért hozzáadott még feleannyit, nehogy valamelyik befolyásos földesúr vagy bárki más étlen maradjon, vagy éjjel a moszkitók élve felfalják a szabad ég alatt.

Mika kísérelőivel együtt apja háta mögött térdelt egy emelvény párnáin, amely elég magas volt ahhoz, hogy kilássanak, és hogy ők is látsszanak a teljes fegyverzetben előttük álló harcosok sisakja fölött. Örült, hogy párnákon, szellős selymekbe öltözve töltheti a napot, míg a katonák órákig állnak és hajlongnak a tűző napon.

Az Asanók vörös és arany színe jól illett a saját, valamint kísérelői kimonójának és felső köntösének színeihez és mintáihoz. Megengedte magának, hogy e feladat minden percét élvezze: a kimonók díszítésének és mintájának kiválasztása újra felidézte benne a gyermekkori emlékeket, amikor magára öltötte anyja gyönyörű, fényűző köntöseit.

Titokban elégedett volt az eredménnyel: mindegyikük kimonójának aprólékosan kidolgozott mintája más-más virág színárnyalatát viselte, és ezzel életet varázsoltak a célszerű, jellegtelen tónusú alsó kastélyudvarra. Az udvarhölgyek részét képezték az összhatásnak, csakúgy, mint a felső udvaron pompázó virágözön, vagy Ako szamurájcsapatainak és puskás zsoldosainak Mika körül gyülekező különböző egységei. A minden elképzelhető formában megjelenő csapat- és jelzőzászlók merész, harcias, mégis egy tavaszi fesztivál színeivel hívogató tengere új külsővel ajándékozta meg a kapusház mellett álló zord melléképületeket.

Apja a szamurájoknak és saját magának még új vértet is rendelt. Ragyogóan festett, még a sisakja is vadonatúj volt, díszesebb, mint az apjától örökölt, hétköznapiokon viselt darab.

Mikának eszébe jutott, apja mennyire elfáradt mostanára, és remélte, nem felejt el leülni a hordozható székre, amihez *daimyó*ként joga volt – legalább az egyre-másra érkező méltóságokat üdvözlő meghajlások között. Amikor rápillantott, teljesen frissnek látta, és büszkébbnek, mint az utóbbi időkben bármikor. Úgy érezte, apja büszkeségének visszatükröződő fénye őrá is tündökölt, hiszen kevés *daimyó*t tiszteltek meg így – különösen, ha az illető olyan „kívülálló”, akinek az ősei semlegesek maradtak a végső, mindkét félre pusztító háborúban, mely a Tokugawa-klánnak elnyerte a „sógun” címet.

Mivel az Asano-ház mindkét oldal klánjaival tartott fenn rokoni kötelékeket, a nagyúr úgy döntött, egyik oldal mellett sem foglal állást. A Tokugawáknak azonban jó az emlékezetük, és úgy vélték: ha egy klán nem harcolt értük a végsőig, akár ellenük is küzdhetett volna.

Az első sógunnal, Iejasuval szemben álló földesurakat azonnal megfosztották a földjeiktől, és rendszerint az életüktől is. Iejasu leszármazottai azonban ezután a legcsekélyebb ürügyre fokozatosan rátették a kezüket a többi kívülálló földesúr birtokaira is – azokéra, akik pusztán csak semlegesek maradtak. Ezeket a földeket aztán a Tokugawák már amúgy is mérhetetlenül nagy birtokaihoz csapták, vagy jutalomként szétosztották a *daimyó*k belső körében, akiknek klánjai támogatták a Tokugawák hatalomra

kerülését, és ők adták a kormányzat magas pozícióban lévő hivatalnokait is.

Még az ötödik sógun, Tsunayoshi is – akinek az érkezését várták – tovább folytatta a hűbérbirtokok elkobzását azoktól a *daimyó*któl, akik száz évvel ezelőtt nem tettek mást, pusztán csak félreálltak a Háborút lezáró háború végső ütközete során.

A Tokugawa-békének nem volt értelme az ellenőrzés nélkül, amely támogatta: *Csakis egy harcos dönthet úgy, hogy pacifista lesz.* A Tokugawák gondoskodtak róla, hogy hatalmon maradjanak, mégpedig úgy, hogy nem hagytak választási lehetőséget.

A hatalmi harc ennek ellenére folytatódott, épp ahogy azelőtt. „A politika háború – mondta Mikának egyszer az apja –, csak a fegyvereket gondosabban rejtik el.” Az ellenőrzés gépezete most az Edo-kastélyban rejtőzött, a *bakufu*nak, a sógunátus kormányzatának termeiben. A *bakufu* körül köre felépített egy áthatolhatatlan erődöt olyan bonyolult törvényekből és szabályokból, hogy a sógunnak pusztán az általa tett és fogadott látogatások protokolljához is külön jogtanácsosa volt. A tanácsadók, akik majdnem az örületbe kergették Mikát folytonos szörszálhasogatásukkal és kritikájukkal az előkészületek alatt, a jogtanácsos küldöttei voltak, Mikáék pedig nem mulasztottak el értékes „ajándékkal” kedveskedni neki, amiért pont őket küldte.

Mikában kezdett megszilárdulni a gyanú, hogy valószínűleg Japán a világ legtúlszabályozottabb országa.

Ennek eredményeképpen pedig értékelni kezdte a tényt, hogy Ako kétszeresen is áldott hely – a tengerparton fekszik, tágas tengerparti síkságokkal rendelkezik, ahol a termékeny föld hátán virágozik a mezőgazdaság, emellett pedig elzárt hely, igen messze esik a fővárostól, Edótól, ahol a *bakufu* fáradhatatlan tekintete mindenkit minden percben megfigyel.

Egyetértett apjával abban, hogy jó nekik ott, ahol vannak. Ako természettől kapott ajándékai nemcsak azt tették lehetővé, hogy megfizessék a sógun látogatásával járó költséges bemutató kiadásait, de az egymást követő évek során bőségesen tudták táplálni Ako népét, védelmüket pedig annyira megerősítették,

amennyire csak a törvény engedte, nem beszélve a kormányzat által kivetett egyre magasabb adók befizetéséről.

Mika ismét a felvonulás és a környezete felé fordította a figyelmét, mert hirtelen olyan érzése támadt, hogy valaki figyeli. A szolgák és munkások hada felé pillantott, akik jóval hátrább álltak a kastélyudvaron – Kait kereste.

Ekkor azonban úgy érezte, a tekintet közelebbről szegeződik rá. Amikor ismét apjára pillantott, meglátta a férfit, aki felnézett rá. Bonyolult ünnepi ruházata – amelyen feltűnő helyen szerepelt a Tokugawa-*mon* – arról tanúskodott, hogy az edói kormányzat magas rangú tagja lehet. Nagyon jóképű férfi, gondolta Mika – ez fel sem merült volna benne néhány nappal ezelőttig, amikor talán örökre búcsút vett Kaitól.

A férfi úgy bámult rá, mintha Kagura-*hime* lett volna – a hold leánya, akit egy császár szeret –, őt pedig letaglózta volna a szépsége.

Ezután felismerte hivatalos udvari ruházatának színeit, és a polip *mont* a fegyveresei kezében tartott zászlókon: *Kira nagyúr volt az.*

Arca olyan piros lett a szégyentől, mint a bazsarózsa, amiért egyáltalán figyelemre méltatta a férfi külsejét. Kira nagyúr – amellet, hogy a sógun fő protokoll-tanácsadója – már évek óta apja kitartó, alattomos ellensége, egy vékony pengéjű kés, amely túl közel esik a sógun jobb kezéhez, hegye pedig mindig Ako felé mutat.

– Ako most is olyan szépséges, ahogy emlékeztem, Asano nagyúr – mondta Kira, és a pillantása Mika arcán időzött, mielőtt meghajolt volna apja előtt. Mika alig leplezett undorral meredt rá. Hogy merészel így bámulni rá – egy kóbor kutya éhségével. Ugyanezzel a pillantással szokta fürkészni Akót is.

– Megtisztelsz a látogatásoddal, Kira nagyúr – felelte az apja, mintha komolyan is gondolná. Csak Mika hallotta ki a feszültséget a szavai mögül. Vajon csupán a szokásos, Kirával szemben tanúsított óvatosságáról volt szó, vagy észrevette, milyen szemeket mereszt rá Kira?

– Nekünk megtiszteltetés – felelte Kira nagyúr nyájasan, Mika azonban érezte a hibátlan udvariassági formula szavaiban megbúvó

élt. A vékony késpenge képére hideg borzongás futott végig rajta, mintha a gerincébe szúrt volna.

– Remélem, minden a megelégedésedre szolgál – mosolyodott el az apja, önbizalma kimondatlan bók volt Mika felé az előkészületek során végzett munkájáért.

Kira mosolya azonban most valóban pengeélessé vált:

– A ceremónia néhány jelentéktelen hibájától eltekintve minden tökéletes.

Meglepetésében Asano nagyúr akarata ellenére besétált a csapdába.

– A ceremónia mely hibáitól?

Ijedtében elakadt Mika lélegzete. *Micsoda? Mi lehetett az? Hol hibázott?*

– Jóllehet a birtokaim távol esnek Edótól, azonban ősem hűsége a sógunhoz az ő oldalán jelöli ki a helyemet. Valamelyik ostoba közelebb ültette Őméltóságához Sakai nagyurat, mint engem.

Apja még csak hátra sem pillantott Mikára, ő azonban látta, ahogy a vállában megfeszülnek az izmok, mintha érzékelte volna a szégyenét.

– Az én hibámból történt – felelte alázatosan. – Kérlek, nézd el.

Bocsánatkérően meghajolt, Mika pedig érezte, hogy a szégyene megkettőződik. Az ő kicsinyes szeszélyéből történt, hogy apja Kira nagyúr helyére került. Apja felruházta őt egy *daimyo* hatalmával, ő pedig úgy élt vele, mint egy elkényeztetett gyermek.

Kira nagyúr győzelme tudatában nagylelkűen intett a legyezőjével.

– Bocsáss meg, hogy egyáltalán megemlítettem. A fogadási ünnepség egyszerűen pompás. Már alig várom a harci játékot.

Ezzel még szélesebben, már-már jóindulatúan elmosolyodott, Mika pedig eltöprengett, vajon mire gondolhatott.

*

Kai olyan közel állt meg a tömeg elülső soraihoz, amennyire tudott, az egész napos ácsorgástól érzett törődöttségét súlyosbította sebesült hátának fájdalma. Tudta azonban, hogy ilyesmit az ember

életében csak egyszer láthat – és még ez sem sikerült volna, ha túléli ugyan a *kirin* okozta sebet, de Mika nem segített volna ellátni.

Amikor felidézte, mi minden történt még közöttük aznap éjjel, másfajta fájdalom hasított belé, ami a szemében még kápráztatóbbá tette a mai eseményeket.

Úgy ízlelte meg ennek az egyszeri látványosságnak a csodáját, mint a *sakura* virágok törékeny szépségéét, melyek a tavasz színeibe öltöztették a vidéket, vagy mint a szentjánosbogarakét, melyek szerelmeseket keresve visszatérnek, amint a földekre ereszkedik az alkonyat, és minden pillanatnyi villanással életük – minden élet – igazságára emlékeztetik Kait.

A nap során immár sokadszor ismét egy kissé előrébb furakodott – az ételárusok nyomában, vagy egy maroknyi katonát követve, akik nem a várőrségben szolgáltak, és a tömeg feje fölött báméskodva jobb helyet kerestek maguknak.

Kainak a szemébe ötlött a Kira-klán polip *monjának* sötét indigója és ezüstje. Pletykákból már régóta tudta, Kira nagyúr irigységből és mohóságból fáradhatatlanul dolgozott azon, hogy Asano nagyurat befeketítse a sógun előtt. Az jutott eszébe, hogy egy olyan apró birtok esetében, amilyen Kiráé, és amely ráadásul mélyen bent fekszik a hegyek között, távol a tengertől, egy polip aligha szerencsés jelképe a klánnak – de aztán rájött, hogy a tekergőző karok tökéletesen jelképezik Kira szándékait.

Kira feltűnően jóképű férfi volt, öltözéke a legfényűzőbb edói stílust képviselte, és a sógun kancellárjának jelvényeit viselte – bármi más is volt, vagy bármi másra is törekedett valójában. Kai figyelmét az sem kerülte el, hogy több időt töltött Mika bámulásával, mint Asano üdvözlésével.

Kai ismét Mikára pillantott, aki Asano nagyúr háta mögött térdelt az emelvényen, élvezte, hogy az Asano-klán végre elnyeri a sógun régóta megérdemelt figyelmét, és gyönyörködött a ragyogó látványban. Egész nap egyszer sem sikerült elkapnia a pillantását, bár azt nem tudta biztosan, ez szándékos volt-e Mika részéről – és hogy ez az ő, Kai hibája-e, vagy pedig Mika döntése. Amikor azonban azt látta, hogy Mika észreveszi Kira nagyúr tolakodó pillantását, és visszamosolyog rá, keserűen elhúzta a száját.

Kai hirtelen elkapta róluk a tekintetét, összehúzta fakó pamutkimonójának rongyos szárnyait, melyet a mai ceremónia előtt tőle telhetően megfoltozott, és megtisztított a vértől. Még azt a mára már ujját vesztett mellényt is felhúzta rá, amely egykor valakinek a zekéje lehetett, és az egyetlen félig-meddig tisztességes ruhadarab volt, amit a magáénak mondhatott. Most mégis úgy szégyenkezett a megjelenése miatt, mint korábban soha, mintha nem viselne mást, csak egy ágyékkötőt.

Nem tudta megállni, hogy ismét oda ne nézzen, mert hirtelen irigység fogta el Kira nagyúrral szemben – és tehetetlen vágyakozást érzett Mika iránt. Az úrnő finom festésű selymeket viselt, fénylő fekete haját magasra fésülték, a kontyát gyöngyös fésűk, és jáde-meg karneoltűk rögzítették, közöttük a legfeltűnőbb helyre pedig azt az elefántcsont sólyomtollat tűzték, amelyet kislány kora óta büszkén viselt. Ruháin Ako vörös-arany színei, és ezek izzó árnyalatai keveredtek. Olyan látványt nyújtott, mint a felkelő nap a nyárközép első reggelén...

Kai figyelte, ahogy Mika arckifejezése váratlanul megváltozott, mintha Kira hirtelen arcul csapta volna odalentről. Az úrnő összeráncolta a homlokát, és nem volt hajlandó többé arra fordítani a tekintetét.

Kainak beletelt egy percébe, mire rájött a változás okára – hogy Mika csak most ismerte fel apja ellenségét. E perc alatt azonban a Mika haragja által keltett remény szinte elkábította – és hagyta, hogy a szerelem, a veszteség és a csalódás arra ösztökélje, hogy megpróbáljon előrefurakodni a tömegen át.

Egyedül csak a hosszú idővel korábban belevert önfegyelem mentette meg – mellyel a hiábavaló érzelmeket a sötétségbe száműzte, ahová tartoztak. Tökéletesen mozdulatlan maradt, még a lélegzetét is visszafojtotta. Egyedül a tétlenséget engedhette meg magának: *Mika kedvéért, Asano nagyúr kedvéért, és saját magáért.*

Közben Mika ismét a kapu felé pillantott, mintha hirtelen elvesztené a türelmét a sógunra való várakozásban, és szeretne már véget vetni ennek a látszólag végtelen napnak.

A sógun azonban nem érkezett meg, csak amikor már szinte egészen beesteledett. Amint a nap lefelé ereszkedett, és az árnyékok megnyúltak, egyszer csak egy őr kiáltott le a toronyból: megpillantotta a sógun menetét, amely éppen egy távoli emelkedő csúcsán járt az úton. Olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak merészelt, mindenki helyet változtatott, hogy vethessen egy pillantást a Tokugawa-mont viselő arany és fekete zászlókra a lenyugvó nap utolsó sugaraiban.

Kai most megpillanthatta a sógun menetét a dombtetőn, azután Asanóra nézett. A nagyúr még most is szálfegyenesen állt a kastélyudvaron a *daimyók* sora élén, akik mind ügyeltek rá, hogy még a sógun előtt megérkezzenek, majd kellő tisztelettel köszöntsék.

Kai ismét türelemre intette magát, és a kitartó, személytelen várakozásra összpontosított, amely után valóban láthatja a sógunt és a kíséretét – soha nem gondolta volna, hogy ez bekövetkezik –, bár egészen mostanáig ez a tény a legkevésbé sem számított. Arra azonban tökéletesen megfelelt, hogy elterelje a gondolatait. A váratlan, ellentmondásos érzelmek, melyeken uralkodnia kellett, közelebb sodorták a teljes kimerülés határához, mint a mögötte álló hosszú, fárasztó nap. De maradnia kell, és olyan egyenesen kell tovább várakoznia, mint Asano nagyúrnak, legalábbis amíg meg nem látja a sógunt. Azután elmehet, mert már semmi más nem tartja itt...

Díszes lampionok százai világították meg az utat a sógun menete előtt, amint áthaladtak a hídon, és beléptek a kastélyba – szinte elállt a lélegzete a kíséret zászlóinak, lobogóinak és kopjaszalagjainak színekavalkádja, és a kastélyudvart lassan megtöltő udvaroncok ragyogó ruházatának pompája láttán. Csillogásukat visszatükrözték a kastély díszítményei, az Asano-ház szikrázó színei pedig még lámpavilágnál is kitűntek a többi részt vevő klán zászlai között.

Kai figyelme mindenfelé elkalandozott, miközben egészen beleveszett a harsogó színek és meghökkentő minták látványába – virágok, fák, geometrikus formák és tájképek, egzotikus madarak és tollazatuk – az udvari emberek és hölgyek, valamint a *daimyók* feleségeinek és ágyasainak ruházatán.

Kai észrevett közöttük egy fiatal nőt, és megakadt rajta a pillantása, úgy, mint Mikáé Kira nagyúron. Az ágyas kimonóján és köntösein finom tónusú díszítések pettyezték a zöldnek olyan megszámíthatatlan árnyalatában játszó háttérrel, amennyit Kai eddig csak az erdőben látott – és ott is csak ritka alkalmakkor, amikor valamiféle varázslat folytán a napsugár zuhatagként hatolt át a falevelek baldachinján a virágzó bokrokra, a széljárta, füves tisztásokra, vagy a patakok áttetsző vizére... Úgy érezte, nem pusztán egy asszonyt lát, hanem magát a vadon emberi alakot öltött szellemét. Valami varázslatosat pillantott meg benne – a megszámíthatatlan *kami* auráját, melyek együtt alkották az olyan érintetlen, ősi helyek lelkét, mint ahol Kai a gyerekkorát töltötte.

Felpillantott, és a feje fölött nem az égboltot, hanem a Kira-ház polipos zászlaját látta.

Ekkor a fiatal nő mintha megérezte volna Kai tekintetét, vagy talán az elragadtatását, és hátranézett a válla fölött. Egyenesen, habozás nélkül őrá pillantott, mintha pontosan tudta volna, mit keres, és mit fog találni.

Amint a tekintetük egymásba kapcsolódott, a pillantása áthatolt Kai gondolatain át egyenesen a szívéig, és úgy vakította el, mint egy fekete lámpaernyő – ez azonban csak addig tartott, amíg Kai fel nem fedezte, hogy a nő egyik szeme barna, a másik jeges világoskék.

A felismerés megrázkódtatása megtörte a varázslatot, és még mielőtt Kai szeme kívül rekesztette, a nő elméje így szólt hozzá: *ismerlek téged.*

Amikor az ágyas észrevette, hogy Kai arc kifejezése megváltozik, hirtelen elfordult. Gőgösen felvetette a fejét, és beljebb lépett az asszonyok csoportjába, ahol azután Kai szem elől tévesztette.

A találkozástól erejét veszítve Kai ismét Mikára pillantott, és felfedezte, hogy az úrnő őt figyeli. A nap folyamán először néztek egymás szemébe ugyanabban a pillanatban, és egy percre összefonódott a tekintetük.

Mielőtt azonban meg tudta volna állapítani, mit fejez ki Mika arca, váratlanul mozgólódás támadt a kastélyudvaron, és Mika újból elkapta a tekintetét.

Végre megérkezett a sógun.

Asano nagyúr várőrsége kettévált, és megtisztított egy szélesebb sávot az udvarra belépő lovasok sora előtt. A sógun gyalogos és lovas kísérete a leggazdagabban díszített, legkidolgozottabb páncélt viselte, amit Kai valaha látott; a feketére lakkozott lemezeket sáfránnyal festett selyemmel erősítették össze, mellvértjükön pedig az aranyozott Tokugawa-*mon* díszlett. A sógunt körülvevő zászlók és lobogók a Tokugawák színeinek minden elképzelhető változatában pompáztak, és feltűnő helyen szerepelt rajtuk a klán *monja*: a körbe foglalt három mályvarózsalevél, melyek csúcsai közepén lándzsahegyekként találkoztak.

Nem meglepő, hogy maga a sógun nyújtotta a leghatásosabb látványt; fekete páncélját szinte mindenütt arany borította, lemezeit vörös és arany díszöltések fogták össze, magas sisakján a lándzsahegy alakú aransugarak és aranytűk a felkelő nap képét formázták *monjából*. Egy hatalmas csatamén hátán lovagolt, amitől magasabbnak látszott, mint a körülötte léptető férfiak – magasabbnak, mint amilyen valójában volt.

Mögöttük haladtak a sógun főtanácsosai és egyéb udvari emberek, gazdag faragással díszített, póznákon nyugvó gyaloghintókban, melyeket szolgák hordoztak. Utánuk jöttek a teherhordók annyi csomaggal, hogy egy kisebb palotát fel lehetett volna szerelni velük, a menet végén pedig további csapatok és zászlóvivők követték őket.

A sógun leszállt a nyeregből, a kastélyudvaron állók pedig térdre estek és kinyújtott karral a földre borultak, míg ő látható elégtétellel körülpillantott.

Adjutánsa leszállt Asano nagyúr előtt, és a feje felett a levegőbe kiáltotta:

– Asano Naganori, Ako ura – öméltósága, Tokugawa Tsunayoshi sógun, a Tartományok ura, Japán uralkodója köszöni a fogadtatást.

Ezzel csípőből meghajolt, amivel jelt adott, hogy mindenki felkelhet. Először Asano nagyúr emelkedett fel, majd tisztelete és hálája jeléül meghajlással viszonzta a szavakat, miközben a sokaság szinte néma csendben talpra állt.

A sógun szétnyitott egy óriási, festett vörös körrel – a nap jelképével – díszített aranyozott harci legyezőt. Intett vele, mire

egyeseivel előléptek a vazallusai, akik gazdag és csodálatos ajándékok látszólag végtelen sorát hordták Asano nagyúr elé a sógun jóindulatának jeléül.

Kai elfordította a tekintetét, furcsán csalódottnak érezte magát. A sógun egy egész nemzetet irányított, és mégis szükségét érezte, hogy efféle külsőségekkel kürtölje világgá a rangját és a fontosságát – a páncélja akár egymaga is eljöhett volna, hogy képviselje, ő pedig maradhatott volna Edóban.

Kira nagyúrra pillantott, akinek arca az illem kifejezéstelen maszkjává vált, miközben figyelte, micsoda megtiszteltetés éri a riválisát.

Kai végigpillantott a férjük mögött némán várakozó asszonyok során, akik közül különösen azt a zöld ruhát viselő nőt kereste, aki Kira nagyúr lobogója alá húzódott, és akinek az egyik szeme barna, mint a föld, a másik sápadt kék, mint a téli égbolt... Nem találta. Szemöldökét kissé összehúзва nyugtalanul megfordult, és lassan elindult a tömegen át a hátsó sorok felé.

*

Oishi sisakjával a hóna alatt átvágott a lampionok által megvilágított felső kastélyudvaron. *Karouként* és a várórség kapitányaként aznapra véget értek a feladatai, és nem vágyott semmi másra, csak az otthona és a családja menedékére. Amennyire meg tudta állapítani, minden tökéletesen sikerült. A sógun és kísérete, a vendég *daimyók* és számtalan vazallusuk, asszonyuk, állatuk és csomagjuk, valamint az ezekért felelősséggel tartozó szolgálók mind megfelelő, rangjukhoz méltó ellátást kaptak, majd elhelyezték őket a kijelölt szállásukon.

A palota és a felső kastélyudvar vendégszobái teljesen megteltek, még a nőtlen rangidős tiszteknek is át kellett költözniük az alsó kastélyudvar barakkjaiba a látogatás idejére: helyet mindenkinek, és mindenkit a helyére – így szól a sógun személyes elképzelése a dolgokról...

Ma este – nem mintha tulajdonosa a legkevésbé megbecsült vendégeik közé tartozna, ellenkezőleg – utoljára Kira nagyúr arcát

látta. A férfi rámosolygott. Csak mosolygott – mégis, volt valami a mosolya mögött, amitől Oishi gyomra összerándult.

Más indoka nem volt, hogy így érezzen, csakis ura közös története Kirával. De az is lehetett az oka, hogy egész nap nem volt ideje enni – még egy korty vizet is alig tudott inni. Valami mégis bosszantotta ebben a találkozásban. Remélte, Rikunak lesz kedve megmasszírozni a hátát vacsora után.

Amint a háza ajtajához ért, megtorpant. A bosszúságtól még jobban elmélyültek a ráncok a homlokán.

A verandán a félvér Kai várt rá. Asano nagyúr fő nyomolvasója legalább a háza belsejét nem merte bemocskolni, ám e törvénytelen nyomorult puszta látványa itt, a felső kastélyudvaron, a saját küszöbén már több volt, mint amit ma el tudott viselni.

Kai tekintetét a földre szegezve letérdelt és meghajolt.

– Mit akarsz? – vakkantotta oda neki Oishi, a hosszú, fárasztó órák és a sokéves neheztelés után szinte odaköpve a szavakat.

Kai felemelte a fejét, Oishi ajka pedig elvékonyodott a türelmetlenségtől, miközben a félvér igyekezett megtalálni az illendő megszólítást. Kai éppen olyan kimerültnek látszott, mint amilyennek Oishi érezte magát – talán még kimerültebbnek, jóllehet nem ugyanazon okból.

Oishi tekintete megkeményedett, amikor rosszkedvét tovább súlyosbította a halott *kirin* és a bűnös titok emléke; sem Kai, sem Yasuno nem sejtette, hogy ő is ismeri az igazságot.

A félvér végre mély lélegzetet vett, és így szólt:

– A múlt heti vadászaton láttam... egy rókát. Akkor még nem tudtam, hogy egy *kitsune*.

Oishi rámeredt, az arca még jobban eltorzult.

– Egy boszorkány? – kérdezte, alig leplezve hangjában a gúnyt. Hajnalig tudta volna sorolni a Kaira illő jelzőket. Az, hogy a félvér egy babonás bolond, már meg sem lepte.

Akóban nem voltak *kitsunék*, azok a ravasz alakváltó boszorkányok, akik állatokká tudtak változni, a sűrű hegyi erdőségekben éltek, mint a *kirin*. Oishi már azt is nehezen tudta felfogni, hogy a *kirin* itt jelent meg. A félvér talán arra számít, hogy

elhiszi: csak mert látott egy rókát, az annak a jele, hogy Akót előzönlí egy sereg *yokai*?

Kai azonban állta a pillantását, és bólintott.

– Azt hiszem, ugyanazt a lényt láttam ma este...

Elhallgatott, mert Oishi nem válaszolt – és mintha ő maga is képtelennek hallaná a saját történetét. Arca azonban még makacsabb kifejezést öltött, amikor hozzátette:

– Emberi alakot öltött. A nemes urak ágyasai között.

Oishi lefelé pillantott, és fontolóra vette a szavakat, amikor azonban ismét felnézett, az arca változatlan volt.

A félvér szemében a türelmetlenség szikrája villant.

– Azért jöttem el hozzád, mert rossz ómennek véltem Asano nagyúrnak és úrnőknek.

Oishi most alaposabban szemügyre vette Kai arcát, és valódi aggodalmat látott rajta. Az egyetlen pont, ahol az élete vagy a gondolkodása keresztezte Kaiét, az kettejük feltétlen hűsége volt urukhoz és egyetlen gyermekéhez. Ez megmagyarázza, hogyan merészelt Kai eljönni hozzá és megszólítani őt, és aztán elmondani egy ilyen hihetetlen mesét... Az egész nem volt más akkor sem, csupán egy hihetetlen mese.

– Úgy mondják, csakis a démonok képesek átlátni egy boszorkány álcáján. Te talán démon vagy?

A hangja úgy csengett, mintha azt várná, hogy a félvér igennel válaszol. Itt és most, amikor Asano nagyúr nem látja és nem hallja, nem volt szükség rá, hogy leplezze a megvetését, és olyan durva lehetett Kaijal szemben, amilyen már régóta lenni akart.

Amikor Kai hirtelen meglátta az igazságot Oishi látszólagos közönye mögött, és a szemében elhamvadt a szikra – Oishi is lenézi, mindig is éppúgy lenézte, mint Asano nagyúr bármelyik vazallusa.

– Nem – felelte egyszerűen.

Oishi vállat vont.

– Akkor szerintem csak megbabonázott egy szép lány – ezzel a félvért szinte félrelökte, mintha már ott se lenne, és az ajtót keményen behúзва maga mögött belépett a házba; Kai pedig ott maradt térdepelve, magányosan a néma kastélyudvaron.

Olyan szép hajnal virradt a harci játék napjára, mintha még Amaterasu, a nap istennője, Japán császárainak őse is úgy döntött volna, megtiszteli fényes jelenlétével a sógun akói látogatását.

Az alsó kastélyudvaron elterülő nyílt térséget rendszerint a harcművészeti gyakorlatokhoz tartották fenn, most azonban átmenetileg hatalmas, felfelé nyitott pavilont emeltek rajta, amelynek szakaszait és folyosóit egyik végétől a másikig kifeszített *tobarik* alkották. A két méter hosszú, több részből álló függönyöket, melyekből hagyományosan ideiglenes katonai terep-főhadiszállásokat alakítottak ki, olyan nagyszabású kültéri rendezvények céljára is felhasználták, mint a mostani.

A függönylabirintus belsejében fő látványosságként az aznapi viadalok céljára kialakított küzdőtér szolgált, ahol a részt vevő *daimyók* legjobb kardforgatói mutatják be majd ügyességüket.

A *tobarikat* az Asano-klán *monjának* körbe foglalt, keresztezett sólyomtollai díszítették. A mintákat arannyal és vörössel nyomtatták egymástól fél-egyméternyi távolságra a halvány szövetre. A fedett nézőtérhez vezető ösvény mentén itt-ott felbukkant, helyenként pedig ki is szorította az Asano-*monokat* a Tokugawák arannyal és feketével nyomott címere. Az emelvényt a sógunnak, az udvari embereinek, és Asano nagyúr többi megbecsült vendégének tartották fenn. Azon a ponton állították fel a küzdőtér mellett, ahonnan a legjobb kilátás nyílt a bajvívókra; a közelében helyezkedtek el Ako és a többi tartományúr legkiválóbb szamurájainak emelvényei, és a nekik fenntartott területek.

A hagyomány szerint (ez még azokból az időkből maradt fenn, amikor a *tobarit* katonai felszerelésként használták, a sógun pedig legfőbb hadúr, nem pedig az első számú politikus volt) ülések gyanánt szerény tábori székek szolgáltak, melyeket az uruk kérésére jelen lévő hölgyek számára térdelőpárnákkal egészítették ki.

Oishi Asano nagyúr és Mika úrnő oldalán állt, miközben fogadták a harci játék megtekintésére érkező méltóságokat. Asano legmagasabb rangú tisztjeit Oishi parancsára már leültették saját nézőterükön, a többi megbízható szamuráj pedig a küzdőtér körül állt őrt. Mindegyikükön új, élénkvrös lakkozott páncél feszült, melyeket Asano nagyúr kifejezetten a sógun látogatására rendelt, és mindegyikük jól fel volt fegyverezve.

Mindenáron elejét kell venni a legkisebb hanyagságnak is az Ako-kastély védelmében, a legkisebb incidensnek is, amely a sógun ellen irányulhat.

Egy affér a legjobb esetben is uruk becsületébe kerülne – a legrosszabb esetben pedig a birtokaiba, az életébe, és valószínűleg a lánya életébe is. Ako szamurájai kegyvesztett és gazdátlan roninná változnának, akik elveszítenék a saját, és családjuk megélhetését is. Oishi jól tudta, hogy – túl gyakran és túl jelentéktelen indokkal – másokkal történt már ilyesmi...

Hirtelen szédülés fogta el egy pillanatra, amikor maga elé képzelte a veszélyeket, amelyek a Háborúk korában a hozzá hasonló férfiak életét meghatározták – akkor minden valószínűség szerint Asano nagyúr hadseregpáncsnokának tisztét látta volna el, nem pusztán a kancellárját, aki főhivatalnokként tisztviselők hadát vezeti. Ami pedig a harcművészeti képzésüket illeti – jóllehet olyan megpróbáltatások is szerepeltek benne, mint hogy teljes páncélzatban kellett a vizet taposniuk, közben pedig az íjkkal a célpontra tartaniuk –, a *kirinnel* való találkozásuk volt az egyetlen alkalom, amikor bármelyikük is a valódi háborúban tapasztalható veszélyhez hasonló helyzetbe került.

Még mindig kísértette a veszély közelségének emléke – és hogy milyen rosszul járhattak volna abban a korban, amikor egy harcos csak kétféleképpen térhetett meg a csatából: vagy az ellenség fejével, melyet nyeregkápához kötözött, vagy a saját feje nélkül.

Az istenekre... Kezét a szeméhez szorította. *Miért jut eszébe ilyesmi éppen most?* Magában Kait átkozta, akinek valószínűtlen megjelenése meg a bosszantó rossz ómenjei rémálmokat okoztak neki, amikor pedig nagy szüksége lett volna az alvásra.

*

Amikor meghallotta, hogy Oishi felsóhajt, Mika rápillantott, és látta, hogy a szemét dörzsöli. A homlokára hirtelen barázdákat vont az együttérzés. Azután apjára nézett, aki most is olyan egyenesen és éberén állt, mintha életkort cserélt volna Oishival, és a kezében büszkén tartott egy sólyomtoll legyezőt. Mika eltűnődött, vajon hány napot kell majd pihenéssel töltenie, amikor véget ér a *kirin* utáni vadászatnak és a sógun látogatásának kettős próbatétele.

Az emelvények felé fordult, ahol a sógun és kísérete nyugodt mozdulatokkal tartott az ülőhelyek felé. Ekkor figyelmét a színészek csoportja vonta magára, akiket arra szerződtetett, hogy a harci játék előtt szórakoztassák a közönséget. Egy népszerű *kagura* táncot adtak elő egy *nó* darabból – amikor felvette őket, a címét is mondták, ami azonban az azóta történetek során teljesen kiment a fejéből.

Legalább a maszkjaik és a jelmezeik tényleg olyan aprólékosan és szépen kidolgozottak, az előadás pedig olyan bonyolult és részletgazdag volt, ahogy a vezetőjük, egy Kawatake nevű ember ígérte. A szava önmagában nem sokat ért volna, ha Mika nem tudja, hogy társulata a Császár előtt is játszott, így tehát biztosra vehette, a sógunnak is megfelelnek majd. Lehetséges, hogy a Császár valóban csak névleg vezeti az országot, és nincsen valódi hatalom a kezében, mindazonáltal Japán isteneinek leszármazottja, és mint az istenek kegyének élő jelképe, nagyra becsült, ám nyugodt helyet foglal el a hierarchia csúcsán.

Most elől, a színészek csoportjában észrevette magát Kawatakét – felismerte a kecsességéről és a mozdulatai jól uralt lendületéről, pedig egy hagyományos démonmaszkot viselt. Olyan drámai erővel táncolt és pózolt, mintha arra született volna, hogy a *nó* drámák hatalmas isteneit és legendás hőseit jelenítse meg. Talán így is van, gondolta, ha – és ez a meggyőződés egyre erősödött benne – valóban a végzet uralja minden ember életét, bármilyen keményen is küzdenek, hogy változtassanak a sorsukon.

Körülnézett, tekintete nyugtalanul pásztázta a nyitott küzdőteret. Most, hogy az izgalom első hulláma tovatűnt, miközben állva várta, hogy a vendégek a helyükre üljenek, a fáradtság legalább akkora

súllyal telepedett rá, mint az előkészületek terhe. Ám osztozott apja jogos elégedettségében Ako szamurájai láttán, akiknek új páncéljukban minden porcikájukról sütött a nemes férfiak büszkesége. Ez a gondolat azonban eszébe juttatta azt a férfit, akinek az arcát ma sem láthatja majd, azét, aki valóban megérdemelné, hogy a bajnokuk legyen.

Felpillantott az emelvényre, ahol Oishi legkiválóbb harcosai ültek, Hazama, Isogai és Hara. Megpróbálta elképzelni, hogy Kai is ott ül közöttük az Asano-címerrel díszített pompás páncélban, és minden pillanatban egyre boldogtalanabbnak érezte magát. Ekkor pillantása hirtelen összetalálkozott a kapitányéval, akit a többiek mind Bashónak hívtak. Az elmosolyodott, rákacsintott, és ezzel megszabadította Mikát a bánat ködéből.

Mika visszamosolygott, és a mosolya még szélesebb lett, amikor eszébe jutott az első találkozásuk...

*

Mika úgy emlékszik gyerekkori önmagára, ahogy mély bánatba merülve addig ül az őszi, élénkzörös japánjuhar-levelek között a kastélyudvar kövezetén, amíg már csak nehezen tudja megállapítani, hol végződik a kimonója, és hol kezdődik a világ... csak ül és zokog már napok óta, süketen dadái hízélgésére és könnyörgésére, és úgy érzi, semmi sem állíthatja el a könnyeit, és enyhítheti a szomorúságát. Nyolcéves volt, amikor anyja meghalt; az apja visszavonult a lakosztályába, és olyan mélységes levertség vett erőt rajta, hogy még a saját lánya szükségleteire sem gondolt.

Ekkor Basho, a harcos haladt el előtte, aki éppen úgy festett, mint apja többi komor, érzéketlen vazallusa, eltekintve a termetétől – meg attól a fehér kendőtől, mellyel a fejét befedte, mivel egészen addig egy kolostor lakója volt, ahol harcos szerzetesek képezték ki. Ettől csak még zavarba ejtőbb látványt nyújtott.

A többiektől eltérően azonban Basho észrevette, hogy ott zokog a levelek között, és megállt. Egy hosszú perc múltán pedig odalépett hozzá, mélyen meghajolt, és így szólt:

– Mika úrnő, te egy *daimyo* lánya vagy, és bátor, mint egy harcos. Volna kedved egy ideig őrt állni velem a belső várfal tetején?

Mika felnézett, és annyira megriadt, hogy csuklott egyet, mire a szája elé kapta a kezét. Basho arcán megjelent a már egy ideje ott rejtőző mosoly, egyre szélesebb lett, amíg aztán hasonlítani nem kezdett ahhoz a fiúhoz, aki valójában volt. Mika legalább annyira meghökkent a mosolyától, mint attól, hogy megszólította – a kérésétől pedig egészen elképedt. Arra nem emlékezett, hogy mit felelt, annyira foglyul ejtette a bánatára következő váratlan meglepetés. Valamiképpen azonban mire feleszmélt, már felfelé kapaszkodott egy őrhelyre a magas fal tetején, nyomában a pesztrák, mint egy zaklatott libanyáj.

Amikor először állt a fal tetején, Ako termőföldjeit, erdeit, a folyót és fölötté az égboltot egészen új nézőpontból látta. A tenger felől érkező erős fuvallat meglöbögötte a haját, és úgy érezte, repül – Basho pedig megmutatta neki a rizsteraszokat és a földművesek falvait, a színük alapján felismerte a domboldalakon növekvő fákat, és még a tengert is megmutatta, amelynek közelségéről Mikának addig sejtelme sem volt.

Ezután felhívta a figyelmét az égboltra. Amikor még a kolostorban élt, mondta Basho, csak feküdt a fűben, és azt képzelte, az égbolt fenekén van, mintha az égbolt egy tenger volna, és azon tűnődött, milyen érzés lehet a mélységekből felemelkedni azon a nagy kékségen keresztül... A képzeletében a felhők különös halak alakját öltötték, vagy nyulakét, kutyakét, ismerősök tréfás arcképét, egyiket a másik után, mint valami varázslat.

Akkor megkérdezte tőle, ő mit lát, Mika pedig a felhőkre nézett, segített neki beléjük képzelni a leghihetlenebb formákat – amíg csak valamivel később döbbenet nem észlelte, hogy nevetve mutogat felfelé, ahelyett, hogy mozdulatlanul ülne, mint egy kő, és csak zokogna. Anyja halála óta most először fordult elő, hogy az arcát és a ruhaujját nem áztatták át a könnyek. Most valahogy olyan magasnak és erősnek érezte magát, mint Basho, mintha a felhőkhöz hasonlóan valami mássá alakult volna át – ami sokkal nagyobb és sokkal bölcsebb, mint amilyen egy gyászoló kislány lehet.

Megkérdezte Bashót, megjelenhet-e előtte anyja egy felhő formájában. Erre Basho elmagyarázta, hogy anyja lelke most minden dolog részévé vált: az égbolté, Ako földjéé, és minden emberé a kastélyon belül és azon kívül is – ám különösen Mika és atyja szívének egy darabjává.

Szavai megtöltötték azzal a vigasszal, amire szüksége volt, és akarattal, hogy újra visszatérjen az életbe, úgy hordozva magával anyja szeretetét, mint egy drága kincset. És amint érezte, hogy megváltozott, megérett benne az elhatározás, hogy kicsalogatja apját a lakosztályából, és ráveszi, másszon fel vele a fal tetejére, hogy megoszthassa vele, amit az imént megtanult.

– Basho! – kiáltotta hirtelen egy dühös hang, és Mika Oishi Yoshiót pillantotta meg. Akkoriban még csak apja fő vazallusának fia volt, a haját még fiatal fiúhoz illőre vágták, ám túlzott önbizalma már egy majdnem felnőtt férfiéra emlékeztetett – most pedig feléjük tartott a mellvéd mentén.

– Mi a...

Mikát felismerve megtorpant, és rájött, hogy az asszonyok mind a lány szolgálói. Mélyen meghajolt.

– Mika úrnő, bocsáss meg! Én nem... öö, bocsáss meg, hogy félbeszakítottam...

Amikor felegyenesedett, az arca bíborvörös volt, mire Mika elkuncogta magát.

– Ó, nem történt semmi.

Legyintett, majd figyelmét az égbolt felé fordította, csak hogy ne álljon már ott olyan ostobán.

– Megtalálod a nyulat?

Majd ismét Basho felé fordult, Oishi és a pesztrák döbrent tekintete előtt letérdelt, és olyan szabályosan, mintha a könyörületes Buddha előtt tenné, leborult a lábai előtt. Ezután komolyan köszönetet mondott neki a bölcsességéért.

Még arra is emlékezett, hogy miután talpra állt, és váratlanul megparancsolta a szolgálóknak, kísérik a *daimyó*hoz, Haru asszony – az egyetlen közöttük, akinek a megdöbbenéstől nem akadt el a szava – csendesen megkérdezte Bashót, miképpen ért el Mikánál ekkora változást.

Basho elmosolyodott, és megrázta a fejét, mintha az egész nem az ő érdeme volna.

– Amikor nevetünk, akkor az istenekkel időzünk – felelte.

Majd Oishival együtt elsétált.

Oishi később elmondta neki, hogy Basho a harcos-szerzetes beceneve volt – a híres költő után nevezte el a többi szamuráj, mert Asano nagyúr az ő versét találta a legjobbnak a költőversenyen. Hogy a költészetet miért tartották a szamurájok olyan nagy becsben, rejtély maradt Mika előtt egészen addig, amíg el nem olvasta *Az öt gyűrű könyvét*.

*

Amikor eszébe jutott a könyv szerzője, a legendás kardforgató, Mijamoto Muszasi, Mika gondolatai hirtelen visszatértek a jelenbe – és eszébe jutott Kai. A szívében parázslott a harag, hogy Kainak még csak megnézni is tilos volt a viadalt, nemhogy részt vehetett volna benne Akóért.

Megriadva attól, hogy a haragos gondolatok balszerencsét hoznak, magában egy rövid imát mondott a Ragyogó Ősanyának, és kérte, mosolyogjon le arra a harcosra, aki Kai jogos helyére állt – ha nem másért, legalább hogy megőrizze Ako becsületét.

Imáját egy hang szakította félbe – melyet felismert, de nem szívesen hallott újra.

Kira nagyúr szólalt meg mögöttük:

– Sejtelmem sem volt, hogy ilyen gyönyörű ágyasod van, Asano nagyúr.

Apja szembefordult vele, ő pedig előírásos fehér arcfestéke alatt elvörösödött a megaláztatástól és a dühtől. Oishi apja mellé lépett, ezzel adott neki egy percet, hogy visszanyerje uralmát az érzései fölött, mielőtt még Kira nagyúr szemügyre vehetné szavai hatását.

– Ő a lányom – felelte az apja, és a hangja olyan hidegen csengett, mint a téli tenger.

Amikor Mika olyan tekintettel fordult Kira felé, mint az éles tengeri szél, a férfi színlelt zavarában az arca elé emelte a kezét, ez azonban semmit sem változtatott Mika arckifejezésén. *Bárcsak férfi*

volna... Keze a csípőjét körülfogó széles övre tapadt. Az *obi* nemcsak finom ruhadarab volt. Annak a törnek a rejtkehelyéül is szolgált, melyet minden szamuráj nő a szíve közelében hordott.

– Bocsáss meg, úrnőm – mondta Kira olyan alázattal, melyet bárki más szájából őszintének hitt volna. Nem csoda, hogy a sógun kegyeltje, és a tanácsadója minden protokollkérdésben – Mika még soha nem találkozott nála jobb hazudozóval. *Az ügyes sólyom elrejtí a karmait.* Kira úgy nézett a szemébe, mintha Mika jeges tekintete nem állná a pillantása útját, és kissé meghajtotta magát.

– Most, hogy látom, milyen gyönyörű vagy, megértem, atyád miért nem választott másik feleséget.

Noha semmi hibát nem talált sem Kira szavaiban, sem abban, ahogy kimondta őket, Mika érezte, hogy a finom célzás úgy csúszik végig a bőrén, mint a kígyó nyelve. Apjára pillantott, és látta, hogy a tekintete még hidegebbé vált, ám néma maradt. Oishi egyik lábáról a másikra állt, és lepillantott a rövid és a hosszú kardra, melyeket széles szárú *hakamája* övébe dugva viselt. Összecsukott legyezőjét hirtelen a *hakama* övébe dugta, és a kezét a háta mögé rejtette. Mika nézte, ahogy ökölbe szorul.

Most ismét Kirára pillantott, és látta, hogy a tekintete megint az arcán időzik, mintha nem tudna betelni a látvánnyal. A toroka úgy összeszorult, mint Oishi ökle, és elfojtott egy megjegyzést, mely olyan tiszta vágást ejtett volna Kirán, mint a *karou* kardja, és nem hagyott volna nagyobb nyomot, mint Kira nagyúr mérges tuskéje. Noha a teste olyan feszült volt, mint egy felajzott íj, udvariasan bólintott a látszólagos bókra.

Apja védelmezően előrelépett, és a kezét a karjára tette, miközben elé állt. Azonban mielőtt még megszólalhatott volna, Kira nagyúr szembefordult vele, és így szólt:

– Kérhetem, hogy a lányod üljön oda közénk? Szeretném jóvátenni az udvariatlanságomat.

Mika látta apja szemében a készletet, hogy visszautasítsa Kirát, és azt kívánta, bárcsak kimondaná a szavakat.

Kira nagyúr azonban ismét olyan hibátlan udvariassággal adta elő a kérését, úgy választotta meg mind a szavakat, mint a tónust, hogy

apja nem tehetett mást, mint hogy teljesíti, nehogy ő maga is indokolatlanul durvának tűnjön.

Oishi, ameddig tudott, velük maradt, és a közelben állt, amíg mindannyian le nem ültek. Mika kénytelen volt egy párnára térdelni apja és Kira között, mintha valóban valakinek az ágyasa volna.

Azon töprengett, vajon kinek kellett volna Kira mellé térdelnie... vagy talán egész idő alatt azt tervezte, hogy belekényszeríti őket ebbe a csapdába? Lehetséges, hogy valaki fondorlatosabb legyen, mint maga a végzet?

Oishi végül meghajolt előttük, majd távozott az Ako szamurájainak fenntartott helyre. Mika nézte, amint kezét a kardja markolatán tartva átvág a rangidős tisztek ülőhelyei felé. Amikor odaért, megfordult, és a tekintete hosszan időzött urán és úrnőjén. Mika azonban érezte, amint a csalódottság és a kényelmetlenség érzése erősödik a belsejében így, hogy nélkülözniük kellett éber őrözőjük jelenlétét.

*

Kai a fő vazallus fia, Oishi Chikara mellett állt a küzdőtér melletti felkészülési terepen. Innen legalább megfigyelhette a különböző nagyurak bajnokait, amint bemelegítenek, vagy a leggondosabban kidolgozott mozdulataikat gyakorolják a küzdelem előtt. Akadtak itt más akói szamurájok is, akik Chikarához hasonlóan alacsonyabb rangban álltak, mint hogy a küzdőtér mellett foglalhassanak helyet, de legalább ahhoz joguk volt, hogy a *tobari* szellőzőnyílásain át vethessenek egy-egy pillantást a párviadalokra.

Mivel Chikarával volt, a többiek nem vonták kétségbe a jogát, hogy itt legyen. A fiúra pillantott, aki egy nagy halom tölgyfa *bokken* között kutatott, hogy kiválassza a legjobbat Yasunónak. Az aznapi küzdelmek során a kardvívók nem halálig harcoltak, ezért fából készült gyakorló- kardokat használtak *katanák* helyett. Mindazonáltal teljes páncélzatot viseltek, és az arcukat fedő védőmaszkot is a sisakjukhoz erősítve, mert még egy *bokken* csapása is lehet halálos, ha gyakorlott vívó méri az ellenfélre.

A nehéz, acélhegyű fakard megnyomoríthat, de meg is ölhet egy embert – és mivel nincs éle, megtévesztően körmönfontan teszi ezt.

Nem tud kettéhasítani egy embert a vállától a szívéig, és arra sem képes, hogy néhány nem végzetes vágással olyan vérveszteséget okozzon, hogy az ellenfél elveszítse az eszméletét, és elvérezzen. De szilánkokra törheti a csontot, megrepsztheti a belső szerveket, vagy bezúzhatja a koponyát – eközben pedig nem hagy a felszínen mást, csak egy-egy kisebb, árulkodó zúzódást. A harcok – órákkal vagy napokkal később – egyszer csak holtan esik össze, és még csak nem is sejtette, hogy súlyosan megsebesült.

Chikara kérdő tekintettel magasra tartotta a kardot, amelyet Yasunónak választott. Kai odament hozzá, és közelről szemügyre vette a fapengét, megvizsgálta a tömörségét, finom érezetének irányát, és olyan hibákat keresett rajta, melyek a gyenge pontját jelenthetnék. Megcsóválta a fejét.

Belebotort a maradék kardok halmába, kihúzott egy másikat – a legjobbat közülük –, és odalökte Chikarának. Az ügyesen elkapta bal kézzel, miközben a jobb kezében még mindig a másikat tartotta, mire Kai szája ritka, helyeslő mosolyra húzódott. Chikara egymás mellett tartotta a két kardot, és összehasonlította őket. Majd bólintott, és saját választottját visszatette a halomra.

Kai eltöprengett: a sors fintora, hogy jóllehet egyetlen embert sem ismert az Ako-kastélyban, akit a barátjának nevezhetett volna, Oishi Chikarának, a fő vazallus fiának lett harcművészetet oktató mestere.

Egy kora tavaszi napon a *karou* fia váratlanul összeakadt vele az erdőben. Chikara éppen a nyilait pazarolta a visszatérő vándormadarakra és az ébredező állatokra, és rajtakapta Kait, hogy a kardforgatást gyakorolja egy bottal. Kai nem akarta, hogy bárki felfedezze: tud bánni a karddal, hiszen tilos megérintenie egy igazi fegyvert. Yasuno ugyan rájött... de Yasuno soha nem fogja elmondani senkinek.

Azon a kora tavaszi napon azonban Chikara meglátta, és gőgösen megkérdőjelezte még azt a jogát is, hogy egy bottal gyakoroljon. Chikara valódi acélkardot viselt az oldalán, mivel újdonsült felnőtt férfiként túlon túl büszke volt ahhoz, hogy otthon hagyja csörgő fegyvereit – noha nyíllal vadászott a madarakra és nyulakra. Kai erősen a saját mozdulataira összpontosított, ezért nem hallotta meg az ifjú bolondot jóval azelőtt, hogy megpillantották volna egymást.

Kai hagyta, hogy Chikara kivonja a kardját. Ezután botjának egyik mozdulatával kiütötte kezéből a pengét, a másikkal pedig fölé kerekedett.

Ezután felvette a földről Chikara fegyverét, és hegyét a hátán fekvő fiú torkának szegezte. Azután megnyomta annyira, hogy felsértse a bőrét, és megeskette a nyakán kiserkenő szamurájverre, hogy soha senkinek nem árulja el, amit látott.

Nézte, ahogy a fiú nyel egy nagyot a félelemtől, amikor a penge felsértette a bőrét. Azután a szemében ismét felvillant a dac szikrája, és megesküdt, hogy hallgat – ha Kai megtanítja mindarra, amit tud.

Kai egy szó nélkül visszaadta a kardját, majd felszólította, menjen haza az apjához. Tudta, milyen kockázatot vállal – ha Chikara elmondaná apjának a történeteket, akkor Oishi Yoshio acélkarddal eredne a nyomába, és az valóban egyoldalú küzdelem lenne. De nem volt más választása.

Így hát másnap pirkadatkor felkelt, Chikarát pedig ott találta az ajtaja előtt egyedül a szitáló esőben, kezében két gyakorló karddal.

Amint gyakorlással töltött órákból azóta megállapíthatta, Chikara örökölte apja tehetségét a *katana* forgatásához. Azonban az Akokastély vívóiskolájának *sensei* mestere olyannyira előnyben részesítette a formát a funkcióval szemben, hogy inkább a kalligráfia, semmint az ölés művészetére kellett volna képeznie tanítványait.

Kai tehát elkezdte megtanítani Chikarának, miképpen használja úgy a kardját, mintha az életéért küzdene.

Chikara most odaintett az előttük bemelegítő bajnok felé, ezzel visszaterelte Kai gondolatait az udvaron zajló események felé.

– Mindig ugyanazt a trükköt használja. Amikor leereszti a karvédőjét, akkor készül támadásra.

Kai elnevette magát.

– Ha te is észrevetted, akkor nem sok esélye van.

– Yasunóval szemben egyébként sincs esélye – tartotta fel a *bokkent* Chikara.

Kai egy pillanatig meglepetten nézett rá, aztán eszébe jutott az igazság – azaz a hazugság, amelyről Chikara soha nem fog hallani.

Chikara elfordult, és indult, hogy elvigye a *bokkent* Yasunónak.

– Te vittél áldozatot az oltárra? – kérdezte hirtelen Kai. Amikor reggel kilépett a kunyhójából, megállt az oltárnál, melyet az ösvény mellé épített, hogy elmondjon egy imát Ako sikeréért. Valaki azonban járt már ott előtte – és otthagytott valamit.

Chikara zavartan ránézett, és megrázta a fejét.

– Mi volt az?

– Egy toll.

Kai megvonta a vállát, mintha az egésznek nem lenne jelentősége. A toll azonban egy sólyomé volt – Ako jelképe, és a harcosé. *Ha nem Chikara, akkor ki lehetett? Mika? Ha pedig Mika volt, mit jelentett a toll – neki, Kainak...?*

Chikara elvigyorodott.

– Jelet küldtek az istenek. Yasuno...

Hirtelen elhallgatott, és olyan szemeket meresztett, mintha a sátrak között, Kai háta mögött olyasvalamit pillantott volna meg, amit nem tud értelmezni.

Kai megfordult, hogy megnézzze, Chikara miért tátja a száját, és hitetlenkedve hunyorított. Egy férfi lépett ki teljes páncélzatban a tobari-labirintusból – egy masszív testfelépítésű ember, egy valóságos óriás. A páncéljában másfélszer akkorának látszott, mint Kai, pedig ő magasabb volt a legtöbb férfinál.

Az idegen páncélját egy különös, kékesfekete fémből kovácsolták, és olyan módon állították össze, amelyet még sohasem láttak – inkább egy rovar páncéljához hasonlított. Azokon a pontokon pedig, ahol a kezitusa során a legnagyobb sérüléseket okozhatták, vékony, kíméletlen tüskék meredeztek rajta. A harcos egész testét páncél borította, amelynek már a súlya nagyobb volt annál, hogy eredményesen lehessen benne mozogni, nemhogy még harcolni is. Kai pillantása alatt a tompa fényű lakkréteg változni kezdett, és felszikkasztott, mint egy bogár szárnya.

A férfi maszkja sem sorozatban készített arcvédő volt – a kifejezés, amelyet mintázott, egy kínlódó démoné volt inkább, vagy egy olyan lényé, melyet Enma poklából vonszoltak fel a világra – sem egészen halott, sem egészen élő.

Kai behunyta a szemét, és pislogott egyet, hogy tisztábban lásson – mielőtt azonban vethetett volna rá még egy pillantást, dobok adták

hírül a következő viadal kezdetét. A harcos már a küzdőtér felé lépkedett, óriás termetét meghazudtolta mozdulatainak hajlékonysága és fürgesége.

A *tobari* réseinél gyülekező emberek csoportján hitetlenkedő mormogás futott végig, a hitelenség hangjai azután tovább terjedtek az egész téren, mihelyst az összes néző megpillanthatta a feketébe öltözött szamurájt. Az előző viadal győztese hirtelen védekező állásba emelte *bokkenjét*, és hátrálni kezdett, ahogy az óriás a halál elkerülhetetlenségével megindult felé a küzdőtéren át.

*

Mika atyja és Kira nagyúr között a sarkán ülve felemelte a fejét, és megállt a kezében a legyező, amikor a tömeg morajlani és mutogatni kezdett körülötte. A földről még annyira sem nyílt kedvező kilátás a küzdőtérre, mint a két oldalán álló tábori székekről. Voltaképpen egész idő alatt ölében összekulcsolt kezeit bámulta, vagy faragott elefántcsont legyezőjével játszott.

Rendszerint kedvét lelte a harcművészeti bemutatókban, ezek a küzdelmek voltak a szamuráj harcosok büszke történelmének egyedüli emlékeztetői – hacsak nem gondolt azokra a nehézségekre és szenvedésekre, a csonkításokra és a folytonos életveszélyre, mellyel az igazi hősöknek szembe kellett nézniük. Ősei ügyességét, bátorságát és becsületét mi sem bizonyította jobban, mint hogy a Háborúk korában nemcsak az ellenségeik fölött ült diadal jutott nekik osztályrészül, hanem el kellett szenvedniük azt az életet, amely egyik véráztatta harcmezőről a másikra vetette őket.

Már ez a gondolat is felkészíthette volna arra a látványra, mely most a szeme elé tárult. A csodálkozástól és a rémülettől halk kiáltás hagyta el az ajkát, amikor megpillantotta a fekete páncélos óriást, a következő kihívót. Soha nem hitte volna, hogy egy ember ilyen hatalmasra megnőhet, még most is alig tudta elhinni, hogy ott állt előtte a küzdőtéren. Vajon valóban csak egy páncélos férfit lát?

Oda Nobunagáról, a Háborúk korának véget vető Három Egyesítő legkönyörtelenebbjéről szóltak olyan mesék, melyekben „Démonkirálynak” nevezték. Ezek a történetek azt állították, hogy

most is bosszút forral valahol, mert valójában démon volt, nem halandó ember...

Egy démon. Egész életében azt hallotta, hogy Kait „démonnak” nevezik, és a szót ebben az értelmében ismerte – sértésként és hazugságként. Ez az irtóztató... *valami* azonban nem lehetett ember, ha valóságos volt egyáltalán. A harcos arcvédő maszkja egy öntöttvas képmás mögé rejtette valódi arcvonásait; ehhez képest a korábban játszó színészek maszkjai nevetséges torzképeknek látszottak csupán. Ez a rémület, a gonoszság valódi arca volt, egy szörnyetegé... egy *yokaié*.

– Ki ez? – kérdezte elhaló hangon, és apjára pillantott.

Kira nagyúr hajolt felé elégedett arccal, és így válaszolt: – A harcosom.

Mika döbbsen felé fordult. Aztán ismét a küzdőtérre nézett, ahol a Kira bajnokával szemben álló szamuráj abbahagyta a hátrálást, és felkészült, hogy támadjon. Hirtelen az ellenfele felé vágott, és kemény ütést mért az óriás kardforgató kezére.

Úgy tűnt, a fekete páncélos lovag meg sem érzi ezt. *Bokkenjével* a védekező harcos oldalára csapott, és ezzel megtántorította. Még mielőtt az visszanyerhette volna az egyensúlyát, az óriási szamuráj egyetlen suhintással leverte a lábáról, majd olyan erővel sújtott a fejére, hogy behorpasztotta a fémsisakját.

Mielőtt Mika levegőt vehetett volna, a küzdelem véget ért. A másik harcos nem kelt fel. Meg sem mozdult.

A közönség egy hosszú percig döbbsen csendben ült, senki egy hangot sem tudott kiejteni, nemhogy kiáltott vagy éljenzett volna. Mika arra eszmélt, hogy a kezét a szájára tapasztja, mintha egy sikolyt próbálna visszafojtani, de a mozdulatra nem emlékezett.

Kira nagyúr biztató mosollyal hajolt felé.

– A következő apád bajnoka lesz, úrnóm. Biztos vagyok benne, hogy az előbbinél kiegyenlítettebb lesz a küzdelem.

Mika ismét összekulcsolta a kezeit, olyan erősen, hogy gyűrűi megsebeztek az ujjait. Ennél többet azonban nem tehetett, nem nézett sem Kirára, sem az apjára, egyenesen a feketébe öltözött rémálomra meredt, semmi mást nem látott.

Yasuno... Yasunóért elmulasztott imádkozni, és most már nem számít, hány isten könyörületéért esedezne. Csakis Kai képes megölni egy szörnyet. *Csakis Kai...*

*

Kai nézte, ahogy a vesztes szamuráj ernyedte testét társai kivonszolják a küzdőtérről, és azon tűnődött, vajon meghalt-e. Halottnak látszott... és egy ilyen, fejre mért ütés után valószínűleg az is volt.

– Tessék? – kérdezte szórakozottan, és elfordult a küzdőtérről. Chikara sietett felé elakadt lélegzettel, szeméből sütött a rémület.

– Mi történt?

Aggodalom jelent meg az ő arcán is, a dobok pedig ismét rákezdtek, hogy a következő harcost szólítsák a küzdőtérré, ahol fekete páncéljában ott állt az új győztes.

Yasunónak pedig nyoma sem volt sem Chikara közelében, sem máshol. *Yasunónak inába szállt a bátorsága?* Ha ez a helyzet, gondolta Kai, a saját kezével végez vele.

Chikara azonban minden szertartásosságot mellőzve rángatni kezdte a karját, és az arca arról árulkodott, nagy baj van Yasunóval, sokkal nagyobb, mint az idegek gyengesége.

Kai követte Chikarát a sátorhoz, ahol Yasunónak már páncélban kellett volna várakoznia. Kai félrehúzta a függönyt a bejáratnál, és bejelentés nélkül belépett – az udvariasságnak amúgy sem lett volna semmi értelme, mivel Yasuno tágra nyílt szemmel, a hátán elterülve feküdt a földön, és a semmibe bámult.

– Mi lelte? – kérdezte Chikara. – Olyan, mintha révületbe esett volna...

Kai nem válaszolt, letérdelt Yasuno mellé, és üveges szemébe nézett.

– Láttál valakit a sátra közelében?

Chikara megrázta a fejét.

– Senkit. Hacsak... azt hiszem, láttam egy rókát.

– Egy fehér rókát?

Kai összeráncolt szemöldökkel hirtelen felnézett, Chikara pedig bólintott, és csodálkozva bámult rá. Kai megint megnézte Yasunót, és ezúttal különös, természetellenes fehér elszíneződést vett észre Yasuno szempilláján.

A dobok ismét feldübörögtek. Kai lelki szemei előtt hirtelen megjelent a küzdőtér: a szorongás Mika és Asano nagyúr arcán, a közönség – és a sógun – egyre növekvő elégedetlensége, az óriás termetű szamuráj, amint egyedül lépdel a páston előre-hátra, és megvetését fejezi ki az ellenféllel szemben, aki olyan gyáva, hogy ki sem mer lépni a küzdőtérre.

Chikarára pillantott, és megrázta a fejét.

– Hívd apádat!

– Arra már nincs idő! – felelte Chikara kétségbeesetten. Yasuno páncélja felé pillantott, amely még mindig ott lógott az állványán. Yasunónak esélye sem volt, hogy magára öltse.

– Ha nem harcol, szégyenben maradunk...

Kai követte a pillantását, és meglátta a sisakot, melynek rostélya teljesen elrejtette az arcvonásokat, meg a testpáncélt, melynek mellvértjén büszkén díszlett az Asano-klán címere. Akár... *Nem. Nem teheti.*

Chikara, mintha olvasott volna a gondolataiban, így szólt:

– Soha nem tudják meg, hogy te voltál az.

Kai leguggolt Yasuno érzéketlen teste mellé, a keze megfeszült a vágytól, hogy kinyúljon, és pusztán csak megérintse a páncélt – tudta, hogy Chikarának igaza van, mégis tartott a következményektől, ha meg merészelné tenni...

– Te legyőzheted, és soha nem fogják megtudni – kötötte az ebet a karóhoz Chikara.

A küzdőtéren megint feldübörögtek a dobok.

Kai talpra állt, és kinyújtotta a kezét a páncél első darabja felé, Chikara pedig ugrott, hogy segítsen neki felvenni. *Akóért. Mikáért.*

*

Odakint a küzdőtéren a sokaság feszült csöndjét a sógun törte meg, aki hirtelen felemelkedett a helyéről, és becsapta a legyezőjét.

A türelmetlen mozdulat úgy vetett hullámokat a nézők emelvényén, mint amikor egy aranyhal váratlanul felugrik a tóban. A méltóságok és a *daimyó*k egyszerre keltek fel, és tiszteletteljesen fejet hajtottak. Kira ugyanezt tette, csak Mika láthatta a mosoly nyomát, melyet elrejtett a mozdulat.

Épp amikor a sógun indulni készült, egy szamuráj lépett a küzdőtérre, páncélján világosan látszott az *Asano-mon*. Előrelépett, majd megállt, és az emelvények felé pillantott.

Yasuno. Mika az apja felé fordult, hogy osztozzon a megkönnyebbülésében, így elmulasztotta, amint Kira, hiába próbálta leplezni, meglepetten összerezett.

A sógun megtorpant, hátranézett az érkező harcosra, és a győztes fekete szamurájra. Újonnan ébredt érdeklődéssel visszatért az emelvényre, és leült, mire a többi nemes fűgén és engedelmesen követte. Kira ismét leült Mika mellé, de ezúttal rá sem pillantott. Tovább meredt a két fegyveresre, az arckifejezése már-már megdöbbenést sugárzott. Mika inkább csak megkönnyebbülést érzett, amiért Kira végre nagyobb érdeklődéssel nézi a küzdelmet, és nem vet rá titkos pillantásokat.

Ő is a térdére emelkedett, és a pástot fürkészte, miközben *Yasuno* láttán a gondolatai közé ismét beférkőzött az aggodalom. Legalább megjelent... de nem tudta megölni a *kirint*. Lehet-e bármi reménye ezzel a szörnyel szemben?

*

Kai úgy állt a küzdőtéren, mintha éber álomban járna, és figyelte, amint a sógun és a többi nagyúr visszatér, és ismét elfoglalja a helyét. Ha *Chikara* csak egyetlen perccel tovább bíbelődött volna, hogy befűzze és becsatolja *Yasuno* páncéljába, már túl késő lenne.

De nem így történt, ő pedig itt áll a páston, és most már nincs visszaút. Még soha nem viselt páncélt. Izzadt és remegett, nem annyira a páncél súlyától, mint inkább a réműlettől, hogy mit keres itt. A sisakjához erősített maszk forró volt és megnehezítette a lélegzetvételt, az egyre jobban elhatalmasodó pánik szinte fojtogatta

benne. A szíve úgy dörömbölt, mintha egészen az erdőtől, nem csak Yasuno sátrától rohant volna idáig páncélban.

A nézőseregére pillantott, Asano nagyúrra és Mikára. Oishira és az akói samurájokra. Az ő tiszteletük kivívása, eszmélt rá hirtelen, többet jelentett neki, mint magának a sógunnak és a nagyuraknak a dicsérete vagy elmarasztalása.

Megint a harcosra nézett, aki arra várt, hogy próbára tegye – a fekete páncélba öltözött óriásra. Kira bajnokára. Eszébe jutott a fehér *kitsune* – *Kira boszorkánya*. Minden, ami balul sült el Ako számára, az ő művük volt, Kira terve.

A fekete páncél furcsán sziporkázó felszínére nézett, és a torz démonmaszkra, mely az arc helyén függött. A maszk nem maradt mozdulatlanul a tekintete előtt, mintha valamilyen alattomos parazita lenne, mely a szemén keresztül be akarna furakodni az agyába, hogy rettegéssel töltse el, és megbénítsa. A szemgödrei fénytelen alagutak voltak, Kai pedig nem tudta megállapítani, van-e odabent valaki – vagy valami –, aki belülről őt nézi.

Úgy tűnt, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy valódi párbajban vett részt. Talán valóban el is telt egy örökkévalóság. *Most pedig mivel áll szemben valójában?*

Kai behunyta a szemét, és mindent kizárt a gondolatai közül. *Mély levegő. Benntart. Összpontosít. Kilélegez.* Nem ez volt az első alkalom, hogy harcolt, nem az első alkalom, hogy az életéért tette... sőt, még csak démonnal sem életében először küzdött. *Meg tudja tenni. Megteszi. Győzni fog...*

Kinyitotta a szemét, és a világ kristálytisztán kiélesedett előtte. Hirtelen megpillantotta az ellenfele szemét, mintha mindvégig őt bámulta volna, csak félt volna belenézni.

A szemek kénsárgán világítottak.

Ennek azonban nem volt jelentősége, nem volt jelentősége a formájának sem, akár emberi, akár nem. Amíg elég szilárd ahhoz, hogy a kardjával rásújthasson, csupán egy legyőzhető dolog volt, ami előtte állt.

A küzdőtér közepére lépett, az emelvények elé, ahol szabadon hozzáférhetett Kira harcosához a sokaság szeme előtt. A sógun felé fordult, és meghajolt. Tekintete azonban rátalált Mika arcára. Noha

talán soha nem tudja meg az igazságot, Mika hite őbenne olyan volt, mint egy jelzőfény, amely mindarra emlékeztette, ami fontos neki – védelmező bűbáj minden ellen, aminek hatalmában állhatott ártani neki.

Visszafordult az ellenfele felé, és meghajoltak egymás előtt. A feketébe öltözött szamuráj a napnak háttal a magasba emelte *bokkenjét* – az életre kelt árnyék úgy derengett fel fölötte, mint a világ minden szívét összeszorító, legsötétebb félelem, melyet emberi formára kovácsoltak.

Szilárd emberi formára.

A tömeg néma csöndben figyelte, ahogy Kai felemelte a fegyverét, és mozgásba lendült, úgy körözve, mint a másik harcos – így tett volna Yasuno is –, azzal a rituális nyitó mozdulatsorral, mely lehetővé tette, hogy megfigyeljék egymást mozgás közben.

Kira bajnoka hirtelen abbahagyta a körözést, és kitört. *Bokkenje* olyan sebesen emelkedett fel és zuhant le ismét, hogy a mozdulat íve egészen elmosódott.

Éppen ott csapott le, ahol Kai még egy másodperccel azelőtt is tartózkodott, Kai azonban még nála is gyorsabban félreugrott, és ellentámadásba lendült.

*

A lelátón Mika elismerően összenézett apjával. Talán rosszul ítélte meg Yasunót. Talán végül megfelel ennek a látszólag lehetetlen kihívásnak.

Azon az elkerített területen, ahonnan a rangidős szamurájok szemlélték az eseményeket, Oishi a többiekre pillantott, és látta, hogy összenéznek, arcukon a meglepetés váltakozott a zavar kifejezésével. Érezte, hogy az ő szívében is számtalan érzelem kavarog, miközben az egymás körül manőverező harcosokat figyeli, akik folyamatosan mozogva cselt vetnek, majd lecsapnak. Eddig egyik támadás sem ért célt – de Yasuno legalább tovább kitartott, mint a bajnok előző ellenfele. Úgy mozgott, ahogy Oishi elvárta tőle. Mégis, volt valami, ami elbizonytalanította Yasuno visszavágásainak fürgeségében, stílusának könnyedségében...

Figyelte, ahogy Ako bajnoka nyugodtan megáll, miután kitért a fejére szánt villámgyors csapás elől, látta, ahogy zavarba ejtő higgadsággal várja az óriást, aki a kihagyott lehetőség után szemmel látható dühvel eredt a nyomába, hogy egyetlen ütéssel letaglózza .

Vár... hogy a fekete páncélos szamuráj kardtávolságba érjen. Vár... hogy eldöntse, mi lesz a következő mozdulata. Yasuno életében soha nem várt semmire, különösen arra nem, hogy a másik kezdeményezze a küzdelmet. Mindig is hevesebb volt, mint ahogy az érdekei kívánták.

Mihelyst a fekete szamuráj átlépte azt a láthatatlan vonalat, ahonnan Oishi megítélése szerint hosszú karjával lecsaphatott volna Yasunóra, Yasuno váratlanul megmozdult. Ismét olyan fürgén, ahogy Oishi még sohasem látta, Yasuno ellentámadásba lendült: *bokkenjének* acélhegye tűzcsóvaként villant fel a napfényben, ahogy lebukott az óriás rézsútos csapása elől, és a térde felé sújtott – arra a sérülékeny pontra, amelyet egy ekkora emberen érdemes lehet megütni, hogy gyorsan a földre kerüljön.

Ezt a fekete páncélos harcos is észrevette – és valahogy sikerült kivédenie a vágást. Yasuno *bokkenjének* íve azonban lehetetlenül sebesen kanyarodott hátra, mintha az ellenfél ütéséről pattant volna vissza, és máris az óriás előrenyújtott, kardot tartó keze felé emelkedett – két páncéldarab közötti rés, a könyöke belső oldala, vagy a törékeny alkarcsont felé...

Azonban az óriás is ugyanilyen sebesen mozgott: kardja ismét háritotta a csapást, és a két *bokken* teljes erőből összecsapott a levegőben.

A kastélybirtokon csattanás visszhangzott végig, amint az ütközés erejétől mindkét fegyver darabokra tört. Az emelvényeken ülő közönség és a küzdőtér körül álló férfiak is felkiáltottak a megdöbbenéstől.

A két kardforgató még mindig talpon volt, kezükben a kardjuk maradványaival álltak egymással szemben. Egy hosszú perc múltán, miközben egyikük sem mozgott, az éljenző közönséggel együtt lassan a sógun ülőhelye felé fordultak.

Döntetlen? – Oishi majdhogynem fohászkodott, ahogy a remény és a kétely összeszorította a mellkasát, míg már alig kapott levegőt. A döntetlen lenne a legjobb, ami történhet, a legjobb, amit jelen körülmények között remélhettek. Yasunónak eddig képtelenül nagy szerencséje volt. *Ha a sógun hagyná, hogy ezzel véget érjen...*

Ekkor azokban meglátta, hogy Kira nagyúr ez egyszer félrehajol Mikától, és fejét a sógun felé hajtja, hogy a fülébe súgjon valamit.

A sógun egy percig fontolgatta a kérést. Majd bólintott, és intett az adjutánsának, aki elharsogta a parancsot.

Mintha valaki végig erre a hívásra készült volna, a küzdőtérre két acélpengéjű kardot hoztak be. Az egyik egy átlagos *katana* volt, ezt a fegyverhordozó Yasunónak nyújtotta. Azt azonban, amelyet Kira bajnokának adott át, ugyanabból a különös, kékesfekete fémből kovácsolták, mint a páncélját, és majdnem olyan hosszú volt, mint egy lándzsa, csak hogy egészen a markolatáig egyetlen, ívben hajló pengéből állt.

Egy odachi? – Oishi hitetlenkedve csóválta a fejét. Az *odachit*, azaz a hosszú kardot lovasok használták, hogy gyalogos katonákat vágjanak le vele a csatamezőn. Kevesen tudják kivonni a hüvelyéből segítség nélkül, nem hogy vívjanak vele. *Csak egy óriás képes erre...*

Egy közönséges ember egyetlen katanával egy óriás kezében lévő odachi ellen. Ez a párbaj élet-halál harccá vált... *Nem, ez még annál is rosszabb: ez gyilkosság.*

Oishi keze a kardja markolatára szorult; hallotta, hogy dühös mormolás fut végig a mellette ülő férfiak sorában. Az előkelőségek emelvényén Asano nagyúr rideg pillantást vetett Kira nagyúrra, mintha ő is észrevette volna, hogy végig ez volt Kira szándéka.

A fekete páncélos harcos minden előzetes csselfogás nélkül Yasuno felé sújtott, olyan ívben lendítve kardját, hogy kettévágja vele az ellenfelét. Yasuno térdre vetette magát, majd hanyatt vágódott, és a kard elsöpört fölötte. Mielőtt bárki egyet pisloghatott volna, *katanájával* együtt már ismét talpon volt. Pengéjével éppen a megfelelő szögben vágott az *odachi* lapjára ahhoz, hogy a lendülettől a fekete kard kettétörjön.

A csapás azonban hatástalan maradt. A *katana* szikraesőben pattant vissza az *odachi*-ról. Ezután pedig Yasuno kénytelen volt félregurulni, mert Kira harcosa olyan mozdulattal sújtott le rá, mely mintha magába szívta volna Yasuno csapásának erejét, majd megkettőzte volna azt.

Yasuno talpra ugrott, és egyik lábával az óriás földbe csapódó kardja végére érkezett. Szinte elképzelhetetlen módon két lépést tett az *odachi* lapján, majd elrugaskodott róla a levegőbe. *Katanája* szikrákat szórva csapott le ellenfele sisakjára, de ismét hiába. Az óriás még csak meg sem rázta a fejét, keze felemelkedett, és úgy csapott le, mint egy szúnyogra, miközben éppen Yasuno a föld felé zuhant.

Az ütés talált, de Yasuno bukfacezett egyet a levegőben, és a talpára érkezett. Kétlépésnyit hátratántorodott, ám eközben a teste elé emelte a kardját, hogy kivédje az *odachi* következő oldalvágását, és eltérítse a teste mellett. Mielőtt Kira bajnoka visszanyerte volna a lendületét, Yasuno lebukott két kitámasztott lába közé, és ismét arrébb gördülve ferdén a bokájára vágott.

A *katana* láncvértet ért, Yasuno pedig alig tudta elkerülni a visszarúgást, a fekete páncélos szamuráj pedig vad sebességgel megfordult, magával lendítve a kardját is. Yasuno nekiugrott a harcos forduló lábának, miközben kivédte a következő csapást, hogy kibillentse az egyensúlyából, de ezzel az erővel akár egy fát is megpróbálhatott volna kidönteni.

Most előresiklott, ezzel arra kényszerítve az óriást, hogy ismét megforduljon; így nyert ugyan egy tizedmásodpercnyi szünetet, de a kardja nem talált elérhető célpontot, és a másik harcos pengéje már ismét felé sújtott...

Ha a nézők eddig izgatottak voltak, mostanra a szavuk is elakadt, miközben a két test összezsapó kardok zenéjére járt, természetfölötti táncát nézték az acélnak feszülő acél szikraesőjében – a haláltáncot, amely úgy tűnt, az ő mindennapi valóságukon kívül játszódik le, mintha egy életre kelt legenda szemtanúi lennének.

Oishi a többi akói szamurájjal együtt épp olyan megbűvölten ült a helyén, mint a nemesek, akiknek a megdöbbenéstől leesett az álluk,

ám minden láthatatlan csapást és hárítást a képzett kardforgatók tekintetével követték.

Oishi figyelmét most mozgolódás vonta el egy váratlan szegletben; azt látta, hogy az akói szamurájok egy csoportja, akik eddig a *tobari* mögül figyeltek, most a gyakorlótér bejáratához gyűltek, hogy jobban lássanak, és mindegyikük figyelmét annyira lekötötte a párviadal, hogy védtelenül álltak a nyílt térségen a küzdőtér peremén. Chikarát vette észre közöttük, és látta a büszkeséget és a csodálatot a fia arcán, és még valamit, ami több volt pusztá hitnél...

A mellette lévő ülésen Basho a fejét csóválta. Előrehajolt, és azt mormolta: – Yasuno ennyire nem jó harcos...

Hazama és Isogai felnevettek, mert azt hitték, tréfál, hiszen Yasuno a legjobb barátja. Oishi azonban Basho szemébe nézett, és látta, hogy komolyan beszél.

És igaza van. Mikor tanult meg Yasuno repülni? Oishi összehúzta a szemöldökét. Még sohasem látott ilyen kiváló harcost – a fekete páncélos szamurájon kívül. Ez a küzdelem egyszerűen képtelenség volt. Még ha Yasuno sokkal jobb is annál, mint amit bármelyikük gyanított, hol és mikor tanult efféle fortélyokat? Minél tovább tartott a viadal, Ako bajnokának mozdulatai annál kevésbé tűntek megszokottnak, vagy akár felismerhetőnek. Ako vívómestere soha nem tanított nekik ilyesmit, ehhez a küzdőstílushoz Oishi még elnevezést sem tudott társítani.

Mégis, valahol látott már efféle szokatlan mozdulatokat... nem is olyan régen. Hirtelen eszébe jutott, hogy miután tanúja volt, miként végződött Chikara küzdelme Jinnaival, jobban rajta tartotta a szemét fiának magányos vívóleckéin.

Erőnek erejével elfordította tekintetét a küzdelemről, és ismét Chikarára pillantott, a tekintetére, az arckifejezésére. Hirtelen Oishi nem csak arról volt meggyőződve, hogy látta már ezeket a mozdulatokat, hanem arról is, hogy nem Yasuno harcol ott kint... és szinte ugyanilyen bizonyos volt benne, hogy tudja, ki vette át Yasuno helyét. A keze megint a kardjára tévedt, és minden remény elszállt az arcáról.

Kira bajnoka meglendítette a fegyverét, és vadállati erejű csapást mért Ya... *nem, nem Yasunóra*, hanem arra, aki helyette harcolt, és most is ügyesen háritott. Ezúttal azonban megtántorodott, mintha az ütés kibillentette volna az egyensúlyából. *Lehet, hogy fárad?* Meddig tarthat ki vajon egy férfi ereje egy ilyen ellenféllel szemben? *Hát ezt jelenti, ha valaki az életéért küzd...*

Amikor azonban az óriás kitört, hogy kihasználja látszólagos előnyét, az akói kardforgató lebukott, kecses ívben megpördült, és meglepte őt; a *katana* az óriás védtelen oldala felé villant...

Amint a fekete páncélba csapódott, a *katana* kovácsolt acélpengéje úgy tört szilánkokra, mint az üveg. A sokaság egy emberként kapott levegőért.

Ako bajvívója megmerevedett, és hitetlenül meredt kardjának pengéjét vesztett markolatára, amelyet még mindig a kezében szorított. A másodpercnek abban a töredékében, amíg mozdulatlan maradt, Kira szamurája meglendítette nehéz, páncélos könyökét, és az arcába vágott.

Ako bajnoka vagy háromméternyit repült a levegőben az emelvények felé, mielőtt a földre csapódott volna. A közönség ismét levegőért kapkodott, kiáltásokat lehetett hallani, egyesek még fel is álltak a helyükről.

Azután a föld megállt forogni.

Ako bajnokának sisakja és arcvédője hatméternyire feküdt onnan, ahol földet ért... így minden jelenlévő megpillanthatta az arcát – és hogy kicsoda valójában.

A félvér.

Oishi hangosan elkáromkodta magát, hangja azonban beleveszett a körülötte álló emberek morájába. Most az egész tömeg felállt, és a küzdőtérre bámult. A sógun mellett lévő Asano nagyúr arca hamuszürkére vált. Mika úrnő olyan döbönt volt, mintha őt érte volna az ütés.

Kira nagyúr is éppen olyan meglepett volt, mint akárki más... az ő arca azonban úgy festett, mintha valamiféle csodát látott volna.

Kira bajnoka odalépett, ahol Kai bénultan és mozdulatlanul feküdt a porban. A szamuráj, mint egy hóhér, a magasba emelte *odachiját*, hogy örökre befejezze a küzdelmet.

– Állj! – szólt ekkor a sógun.

Kira bajnoka megmerevedett – azután lassan, vonakodva leeresztette a fegyverét, a sógun pedig lelépett az emelvényről.

Oishi mellett az egyik harcos suttogva megszólalt:

– Azt mondják, a sógun kedveli a kutyákat. Talán könyörületes lesz...

Többen felhorkantak az elfojtott nevetéstől.

Oishi elfordult a jelenettől, amellyel talán beteljesedik a félvér végzete.

– Csendet! – sziszegte hidegen.

Ebben semmi mulatságos nem volt. Urukat épp az imént alázták meg nyilvánosan életének legfontosabb pillanatában, és éppen az a félvér korcs, aki mindent neki köszönhetett – az életét is.

Hogy a félvér hogyan és miért vette át Yasuno helyét a küzdelemben, rejtély volt – és úgy tűnt, a választ egyedül a fia ismeri.

Földbe gyökerezett lábbal figyelte, ahogy a sógun Kaihoz lép, és morbid érdeklődéssel megvizsgálja az arcát.

Amennyit Oishi látott a fiú ábrázatából, az rosszabbul festett a szokásosnál az óriás páncélos könyökétől elszenvedett csapás után. Az ütés ereje behorpasztotta a védőmaszkját, és meglazította a sisakját; a sisak és a maszk majdnem odáig repült, ahol Oishi várakozott a többi szamurájjal együtt. A félvérnek szerencséje volt, hogy az ütés nem zúzta be a koponyáját is... bár hogy mekkora szerencséje, azt még meglátják. Az orrából és a szájából vér folyt,

arca egyik felét pedig ököl nagyságú zúzódás kezdte eltorzítani és vöröseslilára színezn.

Kai – talán csak az egyik – szemét kinyitotta, amikor a sógun megfogta az állát, és elgyötört arcát egyik oldalról a másikra fordította egy olyan ember tökéletes közönyével, aki valamilyen egzotikus állatfajt szemlél.

Oishi látta, hogy Kai eszméleténél van, noha a félvér nem tiltakozott, egy hangot sem adott ki, amikor a sógun megbökte az arcát, elfordította a fejét, majd szétfeszítette az ajkát, hogy megnézze a fogait. Azt nem tudta megállapítani, Kai vajon engedte, vagy csak eltűrte a szívtelen bánásmódot, de azzal, hogy hallgatott, legalább nem rontott tovább a dolgokon.

A sógun élvezettel elmosolyodott, és kissé megcsóválta a fejét, miközben felemelkedett. Elhaladt a földön fekvő Kai mellett, majd átlépett sorfalat álló testőrei között, és csak két szót mondott:

– Öljétek meg.

A Tokugawa szamurájok körülfogták Kait, és kivonták a kardjukat.

– *Ne...!*

Amikor meghallotta a női hangot – a hangot, amelyet nagyon is jól ismert –, Oishi a nézőtér emelvényei felé kapta a fejét. Azt látta, hogy Mika úrnő elhagyja a helyét, és az emelvénytől a sógun felé rohan. Majd térdre esik, és földre borul előtte.

*Egek, ne... Oishi nem tudta, hogy gondolta, vagy ki is mondta hangosan e szavakat, amikor meglátta, hogy Mika-hime leroskad a sógun előtt, és a félvér életéért könyörög. Apja, aki ekkor még az emelvényen állt, zavartan meredt a jelenetre – majd a zavar felismeréssé változott: minden próbálkozása ellenére a jóindulat egyetlen, vak gesztusa egész életét e gyötrelmes pillanat felé terelte. *Hogy a lánya szerelmes Kaiba. Most is az. Mindig is az volt...**

Asano nagyúr a bánattól és a beletörődéstől lehorgasztotta a fejét. Oishi nem hallott más zajt, csak Ako zászlainak groteszk csattogását a szélben.

Minden erejét összeszedve megmozdult, hogy átvágjon a mozdulatlan tömegen, és ura oldalára álljon. Asano nagyúr felemelte a fejét, és amikor a *karoujára* pillantott, a tekintete arról árulkodott, hogy összetört a szíve, arca pedig eltökéltséget sugárzott.

– *Tono...*

Oishi fájdalmában és zavarában gondolkodás nélkül előrenyúlt, hogy megpróbálja visszatartani urát, aki lelépett az emelvényről, és elindult a lánya felé. Asano nagyúr lerázta Oishi kezét, és sietett, hogy megvédje Mikát.

Oishi lopva Kirára pillantott. Legalább ő nem mozdult, és az arca olyan őszinte meglepetést tükrözött, mint mindenki másé.

Asano nagyúr a sógunhoz lépett, és térdre esett előtte, majd olyan mélyen meghajolt, hogy a homloka a földet érte.

– Bocsáss meg, uram – mondta –, de Akóban a halálbüntetés csak az emberek kiváltsága.

Felemelte a fejét, és Kaira pillantott.

– Nem az állatoké.

Kai teste görcsbe rándult, amint megpróbált átfordulni, majd visszahanyatlott, mintha a szavak megsemmisítették volna mindazt, ami addig életben tartotta. Mika azonban felemelte a fejét, és rámeredt a nagyúrra, mintha megértené, hogy atyja a megdöbbenése és a rosszallása ellenére őérte alázkodik meg.

– Az én hibám – mondta Asano nagyúr.

A sógun komor arccal, csalódottan nézett le Ako urára és a lányára. Mögöttük Kira nagyúr bámult a többi *daimyo* körében, az arca mint egy győzelmét ízlelgető dögevőé. Oishi elfordult, és a semmibe bámult a küzdőtér fölött, mert képtelen volt tovább elviselni a fájdalmat, amit a látvány okozott.

A sógun az adjutánsához fordult, és Kaira mutatott.

– Botozzátok meg.

Asano nagyúr ismét mélyen meghajolt, a sógun pedig megfordult, és testőrségével a nyomában elhagyta a küzdőteret.

Mika a fejét felemelve apjára nézett, majd Kaira, és még most is képtelen volt levenni róla a szemét, noha a pillantásában csak gyötrellem látszott.

A sógun adjutánsa odakiáltott az emelvényeken bizonytalanul várakozó akói szamurájoknak, hogy lépjenek elő, és hajtsák végre a félvér büntetését. Azok némán engedelmeskedtek, mert nem engedhették el a parancsot a fülük mellett, mégis bizonytalanok

voltak, mit kellene tenniük. Hazama Oishira pillantott, aki még most is Asano nagyúr üres széke mellett állt.

Oishi visszanézett, és beléhasított, hogy hirtelen minden figyelem őrá irányul, és úgy érezte, mintha a méltósága utolsó darabkájától is megfosztották volna.

Odapillantott, ahol Kai feküdt magatehetetlenül, és a fejében képek villantak fel a félvér mozgásáról, a harcmodoráról. Nem számít, Kai miért vette át Yasuno helyét, Ako becsületéért küzdött – nem egy szamuráj, hanem egy démon módjára. Az itteniek közül egynek sem lett volna esélye Kira bajnokával szemben, még akkor sem, ha az nem viselte volna a páncélt, amelyen darabokra törik egy *katana*. Kai azonban egyenlőként mérkőzött vele – egy becsületes küzdelemben győzhetett volna –, és erre Yasuno soha nem lett volna képes. Kai nem a pusztá szerencsésének köszönhette, hogy legyőzte a *kirint*.

Ez nincs rendben így. Semminek nem volt értelme: győzelem helyett Kai vereséget szenvedett valamitől, ami nem lehetett más, csakis varázslat. Asano nagyúr nem ünnepelhetette élete legfontosabb napját, hanem megalázkodott a sógun előtt a porban, mert hön szeretett leánya a félvért szerette jobban. Mika úrnő eldobta magától atyja szeretetét, a becsületét, és a nevét olyasvalamiért, ami még csak emberi lénynek sem nevezhető. Helyes volt Oishi első benyomása Kairól: *Kai egy démon.*

A legkevésbé értelmesnek azonban az a gondolat tűnt, hogy a félvér a legjobb és legbátrabb harcos Akóban. *Az a kevert vérű fattyú... nem érdemelte meg a tiszteletüket, még a szánalmukat sem.*

Oishi hátranézett Hazamára, és bólintott.

Az akói szamurájok acélhegyű *bokkeneket* emeltek ki a halomból, melyet a sógun emberei hoztak ki a küzdőtérre, és körülvették a földön fekvő Kait. A fekete szamuráj még utoljára lenézett Kaira, a démoni arcvédő maszkját sem vette le. Azután oldalra lépett, és hagyta, hogy áldozatán a saját társai álljanak bosszút.

A sógun adjutánsa is szamurájainak csapatában várakozott, hogy megbizonyosodjon róla, a legkisebb részletig végrehajtják ura parancsát. A többi *daimyo* a helyéről figyelte Ako bajnokának

nyilvános megaláztatását, miközben mind jól tudták, az Asano-klán nevéhez tapadó botrány foltja még sokáig letörölhetetlen marad.

Oishi ajka kifejezéstelen vonallá keskenyedett, amikor látta, hogy Kai megpróbál felemelkedni, és védekezni valahogy az ellen, ami következik. Hara gonosz ütése azonban ismét a földre terítette, ezt pedig Hazamáé követte...

Ezután már nem volt menekvés a félvérnek; a szamurájok kiélték tehetetlen dühüket a korcson, a démonivadékon, aki uruk kegyelme folytán közöttük nőhetett fel – hogy azután szégyent hozzon a család büszke nevére, egyetlen gyermekére, a szamurájaira, és így a tartomány egész népére.

Oishi, amennyire tőle telt, próbálta követni a büntetés végrehajtását, de a figyelve folyton elkalandozott – Asano nagyúr felé, aki most előreesett vállal a porba bámult, Mika úrnőre, aki úgy rándult össze minden egyes Kaira sújtó ütés láttán, mintha őt érné, és az alig leplezett élvezetre Kira nagyúr arcán...

Mika szeme megtelt könnyel, és jóllehet igyekezett továbbra is haraggal szemlélni a női gyengeség e jelét, Oishiban felmerült a gondolat, vajon az ő felesége miként érezne, ha ő volna az áldozat helyén.

Ezután pedig még súlyosabb szégyen öntötte el, amikor észrevette, hogy Mika szeméből kicsordul egy könnycsepp. Lefutott az arcán, ezüstös nyomot hagyva maga után, Mika pedig mozdulatlanul merevedve próbálta visszatartani a többi – rezzenetlen tekintete végül már a halottakéra emlékeztette Oishit. Nem emlékezett, hogy valaha is nyilvánosan sírni látta volna Mikát kisgyermekkorában, anyja halála óta. Egy szamuráj nőnek nem szabadna nyilvánosan sírnia – legalábbis egy ilyen szégyenteljes ok miatt. Oishi azonban látta, hogy belül Mika szinte belefúl a könnyekbe.

Ismét erőt vett az érzelmeiben, és elgondolkodott, vajon hány könnyet hullat apjáért, és hányat Kaiért. Kaiért, aki életét kockáztatva, fél kézzel megölte a *kirint*... aki ismét az életét és mindenét kockáztatta ma ura és úrnője becsületéért... és Akóért.

Aki titokban Oishi saját fiát oktatta a kardforgatásra, elorozva ezzel Chikara engedelmisségét és tiszteletét éppúgy, ahogy Asano

nagyúr leányának szívét is ellopta.

Most odapillantott, ahonnan korábban Chikara nézte a küzdelmet azzal a titkos tudásból eredő önérzettel, amely még a rangjából adódó büszkeségen is átsütött.

Chikara eltűnt, mert nem tudta elviselni azt, ami most történik – a többi érintettől eltérően azonban szabad akaratából távozható. Oishi az embereit nézte, amint Kaion vezetik le a dühüket és a szégyenüket. Hamarosán halálra verik, ha valaki meg nem állítja őket. *Parancsolja meg nekik, hogy hagyják abba? Hatalmában áll-e vajon?*

A sógun adjutánsa még mindig kritikus pillantással figyelte őket. Úgy tűnt, elégedett a Kai botozásával, Kai azonban még mindig mozgott – erőtlenségek tett, hogy védekezzen –, ezért még nem érezte elegendőnek.

Oishi megpillantotta Bashót, aki saját ereje tudatában eddig távolabb állt a középponttól, most azonban hirtelen előrelépett, mintha magában döntésre jutott volna. Felemelte *bokkenjét*, Oishi pedig a tanúja volt, amint arcán az eltökéltség váratlanul együttérzéssé változik. Lenézett Kaira, és szája a „bocsáss meg” szavakat formálta.

Ezután *bokkenje* pontos ütéssel lesújtott, és ez végre letaglózta Kait. Basho letérdelt, hogy levegye a páncélt a félvér eszméletlen testéről, és ezzel véget vessen a büntetésnek. A sógun adjutánsa nem tiltakozott, Oishi pedig odaintett a többi emberének, hogy segítsenek neki.

Páncéljától megfosztva, eszméletlenül, vérbe fagyva Kai túlságosan is emberinek és sebezhetőnek tűnt, miközben kivonszolták a küzdőtérrel. Oishi tekintete most Asano nagyurat és Mikát kereste. Mika szeme ismét könnyes volt, ezúttal azonban Oishi szégyent és önvádat is látott benne – melyet többször kell majd még látnia, ha még valaha is megértéssel akar fordulni az úrnő felé.

Körülötte a vendégek menni készültek. Ez azt jelentette, hogy Asano nagyúr és *Mika-hime* is szabadon távozható most már, és a sógun adjutánsa is elindult, hogy jelentést tegyen urának Asano nagyúr engedetlen szörnyszülöttjének megfegyelmezéséről.

Oishi maradt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Az imént nézte végig, amint a legmagasabb rangú, legtiszteletreméltóbb szamurájai egy olyan tettet hajtanak végre, ameddig csak a legalantasabb gonosztevők süllyednek: félholtra vertek egy magatehetetlen embert. Most *bokkenjeiket* a vérfoltos földre dobva megindultak felé, hogy meghallgassák további parancsait. A többi szamuráj néma várakozással tekintett rá a helyéről.

Bashót és Okudát elküldte, hogy kísérik vissza Asano nagyurat és Mika úrnőt a lakosztályaikba, de előtte halkán figyelmeztette őket, maradjanak olyan távol tőlük, ami még nem fenyegeti a biztonságukat, és ne beszéljenek. Hazamát megkérte, hogy keresse meg Yasunót, és nézze meg, mi történt vele. A többieknek pedig megparancsolta, hogy végezzék szokásos feladataikat, vagy élvezzék jól megérdemelt pihenésüket.

Ő pedig végre elindult, hogy megkeresse a fiát.

*

Alkonyattájt a tiszta, ragyogó eget, mely reggel még fényes nap ígéretével kecsegtetett Ako fölött, szürkévé és baljóssá festették a közeledő vihar fellegei. A mennybolt egy kegyetlenül összevert test színét öltötte – az indigókék és sápadtlila, duzzadt felhőkre sötét mélyvörös csíkokat festettek a lenyugvó nap utolsó sugarai.

A ragyogó vörös, mely Ako zászlóinak színét adta, és az arany, mely Ako mellett a sógun színe is volt, szinte teljesen elhalványult, mire Mika ismét kilépett a lakosztályából.

A párviadal után mindenkit kiküldött a szobáiból, hogy magányosan sírhassa ki a gyászát és a szégyenét, amíg úgy nem érezte, hogy már nem maradt könnyei – míg az-után a lelkifurdalástól és a bánattól ismét el nem fogta a zokogás.

Végre elaludt – amikor pedig felébredt, aggódó szolgálóit olyan szerekért küldte, melyek enyhítik sírástól kivörösödött arca és szeme pírját. Nem akarta leplezni a bánatát, de a büszkeségét sem tehetette félre, már csak Ako kedvéért sem – bármennyire is elhomályosította ma a nevét. Mégis ki kellett lépnie, és beszélnie atyjával, akár hajlandó lesz szóba állni vele, akár nem.

Miután a lakosztályában nem találta atyját, mindenfelé kérdezősködött utána. Bármerre kereste, senki sem tudott róla, vagy pedig azt állították, korábban látták, de később már eltűnt a szemük elől – amíg Mika gyanakodni nem kezdett, hogy hallgatást parancsoltak nekik, vagy hogy talán... *talán még...*

Kétségbeesésében leült egy padra a kastélyudvar cseresznyefái alatt, összekulcsolta a kezét, és még szorosabban összeszorította őket, mint a párviadal közben Kira nagyúr kéretlen pillantásai előtt. Az ujjai már sebeseek voltak a beléjük nyomódó gyűrűktől, de most örült a fájdalomnak; bárminek, ami elterelte a gondolatait.

Ekkor meglátta, hogy a sötétedő alkonyban apja egyik szamurája közeledik felé; felismerte az arcéléről, amely senki máséhoz nem hasonlított.

Basho lépkedett felé tétován, majd mély tisztelettel meghajolt előtte.

– Úrnőm, *Kuranosuke* Oishi említette, hogy atyádat keresed. Az imént láttam Asano nagyurat a kertjében, a *koik* tava mellett.

A férfi nem nézett Mika szemébe, ő pedig azon tűnődött, vajon ugyanazt látná-e Basho tekintetében, mint apja többi vazallusában, vagy a szolgákéban. Akár szánalmat, akár rosszallást olvasott ki belőlük – akár mindkettőt egyszerre –, még egyvalaki szemében már nem bírná elviselni... különösen nem ennek az embernek a szemében. Már azt is nehéz volt elképzelnie, miként viseli majd el apja pillantását.

– Köszönöm, Basho úr – felelte alig hallhatóan. Tekintetét a földre szegezte, miközben viszonzta a meghajlást; selyem ruháiról a *sakura* virág szirmai peregtek némán.

Mika már indulni készült, amikor Basho ismét megszólalt.

– Úrnőm! A félvérről gondoskodnak, megnézte egy orvos. Ezt a napot bizonyosan túléli.

Mika visszafordult, és Basho holdvilágképén most nem látta ugyan a mindig ott bujkáló mosolyt, de a szeméből sütött a jóindulat – és ez óriási ellentétben állt hatalmas, erős testével, vagy a szerzeteskorában elsajátított ügyességével, ahogy a *bo* bottal vagy a *naginatával* bánt.

– Ezt miért mondod el nekem? – kérdezte félénken.

– Mert arra készülsz, hogy találkozz atyáddal, *Mika-hime* – felelte Basho, mintha nem egy kastélyudvaron, hanem egy kolostorban állnának –, és neki arra van szüksége, hogy reményt lásson a szemedben, éppúgy, ahogy szük-sége volt a mosolyodra, amikor gyermek voltál. Arra gondoltam... talán ha hallanál valamit, ami vigasszal szolgál...

– *Basho-sama* – kezdte Mika, miközben próbálta megőrizni az önuralmát és a tartását, hogy Basho szemébe tudjon nézni, és ennyi év után ne változzon vissza megint gyászoló gyermekké. – Szívem mélyéből köszönöm, az apám miatt. – De... – hajtott fejet ismét inkább alázatosan, mint hálásan – miért te vagy az egyetlen, aki ugyanúgy néz rám, mint régen, mindazok után, amiket tettem?

Basho meglepettnek tűnt.

– Semmi rosszat nem tettél, úrnőm. Pusztán beleszerettél valakibe, akit atyád kedvessége mentett meg. Nem mi választjuk meg, kit szeressünk, ez a sorsunk – akár helyes, akár helytelen.

Most félrenézett, mintha nem tudná biztosan, jogában áll-e ilyesfajta gondolatokat közölni ura lányával.

Ám folytatta, mintha a lelkiismerete nem engedné, hogy hallgasson:

– *Mika-hime*, te fogékony vagy a *wabi-sabira*, mintha Buddha szent szavai a szívedbe lettek volna vésve, amikor megszületted. Buddha egyszer azt mondta: „Egy ember valódi értékét nem a külső megjelenése vagy a rangja határozza meg, hanem a lelke tágassága.” Te meglátod a dolgok és az emberek valódi szépségét – az egyediségüket – amellet, hogy látod, létezésük ebben a világban milyen törékeny. Ez ritka adomány.

Ismét Mikára pillantott, arcára félig árnyék vetült.

– A Tokugawa *bakufu* gubót font országunk köré, mint egy selyemhernyó, hogy kizárja mindazt, ami nem japán. A magunk életmódja miatt érzett büszkeség dicséretes, de megvannak a hátulütői. Mint a büszkeségnek mindig. Ezen a világon nemcsak mi vagyunk az istenek gyermekei... ez éppúgy hamis vélekedés, mint hogy minden idegen áruhába bújt démon lenne. Még az is lehet, hogy a félvér minden szempontból megérdemli a szamuráj rangot. Ő azonban itt és most született... rossz időben, rossz helyen.

Mika a szájához emelte a kezét, és erősen az ujjába harapott, hogy visszafojtsa egy fájdalomkiáltást.

– *Mika-hime...* – Basho gyengéd figyelmeztetésként megcsóválta a fejét. – Buddha még azt is mondta: sugározz szeretetet és jóságot kivétel nélkül minden élőlényre. Lelkünkben a végén nem marad más, mint a jóság, amit adunk, és a jóság, amit a szívünkbe fogadunk. A félvér következő élete jobb lesz, mert osztozott a jóságokban. És a te következő életed is.

Mielőtt meghajolt és távozott, még egyszer elmosolyodott röviden, szinte magabiztosan; úgy lépkedett, mintha csak átadta volna az üzenetet, amit rábíztak. Mika nézte, ahogy távolodik, és közben azon töprengett, valójában miért kereste fel őt – Oishi parancsára, vagy a Buddha által előírt részvét miatt.

Aztán megfordult, és elindult az ellenkező irányba, hogy megkeresse az apját.

Ott talált rá végül, ahol Basho mondta, a halastó mellett a kertben, melyet szabad idejében gondozott. Egy padon ülve a tó felszínén tükröződő, sötét égboltot szemlélte – a feje tetejére fordult világot.

Gyermekkora óta először történt, hogy félénken és lesütött szemmel közeledett apja felé, és ekkor hirtelen egy aranyos-ezüstös ponty ugrott ki a vízből, és a tavat övező kövek egyikére esett.

Apja lassan felemelkedett a padról, hogy felvegye a ficánkoló halat, és visszadobja a vízbe. Amióta Mika az esztét tudta, a *koik* mindig is ezt csinálták, mintha egy bizonyos méretet vagy kort elérve egyszer csak sóvárogni kezdenének valami után, ami több, mint az a világ, amelyet ismernek. Ezért hát kivetették magukat a tóból az ismeretlenbe.

Emlékezett, kislány korában apja milyen fürgén ugrott, hogy megmentse őket, és miközben visszaengedte a halakat oda, ahová tartoznak, úgy dorgálta őket, mintha értenék.

Ma azonban hallgatott, csak visszadobta a halat a vízbe, mintha megvetné az ostobaságáért. Amikor visszaindult a pad felé, Mikának először tűnt úgy, hogy apja mozgása olyan, mint egy öregemberé.

– Apám...! – szólította meg félénken, és közben felé lépett.

A férfi felpillantott, meglátta, és a tekintete úgy zárta ki Mikát, mint egy magas fal.

Mika megtorpant, mintha az alig leplezett düh és fájdalom valósággal arcul ütötte volna.

Apja ekkor hátat fordított neki, és a kerten át szokásos szapora lépteivel elindult a lakosztálya felé.

– Uram...! – kiáltott Mika, és botladozva követni próbálta, noha hirtelen úgy érezte, az egész teste olyan bénult, mintha apja pillantása kővé dermedtette volna.

– Ne most! – felelte az le sem lassítva, hátra sem pillantva.

– Apám, kérlek! – kiáltotta Mika a karját nyújtva felé. Közben apja megállt, hogy kinyissa az ajtót.

Belépett, és úgy csukta be maga mögött a fabetétes tolóajtót, hogy vissza sem nézett.

Miközben Mika reszketve állt az ajtó előtt, és hiába próbálta mozgásra ösztökélni a lábát, egyszer csak vakító villám szelte át az eget, amit egy mennydörgés követett, és eleredt az eső.

Zuhogni kezdett, Mika pedig bőrig ázott, mégis képtelen volt megfordulni és elindulni. Újra és újra apját szólította, és nem tudta feladni a reményt, hogy az meggondolja magát, és kinyitja neki az ajtót. Mika hangja olyan panaszosan és olyan távolról szólt, mint a tengeri madarak kiáltása, és beleveszett a vihar zúgásába és mennydörgésébe.

Nem tudta, meddig várakozott, az idő nem jelentett most semmit. Semmi nem jelentett semmit. *Kairól gondoskodnak.* A szívét öröm járta át, de már a gondolatra is elöntötte a szégyen, hogy ez olyan sokat jelent neki.

Végül megadta magát a megváltoztathatatlannak, megfordult, és a kastélyudvaron át a hideg esőben lassan elindult visszafelé, elkerülve a belső folyosókat, melyek menedékül szolgálhattak volna, amíg lehetett.

Belépett a szélesen elterülő palota azon szárnyába, mely az ő szobáinak is otthont adott, és csak a pusztá akaratának köszönhette, hogy tartani tudta magát. Korábban azt hitte, már minden könnyét kisírta – most azonban rájött, hogy az emberi lélek végtelen mennyiségben tartalmazza a könnyeket, mint az éjszakai égbolt a csillagokat.

A folyosón megpillantotta Bashót és Oishit, akik mély beszélgetésbe merültek, és a komor arc kifejezésükből ítélve az eszmecsere bármiről szólhatott – a nap végzetes eseményeitől a lovak abrakjának megfogyatkozásáig.

Oishi mintha a fia nevét említette volna, miközben ő elfordított tekintettel közeledett feléjük, hátha rá sem néznek. Ám ő *Mika-hime* volt, a két férfi tehát abbahagyta a beszélgetést, és meghajoltak előtte a kötelező tisztelettel.

Válaszként szinte alig biccentett feléjük, és tovább sietett. Basho pillantásában azonban csipetnyi szánalmat fedezett fel, mintha a férfi nem számított volna rá, hogy Mika ilyen hamar visszatér, ráadásul bőrig ázva.

Mika megállt és visszanézett.

– Basho úr – szólította meg Oishi meglepett pillantása előtt –, te hiszel abban, hogy az istenek, vagy a könyörületes Buddha valóban meghallják és megválaszolják az imáinkat?

Most Basho vetett rá egy meglepett pillantást, amely hamar újra szánakozóvá vált.

– Hiszek, úrnőm... – felelte lesütött szemmel. – Olykor azonban a válaszuk „nem”.

Ismét meghajolt Mika előtt, ő pedig olyan fürgén sietett tovább, ahogy csak mert, nehogy az arca elárulja az érzéseit.

*

Csillagtalan, fekete éjszaka volt, amikor Kai visszanyerte az eszméletét. Az első gondolata a csodálkozásé volt, hogy egyáltalán felébredt. Amikor azonban megmozdította a fejét, vagy ha csak a kezét akarta az arcához emelni, a fájdalom olyan élesen hasított belé, hogy a feledés karjai majdnem visszarántották a legmélyebb sötétségbe – így hát megértette, hogy ismét életben maradt. *Miért...?*

Egy hang hagyta el a torkát, amely távolról sem emlékeztetett emberi szóra, még nyöszörgésnek is szánalmas volt.

– Felébredtél végre? – kérdezte egy hang.

Igyekezett a beszélőre összpontosítani, és alig tudta kivenni Oishinak a lámpafényben testetlenül lebegő arcát, mögötte pedig egy árnyékba borult, azonosíthatatlan teret.

Valaki megtartotta, amíg egy merőedényből néhány korty vizet csepegtetett a szájába. A maradék vizet azután minden teketória nélkül a fejére öntötték, hogy csuromvizes lett, és levegőért kapkodott.

– Dobjátok ki – parancsolta Oishi.

A vízszintes gyomorforgató hirtelenséggel függőlegessé változott, amikor két pár erős kar felemelte, majd kivonszolta Kait egy ajtón át a hidegen szitáló esőbe, amely úgy tapadt a bőrére, mint a pókháló. Miközben a férfiak a két oldalán arra ösztökélték, hogy átvágjon egy óriási, nyílt térségen az úti céljuk felé, nekieredt az eső.

Végül a fájdalom ködén át egy rács csikorgását hallotta, amint kinyitották a külső kapuba vágott alacsony kijárót. Felemelte a fejét, de nem látott túl a külső lámpavilág körén, mintha a fényen kívül elterülő világ feloldódott volna az esőben. A férfiak, akik idáig vonszolták, kilökték a kapun.

Kai a várfalon kívül arccal a sárba roskadt. A háta mögött becsapódó kapu zaja élesen belehatolt gondolatai egyre mélyülő iszapjába, így nem veszítette el az eszméletét. Minden erejét megfeszítve felnyomta magát, mielőtt elsüllyedt volna a mocsokban, és az életösztön arra kényszerítette a testét, hogy álljon talpra... *akár csak négykézlábra... csak...*

Ahhoz elég magasra fel tudta tolni magát, hogy felemelje arcát a sárból, és levegőt vegyen. Azután hanyatt fordult, és csak hevert mozdulatlanul, semmi másra nem maradt ereje. Az eső úgy záporozott, akár a könnyek, vagy mint a mennybolt haragja – talán azért, hogy lemossa róla a bűneit, vagy hogy hagyja végképp alámerülni.

Az Ako-kastélyban, Kira nagyúr lakosztályában egy ősrégi tálban parázs vöröslött, Mitsuke pedig a kihunyó zsarátnokot bámulta, és a hőtől izzó, repedezett szarvascsontokat, melyeken a halvány rajzolat azokra a nagyobb mintákra utalt, melyeket a sors láthatatlan keze rajzolt. Éppen megfelelő volt a pillanat – a sötétség mélyén, ahol nem akadt más fény, csak az izzó jelek, melyeket Mitsuke a füstfátyolból varázsolt elő.

Felpillantott szeretett urának sötétből kibontakozó arcára, és elmosolyodott.

– Asano elméje nyugtalan. Eljött az idő.

Amikor azonban a férfi szemébe nézett, Mitsuke kék szemének pupillája – mely rendelkezett a Látás képességével – hirtelen összeszűkül, mert megérezte, hogy Kira tétovázik.

– Mitől félsz, uram? – kérdezte lágyan, és ellenállt az állati készletésnek, hogy torkon ragadja. *Ti, emberek... mind olyan gyengék vagytok. És mégis...*

– Mutasd meg, milyen bátor vagy. Add nekem a szíved...

Közelebb csúszott Kirához, ügyesen szétnyitotta a férfi kimonóját, és hosszú körmű ujjaival végigsimított a mellkasán, halvány nyomokat hagyva a bőrén a szíve fölött, és közben érezte, hogy a másik pulzusa felgyorsul.

– Innen nincs visszaút – suttozta. – Hozzám vagy kötve, és én tehozzád...

A férfi szeme lecsukódott, ajka pedig kéjes sóhajra nyílt, miközben Mitsuke tovább simogatta, és kioldotta a kimonója övét.

– Sem vérfolyamok, sem hegyek nem állhatnak az utunkba. Sem az özvegyek és árvák könnyei – mondta, és a hangja a ráolvasások monoton dallamát vette fel. Érezte, ahogy Kira vére zubogva áramlik az ereibe, látta, hogy lüktet a halántéka a vágytól. *Milyen könnyű az*

emberekkel... milyen könnyű manipulálni őket, megölni pedig még könnyebb. Mégis...

– Találj rá magadban az irigységre és a gyűlöletre – parancsolta, a körmei pedig úgy szántottak végig a férfi húsán, mint a karmok. Kira felkiáltott, de nem a fájdalomtól. Most Mitsuke kihúzott egy hosszú tűt kontyba fogott hajából, és megszúrta egy eret a férfi csuklóján, a kicsorduló vércseppeket pedig a tenyerében fogta fel.

– Én pedig minden vágyadat teljesítem...

Az elszuttogott szavak, melyek megbabonázták Kirát, most másfajta kántálásba csaptak át, és a Mitsuke tenyerében összegyűlt vérből egy különös, sötétvörös pók kezdett formát ölteni – Kira legtitkosabb vágyainak és legtitkosabb félelmeinek a megtestesülése. A férfi emberi gyengesége túl sokáig állta útját a vérben égő becsvágynak és irigységnek. Szerelme egy napon sógun lesz, de nem egyedül. A lelke túl gyenge – soha nem lesz bátorsága úgy cselekedni, ahogy a vágyai diktálják. De ez nem számít, hiszen itt van neki ő, őbenne pedig kettejük számára is elegendő bátorság és erő lakozik. Minden szempontból tökéletesen megfelelnek egymásnak...

*

Asano nagyúr kimerült, mély álomba zuhant a nap végeztével, amely próbára tette mind a teste, mind a lelke tűrőképességét. Meg sem mozdult, amikor az ágya melletti lámpa halvány fényében a falakon életre keltek az árnyak. A rókaboszorkány a szoba legsötétebb sarkában felöltötte egy árnylány alakját, és a falakon kúszva egészen fölé magasodott.

Onnan lejjebb ereszkedett, akár egy rémálom, amíg közvetlenül Asano nagyúr feje fölé nem ért. Azután kinyitotta a tenyerét, és szabadon engedte a duzzadt testű pókot, melynek lábaira még mindig Kira vére tapadt.

A pók arra mászott, amerre ő akarta, és haladtában vérnyomokat hagyott maga mögött, miközben úgy ért Asano ajka fölé, akár a halál csókja.

Fölötte Mitsuke merő tekintettel ezt suttogta: – *Apám...!*

Asano nagyúr tágra nyílt, riadt szemmel hirtelen felült a futonján. Keze rátalált ágya mellett fekvő kardjára, miközben pillantása betolakodók, vagy a mozgás legapróbb jelei után kutatott.

De nem volt ott semmi – senki más, csak ő. Rossz álmom volt csupán, semmi több. Megdörzsölte az arcát, hogy elűzze a különös érzést, mely az álma nyomán maradt benne, és megint lefeküdt, mert túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább töprengjen rajta.

Ekkor azonban a közelből elfojtott kiáltást hallott. Mika hangja hívta kétségbeesetten: „Apám!”

Nem... nem, csak képzelődik. Csak a rossz lelkiismerete miatt hitte, hogy a lányát hallja...

– *Apám!*

– Mika!

Ez most biztosan az ő hangja volt. *Mégsem álmom...*

A kiáltás újra és újra felhangzott, egyre hangosabban és egyre rémültebben. Asano nagyúr felkelt, felragadta a kardját, és kiment a szobából.

Lánya félelem- és fájdalomkiáltásait követve átrohant a kastélykerten, közben pedig egyre szólongatta lányát: – Mika!

Amikor Mika lakosztályába ért, félrehúzta a hálószoba ajtaját – és ott találta Kira nagyurat a lányán fekvő, amint a földre szorítja, és megpróbálja...

Dühödt kiáltással kardot rántott.

Kira felnézett, elengedte Mikát, és felugrott apja haragja elől, de a kard lesújtott, és megsebezte a vállát, mire vadállati félelemmel a szemében a földre roskadt.

Asano nagyúr jéghideg dühvel a magasba emelte a kardját, hogy levágja azt az embert, aki rá mert támadni a lányára, és ekkor hirtelen...

... a jelenet szertefoszlott, mint egy álmom, ha napfény éri.

Nem értette, hogyan történt, de Kira nagyúr lakosztályában találta magát, nem pedig Mikáéban. Kira a földön kuporgott, a karját vér borította, és kiáltva az öröket hívta.

Mika nem volt sehol.

Asano nagyúr megfordult, és pislogva igyekezett kiűzni a rémálmod a szeméből, miközben a nyitott ajtón át a kastélyudvar felé

fordult, ahol már gyülekezni kezdtek a kiáltozásra felriadt emberek. A pillantásába hitetlenség vegyült, amikor egyszer csak Mika jelent meg közöttük sértetlenül, akinek a megdöbbenéstől tágra nyílt a szeme a vérző Kira fölé magasodó, felemelt kezében kardot tartó apja láttán.

Asano nagyúr leeresztette *katanáját*, és legalább annyira bénult volt a döbbenettől, mint bármelyik bámészkodó – ám őt sokkal jobban letaglózta tettének szörnyűsége. Visszanézett Kirára, arcáról süttött az értetlenség, és alig állt ellen, amikor Kira őrei megfogták, és kivitték a szobából.

– Apám!

Mika megpróbált odafurakodni apja mellé a sokaságon keresztül, de a sógun őrei visszatartották.

Amikor Asano nagyúr meghallotta lánya hangját, megpróbált kiszabadulni fogva tartóinak kezéből, hogy odamenjen hozzá. Ekkor azonban hirtelen Oishi termett előtte a kezét feltartva, könnyörgő pillantással, hogy térjen észhez, és ne ellenkezzen.

– Kérlek, uram...

Asano nagyúr úgy hunyorgott vissza *karoujára*, mintha nappali fény bántaná a szemét, holott az éjszaka közepén jártak. Azután végre megadóan megcsóválta a fejét, és ismét leeresztette a kardját... mintha csak az imént bukott volna ki a vadonból egy ismeretlen világba, de megnyugtatná, hogy egy ismerős arcra lel odakint – a helyettese arcára.

Oishi hátralépett, a szemében a félelmet és az aggodalmat felváltotta a megkönnyebbülés. Ám megkönnyebbülése nem tartott sokáig, mert az örök lefegyverezték és elvezették Asano nagyurat.

Oishi nézte, ahogy távolodnak, és belsejében az ürességet kezdte megtölteni a kétségbeesés, hiszen látta, mi lett urából, a mentorából... a barátjából. Mázsa súlyként ült mellkasán a bánat, ráadásként az elmúlt napok és hetek terhére, mely lassan összemorzsolta benne valamit, ami fölött nem volt uralma, amihez nem tudott hozzáférni... míg végül úgy érezte, az ő szíve is megszakad.

A tömeg mormolva oszladozni kezdett körülötte. Pillantása Mikára tévedt, aki mezítláb sodródott a lakosztálya felé, kibontott haja sötét

lepelként úszott körülötte. Olyan sápadtnak és szinte anyagtalannak tűnt, mint egy bánat sújtotta kísértet. Oishi megint félrekapta a pillantását, mert tudta, hogy a kép nyugtalan szellemként fogja kísérteni, hacsak a lány meg nem történtté teszi, amit az apjával műveltek.

Pillantását Kirára szegezte, miközben egy orvos és a kísérete tagjai ellátták a férfi sebét. Tekintete azonban nem állapotodott meg rajta, hanem céltalanul repkedett, amíg rá nem talált a saját szobája ajtajában álló sógunra... aki szemtanúja volt az eseményeknek.

Oishi csak egyvalakit nem vett észre, mert az úgy döntött, e pillanatban senki sem láthatja: Kira ágyasát, a felemás szemű boszorkányt.

*

Kai ismét elveszetten bolyongott az éhes szellemek szürke világában – ahová réges-régen elmenekült. *De az csak egy álom volt... álom... ahol a nem vártak és a meg nem gyászoltak lelkei kékes lánggal égő fantomujjakkal csimpaszkodtak belé, és végül már minden egyes lépéssel hátrébb rántották, miközben a könnyörületéért esengő nyögések látomást varázsoltak tehetetlen elméje elé – sorsukra hagyott sebesültekről és haldoklókról a csatatéren, szakadozott vörös és arany zászlók alatt...*

A nyöszörgésnek éles fájdalomkiáltás vetett véget, Kai pedig felébredt delíriumos álmából. A világban ismét szédülés és zavarodottság fogadta, émelyítő fejfájás kíséretében. A kísértetek kiáltásai és a tovalebbenő lángok eltűntek, a helyüket a falak repedésein befúvó jeges szél süvítése vette át, és a földpadlóra állított, repedezett tálban égő egyetlen gyertyaszál. Az aranyszínű láng lobogott a huzatban, Kai pedig megpróbált arra összpontosítani, amit a fény a valóságból megmutatott neki; az elméje úgy harcolt, mint a gyertyaláng a fuvallattal, hogy értelmet adjon mindannak, amit lát.

Végre ráeszmélt, hogy a kunyhójában van, noha semmi emléke nem maradt arról, miképpen és mikor került oda. Éjszaka volt, a tűzgödörben a parázs már régen hamuvá égett, a kunyhó belseje

pedig kihűlt és sötétbe borult. A pislákoló fényben a feje mellett a matracon meglátta a kezét, amely szinte a felismerhetetlenségig összezúzódott. Kimonójának sáros ujjai a könyöke fölött fel volt tépve, és amennyit a karjából látott, attól ugyanúgy felfordult a gyomra. Ez volt minden. Az arca annyira feldagadt, hogy az egyik szemét ki sem tudta nyitni, a fejét pedig nem tudta megmozdítani, hogy vessen egy pillantást valamelyik másik testrészére – ha egyáltalán voltak még a testén különálló részek. Úgy érezte, egyetlen felismerhetetlen fájdalomgóccá változott, és a kín minden lélegzetvétellel súlyosbodott, mintha nyaktól lefelé teljesen összezúzódott volna.

A gyertyaláng megremegett a szélben, és az árnyak eléje vetítették a küzdőteret, a fekete szamurájt, a párviadalt... emlékezett, hogy úgy megverték, mint egy kutyát, a nagyúr előtt, akiért mindent kockára tett, és a nő előtt, akit az életénél is jobban szeretett, miközben azok megalázottan, lehajtott fejjel álltak – az ő veresége miatt. Szégyent hozott Akóra és az Asano-házra, a létezésének, és a létezése napvilágra kerülésének szégyenét.

Érezte, ahogy a sógun nehéz keze megragadja és elfordítja meggyötört arcát, a bőrkesztyűbe bújtatott ujjak olyan érzéketlenül tapogatták felszakadt ajkát, mintha valóban valami állat volna – egy állat, ahogy Asano nagyúr is állította, az egész világ előtt megtagadva ember voltát. Mika pedig... Mika leborult a porba, hogy könyörögjön ennek az állatnak az életéért, eldobva ezzel becsületét, és bemocskolva apja nevét...

A gyertyaláng hirtelen kialudt, és így kihunytt az aprócska fény, mely a valósághoz kötötte.

Elméje holdtalan éjszakájában, az emlékezet, sőt az álom partjain is túl a delírium ismét megfestette a végtelen horizontot, és a megszámlálhatatlan valóságok tengerét vérvörösen és jegeskéken villódzó látomások világították meg, melyek egyre élesedtek... mindaddig, amíg az, ami eddig megfoghatatlan és formátlan volt, most egy könyörtelen szempár alakját öltötte, mely túl valóságosnak tűnt ahhoz, hogy káprázat legyen.

Nem félek tőled. Kai a szempárba tekintett, de az átnézett rajta, mintha Kai maga is csupán fantom volna.

Amikor azonban a *kitsune* elméje jeges szélként süvített át az övén, így suttogott: *pedig félned kellene*. Kai pedig rettegve húzódott félre valami elől, ami sokkal rémisztőbb volt, mint hogy a boszorkány megláthatná: *hűtlenség, árulás, és átok az Asano-házon...* Hogy miféle átok, arról sejtelme sem volt, csak azt tudta, hogy minden, amit az ébredése előtt álmodott, igaz volt, és minden, amit igaznak vélt, tévedés – és mivel hosszú idővel ezelőtt megátkozták, semmit sem tehetett, hogy elhárítsa a bajt...

Amint elhalt a remény, az öntudata kihunyt, ő pedig visszazuhant a tátongó mélységbe.

Korán felvirradt a reggel, bár az előző éjszakai események után az Asano-házban mindenki úgy vélte, talán soha többé nem kel fel a nap.

A reggellel azonban érkezett az ítékezés napja is, olyan sebesen és olyan kérlelhetetlenül, akár egy kardcsapás.

Asano nagyúr a sógun előtt térdelt saját kastélyának nagytermében, és beletörődéssel várakozott – ami akár az elmélkedés nyugalmának is tetszhetett –, amíg a sógun tanácsadói összedugták a fejüket, és úgy vitáztak és tárgyaltak egymással, mintha bármi kétségük is volna az előző éjszakai incidens következményei felől.

Végül a sógun egyik tanácsadója előrehajolt, és a fülébe súgott valamit. Úgy tűnt, a sógun egy hosszú percig fontolgatja a szavakat, mielőtt kimondaná őket:

– A törvény világos. A büntetése halál.

Asano nagyúr némi szánalmat vélt hallani a sógun hangjában, talán mert nem gyakran fordult elő, hogy halálbüntetést szabjon ki arra a *daimyóra*, akinek a kastélyában nagyra becsült vendégként tartózkodik – legalábbis távozása előtt.

– Tekintettel a rangodra és az Akónak tett szolgálataidra engedélyezem, hogy a saját kezeddel hajtsd végre az ítéletet, és így a halálban is bizonyosságot tehess arról a bátorságról és méltóságról, amelyet életedben mutattál. Az ítélet azonnal végrehajtandó.

Asano nagyúr fejet hajtott, azzal a bátorsággal és méltósággal fogadva az ítéletet, melyet soha nem veszített el teljesen, noha váratlanul érte a csapás, hogy az ítéletet ilyen sürgősen végre kell hajtani. Egy *daimyo* rendszerint kapott néhány napot vagy hetet – erre azért volt szüksége, hogy rendezze a birtokai ügyeit, és

felkészítse családját és barátait az elválásra –, mielőtt elkövette volna a *szeppukut*.

Zsibbadtan felemelkedett, a sógun őrei pedig egyenesen egy szobába kísérték, ahol rendelkezésére állt némi idő, hogy megkomponálja hivatalos búcsúversét, és ahol lélekben felkészülhetett arra, ami következett.

A szoba falait gyönyörűen festett fatáblák díszítették, melyek az Asano-klán hosszú és dicsőséges történetéből vett jeleneteket ábrázoltak. Letérdelt az íróasztal elé, ahol a finom papír, az ecset, a víz és a dörzskő már várták végső gondolatait. Egy percre hátraült a sarkára, miközben a falakat szemlélte, és érezte, vigasszal tölti el a tudat, hogy az eltökéltség, melyet utolsó tettének végrehajtásában tanúsít, lemossa a szégyenfoltot, mely klánja becsületén esett. *Egy élet csak egyetlen nemzedékig tart, a név becsülete örökké.* Semmit nem nyert volna vele, ha tiltakozik, vagy ha azt bizonygatja, nem volt uralma afölött, ami megesett. Megtörtént, méghozzá az ő birtokán, az ő kastélya falai között. Az ő felelőssége pedig abban áll, hogy vállalja a következményeket.

Az éjszaka, miközben álmatlanul várta a pirkadatot, fejben már összeállította a búcsúverset. Most papírra vetette, közben pedig úgy ügyelt kezének rezzenetlenségére és karjának folyamatos mozgására, mint iskolásfiú korában. Túl sok dolgot hagy maga mögött bevégezetlenül – és túl sokat, melyek felfoghatatlanok –, ma azonban semmi olyat nem tesz majd, ami még többet árthatna Akónak, vagy ami még több szégyent hozhatna az Asano névre.

A hátralévő órákat meditációval és imádkozással kellett volna töltenie – ám önmagára már nem maradt ideje. Az ajtónállókat már korábban megkérte, hadd várhassa odakint *karouja*, amíg szólítja, hogy minél több olyan teendőt bízhatson rá, amelyekkel Ako – és Mika – jólétéről és biztonságáról gondoskodhat. Ezekre az ügyekre elegendő időt kellett volna kapnia – de talán már évekkel ezelőtt kellett volna elrendeznie őket, hiszen felesége halála után hirtelen rá kellett döbbsennie, milyen törekeny a létezés minden formája. *Semmi sem biztos, csak a változás...*

Oishi már a parancsnak megfelelően várt odakint, amikor ura félrehúzta az ajtót. Az örök a *karou* kardját elvették, a tekerceket, a

főkönyveket és a többi dokumentumot azonban bevihette a karjában – még egy segédet sem hozott magával, aki segíthetett volna mindezt becipelni utolsó találkozására urával.

Oishi úgy festett, mint aki szintén nem aludt egy percet sem az előző éjjel – valószínűleg így is volt. Magával hozta a listát, amelyet az éjszaka állított össze, és amely a kérdéseit és a problémáit tartalmazta mindazokkal a kapcsolódó ügyekkel együtt, melyekért őt terhelte a felelősség.

A legalapvetőbb kérdésekben könnyen megállapodtak, mint két olyan férfi, akik évek óta együtt dolgoznak, és már jól ismerik egymás esze járását. Asano nagyúr röviden és szeretettel idézte fel magában azokat a *shogi*- meg *go*-játzmákat, melyeket ezekben az években játszottak egymással – és melyek eredménye meggyőzte róla, hogy egy más korban fő vazallusa és tanácsadója a legmegbízhatóbb generálisa lett volna, olyan stratégia, akivel számolni kell.

Az Edo *bakufu* korában Oishi apró részletekre kiterjedő memóriája, valamint az a képessége, hogy száz lépést előre lásson, még mielőtt megteszi az elsőt, lehetővé tette, hogy a békeidők *karoujának* szerepében is kiemelkedjen. Az volt a munkája, hogy átlássa a temérdek feladatot, melyek az Ako-kastély és a környező földek biztonságához és karbantartásához szükségeltettek –, valamint hogy gondoskodjon róla, a feladatok elvégzésével megbízott alárendeltjei jól végezzék a dolgukat. Örökletes tisztség volt az övé, jóllehet a szamurájok rendjének története aligha szavatolta minden fiúgyermek alkalmasságát.

Abban a korban azonban, melyben *A harcos útjának* helyét olyan férfiak írásai vették át, akik sohasem jártak csatában, és a tollforgatás képessége jobban szolgálta az átlagos szamurájt, mint a kardforgatásé, az Oishi-klán kivételesnek számított, hiszen olyan örökösök születtek benne, akik képesek voltak ügyességüket kevésbé hősi feladatok szolgálatába állítani, melyek ugyanúgy létfontosságúak voltak ősi szülőföldjüknek.

Végül, miután Oishi az utolsó listát és dokumentumot is félretette, elérkezett a hallgatás pillanata, amitől mindketten rettegtek – a hosszú szünet, amely arról árulkodott, nincs több mondanivalójuk a

száraz statisztikákról és a jövőről, mely egyikük előtt örökre ismeretlen marad. Asano nagyúr ismét a körülöttük lévő festett táblákra pillantott, mintha csak a múltba nézett volna, hogy erőt merítsen belőle. Oishi lefelé fordította a tekintetét, és igyekezett, hogy egy pillantást se vessen urának az íróasztalon fekvő búcsúversére, nehogy egyetlen szót is meglásson belőle, mielőtt eljönne az ideje.

Ismét felemelte a fejét, egy olyan férfi pillantásával, aki szívesebben túrné, hogy egy farka vadállat szaggassa szét, mintsem hogy elviselje a tehetetlenséget, melyet éppen érez.

– Ez *nem helyes*...

Asano nagyúr együttérzéssel és bocsánatkérően nézett vissza rá.

– Megpróbáltam megölni egy fegyvertelen embert, egy vendéget a saját otthonomban.

Egy magas rangú vendéget, akiről tudvalevő, hogy ellenséges érzelmekkel viseltetik irántam – méghozzá akkor, amikor a sógun is jelen volt, és így közvetlenül őt magát is fenyegettem.

– A sógun meg is tagadhatta volna tőlem a *szeppuku* jogát, meg is fojtathatott volna, mint egy közönséges bűnözőt. Ehelyett megengedte, hogy én magam vessek véget méltósággal az életemnek...

– Téged megbabonáztak, uram! – tiltakozott Oishi. – Mérget csepegtettek az elmédbe. Csak egy szavadba kerül, és felnyergeltetem a lovakat...

Asano nagyúr felhúzta a szemöldökét.

– Arra akarsz rávenni, hogy megszökjek? – kérdezte, majd fáradtan megcsóválta a fejét. – A te őseid és az enyémekek mindig is ezt a földet szolgálták. És a gyermekeinknek is szolgálniuk kell. Ha elfogadom a sorsomat, senki nem kérdőjelezheti meg népem becsületét, és nem büntetheti meg az én bűnömért.

Egy hosszú percig Oishi szemébe nézett, és rádöbben, nem is lehet kifejezni szavakkal, milyen hálás és milyen szerencsés, hogy maga mellett tudhatta azt az embert, aki most előtte térdel. Azonban volt még valami, ami felől meg kellett bizonyosodnia, mielőtt lejár az idejük.

– Ígérd meg, hogy mindig Ako érdekét tartod szem előtt.

Figyelte, ahogy Oishi néma küzdelmet vív a saját lelkével, miután ráeszmélt, mit is kér tőle ura, és ahogy megpróbál uralkodni az érzelmein – hogy ne tiltakozzon, és ne omoljon össze. Egy percnyi gyötrelmes tétovázás után fejet hajtott, tudomásul véve Asano nagyúr utolsó parancsát és utolsó kívánságát.

Asano nagyúr megkönnyebbülten fölsóhajtott.

– Készen állok, Oishi, és amikor meghalok, csak azért imádkozom majd, hogy újjászületve olyan jól szolgáljam ismét ezt a házat, ahogy te szolgáltál engem.

Amikor Oishi ismét felpillantott, Asano nagyúr rájött, hogy maradt még egyetlen kívánsága.

– Megtisztelnél, öreg barátom, ha vállalnád, hogy a segédem leszel.

Oishi habozás nélkül bólintott.

*

A makulátlanul kék égbolton éppen úgy sütött a nap, mint a viadal végzetes napján, amikor Asano nagyurat fehér gyászöltözékében keresztülvezették ugyanazon a díszkerten, melyen az előző éjszakai sűrű ködben átrohant – mintha az örült rémálom, mely a szörnyű ébredéshez vezetett, e nap előérzete lett volna.

Az Ako-kastélyt és őt magát hűségeseen szolgáló emberek közül csak a samurájok nem álltak felsorakozva az ösvény mentén, hogy búcsút vegyenek tőle. Oishi, mint a segédje, a nyomában haladt, és a végsőig őrizte, a többieket azonban a sógun őrei és a többi vendég *daimyo* vazallusai – akik most meg voltak rettenve, hogy akár ők is Asano vagy a samurájai áldozataivá válhattak volna – fogva tartották, nehogy megpróbálják megakadályozni a sógun ítéletének végrehajtását.

A kastély szolgálói és a családtagjaik meghajoltak, térdre borultak, vagy kezüket összetéve imádkoztak érte, amint elhaladt közöttük. Asano nagyúr búcsúzóul kegyesen és hálásan feléjük bólintott.

Ekkor meglátta Mikát, aki a sor végén várt rá. Minél közelebb ért hozzá, annál tisztábban látta a kint és a szégyent az arcán, és szinte a bőrén érezte a gyötrődését, hogy nem teheti...

Ekkor utoljára Mika hirtelen sutba vágott minden társadalmi előírást és törvényt, valamint az önfegyelem kötelékeit, elhagyta kijelölt helyét, és apja felé rohant, hogy a karjaiba vesse magát. A nagyúr érezte nyakán a könnyeit, és alig hallotta hangját az elfojtott zokogástól:

– Apám, én tehetek mindenről...

Asano megölelte, és karjai utoljára nyújtottak menedéket lányának a férfiak világától – az olyan férfiakétól, mint amilyen ő maga is volt, mielőtt a feleségére, a párjára talált volna, mielőtt megvilágosodott volna előtte az igazság, hogy Buddha szavai a jóságról és a szeretetről a világon *senkit sem* rekesztenek ki.

A férfiak által uralt világ, ha tudja, megtöri majd a lelkét és nemes szívét, és szamurájból pusztán nővé fokozza le – „haszontalan teremtéssé” –, aki kevesebb egy emberi lélynél, akármennyire igazságtalan is ez a sors... *Éppen ahogy hosszú idővel ezelőtt ő tette ezt az egyetlen férfival, akit lánya eléggé szeretett ahhoz, hogy feleségül ment volna hozzá.*

Ráeszmélt, minden erőfeszítése hiábavaló volt, hogy megvédje Mikát a világtól, amelyben élnek, mert ahhoz nem sikerült eléggé megértenie az igazságot, hogy kiszabadítsa gondolkodását a merev osztálykorlátok közül, melyek részekre osztották a társadalmukat – hogy meglássa Kaijal kapcsolatban az igazságot, amely a lánya előtt abban a pillanatban nyilvánvaló volt, amint megpillantotta a fiút.

Akármennyire emberinek bizonyult is Kai – hűségese, szorgalmasnak, okosnak, rátermettnek vagy megbízhatónak –, Mikán kívül az Ako-kastélyban senki sem ismerte ezt el, még ő maga sem. Még csak fontolóra sem vette soha azt a lehetőséget, hogy feleségül adja a lányát egy félvérhez. Számkivetetből egy földművessel egyenlő rangú embert faragott belőle – aki jobb körülmények között élt, és védettebben, mint mások, hiszen az Asano családot szolgálta.

Ám nem volt hajlandó észrevenni a lehetőséget, hogy Kai ennél több is lehetne, sőt, még azt a most már olyannyira nyilvánvaló gondolatot is elhessegette, hogy Mika miatta nem akart beszélni a házasságról. Soha nem is gyanította, hogy ilyen mély érzésekkel viseltetnek egymás iránt, és meg sem fordult a fejében, hogy a

házasságukat lehetővé tehetné, ha örököséként a fiává fogadja Kait. Ha Kai akár csak a legalacsonyabb rangú szamurájnak születik, meglátta volna az igazságot – és már régen intézkedett volna.

Bárcsak Mika elmondta volna – ám Asano tudta jól, lánya miért nem szólt neki. Most pedig immár túl késő, hogy bármit is megváltoztasson.

– Ne hagyd, hogy sírni lássanak – mondta halkán, és megsimogatta Mika haját. – Hadd lássák ezek a nagyurak és a szamurájaik, hogy sokat tanulhatnak az akói asszonyoktól.

Mika ölelése meglazult, és lassan távolabb húzódott, hogy az apja szemébe nézhessen. Keze a karjába kapaszkodott, a nagyúr pedig figyelte, milyen erős akarattal igyekszik visszatartani a könnyeit, hogy azzal az elszántsággal nézhessen vissza rá, amelyet az apja arcán lát. A keze lehullott, és immár szálegyenesen állt előtte, arcán semmi egyéb nem tükröződött, csakis a büszkeség.

Apja rámosolygott, büszkesége pedig gyengédséggé vált, amikor így szólt:

– Ebben a világban csak felkészülünk a következőre. Csak annyit kérhetünk, úgy távozzunk belőle, hogy szerettünk. És hogy szerettek minket.

Két kezébe fogta Mika kezét.

– Ne add fel, csak mert én távozem.

Soha ne add fel, ha hiszel benne, hogy igaz ügyért harcolsz.

Mika még mindig a könnyeivel küszködve hátrébb lépett, és hagyta elmenni Oshival, örökös segédjével, helyettesével, védelmezőjével és leghűségesebb barátjával a nyomában, arra a helyre, ahová neki tilos volt belépnie. Azon túl azonban létezett egy másik hely, ahol egy napon találkoznak majd... Ebben teljes szívéből hitt, noha azt el sem tudta képzelni, mihez fogjon most, hogyan viselje el, amíg elérkezik az a nap valahol, valamikor – egy következő életben, vagy az istenek birodalmában.

*

A sógun és tanácsadókból álló kísérete, valamint a *daimyók* menete lépett először a Nagyterembe, ahol elfoglalták a helyüket, amíg az

őrök odakint váratták Asano nagyurat és Oishit. A többi őr a szolgálkat – és közöttük Mikát – egy távolabbi helyre terelte.

A két férfi némán várakozott, egyikük sem vállalkozott rá, hogy egyetlen szót is ejtsenek akár csak az időjárásról; önuralmuk minden perccel egyre gyengült. Végre azután kinyílt a Nagyterem tömörfa ajtaja a díszesen faragott Asano-*monnal*, és ők ketten beléphettek.

Az összegyűlt nemes urak komor pillantásának keresztüzében átvágtak a tágas térségen a terem középpontjához, ahol egyetlen asztalka állt a *tatami* egy részét borító, makulátlan fehérségű szöveten. Az asztalon díszes *tanto* feküdt az Asanók címerével: a tör, melyet a szamurájok a hagyománynak megfelelően a saját életük kioltására használnak. Amikor odaért az asztalhoz, Asano nagyúr letérdelt, és ráhelyezte a búcsúverset. Oishi úgy ereszkedett fél térdre mögötte, hogy amikor teljesítenie kell a kötelességét, gyorsan felemelkedhessen.

Asano nagyúr mozdulatlanul összpontosított, azután fejet hajtott az egybegyűltek előtt, és a sógunra nézett. Láta, hogy Kira nagyúr a sógun jobbán térdel. Amikor érzékelte az alig leplezett diadalt Kira nyugodt tartása mögött, a látvány egyszerre lobbantotta lánggra és dermedtette jégé a szívét.

Kira észrevette a változást, és valamiféle balsejtelem bizonytalanította el a tekintetét, miközben Asano nagyúr felemelte a fényes *tantót*.

Asano nagyúr ismét a sógunra szegezte a tekintetét. Hangja nem árult el más érzelmet, mint az elszántságot, amikor kimondta a rituális szavakat:

– Kitárom előtted a lelkem, hogy megíthesd, tiszta-e, vagy tisztátalan.

Az utolsó szóra a hasába döfte a tört. A váratlan megdöbbenés agóniáján át, melyet a teste a saját elárultatása fölött érzett, látta, hogy Kira nem képes állni a Halál tekintetét.

Szemei azonban Oishi bosszúszomjas pillantásával találkoztak, aki kivont karddal hirtelen talpra állt. Oishi pillantása falként terelte vissza Kiráét, és kényszerítette, hogy nézzen szembe ura szenvedésével, mely bizonyítékul szolgál bátorságára, és tagadja mindazon hazugságokat, melyekkel illették. Asano nagyúr magasra

tartott fejjel Kira szeme közé nézett – mint a kínzó fájdalomon túli gyűjtőpontra, miközben a húst és beleket hasító törét még mélyebbre döfte, amíg a teste ellenszegülésképpen össze nem rándult. Végül lehajtotta a fejét, és a tiltakozás alig hallható sóhaja hagyta el az ajkát.

A háta mögött Oishiből egy szempillantás alatt tovaszállt saját bizonytalansága és a kétség kínja. Kardja lesújtott, és egyetlen pontos vágással könnyörületesen véget vetett ura életének és szenvedésének, abban a biztos tudatban, hogy Asano nagyúr úgy halt meg, ahogyan élt, a tisztesség és a lelkiertő példáját állítva mások elé, amit soha többé senki sem vonhat kétségbe.

Asano nagyúr a végsőkig megőrizte önuralmát. A vágás, mely a fejét hajszálpontosan választotta el a testétől, éppen úgy sújtott le, ahogy kellett, a felszökő vér éppen az asztalka előtt álló gyűjtőtálba fröccsent, olyan pontosan, ahogy azt egy sógun is kívánhatta volna. Még Oishi ruhájára is alig került vércsepp, ő azonban szándékosan beletörölte *katanája* pengéjét a kimonója ujjába – és tudta, ezt az öltözéket soha többé nem fogja viselni. Soha életében nem ölt még embert, most pedig megölte a saját urát. *Elégeti a ruháit, máskülönben mindig erre a pillanatra emlékeztetk majd...*

Még utoljára Kirára pillantott, miközben kardját lassan visszadugta a hüvelyébe: szemében engesztelhetetlen gyűlölet és a bosszú ígérete égett. Még utoljára előírásosan meghajolt a sógun és a kíséretét alkotó nemesek felé, azután felvette Asano nagyúr versét az asztalról, sarkon fordult, és egyedül hagyta el a Nagytermet. Ha valaki meglátta volna a könnyek nyomát az arcán, nem szégyellte volna, hogy a háta mögött megvetik, amiért kimutatta az érzéseit.

*

Mika felkelt a *koik* tava mellől, ahol apja kertjében várakozott, amikor meglátta, hogy Oishi, kezében egy papírdarabbal magányosan kilép a Nagyteremből. Láttá, hogy a férfi válla előregörnyed, amint az ajtók becsukódnak mögötte. A veranda egyik oszlopának támaszkodott, és lehajtotta a fejét, hogy elolvassa apja utolsó szavait. Mika észrevette, hogy a papír megremeg a kezében. Így állt ott, sokkal

tovább, mint Mika várta, mintha a kimonója ujját beszennyező vér úgy elnehezítené a ruháját, hogy alig lenne képes egyenesen tartani magát.

Az apja halott.

Elméje megpróbált valamilyen képet alkotni arról, mi heverhet a Nagyterem közepén: egy fej nélküli holttest, vértenger – az apja vak szemei. Karját erősen a szeméhez préselte, és igyekezett véget vetni a mögötte formálódó látomásnak – amikor pedig leeresztette kezét, a ruhája ujját már átáztatták a gyász könnyei.

Felpillantott, és látta, hogy Oishi közeledik felé a kastélyudvaron át, ismét magasra tartott fejjel, fürge léptekkel, tekintetét egyenesen előre, Mikára szegezve, miközben elhaladt a kastélybirtok felett örökdő samurájok előtt, akik a Tokugawák és Kira, valamint minden *daimyo monját* viselték, kivéve az övét.

Ne hagyd, hogy sírni lássanak. Mika vad mozdulattal letörölte arcát a kimonója ujjával, amint Oishi feléje közeledett a kerti ösvényen, sem jobbra, sem balra nem pillantva a lilaakácok és a pünkösdi rózsák frissen kibomlott bimbóinak és illatozó virágainak ígéretére a kövezett sétány mentén. Az örök azonnal szétoszlatták a szolgákat, és Mika is elküldte velük a kísérőit, amikor egymagában kiszökött ide, arra a helyre, ahol utoljára látta az apját a múlt éjszaka szörnyű eseményei előtt.

– Úrnőm.

Oishi letérdelt előtte, és mélyen meghajolt, mielőtt a szemébe nézhetett volna. Előrenyújtotta a verset. *Apja búcsúversét.*

– Bocsáss meg... – kezdte, de a hangja megbicsaklott, amikor Mika elvette a verset a kezéből.

– Én...

– Bocsáss meg... – mormolta ismét, miután visszanyerte uralmát a hangja felett, majd felegyenesedett, és Mika szemébe nézett. Még most is hunyorgott, mintha fájna a szeme, Mika pedig észrevette, hogy könnyek áztatták az arcát.

– Atyád helyreállította a becsületét – mondta halkán. – Soha nem láttam férfit, aki nála nagyobb bátorságot tanúsított volna. Ako és az Asano-ház büszke lehet rá... Most pedig mennem kell, és kérem –

azazhogy követelnem az embereink szabadon bocsátását. Bocsáss meg...

Felállt, és olyan hirtelen fordult sarkon, hogy Mika egyetlen szót sem szólhatott, és a férfi már távolodott a virágok között.

Mika csak állt, és a kezében tartott papírdarabot bámulta. Az első pillanatban akár üres is lehetett volna a lap, mert elméje nem fogta fel a rá írt jeleket. Amikor azonban tovább nézte, apja jellegzetes keze írása formálódott meg a szeme előtt – tiszta, cikornyák nélküli, mégis könnyed írásjelek –, ő pedig olvasni kezdte a búcsúverset:

*A cseresznyevirágok a szelet hívogatják,
Hogy fújja el őket szerteszt,
S én azon tűnődöm, vajon mihez kezdjek
A maradék tavasszal.*

Ó, apám... Mika lehajtotta a fejét, a papírlapot pedig oly sok könny áztatta, hogy már le sem tudta volna tagadni a sírást. Ezek voltak apja gondolatai élete utolsó óráiban – mégis, mennyivel nehezebb kérdést tett fel azoknak, akiket hátrahagyott, akiknek nélküle kell tovább élniük az életüket: mihez kezdjenek azzal, ami a tavaszról megmaradt?

„Hadd lássák, hogy sokat tanulhatnának az akói asszonyoktól”, mondta az apja. De vajon mi maradt neki, amit másoknak taníthatna? Apja azt éreztette vele, hogy szabadon megválaszthatja, mit tesz, vagy kivé válik. Mika azonban rájött: noha igyekezett meggyőzni magát arról, hogy ez így van, a szívük mélyén mindketten tudták, ez hazugság. *Ezért nem mondta el neki soha, hogy szereti Kait.*

Kai kívülről mindig is tisztán látta, amit számos okból sem ő, sem apja nem volt képes beismerni. *Ha elhiszed, hogy valóban szabad vagy, nincs menekvés.* A kezében meggyűrődött a papír, ahogy egyre erősebben szorította, majd visszaroskadt a padra, és egész testét rázta a néma zokogás.

Végül ismét felszárította a könnyeit, és azon tűnődött, miként fogja megtisztítani a lelkét ennyi bánattól, ha csak lopott pillanatokban

sírhatja el őket... Kisimította apja versét, gondosan összehajtotta és az *obijába* csúsztotta, azután felállt és elhagyta a kertet. Egyedül vágott át a kastélyudvaron, majd olyan nemes tartással, mint Oishi, kísétált a nyitott kapun át a sógun őrei – Kira nagyúr kémei – és a többi idegen tekintete előtt, akik őt figyelték, bármerre is nézett.

Előreszegezett pillantással, nem nézve senkinek a szemébe, és nem válaszolva egyetlen kérdésre vagy elmormolt megjegyzésre sem, átvágott az alsó kastélyudvaron a külső kapu felé. Úgy érezte, menekülnie kell ebből a kastélyból, amely eddig az otthonául szolgált és a mindene volt, most azonban az apja és saját ellenségei kezébe került. A bátorsága csak akkor tarthat ki, ha láthatja Akót a falakon kívül, és felidézheti, miért olyan fontos, hogy tovább folytassa.

A legkülső kapuhoz állított örök tudni akarták, hová tart, és miért – olyan goromba hangon faggatták, mintha csak egy magányosan utazó asszony volna, akit a tokiói út menti ellenőrző pontnál állítanak meg, nem pedig a *daimyó* lánya, aki a házigazdájuk volt.

Mika csak hosszan rájuk meredt, és a szemében apja emléke égett. Ennyi elég is volt, ahogy előre tudta. Az örök elhallgattak, felemelték a lándzsájukat, és fejet hajtottak előtte, miközben eltisztultak az útjából.

Csak ment tovább, és a léptei felgyorsultak, amint odaért a hídhoz. Amikor a közepére ért, végre megállt, és lenézett az alatta hömpölygő folyóra. A hűsége, örök folyóra, amely minden itt élőnek áldást jelentett, hiszen a dombok közül egészen a tengerig életadó vizet szállított a földeknek és azoknak embereknek, akik gondozták őket. Az Ako-kastélynak is áldást jelentett, mert mindig éber védelmezője volt, hiszen feltöltötte a vizesárkokat.

A szemébe ismét könnyek gyűltek itt, ahol szabad utat engedhetett az érzéseinek. Ezek azonban nem a veszteség könnyei voltak – hanem a csodálaté, hogy Ako szépsége olyan örök maradt, mint a folyó.

Wabi-sabi szépség – amely csak az emberi lények mulandó életéhez képest örök; örök, mégis változékony, mint az évszakok, az időjárás; örök, mégis mindig új, valahányszor megpillantja.

Vajon miként fest majd Ako száz vagy kétszáz év múlva? Ha akkor reinkarnálnódna, felismerné-e vajon a felismerhetetlenségig

megváltozott felszín alatt a föld finom formáiról? Vajon felismeri-e majd az apját, ha a lelkük ismét összetalálkozik, a felismerhetetlenségig megváltozott arcok maszkja mögé rejtve? Ezen a földön semmi sem örök, csakis a változás, mondta mindig az apja. Ám ha maga a változás örök, és a lelkük is örök – hogyan is ne fordulhatna elő, hogy egy napon ismét egymás szemébe nézzenek, és eltöltse őket a felismerés öröme?

Megindult tovább a hídon, kezét a szíve alá rejtett versen tartva.

S én azon tűnődöm, vajon mihez kezdjek a maradék tavasszal.

Amikor elérte a híd túlsó végét, a szél felerősödött, és a folyó felszínén hullámok futottak végig, partja mentén pedig hóesésként záporoztak a cseresznyevirágok – mintha még az isteneket is fölzaklatta volna a földön aznap történt igazságtalanság.

*

A sógun és kísérete szinte azonnal útnak indult, még ki sem hűltek az Asano nagyúr testét elégető tűz hamvai. A többi vendégük – megszállójuk – vele együtt távozott, minden akói legnagyobb megkönnyebbülésére.

A sógun adjutánsa tájékoztatta Oishit – és Mikát, akit udvarias meghajlásnál többre soha nem méltatott –, hogy a sógun Edóba menet visszatér, amint befejezte szertartásos nyugati körútját. Ennek során tiszteletét teszi az Akót környező tartományok urainál: e tartományok túlnyomó részét olyan klánok irányították, amelyek támogatták a Tokugawákat abban a végső csatában, melynek eredményeképpen elnyerték a sógunátust. Ahogy a Tokugawák a múlt században egyik tartomány után a másikra terjesztették ki uralmukat, szövetségeseiket stratégiai pontokon helyezték el, akár a *shogi*-tábla bábuit, azon klánok hűbérbirtokai közé, melyek nem voltak tagjai e belső körnek – ily módon megelőzve, hogy az elégedetlen *daimyók* felkelést szítsanak.

A sógun körülbelül egy hónap múlva ismét felkeresi Akót, közölte az adjutáns – és megparancsolta *Kuranosuke* Oishinak, mint *daimyója* helyettesének, hogy gondoskodjon az előkészületekről, és hogy a szükséges iratok és tudnivalók készen álljanak a

vizsgálathoz. Ekkorra, közölte Oishival anélkül, hogy egyszer is Mikára pillantott volna, tudatják velük az Akót érintő döntést, hiszen nincsen élő férfi örökös...

E szavakkal kinyilvánította, hogy az Asano-klán ezen ága elszáradt, és arra vár, hogy lemetsszék: Ako tartományát vagy a már így is óriási Tokugawa-birtokhoz csatolják, vagy a sógun valamelyik kedvelt tanácsadójának ajándékozzák. Asano nagyúr szamurájaiból roninok válnak – vér szerint szamurájok, ám a valóságban gazdátlan, megvetett csavargók, akiket elűznek, hogy éljenek meg, ahogy tudnak –, Asano nagyúr lánya pedig... Nos, őt figyelemre sem méltatják.

Ennél rosszabb hírt nem is kaphattak volna, hiszen voltaképpen azt közölték velük, hogy halálra vannak ítélve. A döbbenettől kábultan viszonozták az adjutáns hanyag meghajlását, és nézték, amint ellovagol, nézték, amint a sógun kísérete is távozik – és látták, hogy Kira nagyúr a felületes érdeklődésnél többet tanúsít, amikor visszapillant, elhagyva az otthont, ahol ők és őseik éltek.

Oishi és Mika némán álltak egymás mellett, amíg a kíséret az utolsó kapun is kilépett, és áthaladt a hídon. Akkor Mika egy visszafojtott kiáltással megfordult, és öklével teljes erejéből a veranda oszlopára vágott. Oishi hitetlenkedve meredt rá, mintha csak – még mielőtt ő megmozdulhatott volna – Mika sújtott volna le azzal az ütéssel, amely belőle kívánczozott ki. Mika vörös arccal, lüktető ököllel fordult vissza, és olyan átkot köpött a távozó sógun után, amibe még a katonái is belepirultak volna.

– *Mika-hime!* – szólt rá élesen Oishi. A szemében azonban Mika csak mérhetetlen megkönnyebbülést látott, hogy tartotta a száját, amíg a sógun és kísérete hallótávolságon kívül nem került.

– Nem vagyok láthatatlan! Sem süketnéma! – vakkantotta oda Oishinak. – Talán te vagy az egyetlen, akinek most jogában áll parancsokat osztogatni – de az is te vagy, akinek meg kell hallgatnia őket! – tette hozzá keserűen. – Az apám lánya vagyok – te pedig soha nem leszel az apám, Oishi Yoshio. Soha többé ne merj ilyen hangon beszélni velem.

– Bocsáss meg, Mika úrnő! – esett térdre Oishi, és olyan mélyen meghajolt, hogy homloka a veranda cédruspadlójához ért. Amikor

ismét felemelte a fejét, Mika látta a szemében: Oishi mélységesen megérti, micsoda megaláztatást szenvedett el az imént. Látta kimerültségét és tehetetlen dühét is, valamint a rettegést, amely éppen úgy szorította össze Oishi szívét, mint az övét, mert látta, hogy a sógun még egy halotti máglyát hagy maga mögött a kastélykapunál, hogy eleméssze Ako jövőjét – adjutánsa szavai pedig fáklyát tartanak alá.

Az is eszébe jutott, hogyan kérte Oishi többször is a bocsánatát, amikor átnyújtotta apja búcsúversét a kertben, miután... Mika behunyta a szemét.

– Oishi-*sama* – szólította meg halkan –, kelj fel, kérlek. Nekem kell a bocsánatodat kérnem, és kifejeznem a hálámat, hogy mindig tisztelettel bántál velem, bármit is... bármit is gondoltál rólam, vagy a viselkedésemről...

Szégyenkezve elfordult.

– Tudom, hogy sok a teendő az apám temetése körüli előkészületekkel. Nekem pedig... nekem mennem kell, hogy kiszedjem apám csontjait a hamuból.

A hagyomány szerint a család tagjainak kellett elvégezniük ezt a végső rituálét, amellyel az elhunyt földi maradványait előkészítik a temetésre – és Mika maradt az egyetlen élő családtag. Lelépett a verandáról, és elnézett a távolba.

– Mika úrnő! – szólalt meg csendesen Oishi, amint talpra állt mögötte. – Riku, a feleségem megtiszteltetésnek venné, ha megengednéd neki, hogy a segítségére legyen. És... és vannak még mások is... Nem kell egyedül lenned, mi még mind itt vagyunk, apád, a mi urunk családja.

Mika visszánézett rá, és elakadt a szava a megindultságtól.

Oishinak sikerült elmosolyodnia, bizonytalanul ugyan, de ettől nem kevésbé jóindulatúan.

– Ami pedig a jövőt illeti – van még egy hónapunk. A mai nap talán előre jelzi a büszkeségünk végét, de az ma még a miénk. *Inu-Kubou* jövőre vonatkozó tervei nem befolyásolják az atyáért elmondott imáinkat, sem pedig az iránta érzett szeretetünket.

– Köszönöm, Oishi-*sama* – jelent meg egy félénk mosoly Mika arcán is, amikor Oishi kimondta a botrányos jelzöt.

A „Kutya-sógun” pletykákban terjedő csúfnév volt, amely arra utalt, hogy a sógun aligha önzetlen megszállottsággal ügyel a kutyák sorsára. Mika úgy hallotta, egy pap tanácsolta a sógunnak: az istenek fiúörökössel ajándékozzák meg, ha jó cselekedeteket hajt végre; erre úgy döntött, hogy a kutyák védelmezője lesz, mivel a Kutya évében született. Nem minden ok nélkül kapott szárnyra a híresztelés, hogy jobban törődik a kutyákkal, mint az emberi lényekkel. Azt is beszélték, Edóban a kóbor kutyáknak épített hatalmas menhelyről áradó bűz egyenesen visszataszító...

Oishi elkísérte Mikát az otthonába, ahol Riku térdre borult előttük, majd amikor Mika felé nyúlt, hogy a saját kezével segítse fel, úgy ölelte át a fiatalabb nőt, mint egy édesanya, miközben részvétteljes, lágy szavakkal vigasztalta. Inkább megindultan, mint riadtan a másik nő váratlan, szívből jövő gesztusától Mika Riku válla fölött nézte, amint Oishi arca kienged, és érezte a megkönnyebbülését, hogy urának lánya boldogan találkozik felesége meleg szívével.

*

A hagyományos temetési szertartás még két napon át tartott: egy hivatalos ceremóniával kezdődött a családi szentélyben, majd ezután következett apja urnájának temetése az Ako-kastély temetőjében a folyóparton, ahol apja és a temetésen részt vevők ősei nyugszanak már nemzedékek óta.

Mika nem érezte úgy, hogy most magányosabb lenne, mint bármikor; ehelyett vigasszal töltötte el a nagy, kiterjedt család jelenléte, melynek létezéséről fogalma sem volt eddig, és amelynek a tagjai egyre valóságosabbá váltak számára, ahogy teltek az órák – közöttük a szűkszavú samurájok és az elfogódott szolgák, akik odaléptek hozzá, hogy a részvétüket nyilvánítsák, vagy hogy megosszák vele egy-egy személyes emléküket.

A halál egyenlővé tesz, és itt, a számtalan dolog között, melyek Mika eszébe juttatták létük végességét és jövőjük bizonytalanságát, valamint a hűség kötelékeit, melyek egészen a mai napig összekötötték őseiket és családjaikat, most ráeszmélt, hogy ezek az

emberek mind őszintén osztoznak bánatában és apja halálának igazságtalansága fölött érzett dühében.

Egyetlen ember volt csupán, akinek arca nem tűnt fel, akiről Mika leginkább remélte, hogy eljön, és elmond egy imát apjáért – az egyetlen, aki valóban úgy érzett Asano iránt, mint ő maga, és aki sokkal önzetlenebbül engedelmeskedett neki éveken át, mint Mika.

Kai. Kai nem jött el, hogy búcsút mondjon...

Amint közeledett az alkony, Mika élére állt a menetnek, amely átvágott a mezőkön, és tovább haladt felfelé a kanyargós ösvényen ahhoz a szirtfokhoz, amelyről a legszebb kilátás nyílt Akóra, egészen a tengerig. Apja azt mesélte gyakran üldögélt itt Mika édesanyjával lágy tavaszi estéken – és ezen a helyen, mintha csak egy másik életben történt volna, üldögélt ő maga Kaijal, és csodálta vele ugyanezt a látványt.

Az úton még többen csatlakoztak hozzájuk, földművesek a völgyből, és a kastély alatti falu lakói. Akadtak, akik egészen a kikötőtől jöttek idáig, hogy tiszteletüket tegyék, és elmondják imáikat, melyek segítségével úgy emelkedik fel majd Asano nagyúr lelke, akár a füstölő füstje, melyet Mika gyújtott, amikor egy egyszerű fadobozban elásták apja maradványait, hogy gazdagítsa a földet azon a helyen, melyet mindketten szerettek. Mika számára ez volt apja lelkének végső nyughelye – egyetlen nagy kő jelölte csupán, melybe Mika egyik *haikuját* vésték:

*Fellegek, eső.
Vörös és fehér szirmok
a hegycsúcs alatt.*

Amint szaporán pislogva elfordult a sírkőtől, Mika vetett egy búcsúpillantást a környező arcokra. Belekapaszkodott a halvány reménybe, hogy itt találja majd Kait: úgy hitte, legalább ide eljön az apja kedvéért, még ha a kastélyba nem is megy fel, mert nem akarja megkockáztatni, hogy elzavarják azok, akik olyan kegyetlenül bántak vele.

De Kai nem jött el.

A párviadal, valamint azok után, ami közöttük történt, amikor felkereste az otthonában, Mika azon tűnődött, látja-e még valaha Kait, ha csak annyi időre is, hogy a bocsánatát kérje...

Csak napnyugtakor döbbsent rá, hogy Kai sérülései talán olyan súlyosak, hogy fel sem tudott mászni a dombon, hogy imádkozzon az apjáért. Esetleg el sem mondták neki, hogy Asano nagyúr meghalt? Az esti homályba borult mezők fölött Kai magányos kunyhója felé pillantott, de az erdő szélére már árnyék ereszkedett.

A végső temetési szertartással a nap is véget ért. Az emberek óvatos, de gyors léptekkel kezdtek szállingózni lefelé a domboldalon, még mielőtt az ösvényt sötétbe borította volna az éjszaka. Oishi és a családja szerető gonddal köréje gyűlt, és a fiú, Chikara kísérelte le a dombról, jóllehet többet botladozott a sötétülő alkonyban az előtte ismeretlen lejtőn, mint Mika.

A mezőkön át indultak hazafelé, útjukat lámpások és szentjánosbogarak szegélyezték, miközben Ako büszke napjainak utolsó, vörös-arany fénye is elenyészett az égbolton.

*

Kai majd két hete tette meg először az utat otthonától az Akokastélyig, bár ez a fél délelőtti igénybe vette, az erejéről nem is beszélve.

Asano nagyúr meghalt – a saját kezétől, a sógun parancsára. Kai nem is értesült a haláláról, sem annak előzményeiről, csak néhány nappal később, amikor felébredt a kunyhójában, és fogalma sem volt, hány nap telt el a megszégyenülése óta.

Utolsóként arra emlékezett, hogy Oishi parancsára kihajították a kastélyból... Amikor azonban látása tisztulni kezdett, észrevette, hogy ott van vele a kunyhóban Oishi egyik szamurája – egy hatalmas termetű férfi, aki szinte teljesen betöltötte a kunyhó belsejét. *Basho*... Yasuno legjobb barátja, az elviselhetetlen mókamester, akinek tréfái többször mentek Kai rovására annál, semhogy szerette volna felidézni őket.

Basho elmélgelő testtartásban, némán olvasott egy tekercset.

– Miért...?

Kai nem is volt tudatában annak, hogy hangosan ejtette ki a szót, amíg Basho rá nem pillantott. Azután a szamuráj elfordult, és visszatette a tekercest a faragott dobozba a háta mögött. Azt a dobozt maga Asano nagyúr adta Kainak, hogy óvja nagy becsben tartott könyv- és tekericsgyűjteményét, miután egyszer Kai megkérdezte, nem kaphatná-e néha fizetségét a földművesek szokásos rizsadagja helyett a *daimyo* könyvtárából származó, kiselejtezett könyvekben.

– Takarodj... innen – suttogta, és hangja remegett a dühtől és a gyengeségtől. – Ez az én házam. Kifelé...! – igyekezett felemelni a karját, hogy az ajtóra mutasson.

Basho szelíden bólintott, és így szólt:

– Majd ha végeztem.

Kai lehunyta a szemét, és megcsóválta a fejét. Most nem érzett akkora fájdalmat, és a köd sem borult rá olyan sűrűn. Az eső sem esik... Ekkor végre eszébe jutott, hogy Chikara kiment érte a kastélyból, és megkereste a sárban – és ez a férfi is vele volt. Megpróbálták hazavinni, ám Oishi utolérte őket, pofonvágta Chikarát, és visszarendelte őket. Chikara vissza is indult, mivel az apja egyben a parancsnoka is volt. Basho azonban csak bólintott, és így szólt:

– Majd ha végeztem.

Ez volt minden – mostanáig.

Basho megemelte Kai fejét, és teát itatott vele. Földízű ginzeng, keserű lonc és csípős gyömbér – hogy a teste erősödjön, lázas elméje csillapodjon, émelygő gyomra megnyugodjon. Kai azt is észrevette, hogy bűzlik a hagymától, szinte az egész testét mogyoróhagyma-főzetbe mártott kötésbe tekerték, hogy csillapítsák sebei fájdalmát.

– Jól ismered a gyógynövényeket, félvér – mondta Basho, és úgy tűnt, őszintén ámul a gyógynövénycsokrokkal teli kosarak és a fejük fölött száradó növények láttán.

– Mindent megtaláltam, amire szükségem volt. Láttam odakint az oltárt. A *yamabushi* szerzetesek neveltek?

– Nem.

Kai elfordította az arcát.

– Miért jöttél?

Nem emlékezett rá, hogy korábban Basho valaha is többet intézett volna hozzá két szónál, és ezekből is az egyik mindig a „félvér” volt.

– Chikara nem hagyhatja el a szállást. Valakinek el kellett jönnie – én pedig konyítok valamit a gyógyításhoz. Egyedül meghaltál volna.

Kai megpróbált erőt gyűjteni, hogy megkérdezze, mit számít ez Bashónak vagy akárki másnak. De inkább hallgatott.

– Életben kellett maradnod – mondta Basho, mintha a gondolatait az arcáról vagy a hallgatásából olvasta volna ki – Mika úrnő kedvéért. És Asano nagyúrért... Várja az imáidat.

Kai ránézett.

– Hogyan...?

Basho a földre pillantott.

– Asano nagyurat... *szeppekura* kényszerítették.

– *Micsoda?*

Valahogy sikerült félkönyékre emelkednie.

– *Miattam?*

– Nem.

Basho nagy tenyere alig ért a mellkasához, Kai mégis visszahanyatlott a súlya alatt.

– Maradj nyugton.

Azután mindent elmondott Kainak.

Majd távozott, magára hagyva Kait, hogy az utolsó cseppig megízlelje haszontalan életének keserűségét, hiszen nem érzett egyebet, csakis fájdalmat és bűntudatot.

Hosszú napokon át feküdt magatehetetlenül a kunyhójában, nem is értette, miként volt képes kibírni, miközben Basho látogatásait is el kellett viselnie, mielőtt még egyáltalán mászni, nemhogy lépni tudott volna. Még mindig nem kereste fel Asano nagyúr sírját, sem a szirtfokot, hogy elmondjon egy imát a lelkéért, és búcsút vegyen tőle – hogy a bocsánatát kérje, és ha joga volna hozzá, megbocsásson neki. Még nem volt elég ereje, hogy felmásszon a dombra.

A kastélyhoz azonban sík terepen vezetett az út, ezért végül nekivágott a hosszú, kimerítő útnak, hogy imádkozhasson az Asanók családi szentélyében, mielőtt véget ér az utolsó gyásznapi nap.

Belépett az alsó kastélyudvarra, és azt kívánta, a látogatása céljához illően bárcsak fehérbe öltözhetett volna. De szokás szerint most is csak az a ruhája volt, amit magán viselt, és noha gondosan javítgatta és foltozta, azt gyanította, nem fest benne jobban egy koldusnál. Azt remélte, a kereskedőpultoknál és a szállásoknál kavargó tömeg átnéz majd rajta – amúgy is ez a koldusok sorsa.

A felső kastélyudvarba már nehezebben tudott bejutni, hiszen a koldusokat soha nem engedték a *daimyo* családjának és rangidős tisztjeinek hivatalos szállása közelébe. Kait azonban elegendő őt ismerte ahhoz, hogy rátalálhatott a szentélyre, mielőtt bárki zaklatni kezdte volna.

Beosont, és olyan halkán csukta be maga mögött az ajtót, amilyen halkán csak tudta. A füstölő illata megtöltötte a fejét. Mika odabent volt, egymagában térdelt lehajtott fejjel Buddha szobra előtt. A füstölőből füstpamacs szállt a feje fölé a mozdulatlan levegőben.

Végigsétált a szentély hosszán, és letérdelt mellé: a teste engedelmeskedett neki, így hát nem zavarta meg Mika imáját.

Noha nem pillantott rá, a Mika testén végigfutó remegésből Kai megállapíthatta, hogy a lány felismerte, ki érkezett mellé imádkozni. Kai szótlanul fejet hajtott, és a bensőjében felgyülemlett hálával és bánattal imádkozott azért, hogy Asano nagyúr lelke elnyerje jutalmát – hogy egy jobb, igazságosabb világban szülessen újjá, amit tiszta életével kiérdemelt.

Azután teljes szívéből Mikáért imádkozott, aki többet veszített apja halálával, mint amit Kai el tudott képzelni. Akármilyen történetek vele az elkövetkezendők során, szükség idején soha életében nem fordulhat többé senkihez segítségért, feltétel nélküli szeretetért és támogatásért – Kai pedig jól tudta, az ilyen sors rosszabb a halálnál is.

A párviadalról és annak eredményéről csak zavaros emlékei maradtak, egyes képek azonban szinte az elméjébe égtek, és súlyosabb sebeket ejtettek, mint maga a botozás. *A megaláztatás, hogy úgy bántak vele, mint egy állattal – és hogy oly hosszú idő után maga Asano nagyúr nevezte ismét állatnak.*

De mindezt csakis önmagának köszönhette, mert megpróbált olyasvalaki lenni, aki soha nem lehet – és a tetteivel magával

rántotta Mika és az apja becsületét, sőt, egész Akóét is. Most, hogy kitisztult az elméje, megértette, hogy Asano nagyúr miért mondta, amit mondott, és nem esett nehezére megbocsátania neki: meg akarta kímélni a lányát a tette következményeitől. Pedig Mika mindössze csak megpróbálta megmenteni Kai hitvány életét.

Asano nagyúr még túlságosan jó is volt hozzá, amikor állatnak nevezte: a teste talán valóban emberi test – de egy démon lelkével van megátkozva.

Végül engedélyezte magának, hogy elfordítsa a fejét, és Mikára pillantson. Váratlanul előntötte a gyengédség, amint meglátta Mika arcélét. A lány büszke szellemét és szépségét törékeny porcelánná változtatta a veszteség – látta, milyen áttetszővé vált a bőre, látta a szeme körül az árulkodó pír és az árnyéket alatta, amitől Mika olyan látványt nyújtott, mintha napok óta elkerülte volna az álom.

Szerette volna a karjába venni és a szívére szorítani, vigasztalni és védelmezni – azt a menedéket nyújtani neki az élet kegyetlensége elől, amit a lány és az apja nyújtottak az ő számára.

Ám nem tett semmit, csak némán bámulta Mikát, és imádkozott, hogy a szíve egy napon ismét teljes legyen.

Hogy egy napon megbocsásson neki.

– Az én hibám volt – suttogta Mika, miközben apja arcképét nézte, és az elé helyezett áldozatot: a tálakba helyezett rizst és gyümölcsöt, egy csésze szakét, egy csokor friss virágot apja kertjéből.

– Nem! – súgta Kai döbbenten.

– Csakis rád tudtam gondolni.

Mika még mindig nem nézett Kaira, csak az elé helyezett tárgyakat bámulta. Kai látta, hogy a szemei megtelnek friss könnyekkel.

– Soha nem volt bátorságom elmondani neki...

Most végre a szemébe nézett. Titokban mindig félt attól, hogy egy napon arra eszmél majd, eltűnik Mika tekintetéből, most azonban ugyanazt a szerelmet látta benne, ami mindig is ott volt – a büntudat pengéi azonban véres sebeket ejtettek rajta.

– Igazad volt – mondta a lány, és hangját szomorúvá színezte a beletörődés. – Neked megvolt a helyed, és megvolt nekem is.

Rosszul tettem, hogy álmodoztam.

Kai előrenyúlt, hogy megérintse a kezét – Mika azonban felkelt és hátat fordított neki. Az ajtó felé indult, olyan gyors léptekkel, ahogy csak tudott, mielőtt még Kai megállíthatta volna valahogy.

Kai nem mozdult, és az ajtó becsapódott Mika háta mögött. Lehajtotta a fejét, és összetette a kezét, hogy ismét imádkozni próbáljon – de most nem jutott az eszébe semmilyen ima, aminek bármilyen jelentősége lett volna.

Mire a sógun távozott, a *tobarikat* már mind leszedték, de nem mindet vitték a raktárakba. Néhányat Oishi parancsára félretettek.

Most ismét kifeszítették őket a felső kastélyudvaron – *jin makuként*, azaz ideiglenes harctéri főhadiszállásként.

A lándzsát és *naginatát* tartó örök sziluettje megnyugtatóan sejlett át a csapkodó ponyvafalakon, miközben Oishi egyetlen megjegyzés nélkül hallgatta a vitát, ahogy legmakacsabb tisztjei mérlegelték Ako jövőjét a sajátjukkal együtt.

A sógun azt mondta, egy hónap múlva visszatér. Oishi még soha nem élt meg ilyen gyorsan tovaröppenő, ugyanakkor ilyen kínos lassúsággal vánszorgó hónapot.

Három napja hírnök érkezett azzal az üzenettel, hogy a sógun ma érkezik – és nem egyedül.

Oishi végzett az előkészületekkel, melyekre a sógun adjutánsa adott utasítást – és amelyekre Asano nagyúr nem kapott elegendő időt. Még csak meg sem kellett kérdeznie, milyen előkészületekre gondolt pontosan a sógun adjutánsa.

A sógun fejében ekkorra megszületett a döntés, az Ako-kastélyt és birtokait már elkobozták.

Oishi azonban a saját hatáskörében és Mika úrnő egyetértésével elvégzett még néhány előkészületet, hasonlóképp a sógunhoz.

Uruk a sógun parancsára halott, így a hirtelen távozás és a visszatérés oka is nyilvánvaló volt: azért volt szüksége erre az időre a sógunnak, hogy a szomszédos *daimyóktól* – a *bakufu* hű támogatóitól – csapatokat toborozzon, és biztosítsa az esetleges ostromhoz szükséges készleteket. Nem állt szándékában nyitott kérdéseket hagyni a válasszal kapcsolatban, amikor visszatér, és magának követeli az Ako-kastélyt. Ako szamurájai azonnal és

vérontás nélkül átadják neki uruk tartományát – vagy mind meghalnak.

A Tokugawa-békét megelőző kaotikus időszakban, amikor a földek birtokosai úgy cserélődtek, mint az apály és a dagály, a szamuráj *girije*, azaz kötelessége kézenfekvő volt: ura klánjának szolgálatában élt vagy halt, senki máséban. A Tokugawa-dinasztia azonban sajátosan értelmezte a *busidót*. A szamuráj végső soron a legfőbb úrnak – a sógunnak – tartozott hűséggel, és ez a saját *daimyo* szolgálatának hosszú nemzedékek óta tartó hagyományát váltotta fel.

A sógun azonban idegen volt a legtöbb embernek, akik egynapi járóföldnél messzebb éltek Edótól. Azoknak a szamurájoknak, akik nem a *bakufu* mérhetetlen bürokráciájának gépezetéhez tartoztak, nem sok okuk volt rá, hogy életüket a sógunnak szenteljék – különösen, ha a családjuk generációk óta ugyanúgy élt egy Akóhoz hasonlatos, távoli tartományban, ahol az Asano-klán függetlenül, és jobbra zavartalanul kormányzott az utóbbi száz esztendő során. Hivatalosan Ako szamurájai felesküdték az új rendre, hűségük saját urukhoz azonban változatlan maradt.

Ezt a hűséget nem is tették próbára – egészen mostanáig.

Eddig alig-alig szöktek meg néhányan a csapatokból, melyek Oishi parancsnoksága alatt álltak, dacára uruk halálának, és mindannak, amivel szembe kellett nézniük. A nehézpuskás zsoldosok visszatértek a szülőföldjükre, ez azonban a jogukban állt, mert ők nem voltak szamurájok. Oishi hálát érzett érte, és ösztönzést merített abból, hogy Ako saját csapatai önként a helyükön maradtak. A falakon kívülről sok paraszt és falubéli is eljött, hogy csatlakozzon hozzájuk; Oishi maga is meglepődött, milyen sokan. A vártoronyban szállásolták el őket. A vártornyok eredetileg menedékkül szolgáltak, nemcsak a nemeseknek, hanem minden lakosnak, akiket megszálló hadsereg fenyegetett.

Ezekben az időkben, amikor a tartományok békésen vándoroltak át egyik kézből a másikba – még ha kényszer hatására is –, a közrendű emberek nem sokat veszíthettek azzal, ha nem csináltak semmit, ha pedig ellenálltak, csakis kegyetlen halál lehetett a jutalmuk. A sógun napnyugta előtt várták, és Oishi észrevette, hogy

Asano nagyúr emberséges uralma – és az emberek dühe váratlan, és látszólag megmagyarázhatatlan kivégzésének hírére – mostanra a hűség és a dac szokatlan érzelmeit korbácsolta fel még a legtávolabb élőkben is.

A szamurájok másként éreztek – a „szamuráj” szó azt jelentette: „akik szolgálnak”. Az életüket meghatározó íratlan szabályrendszer, mely a háborúskodás és a viszály évszázadai alatt alakult ki, uruk kezébe helyezte az életüket, és olyan kötelékeket létesített köztük és *daimyó*juk között, akár egy család tagjai és a pátriárka között. Maga Oishi Asano nagyúr távoli vérrokona volt, itt azonban többféle vérségi kötelék is szerepet játszott. Még azok a tartományok is, melyek nem rendelkeztek olyan felvilágosult vezetővel, mint Ako ura – olyan „családok”, amelyek a viszály mocsarába süppedtek, vagy amelyeket bolondok vezettek –, hajlottak rá, hogy szövetségre lépjenek a külső fenyegetéssel szemben. A régi mondás úgy tartja: „Ne örvendj a távozon, amíg nem láttad az érkezőt.”

Az Asano nagyurat szolgáló férfiak a családját alkotják. Ez azt jelenti, hogy fenyegetést jelentenek mindenkire – beleértve a sógunt is –, aki szemet vet a birtokaira. Ezért kellett elsőként és hirtelen Asano nagyúrnak meghalnia – hogy ne merüljön fel a hűség megosztásának kérdése. Arra számítottak, hogy a szamurájok uruk nélkül nem állnak majd ellen, immár a sógun lett az egyetlen gazdájuk, neki ellenszegülni pedig árulás.

Arra az esetre, ha mégis a makacs szembeszállást választanák, a sógun már összegyűjtötte a hadseregét és mindazt, ami az elpusztításukhoz szükséges. Ako azon védőit, akik nem a csatatéren vesztik az életüket, egytől egyig kivégzik – így vagy úgy, de mindenképpen halál vár rájuk. Mindazonáltal ez lesz az utolsó lehetőségük, hogy tisztességes halált haljanak, igaz szamurájhoz méltót, és ne azt a szégyenletes élőhalott létet válasszák, amellyel gazdátlan szamurájként kellene szembenézniük.

Ráadásul ha harcba szállnának, mindez azok végét is jelentené, akik védelemért jöttek hozzájuk – és ha kezdetét veszi a megtorlás, csak az istenek a tudhatói, hány ártatlan ember válik a mészárlás áldozatává, mielőtt véget ér az öldöklés, elrettentő példaként a lázadóknak. Akót felégetnék és kardélre hányták, hogy

megleckéztessék az elégedetlenkedőket, akik megtagadják a hűségesküt a sógunnak – és bekövetkezne, amitől Asano nagyúr félt.

Azután pedig ott van Mika úrnő sorsa. Jóllehet nőként nem örökölheti Akót, ő az utolsó, akinek ereiben az Asanók vére csörgedezik, ezért hát hűséggel tartoznak neki. Ha küzdelem nélkül átengedik a kastélyt, semmilyen hatalma nem lesz többé a saját jövője felett – ha pedig nem hajlandók átengedni, egyetlen választása marad csupán: ugyanaz, ami az apja szamurájai előtt áll.

Mika úrnő tisztában volt a következményekkel, mégis Oishira hagyta a végső döntést, mert tudomásul vette, hogy apja bizalmába avatta volna a *karouját*, amikor keményebb igazságokkal és nehezebb döntésekkel kellett szembenéznie, mint amelyeket megoszthatott volna a lányával.

Az évek során Oishi akkora ügyességre tett szert a *shogiban* – a generálisok játékában –, hogy még Asano nagyúr is azt állította, inkább kockázik, és szívesebben bízza az eredményt a véletlenre, semmint az „ellenfél” legfortélyosabb stratégiájára.

Oishi csak az elmúlt hónap során döbbsent rá, hogy a *shogi* csak játék, amelyet ék alakú falapocskákkal játszanak – nem pedig emberi életekkel.

A hadvezérek hódítanak, a katonákat megölik. Egy férfiból nem azáltal válik hadvezér, hogy fadarabkákat áldoz fel.

A múlt héten éjszakánként nem aludt többet egy-két óránál. A sötétség végeérhetetlen óráit imádkozással töltötte az Asanók családi szentélyében, útmutatásért könyörögve az isteneknek, és ösztönzésért, ami csak nem akart megérkezni.

Még mindig fogalma sem volt, mit tegyen – pedig valamelyik őrtoronyból bármikor felhangozhat az őr kiáltása, hogy feltűnt a láthatáron a sógun újonnan toborzott hadseregével.

Ezért hallgatta még mindig a vitákat arról, vajon eltorlaszolják-e a kapukat, és készüljenek fel az ostromra, vagy tárják ki őket, és fogadják el a megváltoztathatatlant.

Ígérd meg, hogy mindig Ako érdekét tartod szem előtt. Így szólt Asano nagyúr utolsó kívánsága. Oishi pedig megesküdtött, hogy teljesíti, noha akkor még nem értette meg teljesen, mi rejlik a szavak

mögött. Asano nagyúrtól kapta a parancsot: ha hűséges akar maradni a *giri* harcosokra vonatkozó kódexéhez, azaz feltétel nélkül engedelmeskedik *daimyó*ja utasításainak, akkor nem esik ennyire nehezebbre meghozni ezt a döntést.

Egyetlen dolog aggasztotta. E hónap alatt mindvégig kínzó bizonyosság gyötörte, hogy pontosan tudja, a sógun kegyeltjei közül ki az, aki nyer Asano nagyúr bukásán.

Kira nagyúr.

Valamiképpen az egész Kira nagyúr műve, noha azt el sem tudta képzelni, miként torzította el ennyire a sógun akaratát, és miként tudta így befolyásolni a végzetet. Mindamellettt eszébe jutott – már csak Asano nagyúr halála után –, hogy a sógun érkezésének éjszakáján Kai megkereste, és megpróbálta figyelmeztetni Kira nagyúrral kapcsolatban. Kira birtoka mélyen bent feküdt a hegyek között; így visszatekintve túlságosan is ésszerűnek tűnt a gondolat, hogy szövetségre lépett egy *kitsuné*val.

Most azonban már túl késő, hogy visszatérjen ahhoz a pillanathoz, és valóban odafigyeljen a félvér mondanivalójára – jóllehet tisztában volt vele, a félvér sokak szerint nem más, mint egy démon. Mi van, ha Kai valóban rendelkezik a démonoknak azon képességével, hogy megérzi más démonok jelenlétét – mi van, ha valóban látott egy rókaboszorkányt először abban az erdőben, ahol megölték a *kirint*, azután pedig Kira nagyúr kíséretében?

Oishi nem volt hajlandó alkalmazni a „hagyd figyelmen kívül a lehetetlent” elvét mindazzal kapcsolatban, amiért felelősséggel tartozott. Hiszen immár elkésett – a nyílsebesen közeledő veszélyt már lehetetlen volt elkerülni.

– Min töprengünk még? – csapott fel Yasuno hangja, amint megpróbált letorkolni valakit, aki ellentmondott neki, és ez visszarántotta Oishi elkalandozó gondolatait a körülötte folyó vita kellős közepébe. Mindenkinek pattanásig feszültek az idegei, akár az íj húrja, a helyzetet pedig tovább nehezítette Yasuno keserősége, melyet a párviadalon történtek miatt érzett.

Hazama, Oishi parancsnokhelyettese megismételte, amit már eddig is hajtogatott:

– A gazdánk elfogadta az ítéletet. Így hát nekünk is ezt kell tennünk...

– A gazdánkat megtévesztették! – felelte dühösen Yasuno. – Soha nem támadott volna ok nélkül Kira nagyúrra!

– A sógun törvénye kimondja, hogy át kell adnunk a kastélyt! – csikorgott Horibe felháborodott hangja Yasuno tiltakozásával szemben. Horibe abban a korban, amikor a legtöbb férfi már a tűz mellett ücsörög, és az ételt az unokái rágják elő neki, még mindig olyan erős – és olyan nyakas – volt, mint egy vadkan. A legjobb dolognak azt tartotta volna, hogy csatában lelje halálát – ezt azonban nem lehetett elmondani a legtöbb akóiról.

– Nem szegülhetünk ellene – rázta a fejét Basho. – Gondolnunk kell Asano nagyúr leszármazottaira...

Ismerve Basho tiszteletlen humorát, és barátságát a forrófejű Yasunóval, Oishi olykor eltűnődött azon, vajon nem dobták-e ki a férfit abból a kolostorból, ahol a fiatalságát töltötte. És mégis, ilyen pillanatokban azon is eltöprengett, Basho hatalmas teste nem egy bódhiszattva lelkét rejti-e.

Valahányszor egy adott helyzetben az erkölcsi érzéke összeütközésbe került a feltétlen engedelmességgel, Basho habozás nélkül a *ninjo*, a lelkiismerete szavára hallgatott a *girivel* szemben. Sok hűbérúr elűzte vagy halálra ítélte volna az engedetlensége miatt, Asano nagyúr azonban nem tartozott ezek közé. Oishi soha nem felejtette el, miként szabadította ki Basho bölcsessége a fiatal *Mika-himét* – rajta keresztül pedig magát Asano nagyurat is – a gyász szakadékából, ahová anyja halála után zuhantak.

Most pedig úgy tűnt, az összes parancsnoka közül egyedül Basho fogja fel teljes mélységében annak a következményeit, ha ellenállnak a sógun közvetlen parancsának: hogy a szembeszállást nemcsak Ako teljes lakossága sínylené meg, de az Asano-ház is eltűnne a föld színéről.

– A leszármazottai megátkoznak, ha nem teszünk semmit! – mondta Isogai, mintha végig sem gondolná, hogy Asano nagyúrnak nem lesznek utódai, ha a harcban legyőzik őket, Mika úrnő pedig életét veszti. Isogai tetszetős külsejével és jó modorával sok nő

kegyeit elnyerte; ha egy reménytelen szerelmesnek kellett tanácsot adni, ékesszólásának nem akadt párja. Amikor azonban egy efféle helyzet következményeivel kellett számolni, kiderült, hogy túlságosan fiatal még, és nem lát előbbre a kardja hegyénél.

Oishi egyik aggodalmas, gondterhelt arcáról a másikra nézett, és majdnem kettészakadt a *giri* és a *ninjo* szava között. A *busidóba*, sőt az istenekbe vetett hite sem mutatta meg neki a helyes utat. Pedig most lett volna rá a legnagyobb szüksége, hogy a legkedvezőbb lehetőséget válassza, a legbölcsebb döntést hozza, amikor Mika úrnőnek, a csapatainak és Ako népének a jövőjéről volt szó – hogy vajon megbízhat-e a *bakufu* ígéreteiben, amikor Kira nagyúr úgy játszik a sógunnal, mint egy bábuval.

Ráadásul állandóan kísértette az Asano nagyúrnak tett ígérete.

Yasuno most ingerülten ráförmedt, mivel még mindig hallgatott:

– A családjaink nemzedékek óta szolgálják ezt a házat. Megtanítottak minket szamurájként vállalt kötelelességünkre. Gazdánk becsülete mindennél előbbre való. Bosszút kell állnunk!

Oishi szája sarka lefelé görbült, amikor végre világosan látta a helyes döntést – vagy hogy mit *nem* szabad tenni.

– Arra is megtanítottak, hogy ha sürgősen áldozunk fel egy életet, az nem több egy kóbor kutya halálánál.

Most merőn Yasuno szemébe nézett, mielőtt sorra vette az arcokat az asztal körül. Egyszerre csak tökéletes bizonyossággal tudta, miként kell cselekednie, és elcsodálkozott, vajon miért csak most látta meg azt, ami annyira nyilvánvaló.

– Azzal, hogy ellenszegülünk a sógunnak, nem engedjük szabadon Asano nagyúr lelkét. Csakis Kira nagyúr halálával állhatunk bosszút rajta.

Mindenki elhallgatott körülötte, és egyformán döbbsen arccal meredtek rá. Asano nagyúr Kira nagyúr miatt halt meg. Ezt mindegyikük tudta. És amíg meg nem bosszulják a halálát, meggyötört lelke nem lel nyugalomra sem a földön, sem az égi birodalomban.

– Ha most harcba szállunk, mind meghalunk – folytatta Oishi. – És nemcsak mi. Akóban minden parasztot megölnek.

Továbbra is a szemükbe nézett, és azt fürkészte, valóban fölfogják-e tetteik következményeit.

– Ki marad akkor, hogy megbosszulja urunk halálát?

Senki sem válaszolt. Igaz, amióta a Tokugawa-kormányzás katonai diktatúrát vezetett be az országban, nem volt igazi háború. Mind tudták azonban azt is, hogy alkalmanként lázadások törtek ki, és fellángolt az erőszak – amiről éppen most is vitatkoznak. Bármelyik sógun is volt éppen hatalmon, gyors és kegyetlen példát statuált azokon a vezetőkön és követőiken, akiket élve fogtak el – valamint mindenki máson is, aki fennakadt a *bakufu* katonai erejének mindent átszövő hálóján. Az sem számított, hogy a sógun csapataiból hányan estek áldozatul az elsöprő győzelemnek, amikor a tartományok átvételével a sógunátusban tíz éhes ronin termett egyetlen harcos nyomán.

A szavát adta Asano nagyúrnak. Megkapták a parancsot – már régen.

– Tegyétek félre a büszkeségeket. Asano nagyúr azért áldozta fel magát, hogy megmentse Akót. Az volt az utolsó kívánsága, hogy Ako érdekét tartsuk szem előtt. Meghódolunk, és elviselünk bármilyen szégyent, amíg el nem hiszik, hogy elmúlt a veszély.

Most egy kissé tétovázott, mert minden szem az arcára szegeződött. Hirtelen olyan könnyörtelen tekintettel nézett vissza rájuk, akár egy sólyom.

– Azután lecsapunk.

A halk szavak mögötti halálos ígéret kövé dermedtette a férfiakat. Némán és mozdulatlanul hallgatták tovább.

– Akkor beszélhetünk ismét büszkeségről, amikor Kira véres fejét letettük urunk sírjára.

Most felemelkedett, váratlanul otthagya a térképasztalt, és intett a fegyverhordozóknak a bejáratnál, hogy nyissák ki az átjárót. Amint kilépett a kastélyudvarra, a döntése véglegessé vált.

Miközben a felső kastélyudvaron felsorakozott szamurájtiszteket és csapataikat szemlélte, egyszer csak először az egyik, majd a kastélyhoz vezető út mentén álló másik őrtoronyból is felhangzott a kiáltás: „Riadó! Riadó!” A tiszték, akik az elmúlt órákat vitával

töltötték, kirohantak a háta mögött álló sátorból, és elfoglalták a helyüket.

A pillanat, amelytől oly sokáig rettegett, most elérkezett. Oishi magában hálát adott az isteneknek, hogy előtte is világosan áll a döntése – noha egy pillanattal sem hozhatta volna meg később. A palota felé nézve meglátta Mika úrnőt az egyik erkélyen, amint ő is igyekezett egy pillantást vetni arra, amit az örök látnak.

Oishi a legközelebbi őrtoronyhoz futott, és felhágott a tetejére. Az őrt álló katona átnyújtott neki egy látcsövet, és némán előremutatott. Oishi szeme előtt félreérthetetlen tisztasággal jelent meg a sógun hadseregének előőrse, amint aláereszkedik egy távoli dombtetőről. Mihelyst megértette, mit lát, azonnal felismerte mögötte a csapatok vonalát is, amint dombtetőről dombtetőre nyúlik el a távolba a hullámzó út mentén, amíg csak homályba nem vész.

Hány csapatot hozott magával a sógun? A kérdés épp olyan értelmetlen volt, mint amilyen kézenfekvő a válasz: *túl sokat*. Most már ki tudta venni elől a sógun díszőrségének arany-fekete páncélját és a Tokugawa-*monnal* kivarrt zászlókat.

A sógun visszatért, ahogy ígérte – csak hogy ezúttal itt is marad.

*

Mika külső szobáiból szemlélve napfényben felizzó fegyvereivel és páncéljaival a közeledő hadsereg úgy festett, mint egy sárkány, amely tekergőzve közeledik a kastély felé, megállíthatatlanul, akár valami természeti csapás.

Kísérői halk kétségbeeséssel zokogtak körülötte, ő azonban alig hallotta őket. Végre maga mögött hagyta a gyászát és a rettegését, és mostanra úgy tűnt, semmilyen érzelem nem maradt benne, legalábbis egyelőre – pusztán az a képesség, hogy tisztán lássa az elkerülhetetlent, és a még nyitva álló lehetőségeket.

Az elkövetkező eseményeket és saját választásait magában Oishi végső döntésétől tette függővé. Bízott benne, hogy Oishi bölcsen határoz, mert tudta, milyen nagyra becsülte apja, amikor katonai stratégiáról volt szó.

Egyik szolgálója félénken megérintette a ruhája ujját, és egy kis tasakban – Mika felismerte – mérget nyújtott át neki. Egyetlen szó nélkül elfogadta, és a köntöse ujjába csúsztatta, jöllehet nem állt szándékában felhasználni – legalábbis önmagán nem.

Két kezébe fogta a szolgáló könnyektől nedves kezét, és lágyan megszorította. „*Ne add fel, csak mert én távozom*” – mondta neki az apja. Büszkén néz majd szembe a sógunnal, apja szelleme tölti majd el, éppen úgy, mint Oishit.

– Még nem veszítettük el Akót – mondta halkán. Azután ismét az ablakhoz lépett.

*

Oishi visszatért a felső kastélyudvaron felsorakozott harcosokhoz. Emberek álltak az alsó kastélyudvaron, a falak mentén, és a vártorony íjászállásaiban is.

Hirtelen beléhasított a gondolat, még soha nem látta Ako összes csapatát ugyanabban az időben és ugyanazon a helyen, amint csatára készülnek akár egy valós, akár egy képzeletbeli ellenséggel szemben. *Ez most nem hadgyakorlat.* Itt ez a rengeteg ember, mind az ő parancsnoksága alatt – a sógunnal szemben. Ismét elmondott egy rövid imát: a nap végére az Ako-kastélyban mindenki maradjon meg az élők sorában, ne történhessen meg, hogy Asano nagyúr hiába áldozta fel az életét.

Tekintetével Chikarát kereste, és meg is találta a helyén azon samurájok között, akiknek feladata az volt, hogy felügyeljék a kastély szolgálait és munkásait, valamint szükség esetén a vártoronyba vigyék őket. Hirtelen észrevette Kait a fia közelében – a többi munkás között, mégis kissé elkülönülve. Rongyos kimonója övébe dugva egy *bokkent* pillantott meg, a tekintete pedig elárulta, azért jött, hogy megint Akóért harcoljon – harcoljon, és ha kell, meghaljon érte.

Oishi kifejezéstelen arccal kapta el a tekintetét a félvérről, és szó nélkül megindult a felső kastélyudvar zárt kapuja felé. Meg volt lepve, hogy Kai egyáltalán jární tud, nemhogy harcolni a verés után, amit elszenvedett – azon pedig még jobban csodálkozott, hogy azok

oldalán akar harcolni, akiktől a verést kapta. Vajon Asano nagyúr kedvéért jött? Vagy mert ő maga akart bosszút állni a sógunon vagy Kirán? Vagy egy kóbor kutya halálát kívánta önmagának? Bármit is akart, Oishi elhatározta, ma nem kapja meg...

Oishi megállt a kapu előtt, és utasította az öröket, hogy tájék szélesre. Amint kimondta a parancsot, megérezte és meg is hallotta a tisztek és a csapatok sorai között végigfutó, meglepett morajt.

*

Kai legalább olyan döbbenet és zavarodottan bámulta Oishi hátát, mint a többi harcos körülötte. A többiekkel együtt nézte, ahogy zörögve kinyílik a kapu, nézte, ahogy Oishi kilép rajta, és lesiet az alsó kastélyudvarra vezető kanyargós folyosón, majd odakiáltja a parancsot az öröknek: húzzák el a reteszt a külső várfal kapuján.

Újabb hosszú szünet után hallották, hogy kitárul a külső kapu. Körülötte a megrökönyödéstől felcsapott a szolgák hangja, több szamuráj is rájuk kiáltott, hogy elhallgattassa őket – eközben pedig Oishi átlépett a belső kapun.

Chikara a válla fölött Kaira pillantott, a többiekhez hasonlóan gondterhelt volt az arca. Kai figyelme azonban valahová mögéjük irányult, és arra fülelt, amit egy pillanaton belül ők is meghallanak majd.

Ekkor a sógun hadserege beözönlött az alsó kastélyudvarra, gyalogos katonái legyező alakzatba rendeződtek, és fegyvereikkel torlaszt alkottak az ösvény két oldala mentén, melyet Oishi egészen a belső kapuig megtisztított. Oishi ezzel biztosította, hogy a sógun biztonságosan eljuthasson a felső szintre, majd egyenesen oda, ahol Oishi várakozott – őt viszont egészen hátraszorították a saját csapatainak sorai, amint a sógun őrsége bezúdult köré az udvarra.

A sógun végiglovagolt a nyitott folyosón katonái között a felső kastélyudvarra, kíséretében azon *daimyók* tisztjei vonultak, akiknek csapatai az ő seregét gyarapították, oldalán pedig Kira nagyúr.

Oishi figyelte, ahogy közelednek, és sztoikus méltóságát majdhogynem elsöpörte a gyűlölet hulláma, amikor megpillantotta Kira nagyurat, és ráeszmélt, legsötétebb félelme indokolt volt.

Majd egyetlen szó nélkül térdre ereszkedett, kardjait a földre fektette, és a megadás jeleként leborult.

Egy hosszú percre senki sem mozdult. Majd egymás után a tisztjei is követték a példáját. Mögöttük a katonák egy darabig tétováztak, és értetlenül hallgatták a kardok csörrenését a kövezeten. Azután úgy tettek, ahogy a tisztjeik, letérdeltek, mint egy elkiáltott parancsszóra, és épp olyan engedelmesen fektették a földre fegyvereiket, mint amilyen engedelmesen rohamra szoktak indulni velük.

A kastélyszolgák fürgén letérdeltek és a földre borultak. Kai mozdult utoljára – még mindig képtelen volt elhinni, hogy Oishi igazán megadta magát, noha körülötte úgy festett az udvar, mint a mező aratás után.

Ekkor a palotából magányos alak lépett elő: Mika úrnő fejét felszegve tartotta, az Asano-ház színeiben játszó köntösén jól lehetett látni az Asanók *monját*. Kai nézte, ahogy átvág a kastélyudvaron, és egymagában a sógun elé áll: sem az oldalán, de még a háta mögött sem volt senki, aki kísérje. A bátorsága és a sebezhetősége láttán éles fájdalom hasított Kai szívébe.

Saját népe, a sógun parancsnokai és Kira nagyúr tekintetének keresztüzében Mika megállt a sógun előtt. Mélyen meghajolt, de nem ereszkedett térdre.

– Sajnálom atyád halálát, Asano úrnő – mondta a sógun szinte kedvesen, mint aki csak egy törékeny, magányos nőt lát maga előtt.
– Méltósággal fogadta a sorsát.

Mika felnézett rá, és az arcán semmilyen változás nem látszott, mintha a sógun meg sem szólalt volna.

– Sógun nagyúr, atyám egyetlen gyermekeként arra kérlek, hadd gondoskodjam a birtokairól, amíg házasságot nem kötök.

A sógun körül álló férfiak soraiban meglepett suttogás támadt. Egyikük sem szokott hozzá, hogy egy nő – még ha egy *daimyo* lánya is – a legfőbb urat közvetlenül megszólítsa, mintha egyenlő lenne vele.

A sógun hirtelen felemelte harci legyezőjét, és elhallgattatta őket, mielőtt ismét Mikára pillantott volna.

– Ezt is megfontoltam, úrnőm – felelte. Amíg Kai azon tűnődött, hogyan érthette ezt, Kira nagyúr leszállt a nyeregből, és Mikához lépett.

– Asano úrnő – szólalt meg Kira –, nem tudom, atyád miért tört az életemre, de gyászolom és tisztelem őt – és ezzel mélyen meghajolt előtte.

Mika rámeredt; a tekintete gyanakvással és alig leplezett megvetéssel telt meg, amikor Kira felemelte a fejét, és az arcába nézett.

– Ha megbocsátasz, az ő életéért az enyémmel kárpótolnálak a hitvesedként. Ako népét pedig kormányzójukként.

A tömeg mélyén elfojtott káromkodás hagyta el Kai ajkát, mert nem tudott hinni a fülének. Mika sem tűnt kevésbé döbbentnek, miközben ismét a sógun felé fordult, hogy tiltakozzon.

– Nagyméltóságú...

A sógun egy mozdulattal elhallgattatta.

– Hogy elejét vegyük a viszálynak a klánjaitok között, elrendelem, hogy a mai naptól egyesüljenek, és hogy ezt a házasság kötelékével pecsételjétek meg.

Egy hosszú perc után Mika meghajolt, és testének minden merev porcikájából süttött az ellenállás. Miközben azonban látszólag beletörődött a parancsba, magában kiutat keresett ebből az új, váratlan csapdából. Tisztelettel szólalt meg, egy alig érzékelhető makacs árnyalattal a hangjában:

– Sógun nagyúr, a hagyomány úgy kívánja, hogy megvárjuk a gyászidő leteltét apám halála után.

A sógun egy ideig hallgatott, majd bólintott.

– Egy évet engedélyezünk, hogy meggyászold atyádat.

Mika felszegte a fejét az aprócska győzelem fölötti örömeiben, ám ekkor a sógun így szólt:

– Azonban Kira nagyúr vendége maradsz, amíg meg nem házasodsz.

Ha észre is vette Mika szemében a rémületet, úgy döntött, nem törődik vele.

Nem vendég, hanem tús. Kai keze ökölbe szorult: nem tehet semmit, hogy ezt megakadályozza. Oishira pillantott, aki

lehorgasztott fejjel térdelt, és nem ellenkezett, még csak közbe sem próbált avatkozni.

– A gondjaidra bízom őt, Kira nagyúr – mondta a sógun, akin látszott a megkönnyebbülés a kényes helyzet ilyen gyors és vértelen megoldásától, és az elégedettség a fölött, amit minden bizonnyal a saját bölcsessége számlájára írt. Végül elbocsátó pillantást vetett Oishira és a többi szamurájra.

– E férfiak megfosztatnak kiváltságaiktól, de egyiküket sem érheti bántódás.

Kira nagyúr bólintott.

– Parancsodra, sógun.

Majd ismét felnézett, és megköszörülte a torkát, mintha még mondani kívánna valamit.

A sógun rápillantott. Majd akár egy színész, aki elfelejtette a szövegét, arrafelé tekintett, ahol Oishi továbbra is térdelt.

– Bármiféle kísérletet megtiltok Asano nagyúr halálának megbosszulására. Kijelentem, hogy Kira nagyúr semmilyen felelősséggel nem tartozik előző gazdátok tetteiért. Törvény adta jogotokat a vérbosszúra megvonom, Kira nagyúr életének veszélyeztetése pedig azzal a következménnyel járna, hogy közönséges bűnözőkként ítélnénk el benneteket. Az ítélet kötél általi halál.

A sógun ismét elfordult, így elkerülte a figyelmét, hogy Oishi hirtelen felkapja a fejét, és arcát a düh pírja önti el. A sógun megfordította a lovát, és intett a kíséretének. Ezután katonáinak sorfala között visszaléptetett a folyosón, anélkül, hogy akár egyetlen pillantást vetett volna a mögöttük megadóan térdeplő akói hadseregére, és így Mikát és Akót Kira nagyúr gondjaira bízta. A sógunátus csapatai a helyükön maradtak, még mindig készenlétben. Azért jöttek, hogy bizonytalan ideig itt maradjanak Kira vazallusaival együtt.

Amint a sógun távozásának zaja elhalt a távolban, Kira őszinte csodálattal bámult Mikára, mint újonnan elnyert jólétének és rangjának díjára és tagadhatatlan bizonyítékára. Ezután az akói szamurájok felé fordult, és hideg élvezettel elmosolyodott térdeplő ellenségei láttán, akik a parancsára vártak, hogy felállhassanak.

– Ettől a pillanattól kezdve – kiáltotta – a sógun parancsára a családjaitokkal együtt ki vagytok tiltva e birtokról! Roninok vagytok – gazdátlan szamurájok. Akik itt maradnak, azokat felkutatjuk és kivégezzük.

Kai elengedte a füle mellett a szavakat, melyek nem őrá vonatkoztak, és Mikára összpontosította a figyelmét.

Mintha megérezte volna Kai tekintetét, amely arra kényszerítette, hogy rápillantson, Mika a sokaság felé fordult, és addig fürkészte a tömeget, míg rá nem talált az arcára, majd reményvesztett vágyakozással a szemébe nézett.

Kira nagyúr Mikára pillantott, amint az elfordult tőle. Arca elsötétült, ahogy követte Mika sóvárgó tekintetét a tömegbe. Mintha pontosan tudná, kire néz, felemelte a karját, és Kaira mutatott.

– Őrség! Fogjátok meg azt az állatot, és adjátok el a hollandoknak!

Mika arca megtelt rémülettel, miközben Kira emberei a sokaságon át Kaihoz furakodtak, és körülvették. Kai feltápászkodott, és megpróbált kitörni, de a körülötte állók hirtelen támadt ijedelmükben elállták az útját, azután pedig már túl sok fegyver szegeződött rá. Egy őr megragadta a karját, és fájdalmasan hátracsavarta, majd kituszkolták a tömegből, és átlökdösték az udvaron.

Kira komor elégedettséggel figyelte, amint Kai gyűlölködő pillantást vet Oishira, szemében az árulás vádjával, miközben elvezetik az emberei élén térdeplő *karou* előtt.

Oishi felnézett, amikor Kait elvezették, és úgy tűnt, az arckifejezése változatlan marad, mintha tökéletesen közömbös lenne neki a látvány. Kira azonban észrevette, hogy valami megcsillan a szemében, és látta, amint a balján lévő, őszülő hajú szamuráj felé hajol, és a fülébe súg valamit.

A másik szinte észrevehetetlenül bólintott. Kira összeráncolt szemöldökkel intett a mellette várakozó, fekete páncélos óriásnak – ő volt az, aki egy hónappal korábban legyőzte Kait a párviadalban.

– Nem bírom Oishiban – mormolta, és a kastélyudvar átellenes oldalán térdeplő alakra meredt. – Többé nem rendelkezik a rangja által biztosított védelemmel. Vettesd a várbörtönbe. Törjétek meg az akaratát.

Mika még mindig gyötrődve bámulta Kait. Amint elvezették előttük, tett egy lépést felé. Kira erre megragadta a karját, és úgy szorította, mintha satuba fogta volna.

– Ha megszégyenítesz, elevenen elégettetem.

A hangjából kicsengő fenyegetés megdermesztette Mikát. De továbbra is úgy bámulta Kait, mintha senki más nem létezne a világon.

Mintha csak megérezte volna Mika elhagyatottságát, Kai valahogy lerázta magáról az örök szorítását, csak annyi időre, hogy hátrapillanthatson rá – kétségbeesett tekintetében néma ígérettel –, ám a következő pillanatban a földre terítette egy hüvelyébe dugott kard ütése. Kira őrei megbilincseltek a kezét és a lábát, majd kivonszolták a kastélyudvar kapuin át.

Kira még mindig Mika karját szorítva figyelte, amint eltűnnek. A hollandok majd hasznát veszik ennek a mocsoknak, akiről Mika azt hiszi, hogy szereti – olyan módon, hogy Kai nem éli túl. A hollandok aligha jobbak a barbároknál, ami az erkölcsüket illeti, de egy félvért még ők is megvetnek.

Végül kiadta a parancsot, hogy vegyék el az akói katonák fegyvereit – különösen az összeálló, hosszú és rövid kardokból álló párokat, melyeket csak a legmagasabb rangú szamurájok viselhettek.

Tulajdonképpen nem lett volna joga megfosztani őket a kardjuktól, amíg életben voltak, hiszen az ereikben szamurájvér folyt, még ha mostantól csak roninok voltak is. Egyszerűen csak azt akarta, hogy tisztában legyenek túlélésük feltételeivel. A kardjuk voltaképpen a láthatóvá vált lelük. Azok a férfiak, akik nemcsak otthonukat és megélhetésüket veszítették el, de az önazonosságukat is, valószínűleg nem rendelkeznek sem bátorsággal, sem anyagi eszközökkel ahhoz, hogy fellázadjanak ellene.

Kivéve egyiküket. Akinek a sorsáról személyesen fog gondoskodni.

– *Kuranosuke Oishi!* Szánnál rám néhány percet?

Az Ako-kastély eddigi fő vazallusa felnézett, és igyekezett eltüntetni a bizalmatlanságot az arcáról, miközben Kira közeledett

felé. Oishi túl büszke volt ahhoz, hogy kérdéseket tegyen fel, ami Kirának éppen meg is felelt így.

Mert egyáltalán nem tetszett volna neki a válasz.

Oishi vonakodva talpra állt, és Kira biccentésére megindult a nyomában. Két oldalról azon nyomban testőrök fogták közre őket. Úgy tűnt, Kira embereinek parancsnoka a fekete páncélos óriás.

Keresztülvágtak a kastélyudvaron, és elhaladtak egy sor hivatali épület, többek között a nagyterem és a palota előtt. Az aggodalom, melyet Oishi igyekezett elrejtetni, most kezdett szemmel láthatóan külni az arcára, miután kívül kerültek az akói csapatok látótávolságán.

– Ha kívánod, hogy megismertesselek... az új tartományoddal kapcsolatos tudnivalókkal, Kira nagyúr, a hivatalos iratok...

Kira a fekete páncélos szamurájra pillantott, aki olyan mozdulatot tett, mintha egy legyet ütne agyon. Páncélkesztyűs kezével oldalról Oishi fejére csapott, amitől az elterült a földön, a sisakja pedig csörömpölve elgurult a kövezeten. Az óriás szamuráj a hátsó páncéljánál fogva ismét talpra állította.

Kira nagyúr megfordult, ránézett, és kellemetlen mosollyal így szólt:

– Arra nem lesz szükség.

*

A fekete páncélos óriás továbbra is szorította Oishit, és előre ösztökélte; Oishi feje úgy zúgott, mint a templomi harangok, a térde pedig minden lépésnél megroggyant. Most élesen felvillant előtte egy emlékkép: *A félvér a hátára érkezik a küzdőtér porába, a sisakja mintegy húszlábnyira gurul tőle, az akói szamurájok lába elé.*

Előttük már csak a kastély vártornya állt: az épület erejének jelképe, és a küldetésé, hogy védelmezze Ako urát és a népét. Hirtelen eszébe jutott, hogy a várbörtönök a torony alatt húzódnak.

Rikura és Chikarára gondolt – oly közel vannak, mégis olyan elérhetetlenek. *Látja-e még őket valaha?* A páncél alatt veríték áztatta át a ruháját, az Akót és az őt magát ért mérhetetlen veszteség pedig már-már sírásra fakasztotta. Csakis a szamurájok

egész életen át tartó neveltetésének köszönhette, hogy arca mozdulatlan maradt ellenségei előtt.

Zsibbadtan vette tudomásul, hogy még a büszkesége is belénevelt szokás; nem a szíve mélyéről jön, ahogy mindig hitte. Mégis hálás volt érte, miközben Kira őrei lelökdösték a börtönbe vezető lépcsőn. Kira hátramaradt, és nézte, amint leereszkedik. Félúton Oishi lába megcsúszott, a fekete óriás elengedte, ő pedig zuhanva tette meg az utat a börtön fenekéig. Kira elmosolyodott, majd eltűnt, új birtoka és az élők világa felé véve az irányt.

*

Rendszerint két vagy három börtönőrre volt szükség, hogy el tudják mozdítani a nehéz kőtömböt, amely az Ako-kastély ősi várbörtönében található verem száját fedte, ezúttal azonban csupán a fekete páncélos óriás egyetlen erőteljes lökése kellett hozzá.

Kira négy őre tudta csak odakényszeríteni Oishi viaskodó testét a sötét lyuk pereméhez, mely feltárult a fedél alatt. Tizenöt láb mélyen feküdt a verem alja: egy raktárszobánál nem nagyobb, nedves, kőfalú térség padlója, melyet az akói börtönőrök „*jigoku*”, azaz *alvilág* vagy *pokol* néven emlegettek. Patkányok osontak a búvóhelyükre, amikor fentről lehatolt néma világukba a váratlan fáklyafény.

Az óriás erős ütése előretaszította Oishit, az örök elengedték, ő pedig egy kiáltással a mélybe zuhant. Teste nehéz puffanással csapódott a kőpadlónak. A fénypászma, amely körülfogta, most vékony csíkká zsugorodott, majd eltűnt, ő azonban már nem volt eszméleténél, hogy lássa, miként alszik ki a világosság.

*

Oishi összezavarodva nyitotta ki ismét a szemét, de csak teljes sötétséget és csendet érzékelt, és olyan erős bűzt, amelytől öklendeznie kellett – mintha a fejében égő fájdalom nem lett volna elég émelyítő.

Istenek, mi történt vele? Beteg talán – vagy rémálmot látott?

Valami mászik rajta?

Valami beleharapott a kezébe, mire szitkozódva felült, a káromkodás visszhangzott a sötétben. Patkányok ugrottak le róla, és surrantak el a sötétségbe. *Patkányok...?*

Megint elkáromkodta magát, amint minden idegvégződésébe belehasított a tizenöt lábnyi zuhanás emléke, és előtte Kira őreinek durva bánásmódja – ezután pedig egész súlyával ránehezedett Kira árulása.

Tegnap még ő volt az Ako-kastély fő vazallusa, övé volt a második legmagasabb rang az akói tartományban – szamuráj volt, aki büszke a becsületére és az urához való hűségére, még életének legfájdalmasabb döntése közepette is. Meghozta azt az áldozatot, amelyet Asano nagyúr kívánt tőle, és engedelmeskedett ura utolsó kívánságának.

Arról azonban nem is álmodott, hogy az előtte álló igazi választás voltaképpen lehetetlennek bizonyul. Nem létezett helyes válasz arra a kérdésre, mit is kéne tennie, amikor elárultatása ennyire teljes: az egész világ a feje tetejére állt, és Ako magaslatairól hirtelen a *jigoku* mélységeibe került.

Mivel harc nélkül átengedte a kastélyt, a sógun elrendelte, hogy Kira kímélje meg embereinek életét, valamint hogy ne érje megtorlás Ako tartományát. Az embereit azonban mind száműzték, Asano úrnő Kira rabszolganője lett, Ako népe pedig tehetetlenül nyögi majd Kira könnyörtelen igáját.

Amíg pedig Kira életben hagyja, addig örökre itt fog raboskodni...

Ezt a gondolatot azonban elhessegette az elméjéből, mert nem volt egyéb, mint az örületbe vezető csapóajtó.

E pillanatban mindössze három dolog aggasztotta: Mihez fog most a felesége és a fia? Meddig szándékszik itt tartani őt Kira? És vajon életben marad-e, és meg tudja-e őrizni az ép elméjét, amíg szabadon engedik – ha szabadon engedik egyáltalán?

Ezek közül egyedül az utolsó fölött maradt némi hatalma. A magasan a szemközti falba vágott ablaknyílás felé pillantott, amely ahhoz elég széles volt, hogy friss levegő áramoljon be rajta, ahhoz azonban nem, hogy át tudjon ott préselődni, még ha fel is érné. Odakint a föld napfényben fürdött, és megpillantotta egy

cseresznyefa ágát. Az ág szeszélyesen mozgott a szélben, és az utolsó, hervadó virágokról hóesésként záporozott lefelé egy maroknyi szírom.

*S én azon tűnődöm, vajon mihez kezdjek
A maradék tavasszal.*

Elkapta a tekintetét, amint hirtelen ismét fellángolt benne a gyász, ahogy eszébe jutottak Asano nagyúr búcsúversének sorai. Semmi értelme olyasmi miatt bánkódni, ami fölött nincs hatalma. A *harcos útja* azt tanította neki, hogy élete értelme az urát szolgálni mindhalálíig. Az ura haláláig – vagy a sajátjáig. Ha urával betegség vagy az idős kor végez, az a kötelessége, hogy az örökösét szolgálja és védje. Ha ura halálát árulás okozza, neki az a kötelessége, hogy bosszút álljon érte.

A *giri* és a *ninjo*: egyiket sem kell feladnia a másikért. Mika úrnőt, Asano nagyúr örökösét túsul ejtette Kira nagyúr, akinek mohósága és álnoksága felel Asano nagyúr igazságtalan haláláért és az ő bebörtönzéséért. Kira elegendő vízzel és élelemmel látja el az életben maradáshoz, ebben bizonyos volt, hiszen a sógun megtiltotta Kirának, hogy megölje őt.

Hirtelen megértette, hogy Kira gyáva: olyasfajta ember, aki inkább kerülő úton intéz támadást valaki ellen, semmint hogy becsületes küzdelemben szálljon szembe vele. Az a fajta férfi, aki inkább kényszerít másokat arra, hogy végezzenek magukkal, semmint hogy kesztyűt dobjon nekik. Ez egyfajta társasjáték Kirának – nem is annyira *shogi*, mint inkább *go*, az ész és az akarat legkifinomultabb csatája mind közül.

Nem ő az első fogoly, akit ebbe a verembe vetettek, jóllehet az ő életében egyszer sem került erre sor. A többiek vajon miként élték túl? Túlélte valaki egyáltalán?

Ha a válasz *nem*, akkor némán megesküszik rá, hogy ő lesz az első. A túlélésnek azonban nem lenne semmi haszna, ha nem őrizné meg a józan eszét. Ha a múlton rágódik, a veszteségein, az annyit jelent, hogy átengedi a győzelmet Kirának. Ugyanilyen veszélyes

lenne azon aggódni, mi történik mindazokkal, akiket megpróbált megvédeni. A jövőre kell összpontosítania, hinnie kell abban, hogy lesz jövő, amiért érdemes élnie. És bármi történt is, ő még mindig szamuráj, még akkor is, ha Kira vagy akár a sógun megfosztotta a rangjától és a kardjaitól.

Kira úgy ölte meg Asano urat, mintha a saját kezével szúrta volna hátba – és gondoskodott róla, hogy a sógun megfossa a vazallusait még attól a joguktól is, hogy megbosszulják. Ha Asano nagyúr halála megtorlatlan marad, a lelke itt reked a földi síkon, és nem lesz képes felemelkedni – itt marad, épp olyan végérvényesen, ahogy a szerettei csapdába estek, mindegyikük a maga módján. Asano azonban örökre fogságba esik...

Egyes dolgokat még a legfőbb hűbérúrnak sincs joga megtagadni – ezek egyike az igazságosság. Oishi úgy tanulta, még az istenek is szenvednek, amikor az igazságtalanság kiegyensúlyozatlanná teszi a létezők áramlását. Az istenek akarata az, hogy az egyensúly helyreálljon – nem számít, mennyi ideig tart, sem az, hogy mi az ára.

Legyenek tehát az istenek a tanúi: akaratuk eszközüül szegődik, bármely emberi törvénnyel kell is dacolnia, bármeddig tart, és bármi legyen is az ára. A *shogi* és a *go* stratégiai játékok, melyeket az emberek úgy játszanak, mintha istenek volnának. A győzelem legbiztosabb módja, ha száz lépést kitervel előre, még mielőtt egyet is lépne. Most annyi idő áll ehhez rendelkezésére, amennyit csak akar...

A cseresznyefa leveleit vesztett ágát Oishi börtönének ablaknyílása előtt most zúzmara borította. A férfi a cellája sarkában kuporgott, karjait szorosan maga köré fonta, hogy úrrá legyen a reszketésén, és hogy melegen tartsa a kezét, mert a cellában szinte ugyanolyan hideg volt, mint az ablakon kívül. Páncélját már régen átengedte a patkányoknak, mert lehetetlennek bizonyult aludni benne a kemény kőpadlón.

A patkányok mohón rágcsálták a bőr- és selyempántokat, melyek összetartották az íves fémdarabokat. Most már bánta, hogy feláldozta a páncélt, mert az talán melegebben tartotta volna. Ekkorra azonban a maradványok már szanaszét heverték a cellában, ahol a falhoz vágta őket, amikor fogsága korai napjaiban még volt ereje a dühkitörésekhez.

A hosszú hónapok óta tartó rabságnak és a szinte csak az éhenhaláshoz elegendő élelmiszeradagoknak köszönhetően – melyeket társaival, a patkányokkal osztott meg – olyan kevés ereje maradt, hogy még arra sem vette a fáradságot, hogy megmozduljon. Kezdetben igyekezett edzeni magát, hogy életerős maradjon, később pedig azért, hogy átmelegedjen; mostanra teste a maradék energiáját a reszketésre használta fel.

Legalább a patkányokkal békét kötött végre – felhagytak azzal, hogy harapdálják, meg hogy lyukakat rágjanak a ruhájába, amíg alszik –, és szinte összebarátkoztak. Ám elég csapnivaló társalgóknak bizonyultak.

Mostanra ő is szótlan lett, olyan mozdulatlan és néma volt, mint körülötte a sötétség. Legalább a cseresznyefaág – az egyetlen bizonyíték a kinti világ létezésére – nyújtott némi támpontot arra nézve, vajon mióta tartózkodik itt: azt azonban nem tudta, ez áldás vagy átok. Már abban sem volt biztos, képes-e teljesíteni az esküjét,

és megéri-e Asano nagyúr megbosszultatását, az újraegyesülést a családjával, vagy akár csak azt, hogy ismét virágok bomoljanak a sakurafa meztelen ágán az ablakon túl.

Ekkor hirtelen összerezzen, és felkapta a fejét a felülről jövő kaparászó, súrlódó zajokra. Egy repedésen át fény hatolt be a cellába, amint félrehúzták a nehéz vasrácsot. Már is itt az evés ideje?

Eltolta magát a faltól, és már-már mohón előremászott oda, ahová le szokták eresztani az ételt.

Ezúttal azonban a rács tovább nyílt, és annyi fény áramlott be rajta, hogy szinte elvakította, hiszen hozzászokott a majdhogynem tökéletes sötétséghez. Úgy húzódott össze, akár az árnyék, amikor rávetül a fáklyafény, és irracionális félelem fogta el, hogy a világosság el fog tűnni... Aztán már csak rettegett. Azóta nem nyitották ki a rácsot, amióta lehajították ide.

Egy hosszú kötél ereszkedett alá tekeregve, a végén egy hurokkal, mely most ott lengett előtte. Zavarodottan bámulta, és azon töprengett, vajon arra kínálnak-e neki lehetőséget, hogy felakassza magát.

A ragyogó négyszögben egy őr feje és válla tűnt fel, majd egy hang, amely olyan erős és éles volt, hogy be kellett fognia a fülét, így kiáltott:

– Kelj fel, ronin!

Oishi lassan lábra állt, és azt hitte, álmodik. *Valóban szabadon engedik ennyi idő után – vagy csak valami rossz tréfáról volna szó?*

Megragadta a kötelet, amely elég valóságosnak tűnt, és lázas igyekezettel áthúzta a fején és a vállán, még mielőtt a nyakára szorulhatott volna. Meghúzta a mellkasa körül, olyan szorosra, ahogyan csak elgémberedett ujjaitól telt.

Valaki húzni kezdte felfelé, ő pedig körbeforgott a levegőben, és egészen elszédült. *Tényleg lehetséges volna...?*

A teste súrolta a nyílás szélét, amikor felrántották a fénybe, ahol hunyorgott és levegőért kapkodott. Az első arc, amelyet tisztán ki tudott venni, a fiáé volt.

Chikara tiszta, barna szeméből sütött a megkönnyebbülés, miközben kisegítette apját a veremből, és talpra állította. Levette róla

a kötelet és megölelte – először, amióta... amióta... Oishi nem emlékezett rá, milyen hosszú idő telt el azóta.

Chikara megnőtt, gondolta, soványabb is lett, az arca pedig elvesztette kisfiús vonásait. Már nem a *karou* kiváltságokkal rendelkező fiának az öltözetét viselte, de még csak egy vazallusét sem: viseltes kimonója és *hakamája* úgy festett, akár másvalaki levetett gönce.

Oishi megpillantotta a tükörképét Chikara szemében – mocskos volt és sovány, a testét rongyok borították. Még fia segítségével is alig tudott megállni a lábán, amikor Chikara támogatásával elindult idő előtti eltemetése helyszínéről a lépcső felé, mely kivezette az Alvilágból.

Még mindig összerándult minden ingerre, amely túlfinomult érzékszerveit érte, végül valahogy mégis elérték a kastély külső kapuját. A nap hófellegek mögé bújt, de karjával még így is el kellett takarnia a szemét a fény vakító támadása elől.

Egy csapat falusi várt rájuk a kapun kívül. Oishi megérezte, hogy Chikara tétovázik, mintha nem tudná biztosan, azért jöttek-e, hogy üdvözöljék újra a szabad életben, vagy azért rendelték ide őket, hogy tanúi legyenek megaláztatásának és szégyenének, melynek leckéjét Kira tanította meg neki – és egész Akónak.

Oishi megállt, ahogy a falusiak lassan szállingóztak az út felé, mintha szembe akarnának szállni vele. Hosszú, magányos fogsága épp olyan fájdalmasan felerősítette benne a félelmet, mint amennyire élessé tette az érzékszerveit. Miközben ismerős arcokat keresett közöttük, mintha Rikut pillantotta volna meg – de nem, az hogyan lehetett volna a felesége, kendővel hátrakötött hajjal, egy parasztasszony esetlen kimonójában?

A pillantása lesiklott róla, és a sokaság szélén álló férfin állapotodott meg. Noha semmi sem különböztette meg az idegent a többiektől, mégis volt a pillantásában valami meghatározhatatlanul oda nem illő: éber volt, mégis furcsán érzelemmentes.

Egy kém. Kira figyelgeti.

Igyekezett meggyőzni magát, hogy csak képzelődik: ilyen hosszú idő és ilyen hosszú büntetés után még Kira sem félhet attól, hogy

Asano nagyúr fő vazallusa bosszút forral; hiszen az emberei szétszóródtak a négy égtáj felé, az élete pedig romokban hever.

Hirtelen azonban eszébe jutott, amit fogsága kezdetén értett meg: *Kira gyáva*. És a gyávák soha nem érzik biztonságban magukat.

Az egyik őr hátba verte, miközben ő csak állt a falusiakat és a rég nem látott külvilágot szemlélve. Oishi előretántorodott, karja kicsúszott Chikara kezéből, ő pedig mindenki szeme láttára négykézlábra esett a latyakos sárban.

A falusiak teste megfeszült, amint a következő mozdulatára vártak: nyilvánvalóan arra számítottak, hogy feláll, és kimutatja a haragját.

Ő azonban feltérdelt, majd a homlokával a sarat érintve megalázkodott az örök előtt.

– Ne bántsatok... – motyogta.

Szégyene megkettőződött, amikor felemelte a fejét, és meglátta Chikara arcát: fia örök iránt érzett dűhe előbb hitetlenkedésbe csapott át, majd csalódásba, és csak némán bámult az apjára.

Az őr megvető horkantással elfordult, és a kapun át visszatért a kastélyba, amely az otthona volt. A gyalogosok kapuja becsapódott, örökre elvágva ezzel Oishit a korábbi életétől és a világban elfoglalt jogos helyétől.

Oishi nem mozdult onnan, ahová esett, úgy ült ott, mint egy koldus, előreesett vállal, alázatosan lehajtott fejjel. Az emberek ítélete olyan súllyal nehezedett rá, mint a celláját hosszú ideig fedő kötömb: látta, amint az arcokról tovaröppen a remény, és a helyét átveszi az undor.

Egy természetes paraszt odalépett hozzá, olyan kihívóan, mintha csak egy *hinin* volna, leköpte, majd odébbállt.

A többi falusi elszivárgott a férfi után, kik egyesével, kik csapatban, miközben Oishi továbbra is csak ült a sárban, remegve, mint egy megvert kutya.

Ekkor azonban valaki más lépett oda hozzá, majd leguggolt, hogy kimonója viseltes ujjával gyengéden letörölje a sarat és a köpést az arcáról. Zavartan pillantott fel, és Rikut látta meg maga mellett. Valóban a feleségét látta korábban egy parasztasszony esetlen vászonkimonójában: a hajára kendőt kötött, tincseit nem fésülte

bonyolult formákba, és nyoma sem volt bennük finom tűknek és fésűknek. Mégis a régi bájjal és méltósággal mozgott, ezt senki nem vehette el tőle.

Oishi elfordította a fejét, mert nem volt képes tovább a szemébe nézni, melyben megpillantotta a szerelmet, a fájdalmat és az együttérzést.

Chikara ismét előrelépett, és óvatosan felsegítette. Miközben Riku megpróbálta átfogni a karjával, ő távolabb ismét megpillantotta Kira emberét, aki minden lépését figyelemmel követte.

Ekkor hirtelen ádáz önutálattal eltolta magát a feleségétől és a fiától.

– Hagyjatok! Engedjete el!

Megtántorodott, és alig tudott talpon maradni, miközben egyre távolodott az Ako-kastélytól – és fogalma sem volt, merre menjen, csak annyit tudott, maga mögött kell hagynia a múltját, amely úgy zárult be mögötte, akár a vár kapuja. Maga mögött kell hagynia azt a rémálmot is, amelyet túlélte, ám az álmaiban örökké kísérteni fogja, akárcsak a halál és az árulás emléke, és mindannak az elvesztése, amit megvédeni, és aminek gondját viselni büszke kötelessége volt...

Különösen pedig azt az idegent kell hátrahagynia, aki a távolból még mindig figyeli minden mozdulatát.

Riku és Chikara most utolérték, és kezdetben csak óvatosan, néhány lépésnyi távolságból követték botladozó lépteit a hídon át a falu felé, amely a kastély területén kívül feküdt.

Ahogy belépett a faluba, mindenütt a hanyatlás jeleit fedezte fel, amerre csak nézett – a boltok és a házak elhanyagoltak voltak, az utcákat szemét borította, az emberek pedig, akik elfordították a tekintetüket, amikor a közelükbe ért, toldott-foldott ruhákat viseltek. Az ő védelmükben áldozták fel Oishi és az emberei az életüket: nem a halálukkal, hanem azzal, hogy alávetették magukat a roninélet szegényének és nehézségeinek.

A település fölött hulladéknál is rothadtabb dolgok bűze lebegett. A falun túl a rizsföldeken most sem látszott egyéb, mint az őszi aratás után visszamaradt tarló, ám azt is észrevette, hogy a földeket elválasztó gyalogösvényeket hepehupásra mosta az eső. Mintha a

földművesek már a természettel sem törődtek volna, nemcsak saját magukkal.

Ako majdnem ugyanannyira megváltozott, mint ő maga: lakói éheznek és mogorvák, a földön pedig átok ül, mely mindenkit egyaránt sújt. *Hogyan tudott ilyen hamar hanyatlásnak indulni...?*

Asano nagyúr bölcsen felismerte, hogy akiknek van elég élelmük, rendes ruhájuk és megfelelő otthonuk, azok bizalommal tekintenek a jövőbe: erősek, egészségesek, szívesen és keményen dolgoznak, hogy eleget tegyenek uruk igényeinek. Emberei komolyan vették a kötelességüket, mert ő soha nem vett el túl sokat tőlük. Erőfeszítéseiket maga a föld is viszonzta, így hát minden és mindenki virágzott.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy Kira nagyúrnak mások az elképzelései, noha ez Oishit nem érte meglepetésként.

Korábban azt remélte, ha majd ismét egy szabad ember szemével tekinthet Akóra, könnyebben rendet tud teremteni zavaros gondolatai között. A valóság azonban, amellyel Akóban szembesült – romlástól sújtott föld és hanyatló lelkierejű emberek az ólmos ég alatt –, túlságosan is jól illeszkedett a világról alkotott saját képéhez.

Amint céltalanul kóborolt az utcákon, Riku és Chikara ismét melléléptek, és két oldalról lágyan megfogták a kezét.

– Engedd, hogy hazavigyünk, apám, hogy pihenhes és ehess! – kérte Chikara, miközben a pillantásával könnyörgött neki, hogy akár csak egy szikrát is villantson fel neki annak a férfinak a büszke szelleméből, akit valaha ismert.

Amikor rádöbbsent, hogy sejtelve sincs, hol élnek most, Oishi beleegyezett, hogy a falu legszegényebb része felé vezessék, immár keskenyebb utcákon át, olyan sikátorokban, melyek búzlóttek a nyilvános illemhelyektől.

Azon tűnődött, vajon merre tartanak, és miért éppen errefelé mennek, amíg be nem fordultak az utolsó sikátorba, és meg nem álltak egy vékony faajtó előtt, amely semmiben sem különbözött a házak hosszú során nyíló többi ajtótól. A keskeny, sáros sikátor másik oldalán pontosan ilyen épületek sorakoztak.

Chikara félrehúzta az ajtót, és bevezette a házba. *Az új otthonukba.* Nem kellett elmagyarázni, hogy ez a hely lett az

otthonuk, amíg ő börtönben volt. Levették a szandáljukat a fapadozat szélén, amely az egyetlen helyiség lakó- és alvóterét alkotta. A padló közepére egy főzésre és fűtésre szolgáló, kicsiny szénszerpenyőt helyeztek, fölötte bambuszvázon vaskampó lógott, melyen egy főzőedény függött.

Az egész otthonuk kisebb volt, mint a dolgozószobája a hajdani házukban, a várfalon belül. Az is igaz, hogy semmi ingóságuk sem maradt, ami helyet foglalt volna. Gondosan összehajtott futonok és takarók halma az egyik sarokban, a másikban néhány ruhadarab egy kosárban.

Most eszébe jutott, hogy a feleségének és a fiának nem is volna szabad Akóban lennie. Kira talán a szabadon engedésének ígéretével tartotta itt őket – nehogy Edóba utazzanak panaszt emelni a sógunnál, noha Oishi kételkedett benne, hogy a sógun törődött volna vele, még ha engedélyezik is nekik a meghallgatást.

Oishi egyetlen megjegyzést sem tett, csak hálásan leroskadt a padlóra. A lába nem bírta tovább, teste pedig a rongyai alatt képtelen volt abbahagyni a reszketést a hidegtől és a megrázkódtatástól. Talán ez is Kira tervének részét képezte – hogy látni engedi, miként hatott a családjára a szégyene, és miként hat rá továbbra is egész hátralévő életükben.

Chikara egy szövött takaróba burkolta, Riku pedig egy kis tálka rizst meg egy csésze teát adott neki; a teának annyi íze volt, mintha forró vizet ivott volna. Oishi úgy kortyolta, mint az iszákos a szakét, hogy átmelegedjen belülről. A rizsestálat úgy ragadta meg, mint aki hónapok óta nem evett tisztességes ételt – ez igaz is volt –, aztán úgy tömte a szájába és úgy nyelte az egyszerű rizst, mint egy éhező koldus, a forró tea újabb és újabb kortyaival öblítve le az ételt kiszáradt torkán. Riku és Chikara feszült, fájdalmas csendben figyelték, az arcuk olyan volt, mintha egy idegent látnának.

Oishi mindezt észre sem vette; befejezte az evést, az utolsó rizsszemeket kosztól kérges ujjával kaparta ki a tál aljáról, majd lenyalta őket, mielőtt nagy sóhajjal a földre tette volna a tálkát.

Ezután közönyösen kipillantott az ajtón, melyet a hideg és a pára dacára félig nyitva hagyott. Felkelt, és merev léptekkel az ajtónyíláshoz ment, ahol megállt, majd mindkét irányban

végigpillantott az utcán. Amikor megbizonyosodott róla, hogy Kira egyetlen kémje sem ősyeleg odakint, behúzta az ajtót.

Most a régi, határozott lépteire emlékeztető mozgással megfordult, és odalépett a kicsiny házi oltárhoz, melyet Riku állított. Óvatosan letérdelt elé; a füstölő, melyet Riku a biztonságos hazatéréseért gyújtott, még mindig parázslott rajta. Mélyen meghajolt a könyörületes Buddha és a többi isten előtt, akik válaszoltak az imáira, megóvták a családját, és ébren tartották pislákoló hitét a *jigoku* mélyén.

Most pedig azért imádkozott, hogy ismét hallgassák meg, és segítsenek teljesíteni a fogadalmát, melyet a pokol mélyén tett, hogy jóvátehesse a sérelmeket oly módon, ahogyan a szamuráj kötelessége diktálja. Hogy bosszút állhasson Kira nagyúron, és ezzel megszabadítsa Asano nagyúr lelkét, valamint helyreállítsa az Asano család becsületét, és Mika úrnőt Ako örököséként és kormányzójaként visszahelyezze a jogaiba. *Hogy igazságot szolgáltasson.*

Amint megismételte a börtönben tett esküjét, érezte, hogy a tervek, melyeket újra meg újra végiggondolt a sötétben és a csendben, ismét alakot öltenek immár világos tudatában.

Az emberek – a sógun – törvényei szerint a helytelen a helyes, az ő tervei pedig árulást jelentenek.

Istenek – imádkozott –, adjátok meg nekem azt a kiváltságot, hogy a felsőbb igazságszolgáltatás eszköze lehessek. A következményekkel nem törődöm.

Végül felemelte a fejét, felállt, és visszafordult a feleségéhez és a fiához. Amikor megpillantották az arckifejezését, riadt megkönnyebbülés áradt el rajtuk. Chikara szeméből eltűnt az elveszettség érzése, amint apja tekintetében rátalált arra a bátorságra és eltökéltségre, melyet ismert és hitt.

– Hol vannak az embereim? – kérdezte Oishi.

Chikara felállt és meghajolt, mintha nemcsak az apja, hanem egyszersmind a parancsnoka állna előtte ismét, és rájött, hogy Kira nagyúr nem tudta teljesen elpusztítani Oishi szellemét – hogy Oishi akarata erősebbnek bizonyult, mint az ellenségéé. *Hogy csak eljátszotta...*

Feleletül Oishi elmosolyodott, amennyire képes volt, a szíve mélyén viszont tudta, hogy mire kihúzták a veremből, az igazság közelebb járt Chikara legrosszabb félelmeihez, mint ahogy azt a fiú el tudta képzelni. Még most sem tudta biztosan, szabadon bocsátása óta a viselkedésében mennyi volt a színlelés, hogy félrevezesse az ellenségeit, és mennyi jött valóban onnan, ahová visszahúzódott, rémületesen mélyről, a saját lelkéből.

Amikor azonban minden ceremónia nélkül kihajították a kastélyból, és meglátta, mi lett Chikarából és Rikuból, amikor rádöbbent, hogy Kira kémei még mindig figyelik minden mozdulatát, és árulkodó jel után kutatnak, hátha nem tudták teljesen megtörni – valahogy mindazon dolgok, melyekkel szelleme utolsó szikráit akarták kioltani, csak felszították a pislákoló lángot, és anyaggal töltötték meg azt az árnyalakot, akivé vált.

Riku komoran nézett férjére, noha Chikara mosolya vidám vigyorra szélesedett. Túl régóta ismerte a férfit, régebb óta, mint ahogy Chikara a világra jött, Oishi pedig észrevette tekintetében a lemondást, miután a kérdése megerősítette Riku gyanúját a férje valódi szándékát illetően.

– Mind elhagyták Akót – felelte. – Hara szerzetesnek állt. Hazama pedig parasztnak.

– És Asano úrnő? – kérdezte.

Riku a földre szegezte a tekintetét.

– Még mindig Kira nagyúr „vendége”, fogoly a saját birtokán. Már majdnem letelt a gyászidő. Kira nagyúr már megkezdte az esküvői előkészületeket a *Shunki Korei-sai* idejére.

A Tavaszi újhold-ünnepre? Szinte alig marad idő, döbbsent rá Oishi, hogy megtalálja Asano nagyúr vazallusai közül azokat, akik hajlandók kockára tenni mindent, hogy gazdájuk lelke békében nyugodhassék – hogy végrehajtsák jogos bosszújukat.

Oishi visszafordult Chikarához.

– És mi van a félvérrel? – kérdezte, és képtelen volt leplezni a megvetést a hangjában, mivel Chikara Kaihoz fűződő hűségének emléke még mindig sértette. Az őszinte kíváncsiságot azonban nem tudta leplezni a kérdésben.

Chikara meglepetten nézett apjára, amiért egyáltalán érdeklődik Kai után, a mosoly pedig lehervadt az arcáról, amikor kimondta a választ:

– Kira emberei elvitték a Holland-szigetre.

Egek. Ezek tényleg megtették. És ő még azt hitte, az ő sorsa kegyetlen...

Oishi a földre pillantott, hogy elrejtse grimaszát, miközben eltöprengett, vajon ennyi idő után Kai életben lehet-e még – és ha igen, vajon van-e rá bármilyen lehetőség, hogy kihozzák az idegenek szigetének tiltott területéről.

Ráeszmélt, hogy nem tehet mást, mint hogy kideríti. Mert bármennyire is gyűlölte beismerni, a félvér segítségével nélkül Kirával szemben a kóbor kutyák halála vár rájuk. Felnézett, és így szólt Chikarához:

– Lovakra van szükségünk. Három lóra.

Chikara fejet hajtott, és az arcát lelkesedés és elszántság öntötte el, amint az ajtó felé indult. Majd megtorpant, egy mosollyal hátrapillantott a szüleire, hagyta, hogy a válla előregörnyedjen, és a reménytelen beletörődés maszkját erőltette magára, mielőtt az utcára lépett, és behúzta maga mögött az ajtót.

Riku az ajtónyílást bámulta, melyen át a fia eltűnt. Visszafordult Oishihoz, de nem nézett a szemébe, és igyekezett leplezni a bánatát. A béke és a boldogság hosszú évei, majd a váratlan tragédia után már-már elhitte, hogy az imái végre épségben hazavezették hozzá a férjét, ám rá kellett döbbsennie, hogy megint el fogja veszíteni Oishit, de most a fiával együtt, mint ahogy a víz folyik ki a nyitott tenyeréből.

Oishi ujjával finoman felemelte az asszony állát, amíg találkozott a tekintetük. Amikor észrevette a szomorúságot, amelyet ennyi év után Riku képtelen volt elrejteni előle, meg sem próbálta leplezni a sajátját, miközben lágyan így szólt:

– Az egész világgal el kell hitetned, hogy elváltál tőlem. Csakis így védhetlek meg attól, amit tennem kell...

Hirtelen elhallgatott, amikor meglátta a felesége sebzett arckifejezését. Önuralma maradékát összegyűjtve ezt mormolta:

– Csak te és én tudjuk, hogy az életem öröme vagy, és mindig is az leszel.

Riku a karjába vonta és magához szorította, olyan szorosan, mintha az ölelés melegének élete minden hátralévő telén ki kellene tartania. Arcát Oishi vállához szorította, hogy elrejtse a könnyeit, de a férje érezte, hogy a cseppek átáztatják rongyos kimonóját, és csókot lehelnek a bőrére. Kibontotta Riku hosszú, fekete haját a kendőből, és simogatni kezdte kezével, mely oly régóta vágyott rá, hogy megérinthesse...

Végül, amikor ismét uralkodni tudott a lélegzetvételén és az arcán, Riku elhúzódott tőle. A tekintetében a veszteséget és a bánatot bátorság és megértés váltotta fel.

– Egy samuráj felesége vagyok – mondta halkán. – Bármilyen is a kötelességed, az az én kötelességem is.

Ezzel rámosolygott, nem pusztán az engedelmes feleség, hanem a szerető, megértő asszony mosolyával, akiben egy harcos lelke lakozik.

Amikor Oishi belenézett a szemébe, úgy érezte, még soha nem szerette és becsülte jobban, mint ebben a pillanatban – és ráeszmélt, hogy az istenek arra kényszerítik, mérje fel, mi a valódi ára annak, ha egy olyan célért áldozza az életét, amely hatalmasabb nála. Ismét magához vonta Rikut, mert nagyobb szüksége volt a teste melegére, mint valaha.

*

Chikara az erdőben állt apjával egy útkereszteződés közelében, ahová napnyugtakor érkeztek a lovakkal és a felszereléssel, melyet egész napi kóborlása során vásárolt a faluban, miközben folyamatosan ügyelt rá, hogy nem kísérik-e idegen tekintetek, vagy olyan ismerősök pillantásai, akik túlságosan is kíváncsinak tűnnek.

Először odamentek, ahol az apjával elástak bizonyos dolgokat a sógun Akóba való visszatérése előtt: egy maréknyi apró, ám értékes tárgyat – családi ékszereket, melyek nagy részét kénytelen volt eladni apja fogsága idején, hogy táplálni tudja anyját és saját magát,

és hogy fedél legyen a fejük felett, amíg az apja szabadon bocsátására vártak.

Anyja nem volt hajlandó elhagyni Akót, amíg Oishi itt raboskodott, és ezt Kira vazallusai meglepő módon annyiban hagyták. Akármilyen alantas vagy nehéz munkát elvégzett volna, hogy előteremtse a megélhetésük költségeit, de senki nem alkalmazta – meg volt győződve róla, hogy Kira nagyúr parancsára.

Legalább az ősök vagyonából elegendő maradt, hogy ellássa őket azokon a külön utakon, melyekre az apja és ő indultak – és hogy béreljenek egy gyaloghintót, amely elszállítja anyját a szülei házához vezető hosszú úton. Riku családja szerencsére nem Akóból származott, ha hozzájuk költözik, legalább ő biztonságban lesz – ámbár abból, ahogy búcsúzaskor ránézett, Chikara nem tudhatta, fog-e még valaha mosolyogni.

E szavakkal búcsúzott azonban mindkettejüktől:

– Ti egy gonosztettet akartok jóvátenni, melyet rajtatok kívül senki más még csak el sem ismer. Ti az igazságot keresitek. A nevetek soha nem merül feledésbe.

A könnyek a szemében pedig ezúttal a büszkeség könnyei voltak.

*

Oishi tett még egy nesztelen kört gyalogosan az erdőben, majd megállt, és a magányos rabság idején élessé vált hallásával fülelni kezdett. Egy perc múltán elégedetten felsóhajtott: senki sem figyeli őket titokban.

Fogta az egyiket a két holmi közül, melyeket Chikarának tilos volt eladnia, egyrészt a biztonsága érdekében, másrészt mert nem az ő családja tulajdonát képezték: egy régi kardot, amely még Asano nagyúré volt, aki az őseitől örökölte, Oishi pedig Mika úrnőtől kapta megőrzésre. Most átadta a fiának. A másik tárgyat magánál tartotta: a *tantót*, mellyel Asano nagyúr kioltotta az életét. Még egy rituális feladatot el kellett végeznie, mielőtt áldozatként ura sírjára helyezik.

Chikara elvette tőle a kardot, és az Asanók családi címerére bámult, melyet a markolatára véstek.

– Mutasd meg nekik ezt – mondta Oishi egy biccentéssel –, és mondd meg nekik, hogy találkozunk a Buddha-hegységnél a Fekete-tónál, két hét múlva. Ne felejtsd el – ismételte már vagy századik alkalommal –, az ellenség figyelni fog!

Most hosszan és mélyen a fia szemébe nézett, hogy lássa, Chikara megértette-e, mennyire óvatosnak kell lennie, és mégis milyen sebesen kell haladnia, hogy végrehajtsa a terv rá eső részét.

– Igen, apám. Igen, uram.

Chikara kihúzta magát, és rezzenetlen, elszánt tekintettel állta a pillantását, míg végül Oishi ismét elégedetten bólintott.

Az egyik lábánál fogva felsegítette a nyeregbe – egy apa búcsúmozdulatával, amely még azokba a napokba nyúlt vissza, amikor a fia túl kicsi volt, hogy egyedül fel tudjon szállni a ló hátára. Chikara rámosolygott, és tisztelgett Asano nagyúr kardjával. A lemenő nap beleszötte az utolsó fénysugarat a fák koronájába, amely egy rövid pillanatra megvilágította az *Asano-mont* a markolaton. Azután Chikara ellovagolt: lova nyílvesszőként hasított a mélyülő éjszakába.

Oishi kivette a rejtekhelyről az utolsó tárgyakat – egy pár összeillő, rövid és hosszú kardot, mely még az apjáié volt, markolatán a családi címerrel. Kira az Ako-kastély átadásakor jogtalanul tartott igényt az ő kardjaira – a finom kidolgozású darabokra, melyet a *karou* tisztséggel együtt kapott –, azon túl pedig az emberei fegyvereire.

Ami a kegyetlenséget illeti, ez pusztán kicsinyes árulás volt ahhoz képest, amit Kira később művelt vele. Azonban az akói szamurájok teljes demoralizálása és megalázása volt a célja azzal, hogy megfosztotta őket a kardjuktól, mindemellett pedig meg akarta mutatni, nemcsak az otthonuktól és a megélhetésüktől, de emberi mivoltuktól is megfosztotta őket.

Ez a tett is azok közé tartozott, melyek miatt Oishi személyes bosszút forralt Kira ellen. Igen elégedett volt, amiért akkoriban annyira aggasztotta a jövője, hogy apja kardjait is eldugta a rejtekhelyre Asano nagyúr kardja mellé.

A két fegyvert bedugta viseltes, de tiszta *hakamája* övébe. Bár megfürdött és mosott ruhát vett fel, egészen mostanáig nem érezte, hogy teljesen fel lenne öltözve.

Merev mozdulatokkal fölszállt a nyeregbe, és a kápához kötötte a vezetékló kantárját. Egy percig lehajtott fejjel, némán imádkozott fia és felesége biztonságos utazásáért – és erőért, hogy jól viselje az előtte álló nehéz út viszontagságait, valamint bátorságért, bármivel is kell majd szembenéznie, amikor eléri úti célját.

Lovát az ellenkező irányba fordította a kihunyó nap felé, és megindult a hosszú úton a Holland-sziget irányába.

Dejima, a Holland-sziget úgy lebegett a Nagaszaki-öböl közepén, mint egy hatalmas legyező, melyet egy óvatlan isten ejtett le a mennyboltról. Japánban mégsem akadt még egy olyan hely, amelynek kevesebb köze lett volna az istenekhez, és több köze a földi kísértésekhez. A harmadik Tokugawa sógun, Iemitsu megtiltott minden érintkezést Japán és más nemzetek között. Ez is a részét képezte a *bakufu* azt célzó erőfeszítéseinek, hogy a frissiben egyesített országot megtisztítsa az idegen befolyástól, hogy az ne kezdhesse ki népének egyedi voltát – és ettől nem függetlenül, hogy ne kerülhessenek be Japánba olyan új fegyverek vagy technológiák, melyek arra indíthatnának egy becsvágyó *daimyót*, hogy lázadást szítson a Tokugawák uralma ellen.

Csakis apró, még a parttól is távol fekvő szigetükön engedték meg a hollandoknak, valamint a kínai kereskedők egy kicsiny enklávéjának, hogy kapcsolatot tartsanak fenn Japánnal, és ők is csupán az elszigetelt Nagaszakin keresztül üzletelhettek. A Holland Kelet-indiai Társaság egész Ázsiában rendelkezett olyan központokkal, melyek hozzájutottak azon árukhoz, amiket Japánba már évszázadok óta szabadon be lehetett hozni, olyannyira, hogy szinte a japán élet részeivé váltak. Ráadásul a Társaság hivatalnokait nem érdekelte más, csakis a maximális nyereség, így nem tűnt valószínűnek, hogy bármi olyat is tegyenek, ami felboríthatja különleges kereskedelmi megállapodásukat a *bakufuval*.

A legtöbb japánhoz hasonlóan Oishi sem látta még soha az idegeneket – a „szalmahajúakat” –, mert még rangidős képviselőik is csak évente egyszer hagyhatták el Dejimát, amikor is egyenesen a sógunhoz és a tanácsadóikhoz vitték őket.

Persze hallott szöbeszédet róluk – különös színű szemükről és hajukról, arcuk furcsa alakjáról, és szőrös, túlzottan nagy testükről,

amely inkább állatokra vagy démonokra emlékeztetett, mintsem emberi lényekre. Legtöbbjük állatokhoz méltó szokásokkal és démonokhoz illő erkölcsökkel rendelkezett; még a szaguk is visszataszító volt azon különös meggyőződésük miatt, miszerint a fürdés egészségtelen.

A befutó holland hajók legénysége csakis Dejimán szállhatott partra. A Társaság hivatalnokai, akik kereskedelmi egyezségeket kötöttek a hajóskapitányokkal, ugyancsak állandóan a szigeten éltek és dolgoztak éveken át, otthonaik egybezsúfolódtak a hivatalaikkal és a raktárakkal, melyek körül folyton a hajóikról a partra áramló *gaijinok* – megbízhatatlan idegenek – sokasága hömpölygött. Mindez azon a nyomasztó földdarabkán zajlott, mely a legszélesebb pontján is alig háromszáz lépésnyi. Még a sziget körül tuskékként tengerbe nyúló dokkokkal együtt sem maradt elegendő hely arra, hogy emberi életet lehessen élni az emelők, rámpák és átjárók közepette, melyeken az árucikkeket mozgatták a raktárak és a hajók között.

Dejimát egyetlen keskeny, jól őrzött töltésút kötötte össze a szárazfölddel, melyen senki nem érkezhett és nem is távozhatott hivatalos engedély nélkül. Ez azonban nem jelentette azt, hogy az idegenek ne lettek volna kíváncsiak Japánra, vagy hogy ne áhítoztak volna élvezetekre, miután hónapokig, vagy akár évekig be voltak zárva egy hajóba a tengeri utak során. Itakra, nőkre és szórakozásra vágytak – minél egzotikusabb, annál jobb. Oishi több mesét is hallott a Holland-sziget lakóiról, a külsejükről és a szórakozásaikról, mint ahányra kíváncsi volt

Így azt is megtudta, megvan a módja, miképp látogasson el az ember titokban a Holland-szigetre, mint ahogy hamis iratok és elegendő pénz birtokában minden másnak is...

*

Az éjszaka, melyen Oishi végre elindult a hosszú átjárón át a szigetre, keserű volt, akár a hollandok kedvenc söre. A heves szélrohamoktól megtántorodott, kis híján elvesztette az egyensúlyát, és majdnem átbukott a korláton; a hideg vízpermet bőrig áztatta,

amint a hullámok az út sziklaalapjához csapódtak. Miközben egyre távolodott a szülőföldjétől, mögötte a szárazföldön a japán zászlók korbácsként csattogtak a szélben – előtte magasan a holland lobogók pedig mintha hasonló daccal csúfolódtak volna velük. A holdat kékesfehér udvar vette körül, mintha az ég megfagyott volna körülötte, és félig eltakarták a hömpölygő, sötét fellegek, melyektől az éjszaka még fenyegetőbbnek látszott.

Végre megérkezett, megkönnyebbülten, hogy szilárdabb talajt érez a talpa alatt – de a megkönnyebbülés csak addig tartott, amíg el nem haladt a zászlók alatt, melyek jelezték, hogy idegen földre lépett, és amíg alaposan körül nem nézett.

Az aprócska sziget még most, az éjszaka közepén is hemzsegett a szorgalmasan mozgó alakoktól. Tengerészek és munkások – akiknek a külseje még idegenebbnek festett, mint képzelte, még úgy is, hogy ismerte Kait – rakodtak ki és szállítottak ide-oda élelmiszerekkel és egyéb árukkal megrakott ládákat.

Mások, akik valamilyen okból nem vették ki részüket a kemény munkából, csapatokba gyűlve ittak és játszottak, miközben harsány, érthetetlen torokhangon beszélgettek. Oishi fülének úgy hangzott, mintha mind veszekednének és káromkodnának – a hanglejtésükből ítélve valószínűleg így is volt –, már amikor nem a körülöttük lődörgő, félig öltözött nőket bámulták vagy fogdosták. A nagaszaki bordélyházak prostituáltjait a helyi kormányzó parancsolta a szigetre, hogy az idegenek elégedettek legyenek bezártságuk körülményeivel, amíg hajójuk ismét ki nem fut a tengerre.

Az egyik nő észrevette Oishit, és egy obszcén felhívást kiáltott oda neki japánul. Ő összeráncolt szemöldökkel elfordította a fejét, és nem válaszolt. Soha nem gondolta, hogy visszavonult életet élne, még az akói börtönben elszenvedett megpróbáltatások előtt sem. Ehhez képest azonban a kőfalú gödörben eltöltött magányos hónapok, miközben társai csak a patkányok voltak, hirtelen egy szerzetes zavartalan idilljének tetszettek.

Bármerre fordult, a szélben lengő lampionok szeszélyes árnyjátéka szürreális jeleneteket vetített elé, és az idegeneket és a prostituáltakat egy démonikus *bunraku*-darab bábjaivá változtatta. A visszhangzó zajok és emberi hangok egybevegyültek a rothadó

halak, a mosdatlan testek, a vizelet és a dohányfüst bűzével, amitől elszédült, és felkavarodott a gyomra, míg végül attól félt, hogy nyomban elhánnya magát.

A pusztá önfegyelem segítségével sikerült továbbösztökélnie kimerült testét, és fegyvertelen keze ökölbe szorult, amikor egyszer csak egy másik nő is odakiáltott neki. Hirtelen fejek fordultak felé. Valahonnan éles sípszó hangzott, amire egész füttykórus felelt a környező árnyékok mélyéről.

Felnézett, és megpillantotta a hatalmas holland vitorlásoknak a sziget fölött derengő árbocait és kötélzetét, melyek hatalmas méretei mellett eltörpültek a házak és az emberek. A sógunátus megtiltotta olyan hajók építését, melyek elég nagyok és tengerbírók ahhoz, hogy meg lehessen kockáztatni velük a hajózást látótávolságon túlra is, ezzel gondoskodva róla, hogy amiképpen az idegenek nem szállhatnak partra Japánban, úgy a japánok se hagyhassák el az országot.

Amikor ismét lenézett, hirtelen egy csapat rabló külsejű *gaijin* között találta magát, akik elzárták előle a menekülés útját.

Kezében hosszú csövű pisztolyt tartva egy férfi lépett előre, aki a saját csontvázát viselte a testén, és megállt vele szemben.

Oishinak elakadt a lélegzete. Becsukta a szemét és elfordította a fejét, mielőtt még ez az ocsmányság kiszívná a lelkét: *Ezek démonok. Hogyan lehetséges ez? Senki sem mondta neki, hogy...*

„... egy szigetlakó... *Ki van tetoválva, olyan, mint egy csontváz!*” – merültek fel emlékezetében hirtelen a szavak. Kinyitotta a szemét, épp amikor felcsapott körülötte az alig elfojtott nevetés.

Erőt vett magán, és tágra nyílt szemmel egyenesen az idegen szemébe nézett: csak egy ember volt, bár az arca nem japán volt, nem is európai... „*Valahonnan Dél-Kínából jött – egy kannibál, azt mondták.*”

Mindenesetre az idegen könnyörtelen, barna szeme, mely túlságosan is emberi volt, állta a pillantását. A férfi testét olyan gyomorforgató tetoválások borították, hogy Oishi alig tudta megállni, hogy ne fordítsa el tekintetét az arcáról, amely egy hús nélküli koponyát formázott, jöllehet a száját élvezetében széles vigyorra húzta.

Oishi látott már korábban is tetoválásokat; a *yakuza* bűnözőkön gyakoriak voltak. Annak ellenére azonban, hogy miféle emberek viselték őket, azok az ábrák gyakran művészi alkotásnak is elmentek – legendás hősök arcképei, fenséges sárkányok, gyönyörű nők virágokkal.

Aki a józan eszénél van, nem hivalkogna egy holttest belső részeivel. Akinek ilyen ocsmányságokat festettek a bőrére, azt a japán rendőrség börtönbe vetné vagy elpusztítaná. A holttest tisztátalan, és szellemek kísértének benne; még azok az alantas munkát végző emberek is érinthetetlenek voltak, akik eltüntették szem elől a holttesteket.

Ennek a vadembernek az arca, a borotvált feje, meztelen felsőteste és karja mind egy rothadó hulla aprólékosan megrajzolt csontjaival, izmaival és inaival kérkedett – sőt olyan holttestével, melyet elleptek a dögevő férgek és az éhes szellemek. Oishi eltűnődött, vajon elrettentésül csináltatta-e a képeket, vagy mert egy kannibál elméje esetleg szépnek találja ezeket...

Oishi a férfi szeme közé nézett, mely nem volt olyan kifürkészhetetlen, mint az észjárása. Az emberi természet alattomos és veszélyes bírójának tekintete volt ez, akinek tudása a nagyvilágról messze túlszárnyalta az övét.

A tetovált férfi alig érthető japán nyelven megkérdezte:

– Mi dolgod itt? – és a pisztolyt Oishi mellének szegezte.

– Keresek valakit – felelte tisztán és sokkal magabiztosabban, mint ahogyan érzett. A hüvelykujját az ujjaihoz dörzsölte, ahogy a szerencsejátékosoktól látta – a gesztus kétségtelenül azt jelentette: „pénz”.

A tetovált férfi horkantva felnevetett, és elfordította a pisztolyát, melynek csövét most a vállára fektette. Intett Oishinak, hogy kövesse.

Oishinak nem volt más választása, követte a posvány mélyére, míg végül egy meredek pallón át beléptek az egyik keskeny víztükrön ringó, a még keskenyebb dokkok között sötétben derengő hajóra.

Beléptek a fedélközbe, a *gaijin* pedig szűk átjárók és sötét, bűzös helyiségek útvesztőjén vezette keresztül. Oishi még soha nem

érezte ilyen elveszettnek magát.

Már éppen követelni akarta, hogy a csontvázember vigye vissza, amikor hirtelen megálltak egy befelé nyíló nagy ajtó előtt.

– Kapitány! – szólt, miközben kinyitotta az ajtót, és beterelte rajta Oishit. Az ajtó egy dörrenéssel becsapódott mögötte.

A kabin kicsi volt, és kékesszürke homály terjengett benne; Oishi felismerte a dohányfüst csípős szagát. A dohányzás olyan tolakodó, idegen szokás volt, amelyet még a sógun sem tudott visszaszorítani. Annak ellenére, vagy éppen azért, mert a szobát füstfelhő töltötte meg, Oishi először meg sem tudta állapítani, van-e valaki odabent rajta kívül.

Ekkor vörösen felizzott egy külföldi pipa túlméretezett feje, amint valaki beleszipantott egy nagyot.

Oishinak majdnem sikerült kivennie a férfi arcát, amikor rövid időre megvilágította a parázs fénye – hatalmas volt és torz a közöttük kavargó füstben, akár a frissen felkelt hold –, de azután ismét árnyékba borult.

– Úgy festesz, mint aki messziről érkezett – szólalt meg egy hang erős akcentussal. Olyan mély volt és fenyegető, mint a köréjük ereszkedő sötétség. Mihelyst azonban Oishi szeme hozzászokott, meglátta, hogy egy nagy kéz szakét tölt két hagyományos, lapos japán csészébe.

– Igyál.

A kéz előretolta az egyik csészét a csípőmagasságú asztal lapján, melyet Oishi csak akkor vett észre, amikor a csésze megmozdult rajta.

Oishi felemelte, és a jól nevelt vendég apró kortyaival ivott belőle, ellenállva a feszültségéből fakadó kísértésnek, hogy egy hajtásra leküldje a torkán. Bárki és bármi volt ez az ember, legalább jó ízléssel választotta ki az italt. Figyelte, ahogy a holland pipája ismét felizzik, és egy pillanatra bevilágítja a sötétséget. Fogalma sem volt, miként kezdje a beszélgetést, ezért csak várt nyugodtan és némán, hogy először a *gaijin* szólaljon meg.

– Nos hát – kezdte végre a Kapitány –, miért is jöttél ide?

Jobban beszélt japánul, mint a vadember, de Oishinak még így is nagyon oda kellett figyelnie, hogy megértse.

– Keresek valakit, akit eladtak neked – felelte Oishi, és ügyelt rá, hogy tagoltan ejtse ki a szavakat, nehogy félreértsék.

– Több százan vannak...

– Ez egy félvér – mondta Oishi.

A Kapitány sokáig nem szólalt meg, és Oishi látta, hogy pontosan tudja, kire gondolt. A szívverése felgyorsult, amikor rájött: a tétovázás valószínűleg azt jelenti, Kai még életben van.

– A félvér sok pénzt ér nekem – mondta végül.

– Visszavásárolom – húzott elő egy erszényt Oishi a kimonója ujjából, majd átcsúsztatta az asztallapon. A szeme most már jobban hozzászokott a félhomályhoz, melyet csak a kis ablak négyszögén besütő holdvilág enyhített. De még mindig nem tudta kivenni a Kapitány arc kifejezését.

A Kapitány keze ismét előrenyúlt, Oishi óriásinak látta. Tetoválások és hajókötel okozta sebhelyek borították, és mocskosabb volt, mint az övé, amikor kiengedték a börtönből. Még azt is nehezére esett elhinni, hogy emberi kéz. Nem csoda, hogy az emberek démonoknak nevezik az idegeneket.

A Kapitány kivett valamit az erszényből, és a magasba tartotta. Amikor Oishi megpillantotta a körvonalát, hirtelen szíven ütötte a szépsége: az érzés keveredett a veszteség bánatával. Egy finoman megmunkált, aprólékosan kidolgozott kardkosár volt, olyan, amelyet többé már nem készítenek.

– Ez egy szamurájé volt – mondta a Kapitány, Oishi pedig a hangjából meg tudta állapítani, hogy ismeri a korát és az értékét is. Amikor ismét rápillantott, Oishi végre meglátta az arcát. A szeméből sütő megvetés arról árulkodott, nem feltételezi, hogy Oishi szamuráj lenne – legfeljebb egy hitvány ronin –, és hogy úgy gondolja, lopott, talán még gyilkolt is, hogy megkaparintson egy ilyen értéket.

Oishi állkapcsa megfeszült, miközben megpróbálta visszanyelni a szitkot, amit a holland érdemelt volna az arcátlanságáért. A kardkosár már nemzedékek óta a családjáé volt, de nem tudta pontosan, milyen régi, és azt sem, hová tűnt a penge, amelyhez tartozott. Egy pár egyik fele volt, ennyi maradt csak a készletből, valamelyik őse nagy becsben tartott tulajdonából.

Oishi az összeillő kardkosarakat a saját kardjain viselte, amíg a sógun végzetes látogatása, majd visszatérése arra nem készítette, hogy megváltoztassa elképzelését a sorsukról. Most hálát adott az isteneknek, amiért volt benne ennyi előrelátás. Chikara a másik darabért lovakat és élelmiszert vásárolt, valamint megszervezte anyja utazását a rokonaihoz. Ez volt a családjuk tiszteletre méltó örökségének utolsó darabja, a büszkesége utolsó töredéke...

A Kapitány kissé előrehajolt, pillantása Oishi arcát fürkészte. A holland halványkék szemei olyanok voltak, akár egy-egy jégszilánk, tekintete olyan könyörtelen és lélektelen, mint a befagyott tenger.

– A félvér jó barátod lehet, ha ezt kínálad érte cserébe.

Oishi nem válaszolt. A szája szerette volna odaköpní az igazságot, szinte égette a torkát, amikor visszanyelte. Ha az istenek még több áldozatot kívánnak tőle – a végső áldozat előtt –, hogy meghallgassák az imáit, nem marad semmije, amit felajánlhatna nekik...

A Kapitány még jobban előrehajolt az asztallap fölött, egészen föléje tornyosult az árnyékok közül. Oishi elnyomta a késztetést, hogy undorában vagy félelmében hátrahúzódjon előre.

– Rendben – mondta egy hirtelen, kellemetlen vigyorral. – Igyunk rá! – és ezzel ismét megtöltötte mindkét szakéscsészét.

Ezúttal Oishi egyetlen hajtással megitta a magáét, hogy végre túl legyen már ezen a megpróbáltatáson, és még el tudja hagyni a szigetet az őrsváltás előtt.

– Most pedig elviszel hozzá.

A Kapitány felnézett az italából.

– Elviszlek, most...? – kérdezte gúnyos mosollyal. – Ti meg a büszkeségetek...

Fél kezével Oishi viseltes, rendetlen öltözete és fésületlen haja felé intett.

– Még ezekben a rongyokban is úgy merészelsz parancsolgatni nekem, mint valami uraság! Hadd mondjak neked valamit: mi nem léphetünk japán földre, ha nem akarjuk elveszíteni a kereskedelmi jogunkat, de az érmének két oldala van. Ez holland föld, és itt én vagyok a sógun. Elviszlek a félvérhez, de az én feltételeimmel – tért

vissza a vigyora, baljóslatúbban, mint az előbb –, és még az is megeshet, hogy úgy találod, megváltozott.

*

Oishi fülét őrző tömeg ordítása ütötte meg, és valamilyen állat bömbölése, amelyet nem tudott azonosítani – még jóval azelőtt, hogy fényt látott volna –, miközben a tetovált embert követte a hajó belsejében. A szigetlakó csupán egy kis lámpást tartott a kezében, most azonban többen is a nyomukba szegődtek pisztolyokkal vagy kardokkal, és úgy őrizték, mint ahogy az ő népe őrizte volna a hollandokat a szárazföldön. A Kapitány igazat mondott, itt ő volt a *gaijin*, vagyis az idegen.

Egyáltalán nem tetszett neki ez az érzés – és minden egyes lépéssel rosszabb lett, mintha éppen befelé csalnák valamilyen csapdába.

A folyosó élesen elkanyarodott, a tömeg ordítása pedig felerősödött. Előttük vasrácsos kapu állt, melyet szintén idegenek őriztek.

Oishi hátrapillantott a válla fölött, és immár biztosra vette – túl későn –, hogy valóban csapdába esett. Valaki durván előrelökte, ő pedig felmordult, amikor a rácsnak ütközött.

A kapu mögött küzdőteret pillantott meg, amely sötétséghez szokott szemének szinte nappali fényben ragyogott, ám semmiben nem hasonlított az Ako-kastély küzdőteréhez. Ezt minden oldalról vasketrec vette körül, amely elfoglalta az üres raktér nagy részét. A rácson kívül ordító, gúnyolódó idegenek csőcseléke foglalt helyet, akik részben a hevenyészve összetákoltt emelvényeken zsúfolódtak össze, részben a ketrec és a fa hajótest között csoportosultak. A kemény falak és a zárt tér úgy verték vissza a zajt, mint egy harang belseje.

Oishi korábban úgy vélte, hogy kijebb szörnyű bűz terjeng, de a zárt helyen a szag az összezsúfolódott emberi testek és a félszáz lámpás hőjétől egyenesen elviselhetetlenné vált. A rácsba kapaszkodott, elkábulva az érzékszerveit ért támadástól, és megpróbált rájönni, mi történik a küzdőtéren.

Az aréna úgy festett, mint egy csatatér, a földet vadul szétszaggatott, megcsonkított holttestek maradványai borították. A tömeg zaját elnyomva ismét felhangzott az ordítás, amelyet korábban hallott, és akkor Oishi meglátta – *nem, az lehetetlen... – egy oni...?*

Az óriási *yokai* lassan megfordult a küzdőtér közepén, kidülledő szeme a kívül eső területet pásztázta. A teste torz emberi alakot formázott, a mérete azonban egy bikáéval vetekedett, egy hátsó lábain álló bikáéval. A homlokából hegyes szarvak törtek elő, durva irhája sikamlós volt az emberi vértől. A padlón szerteszét heverő csonka holttestekben azonban a mancsában tartott súlyos, láncos sarló tette a legnagyobb kárt.

Ismét felüvöltött, és megforgatta a fegyvert a feje fölött, miközben az egyetlen életben maradt emberi lény felélódult, megakadályozva annak kísérletét, hogy futva kitérjen előle vagy a háta mögé kerüljön – és végül beszorította az egyik sarokba. Úgy tornyosult fölé, hogy a férfi szinte gyerekeknek látszott, amint látszólagos félelmében összekuporodott előtte.

Az *oni* vadul, nagy ívben meglendítette a sarlót, Oishi pedig ösztönösen behunyta a szemét.

Majd ismét kinyitotta. *Az a férfi...*

Látta, hogy az *oni* prédája ellöki magát a rácstól, fel, a levegőbe: *katanája* vérvörösen felvillant, amint lesújtott, és a vállától a köldökéig kettéhasította az *oni* testét, egyetlen tökéletes csapással átvágva a szívét, a tüdejét és a beleit, majd visszaérkezett a földre.

Oishi nézte, ahogy az *oni* teste meginog. Azután a szörny lassan a hátára dőlt, a huppanás megremegtette a hajó gerendáit, Oishi pedig szemügyre vette a túlélőt.

Még egy ördög – talán tényleg az is volt, mert a testét annyi vér borította, hogy úgy vöröslött, mint az imént levágott *oni*, az arcát pedig hosszú, mocskos haj fedte. Oishi azonban tudta, kit lát, még mielőtt alaposabban megnézhetne volna. Arra a végzetes csapásra csak egyetlen személy képes: *Kai*.

Vagy valami, ami egykor Kai volt.

„*Megeshet, hogy úgy találod, megváltozott.*” Oishi most értette csak meg teljesen a rettenetes iróniát a Kapitány vigyora mögött.

A tömegből már csak a megkínzott, elembertelenedett árnyéka bámult kifelé annak a férfinak, aki egykor a Kai névre hallgatott. *Irgalmas Buddha, vajon maradt-e egyáltalán emberi gondolat vagy emberi lélek ebben a teremtményben?*

A tengerészek és dokkmunkások tömege egészen megvadult Kai győzelme láttán, és skandálni kezdett:

– *Fél-vér! Fél-vér! Fél-vér!*

Még a hollandok is tudják, hogy miféle, gondolta Oishi. Akár kevesebb volt, mint egy emberi lény, akár több, félvérként soha nem tekintették egyenlőnek, és nem bántak vele a testvérükként.

Hirtelen érthetetlennek találta, hogy ugyanúgy érez egy félvérrel szemben mind a saját népe, amely gyűlöli és féli a betolakodók felől érkező fenyegetést, mind pedig az idegenek, akiknek maradniuk kellett volna ott, ahová tartoznak, mégis inkább a fél világot körülhajózzák, hogy vadidegenekkel folytassanak cserekereskedelmet. Mindkét nép fiai elutasítanak egy olyan férfit, aki jobban hasonlít rájuk, mint ők egymásra. *De talán ez nem is annyira érthetetlen.*

Erre a gondolatra valami kellemetlenül összerándult a belsejében. Elhessegette a gondolatot, és inkább azon kezdett töprengeni, mi legyen a következő lépés. *Mihez kezd, ha Kai nem...*

A vasrácsos kapu hirtelen emelkedni kezdett előtte, Oishi pedig elengedte és sebesen hátrálni kezdett. Mögötte az őrei ismét előrelökték, és belódították a küzdőtérre. A kapu kongva lecsapódott a háta mögött.

Oishi bódultan állt ott, ahová betántorodott. Körös-körül a nézők gúnyolódó tömegét látta, akik a vérfoltos rácson át beintegettek nekik, vagy fogadási téteket ordítottak. Észrevette közöttük a Kapitányt, aki levigyorgott rá, miközben két karjával egy-egy lengén öltözött szajhát ölelgetett. A Kapitány az embereivel nevetett valamin, és Oishinak nem volt kétsége afelől, a tréfa tárgya ő maga.

A feje fölött a ketrec fémrácsain megzördült valami. Oishi felnézett, és összerezsent, amikor a keresztrácsra telepedve meglátta a tetovált szigetlakót, aki úgy sandított le rá, mint egy démoni macska. A csontvázember egy kardot tartott a kezében,

melyet belógatott a rácsok között, majd egy biccentéssel elengedte. A fegyver Oishi lába előtt esett a földre.

A tömeg egyetértően felüvöltött, és várta, hogy Oishi a kardért nyúljon, a szigetlakó pedig felhúzta a szemöldökét. Oishi mérgesen rázta a fejét. Inkább odakiáltott Kainak, aki lassan, óvatosan elindult felé a küzdőtéren át, kezében véres kardjával.

– Kai! – kiáltotta Oishi ismét, miközben azért imádkozott, hogy saját neve hallatán Kai felébredjen e véres rémálomból.

Ám úgy tűnt, Kai meg sem hallja, nemhogy ráismert volna a nevére. Az alakjától eltekintve a félvér minden egyéb tekintetben valóban démonná változott – különös, hogy éppen a teste, véres és sebhelyekkel borított, rémes látványt nyújtó teste maradt rajta a leginkább emberi. A haját most hátravetette, hogy tisztán lássa, e pillanatban kit kell megölnie. Oishi megpillantotta a különös sebhelyeket a homlokán, melyeket azon a napon látott először, amikor oly sok évvel azelőtt Asano nagyúrral vadászat közben egy szökevény fiúra bukkantak.

– Kai! – próbálta még utoljára rávenni, hogy meghallja, és a szemébe nézzen. Mielőtt azonban a kiáltás elhalhatott volna, egy gong szava nyomta el a hangját.

Kai úgy reagált a gongra, mint egy harci kutya, melyet eloldanak a láncáról. Valami nem emberi kiáltás hagyta el a torkát – amitől Oishi ereiben majd megfagyott a vér –, és felemelt karddal rárontott.

Oishi felragadta a kardot a padlódeszkáról, még éppen időben ahhoz, hogy kivédje Kai első őrjöngő ütéseit. A csapások ezután egyre csak zuhogtak rá, miközben próbálta megőrizni az egyensúlyát, és kétségbeesetten hárította a félvér támadásait. Minden csepp erejére és a tudása legjavára volt szüksége ahhoz, hogy Kai ne szabdálja apró darabokra, és hogy ő legalább egyetlen ellencsapással próbálkozhasson.

A pusztá kétségbeesés erejével megint hárított, majd kitört. Kai védtelen kézfejjével megvetően félrelökte a pengéjét, és még vadabbul támadt neki. A szemében nem villant a felismerés szikrája, még így sem, hogy szemtől szemben harcoltak egymással – nem éhezett bosszúra, csak a vak düh dolgozott benne, mintha nem

akarna egyebet, csak ölni és ölni, amíg az egész világ térdig nem jár a vérben.

A tömeg egyre hangosabban üvöltött, szinte már elnyomva a kardcsörgés zaját, miközben Kai lesújtott, Oishi pedig hártott – inkább csak a Kai harcmodoráról őrzött emlékeire támaszkodott, azután már csupán a puszta ösztöneire. Ő volt az egyik legjobb kardforgató az Ako-kastélyban, ám erre a támadásra – amely egyetlen ember kardjától érkezett – semmi sem készíthette fel.

– *Fél-vér! Fél-vér!*– biztatta a fanatikus tömeg Kait még vadabb küzdelemre, mintha még nem vetette volna latba minden erejét.

Kai vad rohamától bénultan Oishi életében először érezte úgy, hogy valóban az életéért küzd. Kait pedig még inkább felbőszítette, hogy nem adja fel, így már nemcsak a kardját, hanem a térdét, a könyökét és az öklét is bevetette, és úgy tűnt, éppúgy közömbös a fájdalom, mint ellenfele vagy önmaga emberi mivolta iránt. Hirtelen egy csavaró mozdulattal és egy ütéssel, mely másnak talán a karját is kifecamította volna, megfosztotta a kardjától Oishit, aki aztán egy ökölcsapástól elterült a földön.

Amikor Kai magasra lendítette a kardját, hogy végezzen vele, Oishi a levegőbe emelte a karját, és felkiáltott:

– Mika!

A kard a mozdulat közben megállt a levegőben, és Kai csodálkozva meredt Oishira. Azután hitetlenkedve – végül pedig a szemében megcsillant a felismerés.

Körülöttük a tömeg vért akart látni – a fejük fölött a szigetlakó érthetetlen fenyegetéseket zúdított Kaira, hogy mi lesz, ha nem hasítja ketté az ellenfelét, mint egy érett dinnyét. Kai azonban lassan elfordította a pengét, és a végzetes csapás elmaradt.

Ekkor azonban a félvér lázas tekintetében ismét felizzott a harag, mint a szikrákból keletkező tűzvész. Váratlanul ismét felemelte a kardját, és lesújtott – alig kerülte el Oishit, aki félregördült, és áldva a szerencsését felkapta a kardját, majd feltápászkodott.

Kai ismét nekitámadt, olyan vadul, hogy Oishi egészen addig a kapuig hátrált, melyen át a ringbe lökték, ellenfele pedig szinte a rácshoz szögezte. Kai nyers diadalkiáltással kitört és odavágott – a

kardja pedig szélesebben elzúgott Oishi mellett, és végzett a kapu túloldalán álló őrral.

Oishinak elakadt a lélegzete megdöbbenésében, a teste azonban gondolkodás nélkül engedelmeskedett, és sarkon fordult, hogy leszúrjon egy másik őrt, aki a puskájával célba vette Kait. Oishi elkapta az égő kanócú puskát, mielőtt földet ért volna, és behúzta a rácson. A tömegbe célzott, és félretolta a kupakot a löporserpenyőn. Meghúzta az elsütőbillentyűt.

Az üvöltő csöcselék előtt ülő Kapitány hamuszín arcán, a szeme fölött kinyílt egy vérszín rózsza, majd a férfi előrebukott.

Az emelvényeken kitört a kavarodás, Kai pedig nem sokat teketóriázott a többi őrral sem, akik ostobán felhúzták a kaput, hogy berontsanak hozzájuk. Kai és Oishi átbújtak alatta, és futásnak eredtek.

Oishi Kai nyomában rohant a hajó átjáró-labirintusában, és megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy legalább az egyikük ismeri a kifelé vezető utat, akár tapasztalatból, akár ösztönösen. Amikor a fedélzetre értek, hirtelen rájött, hol van, és a palló felé vette az irányt.

Kai követte, ám ekkor a szigetlakó bukkant fel mögöttük a sötétből. A tetovált vadember felemelte a pisztolyát, és Kaira célzott, mivel a pisztolyban csak egyetlen lövedék volt. Kai félreugrott, és bevetette magát a ládák útvesztőjébe, hogy elterelje a szigetlakó figyelmét, amíg Oishi el nem érte a pallót, és félig futva, félig csúszva meg nem indult rajta.

Oishi ekkor pisztolylövést hallott. Megtorpant, visszanézett, és látta, amint Kai a hajókorlát fölött leugrik vagy leesik a pallóra, valahol előtte. Kai előrebukfencezett és talpra ugrott, mielőtt még Oishi odaért volna hozzá, és már rohant is tovább, mielőtt egy szót is odakiálthatott volna neki.

Vállt vállnak vetve törtek ki a dokkból a nyüzsgő dejimai éjszakába. Ismét felbolydulást keltett, ahogy véres ruhában, kezükben kardot lengetve váratlanul felbukkantak, ám a rend érdekében mindenhol posztoló örök gyorsan cselekedtek.

Oishi és Kai a tömegen át a híd felé verekedték magukat, de a sebesültek kiáltozására még több őrt termett mögöttük. Oishinak nem kellett hátrapillantania, így is tudta, hogy a tetovált férfi kiáltását

hallja, mint ahogy azt is, hogy még mindig a nyomukban van. Pisztolyokkal és kardokkal felfegyverzett örök bukkantak elő a semmiből, és csatlakoztak üldözőjükhöz. A pisztolyok reménytelenül pontatlanok voltak ekkora távolságból, ám a fegyveresek, élükön a szigetlakóval egyre közelebb értek hozzájuk, pedig Oishi már megpillantotta a hidat jelző zászlókat. *Nem fog sikerülni...*

Egy hordó világításra használt bálnazsír mellett futottak el egy raktár előtt. Kai szinte alig vesztett a lendületéből, amikor felrúgta. Amikor a bálnazsír üldözői útjába loccsant, Kai megragadott egy állványon függő lámpást, és elhajította. A láng üvöltve csapott fel, üldözőik útját pedig váratlanul tűzfal állta el.

Oishi még mindig hallotta a hátuk mögül a pisztolylövéseket, a kiáltásokat és a dühödt átkozódást, ám minden lépéssel messzebb került a veszély, hogy eltalálják őket, miközben a hídon át rohantak a biztonság felé.

Mika némán szemlélte a hóval borított, fűrészfogas hegycsúcsokat – mindössze ennyit láthatott szobájának a Kirayama-kastély alsó udvarára néző ajtajából. Kira nagyúr hegyi erődjéből mindenünnen csak ilyen – vagy ehhez igen hasonló – látvány tárulhatott a szeme elé. Más körülmények között talán lélegzetelállítónak találta volna – ha nem azért vendégeskedik itt, mert Kira túszul ejtette, hogy a gyászév letelte előtt még csak vissza se térhessen Akóba – ahol aztán feleségül megy a férfihoz.

A sógun távozása után Kira nem sokáig időzött a megígért hűbértartományokon. Csak addig maradt, amíg becsapta és börtönbe vettette Oishi Yoshiót, Mika apjának fő vazallusát és bizalmas barátját, aki mindig úgy vigyázott Mikára, mint egy idősebb fivér – az egyetlen embert, akinek elegendő befolyása lett volna apja csapataira vagy Ako lakosaira, hogy válaszcsepást mérjessen velük arra, aki felelős uruk haláláért, és aki elorozta Asano nagyúr földjeit és a lányát.

A sógun megtiltotta a vérbosszút, apja vazallusai pedig mind roninokká váltak, és Kira kölcsönhadserege gondoskodott róla, hogy kiűzzék őket a tartományból, útravalóként egyértelművé téve nekik, hogy azon nyomban megölik őket, ha csak a lábukat beteszik Akóba. Kira mégis annyira féltette a biztonságát, hogy Oishit a vártömlöcbe vettette. *Kait pedig...*

Nem. Most nem... Még nem. A keze néma esküre kulcsolódott ruhája ujjának rejtekében, és azt képzelte, hogy Kai kezét fogja. Ha bármelyikükön is segíteni akar, csak azután teheti meg, hogy visszatér Akóba.

Hamarosan... hamarosan, fogadta meg magában, és igyekezett megőrizni arca fagyos kifejezését. Még akkor sem lesz késő – *már csak egy kicsit kell kibírnia.*

Csak akkor értette meg, miért is sóvárgott Kira régóta Ako után, amikor megérkezett ide. Ako jelentett mindent, amivel Kira nem rendelkezett: gazdag, termékeny földet, szépséget és meleget... az Asano név jelképezte nemes hagyatékot, és annak utolsó élő örökösét.

Ám jöllehet mindezt birtokba vette, soha nem lesz övé az Asano-ház tisztessége – még akkor sem, amikor majd elorozza a nevét, és belőle lesz az új *daimyo* Mika élete és Ako felett.

Kira nagyúr könyörtelen volt, számító és gyáva, aki sekélyes vonzerejét és csinos arcát használta – és valószínűleg boszorkányságot is –, hogy behízelegje magát a hatalom birtokosainál, majd ezek befolyását arra fordította, hogy megszerezze, amit akar, így aztán soha nem kellett félnie attól, hogy közvetlenül ő fizeti meg a bukás árát.

Úgy tűnt, valamiképpen még az ágyasa, Mitsuke is a hatása alatt áll – a rejtélyes, feltűnően szép nő, akinek rókához hasonló árnyéka volt, és egy boszorkány varázserejével rendelkezett. Mika hallott már olyasmit, hogy egy *kitsune* beleszeret egy emberi lénybe – de miképpen kerülheti el a figyelmét, hogy milyen lélektelen, vadállatnál is hamisabb férfira esett a választása?

Talán egy *yokainak* is megvannak a maga korlátai, amikor szerelemről van szó. Mika tudta, hogy a boszorkány vad féltékenységgel figyeli őt – olyan pillantással, amely halálra sújtotta volna, ha a *kitsune* nem fél attól, hogy ezzel Kira szerelmét is elveszítené. Mika azt kívánta, bárcsak megértethetné a rókaboszorkánnyal, nincs miért félnie tőle, hiszen soha nem fog mást érezni Kira iránt, mint gyűlöletet.

A boszorkány legalább kellőképpen lefoglalta Kirát a saját hálósobájában ahhoz, hogy a nagyúr ne akarja Mikára erőltetni magát, bár a lány gyanította, Kira attól is fél: ha elrabolja a becsületét, akkor Mika megöli, ha pedig ezzel kudarcot vallana, akkor önmagával végez. Bármilyen történjék, Mika gondoskodik róla, hogy a férfi soha ne lehessen igazi Asano nagyúr, nem számít, kinek a birtokán uralkodik. Minden lehetőséget megragadott, hogy finoman emlékeztesse Kirát erre a tényre.

A keze elgémberedett a szélesre nyitott ajtón át beáramló hideg fuvallattól, ezért bedugta a kimonója ujjába a több réteg köntös és a bélelt selyemköpeny alá, majd Kirára pillantott, aki az alacsony asztal túlsó végén ült, mely alatt egy szénszerpenyőt helyeztek el. Az asztalt takaró borította, amely fölfogta a hőt, hogy a lábuk átmelegedhessen, egy tálcán pedig egy kanna forró tea és két csésze állt. Kira ragaszkodott hozzá, hogy közösen étkezzenek, és együtt töltsenek némi időt, akár tetszett ez Mikának, akár nem.

Mika beleegyezett ebbe, hiszen ha Kira túl sokszor ütközik visszautasításba, hamar megmutatkozik lelke valódi rútsága – Kira pedig megtanulta, hogyan élje ki kegyetlenségét védtelen embereken. Mika szeme láttára, mert tudta, ez jobban fáj neki, mintha késsel hasogatná.

Kira nagyúr megköszöri a torkát, és erre Mika ránézett, mert eszébe jutott, nem egyedül van itt, és régebben ül tűnődő némaságban, mint gondolta volna.

Mivel a levegőben aznap felsejlett a tavasz ígérete, Kira úgy döntött, hogy úgy tesznek, mintha odakint teáznának – a szobában minden évszak egyszerre uralkodott, noha csupán két dimenzióban. A festett falitáblák szívbemarkoló szépségű tájakat ábrázoltak tavaszi, virágzó szilva- és cseresznyefákkal, nyári kaméliákkal és hortenziákkal. Madarak emelkedtek az égbolt kékjébe, pontyok és szitakötők csillámlottak a kék víztükörben, melyben darvak és kócsagok gázoltak. A fű és a fák zöldje fokozatosan áttűnt az őszi juharlevelek égővörösébe és a krizantémok gazdag színekavalkádjába – Ako évszakainak minden gyengéd szépségét látni lehetett rajtuk, ami itt, a hegyek között mindössze pár hétre korlátozódott, és az év nagy részében nyoma sem volt: a föld és az ég színe a fekete, a fehér és a szürke árnyalatai között váltakozott.

A tél halotti árnyalataiba öltözött valódi világ, melyen Kirával osztozott, jól látszott a szélesre tárt ajtón át, mely bebocsátotta a csípős hegyi levegőt, és teljessé tette környezetüknek a *kabuki*-színházra emlékeztető valóságatlanságát. Mellettük a padlón egy vézna fiú ült kopott parasztribbonyban és lábszárvédőben, és feltűnő ügyességgel játszott egy *samisenen* – noha ezzel még csak

a meleg ruházatot sem érdemelte ki, csupán egy rabszolga rangját vívta ki magának.

Milyen jól illik a helyzetéhez, gondolta Mika, hogy körülöttük a valószínűtlen falfestmények olyan jól utánozzák az életet – akár egy játék a játékban –, hiszen most úgy érezte, sosem volt más, mint színész egy színdarabban.

– Talán ha innál egy kis teát, úrnőm, nem éreznéd a hideget – javasolta Kira színlelt kedvességgel, amely mindig másik érzelmet leplezett. Mikával szemben ült, és nem viselt köpenyt, de még egy bélelt zubbonyt sem sűrű szövésű, kékeszöld kimonója fölött. Olyan kellemesen érezte magát, mintha valóban egy tavaszi nap melegét élvezné.

Mika megcsodálta a *raku* csészék tökéletes szépségét, melyekbe Kira a teájukat töltötte. A véletlenszerű, színjátészó minták a sötétzöld mázon tökéletes ellentétben álltak azokkal a szintén esetleges füstös, fekete foltokkal, melyek a *raku* kerámia különleges égetési eljárása során keletkeztek. A teáskészletet olyasvalaki készítette, akinek tökéletes érzéke volt a *wabi-sabi*hoz – aki a természet kiszámíthatatlan művészi tökélyével összhangban dolgozott, amely magában foglalja a teremtés örömét, a sikertelenség csalódását, a legtöbbre tartott munkától való elválás bánatát – és az új teremtés vigaszát.

A teáskészlet biztosan nagyon sokba került. Mika eltöprengett, vajon Kira hány embere szenved egész télen át elegendő élelem vagy ruházat híján azért, hogy uruk folyamatosan lenyűgözhesse a túsztát efféle ajándékokkal, mint a finom ruhák vagy ez a teáskészlet.

Kihúzta kezét a kimonója ujjából, Kirára nézett, és kifejezéstelen tekintete találkozott Kira udvariasan aggályos pillantásával.

– Kérlek, ne aggódj miattam. Egy szamuráj lánya vagyok.

A düh, amely mindig ott parázslott Kira viselkedésének nyugodt felszíne alatt, most hirtelen a szemébe költözött. Mika látta, milyen közel került önuralma határához: a férfi alig tudta megállni, hogy rá ne förmedjen, majd arra is rádöbbsent, a házasságkötésük után Kirának nem kell majd többé megtartóztatnia magát...

Elfordította a pillantását, hogy ne ingerelje tovább a férfit, mert aggódott a mellettük ülő védtelen fiúért. Neheztelt a célzás miatt,

mely a gyengeségére utalt, ugyanakkor Kira heves reakciója túl sokat elárult arról, mi lakozik állhatatlan lelke mélyén.

Pusztán önvédelemből mondta ki e szavakat, nem azért, hogy megkérdőjelezze Kira örökségét. Ám a férfi így értette. Kira rideg gögje csak a bizonytalanságát tükrözte, csak újabb álcája volt a kínzó kisebbségi érzésnek, mely a szíve körül tekergő sárkányt táplálja.

Ezt a szörnyet még az sem csillapíthatta, hogy ő lesz a következő Asano nagyúr, hiszen minden egyes áruló vagy rosszindulattal teli tetteivel csak még inkább képtelenné vált arra, hogy őszintén szembenézzen önmagával, és még kevésbé tudta elfogadni saját emberi természetét, vagy annak hiányát. Már túl volt azon, hogy képes legyen meghallgatni az igazságot Mika szájából – különösen Mikáéból, de akárki máséból is.

Mika azon kapta magát, hogy a *samisent* pengető fiút nézi, mintha a játékát hallgatná. A fiú szemmel láthatóan reszketett.

– Ez a gyerek fázik – mondta csendesen.

Kira feléje billentette a fejét, mintha arra akarna rájönni, miféle sértés rejlik a mögött, hogy Mika őhelyette a fiúra figyel. Majd megfordult a párnán, amelyen ült, miközben lába a takaró alatt melegedett, és megkérdezte:

– Fázol, fiú?

Az ártalmatlan kérdésben szokás szerint nem volt semmi különös. Ám a felszín alatt mégis rémisztő mélységek nyíltak.

A fiú felpillantott, majd ismét lefelé, és megrázta a fejét. Tovább játszott, hibátlanul, mintha az élete függene tőle.

Kira mosolyogva Mikára nézett.

– Látod – mondta. – Ő is vidéki fiú, ahogyan én is. Elfogadjuk a dolgokat úgy, ahogy vannak.

Ezzel biztató pillantást vetett a fiúra.

Az utálat úgy öntötte el Mika torkát, mint az epe, miközben a legsötétebb félelme töltötte be az elméjét: mire visszatérnek Akóba, senki nem marad, aki meg tudná akadályozni, hogy ez a szörnyeteg bekebelezze az otthonát, úgy, ahogy saját, szegényes földjével tette, és kiszipolyozza az erőt a népéből. Senki sem marad, hogy

megbosszulja az apját, és szabadon bocsássa a lelkét – *senki, kivéve őt, Mikát.*

Kezét bedugta a kimonója ujjába, és megérintette a kis méregtasakot, melyet mindig magával hordott. Kira minden pillanatban félt az elárultatástól, még a saját kastélya falai között is – és Mika tisztában volt vele, ha megöli a férfit, soha nem látja viszont Akót. De mi értelme lenne a visszatérésnek, ha nincs mihez visszatérni? Csak egyetlen pillanatra lenne szüksége...

Kira pillantása az alsó kastélyudvart fürkészte, ahol katonáinak egy csapata harcművészeti gyakorlatokat tartott egy mester szigorú tekintete előtt.

Mika kivette a mérget a ruhaujjából, kinyújtotta a kezét, erősen belecsípett a tasakba, és így felszakította a vékony szövetet. A finom, szagtalan por Kira teájába szóródott, majd azonnal fel is oldódott.

A tasak maradványát ismét a ruhaujjába csúsztotta, épp, amikor Kira ismét felé fordult.

– Hamarosan visszatérünk Akóba, úrnőm, és ott nem találod majd ilyen zordnak a teleket...

Mika felemelte a teáscsészéjét, belekortyolt, és most Kira szemébe nézett.

– ... és magam is szeretném látni Akót tavasszal.

Kira mosolya szélesebb lett a várakozástól, amint az ajkához emelte a csészéjét.

Mika tovább bámulta, és igyekezett természetes kifejezést erőltetni az arcára, miközben Kira első kortyára várt; olyan hevesen összpontosított, hogy még lélegezni is elfelejtett.

Kira habozni látszott, amikor feltűnt neki Mika szokatlan figyelme. A lány lefelé fordította a pillantását, mintha az Akóba visszatérés gondolata készítette volna arra, hogy ennyi reménnyel eltelve nézzen rá. Kira kedvesen elmosolyodott.

– Talán tévedtem. Talán a fiú valóban fázik.

Ezzel ismét leeresztette a csészéjét, és a fiú felé nyújtotta.

– Tessék, hogy átmelegedj.

A fiú a gesztustól meglepetten felpillantott. Egy pillanattal később letette hangszerét, kezébe vette a csészét, jólesett neki a melege.

Mika a rémülettől dermedten figyelte, és érezte, hogy Kira szeme most rászégeződik. A fiú az ajkához emelte a csészét.

– Ne! – kiáltott fel Mika, és kiütötte a kezéből. A finom *raku* kerámia szilánkokra tört, és a mérgezett tea szétfröccsent a tatamin. Mika leplezetlen gyűlölettel és haraggal meredt Kirára.

Kira szemrehányással vegyes csalódottsággal bámult vissza rá, majd hirtelen kinyúlt, és megragadta Mika csuklóját. Olyan erősen szorította, hogy Mika szemét a fájdalom könnyei futották el. Miközben kétségbeesetten küzdött, hogy leplezze a rémületét, elkapta a tekintetét, mert hirtelen mozgást érzékelt a látótere peremén. Valaki az ajtónyílásból figyelte őket Kira háta mögül. *A boszorkány.*

Mitsuke jelenlétére ügyet sem vetve Kira megcsavarta Mika csuklóját, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. A szavakat olyan halkán ejtette ki, mint máskor is, ám keze remegett a dühtől.

– Mit gondolsz, hányan haltak meg – mormolta –, és hányan fognak még meghalni, hogy egy hozzád hasonló asszonynak ilyen keze lehessen?

A tenyere most még szorosabban fonódott a lány csuklója köré. A szemében Mika megpillantotta a vágyat és a csalódottságot, miközben Kira arra kényszerítette, hogy az ujjait összekulcsolja az övéivel.

– Az én őseim valaha parasztok voltak, nem pedig nemesemberek, mint a tied. A földet művelték errefelé. A legrosszabb földet Japánban. De okosak voltak és türelmesek, és idővel megtanulták, hogy még a jég sem állhat az útjukba.

A férfi hideg keze tovább szorította Mikáét, egészen elszorítva a vérkeringését, amíg Mika úgy nem érezte, a Kirából áradó hideg felkúszik a karján, jéggé fagyasztja, ő pedig örökre a jég fogságába dermed.

– Hozzászoktunk, hogy várjunk arra, amit akarunk. Először a feleségem leszel, azután majd megszeretsz.

Mika a képébe akarta sikítani, hogy ő soha nem akart mások kárára értelmetlen, elkényeztetett életet élni. Hogy kárba veszett a pénz, amit Kira a teáskészletre költött, hogy lenyűgözze egy *daimyo* elkényeztetett lányát. Hogy megőrült, ha azt hiszi, megvan benne

ősei bátorsága és kitartása, vagy akár csak a töredéke annak az erőnek, mellyel az uralma alatt élő emberek elviselik mindazokat a terheket, melyeket Kira és a zord természet rájuk mér. Hogy *kitsune* szeretőjénél is jobban hasonlít egy démonhoz attól, hogy hosszú idő óta kiszipolyozza ezeket az embereket, most pedig magukra akarja hagyni őket, egy gondolatot sem pazarolva rájuk.

Mika apja tiszteletre méltó, könyörületes szívű ember volt, akinek az ősei nemzedékeken át a vérükkel fizettek azért, hogy eljuthassanak oda, ahol az apja és a felelőssége alá tartozó emberek békében élhettek. Noha a kőbe vésett törvények és hagyományok szerint soha nem lehettek egyenlők, Mika apja népének uraként kötelességének érezte, hogy mindenkinek olyan megélhetést biztosítson, amellyel emberi lényhez méltó életet élhet.

De azután Kira és a boszorkány meggyilkolta, és már semmi nem lesz soha olyan, mint azelőtt.

Soha nem fogja szeretni Kirát – még ha örök időnkig a sarkában lesz, akkor sem. Gyűlöleten és megvetésen kívül semmi mást nem fog érezni iránta. Arra vágyott, bárcsak az arcába vághatná az igazságot, akár egy csésze forró teát: *Kait szereti, és bármi történjék, mindig is szeretni fogja, csakis őt, örökre.*

„*Fogjátok meg azt az állatot, és adjátok el a hollandoknak!*” Mika még most is olyan tisztán hallotta Kira parancsát, mint amilyen jól emlékezett a neki szóló fenyegetésre: „– *Ha megszégyenítesz, elevenen elégettetem.*”

Kai... Olyan nehezen nyelte vissza a dühödt szavakat, mintha mérgezetek lennének, majd tekintetét a földre szegezte, és hagyta, hogy karja elernyedjen Kira szorításában. Elfordította a pillantását – és észrevette, hogy a rókaboszorkány, aki még mindig az ajtónyílásban állt, néma, gyilkos irigységgel figyeli őket.

*

Kai és Oishi valamikor az éjszaka közepén szökhettek meg a Dejima-hídon keresztül. A hollandok nem mertek a nyomukba eredni, de Kai fejében még mindig visszhangzottak az utánuk ordított fenyegetések, az üvöltés és az átkozódás.

Oishi odamordult valamit (amit Kai nem értett) a szárazföldi ellenőrző pontnál álló öröknek, amikor megpróbálták elállni az útjukat. Erre azok hátraléptek, és úgy fordultak, hogy lándzsáik és puskáik a sziget felé mutassanak, arra az esetre, ha az idegenek olyan örülségre vetemednének, hogy itt is üldözőbe veszik őket.

Két ló várta őket. Kai felhúzódkodott a nyeregbe, és lazára engedte a gyeplőt, mert tudta, az állat követi majd Oishi lovát. Úgy érezte, a túlélési ösztönön kívül jószerivel minden cserbenhagyta – a gondolatai, a személyisége valahol ott maradtak azokban a rémálomszerű ketrecekben és labirintusokban, ahol... nem is emlékezett, meddig tartották fogva. Az első pillanatban még az arcába csapó szél és a csillagos éjszakai égbolt látványa is káprázatnak tetszett. *Valóban szabad...?* Vagy arra ébred majd, hogy megint öntudatlanra verték... vagy arra az érzésre, hogy egy kard átvágja a torkát... vagy hogy egy *oni* kiszakítja a máját...

Ki az az ember ott előtte? Elméjének egy kicsiny, szinte élve eltemetett, de még józan része Oishi hangját ismerte fel, amikor az idegen Mika nevét kiáltotta. De úgy tűnt, Oishi valamiképpen legalább annyira megváltozott, mint ő maga.

A férfi nem szólt hozzá lovaglás közben, az ő fejében pedig hosszú ideig nem bukkant fel semmi, ami akár egy kérdésre, akár egy összefüggő gondolatra emlékeztetett volna. Az éjszakai ég úgy áramlott fölötte, mint az olvadt üveg, mintái úgy kavarogtak és változtak, ahogy alattuk az út kanyargott és követte a talaj redőit.

Kai az eget nézte, és megpróbált értelmet adni a látványnak, amíg végre már nem a hajólámpásoknak a tengervíz tükréről visszaverődő fényét idézte a csillagok esetleges mozgása. Lassan csillagképekké álltak össze, melyek formájára és a hozzájuk kapcsolódó történetekre még egy másik életből emlékezett, abból, amelyben azt állították, a csillagok vezetik – és oltalmazzák – az élet éjszakai útjainak vándorait.

Ekkor hirtelen megpillantotta a holdat, amely a dombok fölé emelkedett, és megvilágította előttük az utat – mint egy égi hajadon ragyogó lámpása, aki eljött hozzá, amikor hosszú idővel ezelőtt eltévedt, hogy a vezetőjéül szegődjön és vigyázzon rá...

Mika-hime... Mika-hime... Mika... Most eszébe jutott a lány, és az emlék bevilágította az elméjét. A gondolatai gyengéden simogatták ezt az emléket – a gyengédségnek már a jelentésére is alig-alig emlékezett. Mika neve és arca került szilánkokra tört egyéniségének középpontjába, és újból felébresztette szellemét, újjáélesztette éberségét, úgy világítva meg az emberi mivoltához visszavezető utat, mint a holdfény az ösvényt előttük. Korábbi életének töredékei, és a nyelv, amelyet valaha beszélt – amíg a hollandok meg nem fenyegették, hogy kivágják a nyelvét –, ismét gondolatmenetekké álltak össze, akár a csillagok, melyek csillagképek alakját öltötték az éjszakában. Mika szerető jóságának emlékképei apránként összeöltögették a múltat, és finom selyemszállal a jelenéhez kapcsolták.

Mire új nap virradt, már arra is emlékezett, a neve *Kai*, és nem *Félvér*. Eszébe jutott, kinek is kellene lennie, hová tartozik, és hogy miként került oda és miként vált azzá, ami akkor volt, amikor Oishi belökték hozzá a vasketrecbe, akár egy darab friss húst.

Oishi jobb harcos volt, mint amire számított – legalábbis amikor nem volt más választása a harcon kívül, csak a halál. *De hát a többiek is azok voltak...* Kai az előtte lovagló férfira pillantott, és ahogy világosodott, végre tisztán látta. Biztos volt benne, hogy a férfi Oishi – de még mindig annyira másnak tűnt, hogy még ha teljesen józan eszénél lett volna, amikor először meglátta, akkor sem ismerte volna fel, amíg oda nem kiáltotta neki Mika nevét utolsó, kétségbeesett erőfeszítésében, hogy mentse az életét.

Ám addig a pillanatig talán éppen az kímélte meg a haláltól, hogy ő nem ismerte fel. Kai már az ereje végén járt, mire sikerült végeznie az *onival*, azután mégis bedobtak neki egy újabb ellenfelet. *Annyira belefáradt az öldöklésbe*. Azonban ha rögtön tudta volna, hogy Oishi az –a férfi, aki küzdelem nélkül átengedte az Ako-kastélyt a sógunnak és Kirának –, Oishinak imádkozni sem maradt volna ideje.

De hát mit keres itt Oishi? Nyilvánvalónak tűnt, hogy felkészült a szöktetésére, tehát nem Kira küldte a Holland-szigetre. Úgy tűnt, egyetlen okból vállalt Oishi ekkora kockázatot: hogy őt kimentse. Annak a fényében azonban, amire a múltból emlékezett, ennek semmi értelme nem volt.

Ekkor a napfény víztükrön csillant meg, ő pedig rájött, hogy az út, amelyen haladnak, egy széles folyó medrét követi. Előtte vízesés zuhogott alá egy sziklaszirt falán, alatta pedig egy tó tűnt a szeme elé a zuhatag kivájta medencében.

– Állj! – kiáltott oda Oishinak, és megállította a lovát. Alig ismerte fel a saját hangját, amikor japánul szólalt meg.

Oishi megállította a hátasát, és visszanézett.

– Mi az? – vetette oda nyersen. Arca egyszerre vált kelletlenné és aggódóvá, amikor látta, hogy Kai lecsúszik a földre. – Mi az? – kérdezte ismét.

– Víz... – mormolta Kai, és megindult lefelé a folyóparton a vízhez, amely ellenállhatatlanul vonzotta magához. Búzlott a haláltól, testét tetőtől talpig vér borította – és amíg ez el nem tűnik róla, nem érezheti, hogy ismét életre kelt.

A szirtfok lábánál a vízbe gázolt. Jéghideg volt, de a jeges víz érintése olyan sokáig tartozott az életéhez, hogy meg sem torpant. Közvetlenül a vízesés alá állt, és hagyta, hogy a folyékony tisztaság az arcára és a hajára zúduljon, és átmossa öltözete rongyait, miközben a kezével dörzsölte magát. Hallotta, hogy Oishi a domboldalról odakiált neki valamit, mintha lehetne bármi is olyan fontos, hogy nem várhat, amíg le nem mossa magáról legalább a külső jeleit annak az élőhalott-létnek, melytől Oishi megmentette.

A vízesés alól nem is értette, mit mond neki Oishi. A gondolatait befelé fordította: *Lélegezz be... összpontosíts... emlékezz! Lélegezz ki... tisztítsd meg... felejtsd el...*

Bele sem tudott gondolni, miképp nézne most rá Mika, ha látná: nem is képes belefogni a felkutatásába, amíg annyi mocskot le nem dörzsöl magáról, amennyit csak tud – a szenny arra a lényre emlékeztette, akivé a túlélés érdekében kellett válnia. Akár érintetlen maradt, akár menthetetlenül rothadásnak indult lelkének legbelső magja, akkor is legalább megkeresheti a lányt, és mindent megtehet, hogy megmentse, és hogy bosszút álljon Kirán. Azon túl pedig a jövőnek semmiféle értelme nincs. Úgy emlékezett, ez soha nem is volt másképp.

Hosszú ideig állt a vízesés alatt, a kezét imára kulcsolva – bár az időnek Kai szemében még nem volt valódi jelentése. Ám reszkető

testében az életösztön már nem engedte, hogy a lelkére összpontosítson, és annyira fájni kezdett, hogy a víz jeges hidege már nem csak a be nem gyógyult sebek fájdalmát tompította, hanem a kihülés csontig hatoló kínjává is változott.

A medencéből a partra gázolt, és még sikerült felbukdácsolnia a parton, mielőtt az agya teljesen kikapcsolt.

A levegő most sokkal melegebbnek tűnt a víznél, bár a szél megborzongatta. Egészen meglepődött, milyen magasra hágott közben a nap az égen. A folyópartot fák és bokrok szegélyezték, ő pedig még inkább meglepődött azon, hogy az ágakon friss, zöld leveleket és nyíló virágokat lát – hogy ismét eljött a tavasz. Nagaszaki, melynek öblében Dejima feküdt, Japán legdélebbi, nagy szigetén terült el, de azért az akói tavasz sem marad el mögötte messze...

Az idegenek által levetett zubbony és nadrág nedves rongyait a szél kellemetlenül hozzátapasztotta a testéhez. Az anyag összegubancolódtott cafatai és szálai a bőrét csapdosták, úgy festett, mintha valami utálatos gomba borította volna. Ám nem volt más választása, hacsak nem akart meztelenre vetkőzni – bárhogyan is, Kai nem tudta biztosan, lesz-e annyi önfegyelme, hogy ne végezzen Oishival abban a pillanatban, ha az a megvetés akár csak legkisebb jelét is tanúsítja a külseje láttán. Kai megdörzsölte a karját, és reménykedett, hátha Oishi legalább tüzet gyújtott, és készített valamilyen ételt, amíg őrá várt.

A férfi azonban mélyen aludt a lovak mellett, elterülve a fűben. Kai a legszívesebben belerúgott volna. Ám ehelyett csak nézte Oishit – most megtehetette ezt anélkül, hogy megsértené –, és szemügyre vette, miként változott meg fizikailag az az ember, akire emlékezett.

A szamurájtincs, melyet mindig gondosan hátrakötött, egyenesre vágott és mentaolajjal a helyén tartott borotvált koponyája csúcsán, most egy hanyagul megkötött hajcsomó volt csupán, melyet azért fésült hátra, hogy ne lógjon a szemébe. Valaha gondosan borotvált fejről talán le sem vágták a haját azóta, hogy Kai elment. Oishi egykori pompás, brokátból és nehéz selyemből varrt szamurájöltözéke is eltűnt. Most csak egyszerű kimonót viselt, mely fölé laza *hakamát* kötött; talán pamutból, de az is lehet, hogy

kendervászonból készült, és még az eredeti színét is nehéz volt megállapítani. A klánja *monját* sem látta sehol – *Oishi roninná változott*.

Mégis, roninból is többféle akadt. Kai úgy vélte, Oishi bizonyosan nem adta fel büszkeségét és méltóságát is ura kastélyával együtt. Ő volt az utolsó, akiről ilyesmit feltételezett volna. Bármit is gondolt róla egyébként, hitt abban, hogy Oishi gerinces ember. Talán a történetek okozta megrázkódtatás változtatta meg ennyire?

Vagy volt valami más oka is...?

Oishi nagyon lefogyott. A bőre ott, ahol nem pirította le a nap a Nagaszakiból ide vezető úton, olyan sápadt volt, mintha hosszú ideje betegeskedne. A szeme alatt olyan mély árkok húzódtak, hogy szinte zúzódásoknak látszóttak. És hogy ilyen sebezhető alvás közben – még csak meg sem rezzent, amikor Kai a közelébe ért... Mintha a múlt éjjel felélte volna utolsó erőtartalékait is, és ültő helyéből eldőlt volna a kimerültségtől.

Kai most még jobban meg volt lepve, hogy Oishi túlélte kettejük küzdelmét az arénában. Látott vérfoltokat a ruházatán, de nem vett észre rajta komolyabb sérülést. Valamilyen erő kétségtelenül maradt még benne, emlékeztetőül arra a férfira, aki Kai emlékeiben élt – valamilyen belső kényszer, amely olyan vadul lobogott látszólagos gyengesége dacára, hogy Kai nem tudta egyetlen csapással halálra sújtani.

Kai fölé hajolt, hogy megrázza: látni akarta, valóban csak alszik-e, vagy pedig elájult. Amint a keze Oishi karja köré kulcsolódott, hosszú hajáról és nedves ruhájáról hideg víz csöppent Oishira.

Oishi szeme felpattant, abban a pillanatban talpra ugrott, és már nyúlt is a kardjáért – aztán megtántorodott, mintha álmottas feje nem tudott volna lépést tartani a reflexeivel.

Kai kifejezéstelen arccal bámult rá, két karját leeresztve a teste mellett.

Oishi összeráncolt szemöldökkel nézett vissza rá. Letörölte a vizet az arcáról, és egy percig olyan képet vágott, mintha azt hinné, hogy leköpték. Kai figyelte, amint megpróbál rájönni, vajon még mindig egy gyilkos vadállattal áll-e szemben, vagy pedig Kai azóta visszanyerte a józan esztét.

A *katana* és a kés, melyet Kai magánál tartott menekülés közben, ott heverték, ahová ledobta őket, ő pedig nem mozdult feléjük, egyetlen mozdulatot sem tett, egyszerűen csak várt.

Oishi arcáról és testtartásából eltűnt az óvatosság. Végül elfordult, mintha határozott volna, és a közelebbi ló nyeregtáskájához lépett. Kihúzott belőle egy halom tiszta ruhát. Megfordult és előrenyújtotta őket.

– Vedd fel ezeket.

Szavai nem javaslatnak hangzottak. Nem is kérésnek. Ez parancs volt – mintha semmi sem változott volna, legalábbis kettejük között.

Kai karba fonta a kezét. Egyenesen Oishi szemébe nézett, és ezúttal nem titkolta neheztelését, sem pedig azt, hogy esze ágában sincs engedelmeskedni.

– Miért jöttél el értem? – kérdezte. – Gyerekkorunk óta gyűlölsz engem.

Oishi odalökte a ruhát, amely Kai lábánál ért földet. Egy pillanatra megcsillant valami a tekintetében, amint felmerült benne első találkozásuk emléke – a sértettség, hogy Kai hosszú évekig nem gondolt rá másképp, mint egy másik gyerekre. Az arcán azonban Kai nem látott mást, csak az enyhén megvető kifejezést, amit mindig.

– Megmondtam. Asano úrnő férjhez megy a *Shunki Korei-sai* idején.

A tavaszi újhold ünnepén? Kai összerezte. Nem emlékezett rá, hogy Oishi bármi ilyesmit mondott volna. Talán ezt kiáltotta oda neki, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy aki vízesés alatt áll, az gyakorlatilag megsüketül.

– És mit bánod te ezt? – kérdezte Kai keserűen, amikor az elhangzottakat felfogta. – Amikor Kira elvitte, te éppen térden álltál.

Oishit mintha arcul ütötték volna, szeme elsötétült a dühtől.

– Mindannyiunkat megöltek volna – válaszolta határozottan. – Téged is. És mi hasznodat venné halottan?

Kai elfintorodott.

– És mi hasznomat veszed te?

Oishi csak ránézett, és nem volt hajlandó megtisztelni Kai kérdését a válasszal – mintha még mindig elvárná, hogy Kai minden magyarázat nélkül kövesse a parancsait. Mintha még jelen

helyzetében is úgy hinné, szamurájvére – csakúgy, mint Kai kevert vére – kellőképp indokolja, hogy az alárendeltek szigorú engedelmességgel tartozzanak neki.

– Vagy követsz, vagy visszatérhetsz ahhoz, ami eddig voltál.

Ezzel a lovához fordult, leoldotta a kantárszárát a bokor ágáról, és arra készült, hogy felüljön a nyergébe.

Kai most végre megmozdult: karon ragadta Oishit, lerántotta a hátsáról, és maga felé fordította.

– Ne merészelj hátat fordítani nekem, ronin!

Oishi kardja már ki is röppent a hüvelyéből, és lendült, hogy levágja Kai fejét.

Kai rezzenetlen tekintettel a kardra nézett, majd ismét Oishi arcára. A pillantása hideg volt, akár a halálé. Ezután azonban lassan egy olyan ember makacs arckifejezését öltötte magára, aki nem hajlandó eltérni, hogy semmibe vegyék.

– Miért kövessetek?

Oishi egy hosszú pillanatig némán állta a tekintetét, mintha inkább megfulladna, semhogy magyarázattal szolgáljon annak a férfinak, akinek a megmentéséért az életét kockáztatta az elmúlt éjszaka.

Kai eltűnődött rajta, vajon Oishi emberi lénynek fogja-e valaha is tekinteni őt, még azok után is, amit a megmentéséért tett – azok után, amiken Asano nagyúr egykori *karouja* keresztülmehegett a múlt évben. Vajon valóban azt hiszi, hogy csak azért, mert elszöktetett egy félvért a hollandoktól, az a tulajdonává vált, és most már úgy bánhat vele, ahogy jónak látja?

Kai ugyanolyan némán és makacsul várt tovább, és nem volt hajlandó kevesebbel beérni, mint hogy Oishi tekintse magával teljesen egyenlőnek – vagy inkább jöjjön a halál. Mindazok után, amit a hollandok fogságában elszenvedett, még a halál sem jelentett semmit a jogához képest, hogy úgy bánjanak vele, mint egy emberi lényel.

Végül Oishi fordította el a tekintetét. Kardját visszadugta a hüvelyébe, amivel némán elfogadta az igazságot: *Az elmúlt év mindent megváltoztatott.*

Kira árulása és könnyörtelen szeszélye fölülírta korábbi viszonyukat. Mindkettejüket megfosztotta mindenüktől, ami valaha

számított nekik, józanságukat pedig kis híján megsemmisítette. Mindketten visszafordíthatatlanul elveszett emberekké váltak – olyan hirtelen, hogy rá sem ismertek magukra.

Oishi fájdalmasan nyelt egyet, mintha a szó szoros értelmében lenyelné a büszkeségét, majd így szólt:

– Kira parancsnoksága alatt ezer ember áll. És boszorkányság is védi.

Kai megmerevedett, amint a szavak áttörték a fel nem dolgozott emlék törékeny felszínét.

– Amikor elmondtam ezt neked, elzavartál...

– Tévedtem.

Oishi erőlködve mondta ezt ki, szinte suttogva, miközben még mindig a földet bámulta.

– Cserbenhagytam az uramat.

Most ismét felemelte a fejét, és Kai először pillantotta meg a másik szemében azt, amit ismert, és amihez viszonyulni tudott: *a bűntudatot és a szégyent.*

Kai végre kezdte megérteni a valódi okát annak, miért nem mondott el neki Oishi mindent, és miért telt akkora erőfeszítésébe a magyarázat– hogy milyen mélységesen mély a megaláztatás, a gyász és a veszteség tengere, amelyet olyasvalaki érez, aki nem tanult meg úszni benne.

– Nem tudom, ki és mi vagy – folytatta Oishi –, de szükségem van a segítségedre.

A szavakban nem rejtőzött bocsánatkérés, de igazak voltak, és olyan áttetszőek, mint a hátuk mögött áramló víz.

Most Kaion volt a tétovázás sora, mire Oishi arcán a kétségbeeséshez hasonlító kifejezés jelent meg. Kai most mindennél kíváncsibb lett rá, hol volt Oishi, amíg ő a túlélésért harcolt a Holland-szigeten –mi vonta a mély barázdákat az arcára, melyektől idő előtt megöregedett, és mi hagyta véreres szemében a végsőig tartó tűrés jegyét. Úgy festett, mintha a fél életén át számkivetett roninként élt volna, nemcsak egy szűk évig...

Kai elfordult, és összehúzta a szemöldökét. Akárhol is járt Oishi, mit gondol, mi az ördögöt tehetnének ők ketten, hogy megbosszulják Asano nagyúr halálát, és megmentsek Mikát Kira nagyúrtól?

Kira ezer embernek parancsol. Oishi talán azt várja, hogy egyedül végezzen velük? Élt egy régi babona, mely szerint az a férfi, aki megöl ezer másikat, démonná válik – *ha nem démon volt már kezdettől fogva*. Vajon Oishi azt hiszi, már nem számít neki az emberi élet a Dejimán töltött év után? Vagy hogy saját, varázslat alatt álló területén szembeszállhat Kira *kitsune* szeretőjével?

Még ha egybe is gyűjthetnék Asano nagyúr néhány szétszóródott vazallusát, akkor sem lennének elegendőek. A próbálkozás öngyilkossággal érne fel. De lehet, hogy Oishinak ez már nem számít. Talán végül úgy döntött, egy szamuráj inkább vállalja egy kóbor kutya halálát, és inkább esélytelenül is fölveszi a harcot, semmint hogy a szégyenbe haljon bele.

Kai azonban nem volt szamuráj. Gyűlölte Kirát azért, amit tett vele, és gyűlölte Asano nagyúr miatt is... De vajon gyűlölte-e eléggé ahhoz, hogy az életét kockáztassa a bosszúval? Most szabad volt, és ezért hálát érzett. Oishi azonban nem őerte tette mindezt, nem tartozik neki semmivel. Vajon az ő harca ez még egyáltalán...?

Ám ekkor eszébe jutott Mika. *Mika*... a neve, a szeme, a mosolya. Az egyszerű tény, hogy még mindig ugyanabban a világban élnek.

Csakis ez a tudat segített neki akkoriban, hogy megőrizze a józan eszét. Szereti, mindig is szerette, annyira, hogy boldogan megtenne érte bármit – kivéve, hogy romba döntse a lány életét.

Ha nem tenne semmit, hogy segítsen Oishinak, vajon együtt tudna-e élni önmagával, azzal a tudattal, hogy a férfi, aki tönkretette az életüket és megúszta a büntetést, most nemcsak Akón, hanem Mika minden lélegzetvétele fölött is uralkodik?

Még ha az is lesz a sorsa, hogy soha nem fekket mellé, soha nem lehet a férje, sem a szeretője, mit jelentene a tudat, hogy ugyanabban a világban élnek – mit jelentene bármi akkor, ha Mikát arra kényszerítik, hogy megossa az ágyát a férfival, aki megölte az apját?

Talán az egyetlen módja annak, hogy megmutassa Mikának, milyen sokat jelentett neki egész életében, mennyire szerette volna az életét adni érte – ha feláldozza érte ezt az életet.

Kai végre ismét Oishihoz fordult, és mélyen a szemébe nézett, hogy lássa, milyen szilárd a férfi eltökéltsége.

– Ha még egyszer letérdelsz Kira előtt – mondta –, a fejedet veszem.

Ezzel fogta a halom ruhát, amit Oishi a lába elé dobott, és még éppen időben egyenesedett fel ismét, hogy lássa a meghökkenést Oishi arcán, amiért a félvér szájából egy szamuráj fenyegetését hallja. Ám a megdöbbenés megkönnyebbüléssé változott, amikor rájött, Kai hajlandó csatlakozni hozzá. Felsőhajtott, Kai pedig indult, hogy átöltözzön.

– Kitől tanultál meg így harcolni? – szólt utána hirtelen.

Kai a válla fölött hátranézett, és félmosolya gunyoros vigyorra szélesedett.

– A démonoktól.

Mire elérték a Fekete-tó partján álló Buddha-hegységet, a Chikarával megbeszélte találkozó helyszínét, már ötödik napja utaztak együtt Kaijal, és éppen alkonyodott.

Oishi keveset beszélt az út folyamán, Kai pedig szinte semmit sem szólt, csak egy-egy rövid kérdést tett fel neki néha: *Hol volt eddig Oishi? Merre tartanak? Ki várja őket ott? És mi lesz azután...?*

A férfi válaszolt, ahogy tőle telt, és úgy találta, minél tovább lovagolnak együtt, annál könnyebb felvilágosítást adnia. Még mindig megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy Kai nem érezte nagyobb szükségét a társalgásnak, mintha idegenek lennének, akik véletlenül ugyanarra tartanak, ugyanazon cél felé – ugyanazon végzet felé. *Nem minden vándor kóborol céltalanul.*

Ő csak egyetlen kérdést tett fel Kainak. Eleget látott – és tapasztalt – a Holland-szigeten töltött néhány óra alatt ahhoz, hogy a többi kérdésére megkapja a választ. Lovaglás közben azonban Kai időnként alig hallhatóan mormolt valamit, miközben egyenesen előre nézett vagy a földet bámulta. Amikor ez a viselkedés már zavarta annyira Oishit, hogy megtörje a csendet, végül megkérdezte, mit csinál Kai.

Kai úgy nézett rá, mintha már elfelejtette volna, hogy lovagol mellette valaki.

– Imádkozom – mondta halkan. Majd ismét elfordította a tekintetét, mintha mindennek nem lenne jelentősége.

Ezek után Oishi már meg volt győződve róla, hogy egyiküknek elment az esze – noha abban nem volt olyan biztos, melyiküknek.

Bár Oishinak voltak kétségei, vajon Kai lovagolt-e már azelőtt, a félvér ugyanazzal az ösztönös könnyedséggel bánt a hátságával, mint amellyel a kastély kutyáit szelídítette meg kutyagondozó fiúként – mintha egy olyan síkon társalogna az állatokkal, amelyen a

közönséges emberek nem tudnak. De hát az is igaz, hogy meglátja a démonokat, amire a hétköznapi halandók szintén képtelenek...

Oishinak most még kevesebb fogalma volt arról, micsoda is a félvér valójában, mint korábban. Mégis, minél gyakrabban pillantott a mellette lovagló – hátrakötött hajú, kimonóba és *hakamába* öltözött, övébe dugott kardot viselő – Kaira, annál könnyebben téveszthette volna össze egy névtelen roninnal. *Egy másik névtelen roninnal*, helyesbített, amikor hirtelen a szívébe hasított az igazság.

Végre fáklyák és néhány tábortűz fényét pillantották meg a Buddha-hegységre telepedő, sűrűsödő éjszakában. Oishi szívében elhalványult a néma kétség, vajon a társai miként fogadják majd Kait, amint a barátaival való találkozás gondolatára szíve ismét megtelt bizakodással.

Ahogy közeledtek a tüzek fényéhez, húsz ember körvonalát számolta meg az ősi, romos templom előtt, melyről a hegy a nevét kapta. Néhányan kiáltottak és integettek, de észlelte, hogy várakozással és kíváncsisággal figyelik, amint észrevették, hogy nem egyedül érkezik.

Leszállt a nyeregből, a férfiak pedig a nevére szólongatták, és úgy nyúltak feléje, mint egy rég elvesztett fivér felé. A meleg fogadtatás mosolyra készítette – ebben az évben először –, és ő is üdvözölte őket, egyesekkel tréfálkozott, másokat megölelt, a mosolya pedig még szélesebb lett, amikor összetalálkozott Chikarával. Megdicsérte, amiért ilyen rövid idő alatt ennyire kiváló munkát végzett.

Csak akkor vette észre, hogy Kai nincs ott mellette, amikor egyik társa megkérdezte, ki volt az idegen. Amikor válaszolt nekik, minden fej Kai felé fordult, és látta, hogy társai meglepetése hitetlenkedésbe, majd megvetésbe csap át, amikor rájönnek, hogy a férfi, akit egy másik szamurájnak hittek, valójában a félvér, aki emberi lénynek adja ki magát.

Kai visszaneézett rájuk, és a szeme olyan volt, akár az emlékezet sötét kútja, amikor találkozott a férfiak pillantásával, akik könyörtelenül megbotozták, amikor utoljára ilyen közel voltak egymáshoz. Még mindig szorosan tartotta kezében a két ló kantárszárát, mintha kész lenne elvágtatni, ha egyet is lépnek felé.

Csak Chikara közeledett felé megkönnyebbült vigyorral, hogy elvegye tőle apja lovának kantárját. Oishi látta, hogy röviden, de jól láthatóan fejet hajt korábbi *senseije* előtt, és olyan őszinte üdvözlő mosoly jelenik meg az arcán, mintha az Oishi köré gyűlt harcosok minden gyanakvását és ellenségességét személyesen ő szeretné jóvátenni.

Oishit egy pillanatra különös zavar kerítette hatalmába, amikor a jelenlévők közül egyedül a fia köszöntötte a félvért úgy, ahogy az emberei őt üdvözölték; úgy érezte, mintha valahol a saját testén kívül állna, és egy színjáték egyik jelenetét nézné anélkül, hogy értené, mi folyik.

Felsőhajtott, majd amikor Kai csatlakozott Chikarához, hogy ellássák a lovakat, újra a többi roninra nézett, akik ismét várakozással tekintettek rá.

*

Oishi minden maradék erejét összeszedve meghallgatta Chikara beszámolóját, majd azon roninok személyes történeteit és értesüléseit is, akiknek Chikara a nyomára akadt – mindazokét, akik készek voltak csatlakozni hozzájuk. A harcosok számos hasznos részlettel tudták kiegészíteni addigi ismereteit.

Mire minden egyes beszámolót végighallgatott, és a maga történetét is elismételte, már késő éjszaka lett. Mindenkit elküldött aludni, és ő maga is álomba merült volna a tűz mellé húzott tábori széken, ha Chikara nem veszi rá, hogy feküdjön le, és nem teríti rá köpenyét kettőjükre a hideg ellen.

Mielőtt behunyta a szemét, Oishi utolsó gondolata az volt, hogy nem látta Kait, amióta megérkeztek. Azon tűnődött, vajon a félvér is hallgatta-e a beszélgetésüket valahonnan a tábortüzek körén kívülről – hogy vajon szívesebben alszik-e a lovakkal, mint a szamurájokkal, akik mindenüket elveszítették ugyan, de a saját felsőbbbségükbe vetett hitüket nem... S hogy vajon a másnap még ott találja-e.

*

Túl korán köszöntött rájuk a reggel, a nap vakító sugarai úgy kényszerítették Oishit, hogy felnyissa a szemét, mint a kitartó édesanya, aki lusta fiát noszogatja felkelésre. Amikor magához tért annyira, hogy eszébe jusson, hol van, egész testében összerándult.

A legtöbben már tevékenykedtek valamit, újraélesztették a tüzeket, hogy teát főzzenek és ételt készítsenek, és legalább olyan lelkesen várták, hogy a kirakós általuk szállított darabkái tervvé álljanak össze, mint maga Oishi. Telve voltak reménnyel, hogy valami jelentős dolog áll előttük, ami fontosabb annál az életnél, amelyet jóval a képességeik alatt lévő, alantas munkák elvégzésével kellett volna eltölteniük, melyek ráadásul tiltottak is voltak a szamurájoknak – fontosabb annál az életnél, melyben sehová sem tudtak beilleszkedni.

Most egymás mellett álltak, és csodálták a tágas panorámát, melyet Oishi nem láthatott, amikor az éjjel megérkezett: a látványt, amely után a hely a Buddha-hegység nevet kapta. Valaha, egy örökkévalósággal ezelőtt sokkal nagyobb hegység állt itt, egy vulkán, amely olyan erővel tört ki, hogy talán még magának Amaterasunak is hamut lövellt a szemébe. A természet gyógyító munkájának sok-sok évszázada után egy óriási, meredek falú medence maradt vissza, melyet gazdag, vulkáni talaj borított, ahol most az új évszak ébredő növényeinek aranyló zöldje burjánzott.

A medence cikcakkos pereméhez ugyanilyen meredek ösvények vezettek. A perem legmagasabb pontján egy buddhista templom ősi, elhagyatott romjai magasodtak. A reggeli fényben még most is felragyogtak az aranyozás nyomai a tetőpárkányon és a bejárat körül. A harcosok csoportba gyűltek a templommal szemben, és fejüket lehajtva némán imádkoztak.

Oishi fiatal fiúként járt itt először, apját és az ifjú Asanót kísérte el zarándokútjukon a nagyúr feleségének halála után. Emlékezett rá, mennyire meglepődött, amikor meglátta, hogy a templom romokban hever. E terület gyakori földrengései repedéseket okoztak a templom alatti sziklában, egy földcsuszamlás során pedig eltűnt a talaj nagy része, amelyen állt – és vele az épület egyik fele is.

Oishi akkor nem értette, Asano nagyúr miért ezt a magányos, elhagyatott helyet választja imáinak és magányos óráinak

színhelyéül. Csakis ura rettenthetetlensége – és apja feltétlen bizalma – tudta meggyőzni arról, hogy követheti őket a rom belsejébe. Emlékezett a fagerendák üres térbe dőfő, törött csonkjaira, ahol valaha az Amida Buddha szobra tekintett végtelen részvétellel mindazokra, akik vigaszért érkeztek ide.

Mihelyst belépett azonban a nyikorgó, sóhajtozó templomba, Oishi mehökkenten tapasztalta, hogy a tatóngó lyuk, ahol egykor a szobor állt, zöld dombokra és napfényes égboltra nyílik, olyan idilli és szépséges látványra, amelyet még sohasem látott – egy új világra a múlt romjainak keretében.

Akkor úgy érezte, bepillantott abba, ami a ma és a holnap mögött rejlik: hogy megláthatta azt a helyet, ahol a lélek megpihen két emberi élet között átalakulásának örökös folyamata során, míg végül el nem éri a megvilágosodást, és vele együtt az örök nyugalmat. Csak akkor értette meg igazán, miért mondta az őket kísérő pap, hogy az élet értelme nem a boldogság keresése, hanem a bölcsesség elnyerése...

Ekkor magányos alak lépett ki a templom időmarta bejáratának árnyékából, kezében tartva a saruját. A kőlépcsőn megállt, hogy a lábára húzza, azután megindult a dombon lefelé arra, ahol táborot vertek. *Egy ronin, aki gyanútlanul itt keresett menedéket éjszakára?*

Nem, ismerte fel hirtelen a férfit, ismét mehökkenve a hely nyújtotta váratlan meglepetéseken. *Kai volt az.* A félvér lehajtott fejjel lépkedett, nem nézett feléjük, szinte tudomást sem vett a jelenlétükről, mégis arrafelé tartott, ahol csoportba gyűltek.

Vajon egyszerűen csak úgy döntött, hogy odabent tölti az éjszakát? Vagy imádkozni tért be, hogy folytassa lelke megtisztítását azok után, amikre kényszerítették, és amit azóta tettek vele, hogy részt vett a sógun tiszteletére rendezett párviadalon majd egy évvel ezelőtt? Vajon a félvér valóban imádkozott az úton idefelé – valóban érti, hogy mit jelent imádkozni, és mi a jelentősége a szent helynek? Oishi megrázta a fejét, mert halványan felrémlett benne, amit Basho mondott neki egyszer Kairól, de aztán az emlék elillant, mielőtt még elcsíphette volna.

Szembefordult az embereivel, akik még mindig lehajtott fejjel imádkoztak, de nem szólt semmit, nehogy elterelje a figyelmüket,

mert tudta, Kai megmagyarázhatatlan viselkedését úgy értelmezhetik, hogy a félvér szándékosan meg akarja szentségteleníteni a helyet.

– Bocsássatok meg nekem – szólalt meg végül Oishi, mire a harcosok arcára szegeztek kíváncsi és értetlen tekintetüket.

Szamuraíjai – a gazdátlan roninok, a még mindig hűséges vazallusok – maroknyi csapata várakozó némaságban hallgatta.

– Eddig nem mondtam nektek semmit, mert az ellenség figyelt, én pedig nem kockáztathattam. Most azonban eljött az idő. Kira kémei azt hiszik, koldusokká és tolvajokká váltunk, és nem jelentünk többé fenyegetést.

A szamuraíjok egymásra pillantottak, kíváncsiságuk helyét a meglepetés és sötétebb érzelmek vették át, noha még mindig nem tudták biztosan, hogy mit fognak hallani.

– Amit javaslok nektek, halállal végződik – mondta ki nyersen. – Ha sikerrel járunk, akkor is felakasztanak bennünket mint bűnözőket, akik ellenszegültek a sógun parancsának.

Mivel a sógun kifejezetten megtiltotta nekik, hogy bosszút álljanak Kirán, még *szeppuku*val sem nyerhetik vissza a becsületüket.

Oishi tovább beszélt, és megosztotta velük a gondolatokat, melyeket azóta forgatott a fejében, amióta elindult a Dejimára és onnan visszafelé vezető hosszú, nehéz útra, és igyekezett világossá tenni mindenki előtt, mivel szállnak szembe.

Arra semmi biztosat ne tudott, vajon a sógun ártatlannak hiszi-e Kirát a gonosztettben vagy sem, Oishi azonban azt gyanította, a sógunnak mindvégig a szándékában állt, hogy megkaparintsa Akót, és Kirának, az egyik legkedveltebb tanácsadójának adományozza. Már a múltban is elég sokszor megtörtént, hogy rátette a kezét az Asano nagyúrhoz hasonlóan semleges *daimyó*k hűbérbirtokaira kicsinyes, sőt, egyenesen képtelen vádak révén – ezzel csak elődei több száz évre visszanyúló szokását követte.

Mindazonáltal a *bakufu* törvényei szerint általában az erőszakos cselekedetben részt vevő felek mindegyikét halálra ítélték, függetlenül attól, ki volt a kezdeményező. Rendkívül ritkán fordult csak elő, hogy egyikük életét megkímélték, amikor a másikat halálra

ítélték, különösen, ha a sógun is a közelben tartózkodott, hiszen ez az ő életére is fenyegetést jelentett.

Hogy a sógun megkímélte Kira életét, azután pedig megtiltotta a vérbosszút ellene, több volt mint szokatlan – a szamurájok becsületkódexének meggyalázását jelentette, akiknek pedig ő a legfőbb ura. Maga a sógun érinthetetlen volt, hiszen a rangjánál fogva neki még a *daimyók* is letették a hűbéresküt.

Kira azonban nem volt érinthetetlen. És immár nem számított, vajon magának *Ino-Kubounak* a vaksága, Kira alattomos politikai manőverezése, vagy pedig boszorkányság készítette arra a sógunt, hogy megtagadja Asano nagyúr korábbi vazallusaitól a jogot, hogy általuk békére leljen uruk lelke.

Roninként most már bármilyen utat járhattak, hiszen nem volt vesztenivalójuk. Még az ország törvényeivel is dacolhattak – a megtorlást azonban nem kerülhették el. Ez a fajta szabadság rémisztő volt, ezért is választották szántszándékkal olyan kevesen.

Oishi azt akarta, hogy minden követője már a kezdettől fogva megértse, olyan öngyilkosság vár rájuk, amellyel nem jár becsület. Nem egyszerűen a *giri* kívánta így – az urukkal szembeni kötelességük –, vagy az az elkötelezettség, amelyet bármelyik férfi vállal, akiben akár a legcsekélyebb összeütközés támad a *giri* és a *ninjo* között. Mind az Asano nagyúr iránti hűségüknek, mind a magasabb igazságszolgáltatás ügyébe vetett személyes hitüknek feltétlennek kell lennie.

Talán abban a harcban veszti majd az életüket, melynek során megkísérlik megbosszulni Asano nagyurat. Azonban azoknak is követniük kell urukat a másvilágra, akik megérik, hogy Kira nagyúr fejét Asano nagyúr sírjára helyezik, hogy e világban sínylődő lelke is tudja: végre szabadon távozhat – máskülönben felkutatják és kivégzik őket, mint a közönséges bűnözőket. Akárhogy is, megsértik a *bakufu* törvényeit, és ezért nemcsak a feljebbvalóik, de a szolgálk, és még a legalantasabb koldusok és számkivetettek is a holttestükre köpnek majd.

Mégis, ha sikerrel járnak, az istenek odafönt tudják majd, hogy becsületesen jártak el, és jóvátettek egy gaztettet. A törvényeket emberek hozzák, az emberek pedig hibáznak. Vérbosszújuk

megszünteti az emberi igazságtalanság okozta kiegyensúlyozatlanságot – és ami ennél is fontosabb, mindezt Asano nagyúr lelkéért teszik. Igazi céljuk nem merül feledésbe – és ha a klánjuk feljegyzéseiben nem is, családjaik szívében remélhetőleg kitörlődik a nevükön esett folt.

Oishi végül vett egy mély lélegzetet, és így szólt:

– Megesküszöm előttetek, hogy nem nyugszom addig, amíg igazságot nem szolgáltatok. Addig nem pihenek meg, amíg gazdánk békére nem lel. És nem mondok imát semmi egyébért, csakis a mennyek bocsánatát kérem, amiért a pokolra juttatom Kirát!

Szavait bémúlt csend fogadta, de embereinek arckifejezése – akik közül néhányan a könnyeikkel küszködtek – sokkal mélyebben megindította, mint bármilyen elismerés. Ezután először csak egy, majd egyre több hang tört ki éljenzésben, amint a roninok kiáltva szegültek ellen a sorsnak, és karjukat a magasba emelve ragadták nyakon a végzetet. Oishi látta a merészséget a szemükben – azoknak a szemében, akik készek voltak a halálig harcolni azért, amiben hittek; akik születésüktől fogva vallották, hogy bár a merész tett bukásra van ítélve, mégis, akik nem kockáztatnak, azok talán nem is élnek igazán.

*

Kai lehunyt szemmel ült a tűz mellett, és nem is látszott rajta, hallgatja-e Oishi beszédét, miközben várta, hogy megfőjön a reggeli. Mellette Chikara kavargatta szórakozottan, csillogó szemmel a rizst, miközben az apjára figyelt.

Kai felpillantott, amikor meghallotta a roninok éljenzését. A harcos útja a halál útja, állították néhányan – még hozzá büszkén. Mostanában a legtöbben, akik ezt tartották, bolondok voltak, akik soha nem vettek részt igazi harcban, és nem is hittek semmi olyasmiben, amit valóban a halálukig védelmeznének.

Akadtak azonban olyan dolgok, olyan emberek és olyan igazságok, melyekért még a halált is érdemes volt kockáztatni. És azokban az időkben, amikor a szamuráj igazi hivatása még a harc volt, ő is egyike lenne ezeknek a férfiaknak, függetlenül attól, kinek

vagy minek született. Hiszen amikor a káosz uralkodott a rend felett, többet számított, milyen jól küzdött az ember azért, amiben hitt, mint egy elfeledett gyerekkor jelentésüket vesztett tényei.

Ebben a pillanatban beléhasított a gondolat, hogy akár tudják, akár nem, ezek a roninok, akik állva éljenek a vezetőjüket, és lelkesednek, mert ismét értelmet adott az életüknek, most lélekben közelebb állnak a valódi Kaihoz, mint képzelik.

Kai felsóhajtott, és elővette a kését. Előresimította hosszú haját, és felemelte a pengét – de tétovázott. Visszadugta a kését a tokjába, majd haját ismét fésületlen csomóba kötötte a feje tetején, mint a roninok: ez volt az ő dacos gesztusa minden emberi törvénnyel szemben, még azokéval szemben is, akikkel hamarosan együtt néz majd szembe a halállal. Chikara elmosolyodott, amikor a roninok megélték az apját, és az Együttérző Buddha szentélyében, őszanyjuk, a nap szeme láttára megesküdtek, hogy igazságot szolgáltatnak uruknak, akit a szívükben még mindig szolgáltak. Azután Chikara ismét a haját felkötő Kaira pillantott, tekintetében egyszerűre tükröződött elégedettség és őszinte megértés.

*

A roninok Oishi köré gyűltek, miután ő intett Horibének, hogy terítse ki Kira erődjének tervrajzát és a környező hegyek térképét, melyet magával hozott. A harcosok meglepetten felmorajlottak.

Hazama, Oishi hajdani helyettese hitetlenkedve kérdezte:

– Hogyan szerezted meg az erőd tervrajzát? – és Horibére pillantott.

Oishi mosolyogva biccentett a harcos felé, aki olyan idős volt, hogy akár Hazama nagyapja is lehetett volna.

– Az ifjú Horibe elcsábította az építész lányát – és képtelen volt megakadályozni, hogy mosolya széles vigyorrá ne szélesedjen, miközben Horibe csak szerényen vonogatta a vállát.

Társai – akik mind legalább a fiai lehettek volna Horibének – olyan döbbenet meredtek rá, hogy Oishiből kitört a nevetés. A többiek vele nevettek, és a fejüket csóválták, vagy az öreg hátát veregették, miközben oly hosszú idő után eltöltötte őket a barátság és az

összetartozás érzése, és erősebben melegítette őket, mint a reggeli nap fénye – ezt az érzést olyan sokáig kényszerültek nélkülözni, mint Oishi a valódi napfényt.

Oishi rámutatott Kira erődjének rajzára, közben sajnálta, hogy nem nyújthatták tovább ezt a derűs pillanatot. Azonban a cél terv nélkül nem több, csupán egy kívánság.

– Sajnos csak két út vezet befelé. A főkapu, itt, és ezek a szirtfokok a nyugati fal alatt – mindkettőt erősen őrzik. Úgy nyílik a legnagyobb esélyünk, ha akkor csapunk le, amikor Kira elhagyja az erőd biztonságát.

Ismét Horibére pillantott.

Ő pedig átvette a szót, és egy másik pontra mutatott a térképen.

– Az esküvője előtti napon az ősei szentélyéhez utazik, hogy áldozatot mutasson be. Még nem tudjuk, melyik úton indul majd, és azt sem, hányan fogják őrizni.

Oishi Isogaira pillantott, akinek fiatal, csinos arca még mindig kissé sértettnek tűnt, amiért mindenki közül éppen Horibe vette át a helyét, hogy az összes férfi irigységének tárgya legyen.

– Isogai, te előrelövagolsz Kira templomának városába, és kiderítesz mindent, amit csak tudsz. Ne felejtse el, hogy még a szent helyek körül is akadnak bordélyházak, és fecsegő hivatalnokok, akik látogatják őket.

A többiek ismét felnevettek, Isogai pedig elpirult, de a nevetés jóindulatú volt, csakúgy, mint Isogai mosolya. Magabiztosan odabíccentett Oishinak, majd talpra állt, a többiek pedig ismét a térkép fölé hajoltak, hogy szemügyre vegyék a tiszteletet parancsoló, hegyes-völgyes vidéket.

*

Kai nekidőlt a főzőtűz mellett előtüremkedő sziklának, és kinyújtóztatta a hosszú lovaglástól elmerevedett lábát és gerincét. A dejimai rémálomból magával hozott sérüléseinek lüktető fájdalma ellen nem sokat tehetett azon kívül, hogy igyekezett türelemmel viselni őket. Eltöprengett rajta, vajon megszabadul-e valaha minden fájdalomtól, vagy pedig az idegvégződéseinek és az elméjének annyiszor

tettek erőszakot, hogy semmi remény nem maradt a gyógyulásra. Régen egyszer azt mondták neki: *Így vagy úgy, de az idő minden sebet begyógyít.*

Chikara tálakba mérte a rizst, és ránézett: Kai látta, hogy a fiú tekintete a csuklóin vöröslő friss, gyulladt sebekre vándorol – a Dejimán viselt bilincsek egészen a húsába vágtak. Kai tudta, hogy ezeket a sebeket egész életében viseli majd, még ha addig él is, hogy egészen elhalványul a nehéz vasak és láncok emléke, melyek minden szökési kísérletet reménytelenné tettek.

Megint Chikarára pillantott, a fiatal ronin fájdalmas együttérzéssel teli arcára, a szemébe, mely tele volt kérdésekkel, amiket nem mert hangosan feltenni neki. Eszébe jutott, min ment keresztül Oishi, és hogy erről Chikara is tudott.

Semmi szükség nem volt rá, hogy Chikara is hordozza a sebeit és az emlékeit: az apja már így is túl sokat kért a fiútól. Kai megpróbált egy biztató mosolyt küldeni felé, és előrenyúlt egy tál rizsért.

Chikara megkönnyebbülten adta kezébe a meleg tálat, és visszamosolygott rá.

Kai felállt, majd miközben ujjaival szedegette és emelte szájához a rizst, átvágott a rövid, de végtelenül széles térségen, mely közöttük és a térkép köré gyűlt roninok között húzódott.

Éppen Hazama vizsgálta a térképet, és az arca kétséget tükrözött, amint Oishira pillantott.

– Még ha ismerjük is az útvonalát, akkor is több emberre van szükségünk egy rajtaütéshez.

– Akkor szerzünk – felelte Oishi. – Te, Chuzaemon és Okuda, gyűjtsetek össze annyit a régi samurájaink közül, amennyit csak tudtok, és találkozzunk... itt – mutatott egy újabb pontra a térképen.

– Egy parasztháznál, melyet Horibe talált nekünk.

Basho elvigyorodott:

– Talán a paraszt lányát is elcsábította?

Erre ismét elnevettek magukat, de Hazama még mindig nem volt meggyőzve.

– Bocsáss meg, uram – mondta Oishinak –, de roninok vagyunk. Ki adna el nekünk fegyvereket?

A *bakufu* ugyanis szigorúan nyomon követte, ki vett fegyvert – különösen, ha nagy mennyiségben vásárolt – minden látható és elfogadható indok nélkül.

– Én kész vagyok az életemet áldozni, de miként járhatnánk sikerrel jó kardok nélkül?

Oishi tétovázott, majd a tekintetében megcsillant valami, ami különös módon fájdalomnak tetszett. Azután kihúzta a saját kardját, és átnyújtotta Hazamának.

– Fogd az enyémet – mondta Oishi. – Amikor ismét találkozunk, több is vár majd rátok.

Hazama egy pillanatig hitetlenkedve meredt rá, mintha Oishi a lelkét ajánlotta volna fel neki – ami a szamurájok életét meghatározó törvények szerint igaz is volt. Hazama átvette a kardot, és meghajolt. Miközben szemügyre vette a *katanát*, arcát alázat és áhítat töltötte el. Ismét meghajolt, most még mélyebben.

Kai ekkor megpillantotta a kard markolatán Oishi családi *monját*, és rájött, nem csupán egy akárhonnan szerzett pengét adott Hazamának. Talán az utolsó darab volt ez, amely Oishi családi címerét viselte, az egyetlen megmaradt bizonyítéka annak, ki vagy mi volt valaha. *Gyökerestül kitepte a szívét, és Hazama kezébe adta. Nem csoda, hogy fájdalom csillan a szemében.*

Legnagyobb meglepetésére Kait hirtelen mély tisztelet fogta el Oishi bölcsessége, önzetlensége és vezetőként képviselt határozottsága iránt. Odasétált Oishihoz, és megállt mellette, kezében még mindig a rizses tállal. Hazamára pillantott, majd egyesével a roninok szemébe nézett.

Yasuno dühösen meredt rá, mintha még azt is mélységes sértésnek venné, hogy a talaj ugyanazon pontján áll, ahol ők. Kai ismét kivett egy maréknyi rizst a tálból, és a szájába tette, miközben közönyösen tekintett vissza Yasunóra.

– Mi pedig Uetsuba megyünk – mondta Oishi, akit látszólag nem zavart meg Kai jelenléte, sem pedig a tény, hogy hirtelen mindenki figyelme ráterelődik. – Ott dolgoznak a világ legjobb fegyverkovácsai...

– Mit keres itt a félvér? – kérdezte ekkor hirtelen Yasuno, aki képtelen volt tartani a száját, még egy olyan év után is, melyet már a

daimyo vazallusaként élvezett védettség nélkül töltött. Keze a *katanájára* kulcsolódott. A feszültség hirtelen úgy összesűrűsödött körülötte, hogy vágni lehetett volna.

Kai csak bámulta tovább, miközben a rizst rágta.

Amikor Oishi Kaira pillantott, egy mondat villant fel az elméjében Muszasi művéből, *Az öt gyűrű könyvéből*: „*Ne hagyd, hogy az ellenség meglássa a lelkedet!*” Arca megmerevedett, amikor eszébe jutott, hogyan nézett rá a félvér, amikor a Dejimáról való szökésük után összekaptak. Hirtelen rájött, hogy Kai arcának látszólagos közönye mögött valami hihetetlenül veszélyes dolog lappang.

Még mielőtt Yasuno megölethette volna magát, Oishi enyhe szemrehányással a tekintetében így szólt:

– Én kértem, hogy jöjjön el.

– Nem vihetjük magunkkal! – mondta mérgesen Yasuno. – Hiszen nem is szamuráj...

– Többé egyikünk sem az! – ordította hirtelen arcukba Oishi az igazságot, melynek felismerésére éppen a félvér kényszerítette.

Yasuno úgy morgott, mint egy dühös kutya. Azonban a parancsnoka szemében parázsló undor elhallgattatta. Keze lecsúszott a kardról. Körülötte a többiek szintén a földre szegezték vagy elfordították a tekintetüket, mert úgy érezték, őket is rendreutasították.

Kai kifürkészhetetlen arccal Oishira nézett: a tekintete ugyanolyan áthatolhatatlan volt, mint érzelmeinek sűrű gubanca, melyeket még mindig erőnek erejével igyekezett széjjelválasztani, vagy legalább meghatározni. Ismét elfordította a tekintetét, és folytatta az evést.

Mika az eléje helyezett alacsony asztalok előtt térdelt, és egy *daimyo* lányához méltó ebédjét nézte. Az elegáns, lakkozott tálkában felszolgált rizs körül, mely hagyományosan a fogás középpontját képezte, sózott zöltségek és kisebb tálkákban fűszerek helyezkedtek el – *wasabi*, szójaszósz és más helyi jellegzetességek, melyek nevét soha meg sem kérdezte. Az egyik oldalon a hegyi patakokból frissen fogott halból készült *sashimi* és vékonyra szeletelt, roston sült szarvashús feküdt kecses ívekben tányérokra halmozva, a másik oldalon a *raku* teáskanna és egy gőzölgő teával megtöltött csésze.

Ölébe ejtett kézzel bámulta az ételt, és meg sem mozdult, hogy megérintse. A gyönyörűen elkészített fogások láttán összefutott a nyál a szájában, de a gyomra összeszorult a gondolattól, hogy a másik szeme láttára egyen.

Nem Kira nagyúr volt az, őt egész nap nem látta. Mika úgy vélte, most biztosan fontosabb dolgok járnak az eszében, mint egy némán elköltött, szívélyesnek színlelt ebéd az ő társaságában – valószínűleg az esküvő előkészületei. A kezére pillantott. Volt idő, amikor úgy érezte, már a találkozásuk lehetőségétől is elfogja a rosszullét, és képtelen lesz egy falatot is a szájába venni, noha tudta, muszáj ennie, ha erős akar maradni, hiszen reménykedett benne, hogy egy napon valamiképpen eljön a lehetőség...

Az alkalom azonban nem jön el, amíg ennek a csapdának a foglya mélyen a hegyek között, melyeket Kira olyan jól ismer. Mika megesküdtött magában, élni fog, hogy ismét láthassa Akót. Azután egy napon visszaszerzi...

– Egyél, úrnőm.

Mika felnézett, és összehúzta a szemöldökét aznap esti társasága, Kira társa, az alakváltó boszorkány láttán. Kira

gondoskodott róla, hogy soha ne legyen magányos étkezés közben, még akkor sem, ha hosszú útra indul a sógun udvarába.

A boszorkány vele szemben térdelt, és mint mindig, a legfinomabb, legelegánsabb selymeket és brokátokat viselte – most is azokban az erdei színárnyalatokban, melyek oly jól álltak neki. Ruháin a színek és a képek mintha folyton finoman változtak volna, még akkor is, amikor tökéletesen mozdulatlan volt, mintha örökös, láthatatlan szellő borzolta volna őket, akár csak a mély erdők fáinak leveleit.

Amikor látta, hogy Mika nem eszik, a boszorkány elmosolyodott, mintha csak egy makacs gyermeknek mulatna. A *kitsune* fekete hajából most elszabadult egy fürt a bonyolult frizurát díszítő fésűk és arany hajtűk fogságából, és úgy tekergett az asztal fölött, akár kígyó a vízben.

A boszorkány térdére tett kézzel, ajkán halvány mosollyal figyelte, ahogy a hajfürt saját életre kelve felemeli Mika evőpálcikáit, és kiválaszt egy darabka halat. Csábítóan Mika elé tartotta.

Mika rezzenetlen tekintettel nézett a boszorkányra, és nem mozdult: sem azért, hogy elfogadja, sem azért, hogy elkerülje a falatot. Nem szerzi meg a *kitsuné*nak azt az örömet, hogy elárulja akár a félelmét, akár a visszatetszését – semmi olyasmit, amitől úgy érezheti, hogy uralma van fölötte. Amikor Mika megérkezett, a boszorkány mindent megtett, ami a hatalmában állt, hogy megrémítse és elbizonytalanítsa riválisát – mindent, amire Kira engedélyt adott.

Mika hamarosan rájött, hogy a *kitsune* nem fog ártani neki. Nem számít, mire képes, legalább annyira Kira rabja, mint amennyire Kira az övé. Nem egyszerűen arról van szó, hogy ugyanazok a céljaik – noha szerencsére ez is igaz, hiszen a célok között az is szerepelt, hogy életben tartsák túszukat.

Miközben Mika továbbra is jeges daccal bámult vissza rá, a boszorkány kígyózva mozgatta előre-hátra a falatot, mint valami csalétket.

– Azt hiszed, érdekel, ha éhen halsz?

A mosolya csúfondárossá változott.

– Uram hamarosan megszerzi, amit akar, te pedig kiolthatod a saját életedet, mint az apád...

Mikán az önuralom maszkja hirtelen szilánkokra tört, amikor a szavak úgy vágódtak az arcába, akár egy ökölcsapás.

– Te ölted meg az apámat!

– Valóban? – húzta fel szemöldökét ártatlan meglepetést színelve a boszorkány. – Hát nem te törted össze a szívét? Szánalomból befogadta a félvért, te pedig a kéjvágyaddal elárultad őt. Az egyetlen tiltott dologra vágytál.

A szavak úgy cseppentek Mika fülébe, mint a méreg. Egy újabb hajfürt szabadult el, felkapott egy másik nyers haldarabot, és összepréselte az evőpálcikák között. Az kínjában megvonaglott, mintha élne, és szabadulni igyekezne.

– A szerelmed döntötte romba Akót, úrnőm...

Mika az asszonyra meredt, a szeme elhomályosult a fájdalomtól, önuralma pedig összeroppant a bűntudat és a gyász satujában. Eközben a *kitsune* arca feloldódott, elkezdett átváltozni, végül Mika arcává formálódott, és a vágy csúfondáros utáztatát öltötte magára: a szeme fényesebb lett, az ajka vörösebb, és remegett a sóvárgástól – Mika pedig ösztönösen felismerte, hogy ilyen volt az ő arca, valahányszor Kaira nézett.

– Hát annyira különböznénk egymástól...? – súgta lágyan a boszorkány, és Mika tükörképének alsó ajka hirtelen megremegett, sóvárgó tekintete pedig megtelt rémülettel, hogy elveszíti egyetlen szerelmét.

Mika szája kinyílt, de egy hang sem jött ki rajta.

Az alakváltó váratlanul hahotázni kezdett, az arca felvette igazi alakját, Mika lopott tükörképének pedig nyoma veszett. A kígyózó fürtök a hallal együtt az asztalra ejtették az evőpálcikákat, és visszakúsztak a boszorkány felfésült kontyába. A *kitsune* hirtelen felpattant, és még mindig nevetve elhagyta az asztalt.

Úgy tűnt, a nevetés a boszorkány távozása után is betölti a szobát. Mika a fülére tapasztotta a kezét és behunyta a szemét, miközben könnyek peregtek csukott szemhéja alól. Azonban nem a nevetéstől nem tudott szabadulni, inkább a nevetés ürességétől – és a veszteségtől való pusztító, túlságosan is emberi félelemtől a

boszorkány szemében, amikor feltette a kérdést, vajon annyira különböznek-e egymástól, miközben mindketten a tiltott szerelem után sóvárognak.

Mert Mika csak most jött rá, hogy csakis a félelem volt valódi...

*

A roninok délben érték el az Uetsunál magasodó hegyfokot, fejük fölött alacsonyan szálló szürke fellegek, hátukban csípős szél. Megálltak a szikla peremén, és lenéztek a városba vezető útra, hogy nem látnak-e aggodalomra okot adó jeleket.

Már leszálltak a lovak nyergéből, és az állatokat Oishi parancsára a fák között hagyták, hogy érkezésük ne keltsen feltűnést, hiszen fogalmuk sem lehetett róla, milyen fogadtatásban lenne részük.

Uetsu Asano nagyúr birtokához tartozott, kiváló fegyverkovácsaitól származott harcosainak legtöbb fegyvere és páncélja, de a vidék földműveseinek, ácsainak és egyéb mestereinek szerszámaikat is ők készítették. Uetsu népe büszke volt a munkájára, no meg arra is, hogy Asano nagyúr bőkezűen megjutalmazta őket érte. Ha bárki is készen állt Akóban arra, hogy segítsen az egykori vazallusoknak megbosszulni uruk halálát, Uetsu népe az elsők között volt.

Ám majdnem egy év telt már el Asano nagyúr halála óta. Noha nem valószínű, hogy Uetsu lakóinak érzelmei megváltoztak volna, a területnek és lakosságának irányításával Kira kinevezett *karouj*-át és a vazallusait, valamint a sógun ott állomásozó csapatait bízták meg. Lehetetlen volt megjósolni, mi minden változott uruk halála óta.

A harcosok Oishival az élen aláereszkedtek a hegyfokról lefelé vezető lejtős ösvényen, és elhaladtak a városszéli házak előtt. Ügyeltek rá, hogy csendesen lépkedjenek, hiszen legtöbbjük fegyvertelenül nézett szembe a ki tudja, milyen fogadtatással.

Kai lehajtott fejjel haladt mögöttük, senkihez sem túl közel, mert még mindig érezte, inkább csak elviselik a jelenlétét, mintsem elfogadják.

Mindazonáltal több célt is szolgált, hogy hátramaradt. A többiektől eltérően ő képes volt olvasni a jelekből anélkül, hogy a társai

észrevették volna – és így, hogy külön járt, észrevétlenül, szabadon mozoghatott bármelyik irányban.

Biztos volt benne, hogy senki nem követi őket – a település azonban, amely felé tartottak, már az első pillanattól fogva nyugtalanította. Túl csendes volt ahhoz, hogy fegyverkovácsok faluja legyen, és ahogy körülkémlelt, egyre erősebbé vált a gyanúja, hogy lakói elhagyták. Az utcák és a boltok üresek voltak, noha valahonnan előlről emberi beszéd foszlányait hallotta. Füst szagát érezte, amin nem lepődött volna meg, ha hallotta volna mellette a kalapált és formára alakított fém csengését is. Nem észlelte a gőz szisszenését sem, amint a felhevült pengét vízbe merítik, hogy lehűtsék, sem a lármát túlkiabáló, tisztán hallható hangokat. Azonban Oishi és a többiek továbbmentek, ezért hát ő is némán követte őket, és várt.

Oishi hirtelen feltartotta a kezét, mintha ő is észrevette volna, amit Kai már korábban észlelt – hogy a városszéli boltok és házak mind üresen állnak. Intett a többieknek, hogy maradjanak csendben, miközben egyre mélyebben hatoltak be a falu mélye felé, ahonnan most már mindannyiuk fülét megütötték a hangok, melyeket Kai az érkezésükkor meghallott.

Mostanra azonban egyértelműen megállapíthatta, hogy ezek rossz hangok – csakis bajt jelenthetnek. Remélte, hogy nem nagyobb bajt, mint amit egy maroknyi rosszul felszerelt ember okozhat. Előtte a roninok összezártak, ő pedig mögéjük lépett, és megállt Chikara mellett: ő volt az egyetlen, akiről tudta, hogy nem tesz hirtelen, hangos ellenvetést.

Befordultak egy újabb sarkon a kanyargó utcák és sikátorok között – és szembe találták magukat Kira katonáival, akik éppen egy ökrös szekeret rakodtak meg az elhagyott házakban talált értékekkel. A távolban Kai meglátta a füstöt, melynek szagát korábban érezte: nem a kovácműhelyekből szállt fel, hanem a városka túlsó szélén álló házakból, melyeket már kifosztottak és felgyújtottak.

Kai észrevétlenül előbbre lépett, amikor a fosztogatást felügyelő katona hirtelen kivont karddal elébük állt.

– Kik vagytok? – kérdezte Oishit, és a szeme résnyire szűkült, ahogy meglátta a kíséretében lévő férfiakat. Amikor a saját emberei karddal a kezükben köréje gyűltek, még hozzátette:

– Biztosan eltévedtetek – és a szája mosolyra görbült, arcán azonban nyoma sem volt vidámságnak.

Oishi olyan alázatosan hajtott fejet, mint akármelyik földműves.

– Shimobei parasztok vagyunk, uram. Azért jöttünk, hogy szerszámokat vásároljunk.

Shimobe a határ másik oldalán feküdt, egy másik földesúr földjén: Oishi azért említette, hogy jelezze: engedélyt kaptak erre az útra, és nem tudnak róla, mi folyik errefelé. Arca ártatlan zavarodottságot tükrözött, Kai azonban látta, a tekintete túlságosan gyanakvó ahhoz, hogy az arckifejezése hiteles legyen.

Kai gyorsan leltárt készített, amint Kira katonái körülfogták őket: felmérte a helyzetüket, és kiszámította, mennyi idejébe telik, amíg eléri valamelyiküket. Csak négyen vannak. Ez szerencse. Azonban jól fel voltak fegyverezve, és gyanakodtak. Figyelte, miként vizslatják a harcosok külsejét, az állítólag egyszerű parasztok csoportját, a roninok félig kinőtt haját és a ruházatukat, mely viseltessége ellenére szokatlanul finom volt egy csapat földműveshez.

– Ez most Kira nagyúr faluja – mondta a vezetőjük, és megállt Chikara mellett. Tetőtől talpig végigmérte a fiút, majd hirtelen megragadta a karját, és ebben a pillanatban láthatóvá vált a kard, amelyet Chikara megpróbált elrejteni. Az arca megmerevedett, és felemelte fegyverét.

Ekkor Kai előreugrott, és a csuklóját megragadva kicsavarta a kardot a kezéből, majd keresztüldöfte. Mielőtt felfoghatták volna, mi történik, Kai már le is vágta a második, majd a harmadik katonát. Körülötte a roninoknak elakadt a lélegzete, mintha a katonákat villám sújtotta volna halálra.

Kira negyedik katonája azonban, aki a túlsó oldalon állt, hamarabb felfogta, mi történik.

Mielőtt még Kai elérhette volna, futásnak eredt a lova felé. Felugrott a nyeregbe, és keményen megsarkantyúzta a hátasát, majd végigvágatott egy sikátoron két ház között, mielőtt megállíthatták volna.

– Megszökik! – kiáltotta Chikara.

Kai felragadta az egyik halott katona íját és nyilát, és a sikátor bejáratához rohant. Még mindig látta a lovast: célzott és lőtt.

A katona lebukott a nyeregből, és mozdulatlanul elterült, a ló pedig elvágatott.

Kai megkönnyebbült sóhajjal indult vissza a többiek felé. Sem Kirához, sem a fogdmegjeihez nem jutnak el a kellemetlen hírek arról, hogy ki támadt az embereire – legalábbis ma még nem. Nézte, ahogy az ő megkönnyebbülését látva a roninokban enged a feszültség. Ügyet sem vetett a tekintetekre, melyek fogadták, csak letérdelt a legközelebbi hulla mellé, és elkezdte lefejtetni róla a páncélt, majd a fegyvereit is összeszedte az íjjal és a tegezzel együtt.

Végül felpillantott, mert a többiek továbbra sem mozdultak, csak bámultak rá, arcukon ellentmondásos érzelmekkel. Úgy festettek, mint az állóképbe merevedett *kabuki*-színészek, és még akkor is csak álltak, amikor odanyújtotta nekik az egyik kardot.

– Mit művel? – kérdezte Yasuno Oishit megbotránkozással a hangjában.

– Szükségünk van fegyverekre – felelt Kai, elengedve a füle mellett Yasuno megjegyzését.

Oishi Yasunóra pillantott, majd bólintott.

– Igaza van. Segítsetek neki.

Az utca másik oldalán Chikara lépett ki fintorogva egy kardkovács műhelyéből.

– Itt nincs semmi – mondta.

Az ólmos égből egy vízcsepp hullott a lába elé, és kis hólyagot vetett a porban.

*

Ezután ömleni kezdett az eső: a roninok lehozták lovaikat a hegyfokról, és az elhagyott boltokban és házakban kerestek menedéket. Ahogy Oishi remélte, a zuhogó eső eloltotta a Kira csapatai által gyújtott tüzeket – és ezzel megkímélte a falut a tűzvészttől. Így az egykor itt élő embereknek lesz mihez visszatérniük egy napon, ha valaha megengedik nekik.

Nem mintha ennek az ő vagy az emberei szempontjából bármi jelentősége is lett volna. Miután a vad vihar elvonult, átkutatták az

összes fegyverkovácsműhelyt a városban, de a fél kezén meg tudta számolni, hány használható kardpengét vagy lándzsát találtak, és többnyire ezekről is hiányzott a markolat vagy a nyél.

Oishi annak a háznak a tornácán ült, ahol nyugovóra szeretett volna térni, ha a gondolatai nem ugráltak volna úgy egyik haszontalan ötletéről a másikra, mint egy mókus a ketrecében. Üres tekintettel bámulta a térképet, melyet magukkal hoztak a Buddha-hegységről, mintha a megoldást a rajz vonalai rejtenék valahol, vagy láthatatlan tintával lenne ráírva, melyet sehogy sem tud olvashatóvá tenni.

Kai lépett fel a tornácra, és kutya módjára kirázta hajából a vizet. Oishi eltöprengett, vajon mit művelhetett, hogy még mindig csurom víz. Megint beállt egy vízesés alá? Oishinak a szeme sem rebbent, mert még ha lett is volna ereje tiltakozni, tartozott ennyivel a félvérnek azért, hogy megmentette Chikarát – és valószínűleg más is – attól, hogy aznap délután lemészárolják; azzal pedig mindannyiukat megvédte, amikor megakadályozta, hogy Kira értesülést szerezzen a létezésükről.

És hogy ismét szembesítette őket az igazsággal.

Kai lenézett az Oishi mellett kiterített térképre.

– Elmehetünk Hidába – mutatott Oishi a térképre. – Tőlük kapunk fegyvereket.

– Hidában nem találunk semmit – felelte nyersen Kai. – Addigra Kira emberei az egész vidéken végigsöpörnek.

Oishi nem válaszolt, mert éppen azt hallotta, amire számított – már ő is rájött, hogy ez a legvalószínűbb sora az eseményeknek. Várt, mert érezte, a félvér nem azért jött, hogy rámutasson Oishi gondolatmenetének hibáira, melyeket maga is látott, hanem forgat valamit a fejében.

Kai kifelé bámult a sötétségbe, mintha valamilyen okból neheze esne belefognia a mondanivalójába.

– Van egy másik út is – mondta végül.

Oishi rápillantott.

– A Fák tengerében találhatsz kardokat. A Tengu erdőben – mondta, miközben tovább bámult kifelé az esős éjszakába.

– Ez csak egy mese – rázta meg a fejét Oishi csalódottan.

A félvér azonban azzal a nyugtalanító tekintettel nézett le rá, amely csak ritkán árult el valamit, és még ritkábban nyílt meg mások előtt.

– Ez az igazság – mondta halkán. – Láttam őket.

Oishi szívében a bosszúság helyét valami egészen más vette át, amikor észrevette, hogy Kai arcán kiütközik egy érzelem – és sötét szemébe költözik egy olyan férfi űzött tekintete, akit a szó szoros értelmében megbabonáztak, míg végül Kai olyan benyomást keltett, mintha egész életében ilyen lett volna.

Egész életében azzal vádolták a félvért, hogy démon, ő pedig mindig tagadta. Most azonban... vajon mit akar elmondani? Oishi felállt.

– Gyere be.

Kai követte Oishit egy idegen elhagyott otthonának meleg belsejébe, és kíváncsian körülpillantott. A kézművesek rangban a parasztok alatt álltak, hiszen a termékeik nem voltak szükségesek az életben maradáshoz. Azonban a kovácsokra, különösen azokra, akik jó kardokat készítettek, mindig nagy kereslet volt, és ennek a falunak a lakosai szert tehettek néhány olyan holmira, ami szép is volt, nem pusztán szükséges – és ezt nyilvánvalóan a fosztogatók is észrevették.

Oishi letérdelt a szoba közepén álló szénserpenyő mellé egy tatamira, és intett Kainak, hogy csatlakozzon hozzá.

– Honnan tudsz a Tengu erdőről? – kérdezte, miközben Kai letelepedett vele szemben.

– Ott nevelkedtem – mondta Kai, és elfordította a tekintetét –, mielőtt elszöktem Akóba.

Ismét felpillantott, egyenesen Oishi kétségekkel teli szemébe.

– Azok a sebek a fejedben... – mutatott Oishi a forradásokra, melyeket nem rejtett el teljesen Kai haja, és eszébe jutott a különös írás, ami borotvált fejére volt karcolva, amikor a kastélyba érkezett.

– Ők jelöltek meg?

– Igen.

Kai ujjai az arcához emelkedtek, és olyan óvatosan érintették meg a sebeket a szemöldöke fölött, mintha még mindig frissek lennének, de nem mondott többet.

Oishi megpróbálta felidézni, amit a *tenguk*ról tudott – a démonokról, akik a híresztelések szerint igen sokféle alakot ölthetnek: a varjaktól alig különböző, repülő tréfacsinálóktól egészen az alakváltókig, akik vérszomjas harcosok, és démoni hatalmuk segítségével kovácsolják saját kardjaikat.

– Ők tanítottak meg harcolni...?

– Igen – felelte ismét Kai. Óvatos tekintettel nézett Oishira, mintha nem várná tőle, hogy elhiggye, amit hall.

A félvér története azonban nem az első volt, amelyet Oishi olyan harcosokról hallott, akik a *tenguk*tól tanulták a harc művészetét. A legenda szerint *tenguk* képezték ki Minamoto no Yoshitsunét, a Genpei háború híres tábornokát is ötszáz évvel korábban – és ugyanezt állították Hideyoshi hadseregének egyik parancsnokáról, kevesebb mint másfél évszázaddal ezelőttről.

Bár egyes mesék szerint Mijamoto Muszasi egyszer legyőzött egy *nuét*, *Az öt gyűrű könyvében* nem szerepelt semmi a *yokaik* levágásáról.

Mégis, Kai űzött tekintetét és fölötte a különös feliratot látva Oishi hirtelen tökéletesen hihetőnek vélte a *tenguk*ról szóló legendákat.

Kai a kezére pillantott, melyeket régi sebek és a Holland-szigeten szerzett, félig gyógyult sérülések borítottak.

– Meg akarták mutatni nekem, hogy ez az élet nem kínálhat mást, csak halált. Azt akarták, hogy váljak olyanná, mint ők, és mondjak le az emberek világáról. De én úgy gondoltam, az én helyem a többi ember között van.

Kai ismét felemelte a fejét, és egy további percig állta Oishi pillantását, mielőtt a tekintete lesiklott volna róla, Oishi előtt pedig feltárult az egész életén át tartó szomorúság, csalódás és kínzó magány, amely a döntés következménye volt – és tudta, ő is ugyanígy választott volna Kai helyében, aki az egyetlen emberi lény volt a démonok világában.

Visszaterelte gondolatait a jelenbe, mert tudta, a félvér is szeretné ott tartani a beszélgetésüket.

– És úgy gondolsz, *hogy a tenguk* adnak nekünk fegyvereket?

– Meg kell szolgálnunk őket.

Kai hangjának sivársága elárulta, hogy ez nem lesz könnyű feladat.

– Hogyan? – kérdezte.

– Próbára teszik az akaratunkat.

A félvér tekintete most arra figyelmeztette, a próba kimenetele élet vagy halál: a kudarc nem szerepel a lehetőségek között.

Oishi a hallottakat latolgatta mindannak fényében, amin ő, Kai és az emberei keresztülmentek, és azt is a mérlegre helyezte, hogy nemigen van más lehetőségük – végül pedig végiggondolta a céljukat. Azután bólintott, és a tekintetében nem látszott más, csupán a bizonyosság.

Az összeütődő *bokkenek* hangos csattanása végigvisszhangzott a Kirayama-kastély felső udvarán. Kira nagyúr két férfival harcolt egyszerre, olyan gyorsan és élénken mozogva, mint soha korábban. Az egyiket földre küldte egy fejére mért ádáz ütéssel, majd ugyanazzal a mozdulattal lefegyverezte a másik ellenfelét.

A férfi megindult előre, hogy felvegye fakardját, de Kira *bokkenje* brutális erővel sújtott le a kezére. Az ellenfél felüvöltött, és törött ujjaihoz kapva hanyatt esett. Kira mosolyogva lépett odébb.

Mitsuke a lakosztálya ajtajából nézte őket, és maga is mosolygott legutóbbi varázslata eredményét látva. Egy igazi harcos erejével és ügyességével ruházta fel Kirát, ami része volt kísérletének, hogy felvértezze azzal az önbizalommal és azokkal a képességekkel, amelyekre szüksége lesz Ako irányításához, ha egyszer tényleg a terület urává válik.

Kira az edói udvar teremtménye volt, és egyedülálló, természetfeletti tehetségről tett tanúbizonyságot, ha szócátákra került sor, vagy a pletykák és rosszindulatú híresztelések láthatatlan pengéjét kellett a riválisai hátába mártania. De ahhoz, hogy igazi *daimyó*vá váljon, és gazdag birtokokkal rendelkezzen, amelyekre mások is vágynak... hogy elérje távolabbi célját, és ne csak Ako fölött uralkodjon... ahhoz, hogy az a tiszteletet parancsoló alak legyen, aki lenni akart, olyan fizikumra és bátorságra volt szüksége, amit nem mondhatott a magáénak.

Mitsuke legalább már a magvakat elvetette benne, és most abban bízott, hogy azok gyökeret eresztenek, majd növekedésnek indulnak – annak ellenére is, hogy Kira még mindig a kőszívű, elérhetetlen Mika úrnő rabja volt. A boszorkány sokkal könnyebben el tudta volna érni, hogy Mika úrnő rajongva szeresse a férfit, mint azt, hogy

Kirában olyan erő és ügyesség fejlődjön ki, amivel bármilyen csatában kiállhat és győzedelmeskedhet.

De Kira az övé volt. Őszintén szerette – a szépségével és a kegyetlenségével, a szenvedélyességével és a félelmeivel együtt –, nem kellett hozzá semmiféle búbáj, ami elvakítja azzal kapcsolatban, valójában ki vagy mi is a férfi. Megértette Kirát, és nagyon sok szempontból hasonlítottak is egymásra.

És tudta, hogy emberi hiányosságai ellenére a férfi is őszintén szereti őt. Vágyakozása a másik nő iránt – aki csupán egy gyalog, a jelképe mindannak, ami Kiráé lesz, ha ez a *shogi*-játzsma véget ér – hamar unalomba fordul majd, ha rájön, hogy pont annyira izgató ágyba vinni egy olyan asszonyt, aki gyűlöli, mint egy fából faragott játékfigurával szeretkezni.

Eltűri a riválisát mindaddig, amíg Kira meg nem szilárdítja a pozícióját az új Asano nagyúrként, Ako uralkodójaként. Ha pedig ezután Mika úrnő nem vet véget saját akaratából a házasságuknak és önnön megaláztatásainak, vagy Kira annak dacára is a rabja marad, hogy mindenestül megkapja őt, hát léteznek olyan módszerek az ellenlábás ügyének kezelésére, amelyek még csak fel sem keltenék a férfi gyanúját.

*

Kira egyhelyben állt, és levegőért kapkodott, miközben szerencsétlen ellenfeleit kitámogatták a gyakorlótérről. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy egy alak közeledik hozzá a felső udvar kapuja felől – személyes felderítő hálózatának vezetője volt, amelynek alapossága a sógunéval vetekedett, ha a saját ellenségeiről kellett megtudni valamit. Mint mindig, ha a kém váratlanul megjelent, most is elfogta az aggodalom, miközben az udvaron átkelve elé ment.

A férfi térdre borult és meghajolt, majd felemelte a fejét, és azt mondta:

– Bocsáss meg, nagyuram. A félvér megszökött a Holland-szigetről. – Elhallgatott, és látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát. – Azt beszélnek, egy szamuráj segített neki.

Kira eddig meglepetten ráncolta a homlokát, most azonban arckifejezése aggodalmasabbá és egy árnyalatnyit riadtabbá is vált.

– Mi hír Oishiról? – kérdezte.

A kém megrázta a fejét.

– A kiotói bordélyokba ment, miután elvált tőle a felesége... azóta nem látták.

Mint egy lámpás a napvilágnál... – gondolta Kira összehúzott szemöldökkel. Érezte, hogy további rossz hírek következnek, mert a férfi megint a földre szegezte a tekintetét.

– Tegnap támadás érte az egyik határátkelődöt. Öt ember meghalt.

Kira halkan szitkozódott. Ráparancsolt a férfirra, hogy keljen fel, és elbocsátotta. Miközben a kém sietve távozott, ő Mitsukéhez fordult, aki kijött az udvarra, hogy lássa és hallja, mi történik.

– Találd meg őket – dörrent rá a férfi. Úgy utasított, mintha nem jelentene többet neki, mint azok a szánalmas szerencsétlenek, akik még mindig a sorukra vártak, hogy elverje őket.

A nő tekintete ugyanolyan rideg volt, mint Kira viselkedése.

– Ezúttal milyen üres ígéreteket teszel majd nekem...? – kérdezte ingerülten, hogy a férfi lássa, mennyire nincs ínyére kihívó magatartása.

Kira rosszálló arckifejezése hirtelen fenyegetővé változott.

– Befogadtalak és a védelmembe vettelek, boszorkány! Ha nem engedelmeskedsz, útnak eresztelek, és levadásztatlak a többi magadfajtával együtt!

Mitsuke állta a tekintetét, de felindultságába hirtelen sértődöttség és egy leheletnyi félelem is vegyült. Mélyen és kecsesen meghajolt, bár inkább csak azért, hogy elrejtse zaklatottságát, mintsem hogy engedelmességet mutasson.

Kira elfordult – a harag és az aggodalom élessé tette minden mozdulatát –, majd intett két újabb balszerencsés katonának, hogy lépjenek elő, és szálljanak szembe vele. Boldogan állt elébe, hogy kettesével töltse ki rajtuk a dühét, egészen addig, amíg teljesen ki nem adta magából indulatát.

Mitsuke lassú léptekkel visszament a lakosztályába, és útközben gondterhelten hallgatta, ahogy újra egymásnak csattantak a

bokkenek. Abban reménykedett, hogy ha feljavítja a testi képességeit, talán higgadtabb is lesz a férfi, és megnő az önbizalma... de az eddig látottak alapján úgy tűnt, az ereje növekedésével csak még romlottabbá válik a lelke. *Nos, amit megtett, azt bármikor meg nem történtté is teheti, ha Kira elárulja.* Erről mindig gondoskodott. Nem maradna életben olyan sokáig, hogy megőszüljön a bundája, ha úgy viselkedne, mint egy először tüzelő kistróka.

*

A roninok a Fák Tengerének – vagy még gyakrabban, és nyilvánvalóan nem ok nélkül Tengunak – nevezett erdő szélén állították meg lovaikat. Csak ültek, és némán bámulták az ősi rengeteg árnyékbirodalmát, mert még Kai sem mozdult, hogy újra meginduljon előre.

– A nagyanyám mindig erről a helyről mesélt nekem, ha meg akart ijeszteni – mondta végül Basho, megtörve a rájuk telepedő csendet. Aztán hozzátette: – Mindig bejött neki.

Yasunóra nézett, aki szokás szerint azzal kínlódott, hogy kordában tartsa a saját nyugtalanságától szenvedő lovát, aztán előzékeny mozdulatot tett.

– Csak utánad – mondta, és elvigyorodott.

Yasuno rábámult, aztán indulásra ösztökélte a paripát.

A félvér inkább lemondó, mintsem ellenséges arckifejezéssel követte.

Oishi vezetésével a többiek is utánuk mentek az erdőbe. A napfény gyors ütemben hunyt ki mögöttük.

Miután mélyebbre hatoltak a fák közé, nemhogy visszatalálni nem sikerült volna nekik a nyílt terepre, de az is lehetetlenné vált mindannyiuknak – legalábbis Kait leszámítva –, hogy megkülönböztessék az irányokat. Yasuno gyorsan hátra is maradt, és hagyta, hogy Kai átvegye a vezetést, amikor a félvér ellovagolt mellette, és azonnal megváltoztatta a haladási irányt.

A bozótban nyoma sem volt ösvénynek, sőt még csak egy állat taposta halvány csapásnak sem. Ha nem emelkedik tovább a talaj

szintje, lehet, hogy körbe-körbe lovagoltak volna, és folyamatosan arra kellett volna kényszeríteniük az állatokat a menetirány kiszámíthatatlansága miatt, hogy lépésben haladjanak. De még az emelkedő sem szavatolta, hogy olyan úton járnak, amely valaha is elvezeti őket a *tengukhoz*. Oishi végre megértette, miért tartotta Asano nagyúr olyan nagyra első számú nyomkeresője ösztöneit.

Az érkezésükkor a Tengu-erdőt borító hajnali köd akkor sem párolgott el, amikor a nap magasabbra hágott. Sőt, inkább még sűrűbbé vált, mintha maga a hely hozta volna létre – mintha az ősrégi fák lehelték volna ki magukból, amelyek olyan magasra emelkedtek, és olyan sűrűn növesztették az ágaikat, hogy teljesen eltakarták az eget. Gigászi törzsüket moha és gomba borította, leveleikről és tűleveleikről szüntelen zajt adva csöpögött a pára.

A lovasok jóformán semmi mást nem hallottak, leszámítva időnként egy-egy csattanást, amikor valamelyik állat patája kőnek ütközött. Akármilyen élőlények is laktak itt, úgy tűnt, természetellenesnek tartják, hogy a csapat az erdő békéjét háborgatja: csendben rejtőzködtek, és vártak, amíg az idegenek elhaladtak. A roninokat egyre jobban elfogta a nyugtalanság, folyamatosan a fejüket forgatták, és hátrafelé tekintettek. Emberi szem azonban nem érhetett fel az áthatolhatatlan útvesztőhöz, amelyben valami mintha láthatatlanul várakozott és figyelt volna, mindig épp csak túl a látóterükön.

Halk nyöszörgés hallatszott valahonnan előlről, a ködből, aztán még egy, és még egy, mintha csak maga a táj kezdett volna panaszos kórusba a betolakodók miatt.

– Mi ez a zaj? – kérdezte Hara, megtörve végre a varázslatot, amely látszólag elnémította a torkukat.

– Szellemelek... – mondta a félvér, szinte hátra sem nézve. A hangja úgy csengett, mintha annak ellenére is vonakodott volna válaszolni, hogy egyetlen arcra sem lehetett mást leolvasni, csak a magyarázat iránti elkeseredett vágyakozást. – Az öregek és gyengék sirámai, akiket itt hagytak meghalni.

Aztán megint elfordította a fejét, és mormogva hozzátette:

– És a nem kívánt újszülötteké.

Oishi ránézett, mert úgy érezte, több van az utolsó mondat mögött, mint pusztá szűkszavúság. Tudta, hogy a családjuk eltartásához túl szegény parasztok arra kényszerültek, hogy otthagyják meghalni az erdőben vagy a hegyoldalon idős szüleiket és véletlenül fogant gyermekeiket. *Asano nagyúr karoujaként az volt az egyik feladata, hogy gondoskodik róla: Ako birtokain soha senkinek ne kelljen ilyen döntést hozni...*

Kai a talaj felé nézett, amely rejtve maradt a lovak lába körül kavargó ködben.

Oishi alig leplezte, hogy megborzong, majd ismét előre szegezte a tekintetét, és pislákoló kék fényeket pillantott meg, amelyek kísérteties szentjánosbogarakként villantak fel és aludtak ki a párafelhők közt.

– Mik azok a lángok? – mutatott oda Basho. Úgy tűnt, ő az egyetlen köztük, aki még mindig kérdezősködni akar.

– A lelkeik – dörmögte a félvér. – Csapdába estek, akárcsak a csontjaik a talpatok alatt.

Kai teste megfeszült, mintha valami láthatatlan erő a markába zárta volna, hogy megpróbálja kipréselni belőle az életet.

A zöldeskék fényben a félvér arca olyan sápadt volt, mint egy kísérteté – csaknem áttetsző. Úgy tűnt, bármelyik pillanatban szellemmé változhat és elenyészhet, ők pedig mind ott ragadnak az erdőben. Kai neve azt jelentette, „tenger”, de Oishinak hirtelen eszébe jutott, ha egy másik *kanjival* írják, annyit tesz: „kísértet”. A félvér tovább bámult a ködbe, a semmibe... vagy talán ő nem is a *semmit* látta?

Basho aggódva figyelte, aztán ő is a földre pillantott, és nyugtalanul, vagy még inkább döbbenetén összehúzta a szemöldökét.

Amikor Chikara meglátta ezt, megrázta a fejét, és a fiatalokra jellemző hanyag vidámsággal elmosolyodott. Nem vette észre, hogy az apja tekintete tovább időzik Kaion, és az ő arckifejezése is hasonlóná válik, mint Bashóé.

A félvérből sugárzó nyugtalanság immár tapintható volt. Megállította a lovát, felegyenesedett a kengyelben, és jobbra-balra nézelődött: úgy fürkészte a környezetét, mintha lenne ott valami

látnivaló. Pedig nem volt sehol semmi, csak a fák ködben úszó labirintusa, és a felcsillanó, majd kialvó kék fények, legalábbis amennyire Oishi meg tudta ítélni... és a körös-körül mindenütt csöpögő víz zaja, meg a magukra hagyott halottak nyöszörgő, siránkozó hangja.

De talán Kai látott, hallott... érzett valamit, amire a többiek vakok voltak... vakok, mert a harmadik szemük csukva maradt.

Kai visszahuppant a nyeregbe, és hirtelen fájdalomtól eltorzuló arccal a fejéhez kapta a kezét. A tenyerét a homlokán lévő sebekre szorította, mintha azok lüktetni kezdtek volna.

– Eltévedtünk? – kérdezte Oishi. Igyekezett elnyomni hangjában az aggodalmat.

– Nem – motyogta Kai. – Erre.

Jobbra fordította a lovát, és újra megindult.

Néhány lépés múlva a köd szertefoszlott előttük, mintha csak élénk szél fújta volna el, pedig nem támadt semmilyen fuvallat. Oishi elfojtott egy meglepett nyögést, a mögötte haladó lovasok soraiból viszont kiáltásokat és riadt szitkozódást hallott.

Szemtől szemben álltak egy *tenguval* – egy *tenguval*, amely kétszer akkora volt, mint egy ember, és olyan riasztó látványt nyújtott, ami Oishi minden képzeletét felülmúlta. Furcsán emberi arcából éles, sólyomszerű csőr állt ki, a bőre olyan aszott volt, mint egy hüllőnek, a kezén és a lábán félelmetes karmok meredeztek... és szárnyai voltak, amelyekkel félre tudta söpörni az áldozatait.

A félvér leszállt a nyeregből, odalépett a szörny elé, és felnézett rá. Az arca lemondást és eltökéltséget tükrözött, félelemnek nyoma sem volt rajta.

– Itt hagyjuk a lovakat – mondta.

Oishi hirtelen hitetlenkedve ébredt rá, hogy nem élőlényt, hanem csak egy kőből faragott figurát látnak, amely egy ősrégi falba vájt bejáratot őriz. Mély levegőt vett, aztán kifújta, és miközben leugrott a nyeregből, azon gondolkozott, hogyan hihette azt még egy pillanattal korábban is, hogy a szobor él. A háta mögöl is mormogást és megkönnyebbült sóhajokat hallott, ahogy a roninok leszálltak a lovaikról.

A félvér megvárta, amíg az összes állatot kipányvássák, aztán minden magyarázat nélkül megfordult, és elindult. Úgy kelt át a kőfalba vágott bejáraton, mintha a hatalmas *tengu* megszűnt volna létezni. Volt valami a mozdulataiban, ami mindenkit visszatartott attól, hogy rákiáltson, miközben belépett a helyre, ahol felnevelték. Senki nem követte szorosán, de követték.

A kőfal mögött a kísértet járta erdő bambuszligetté változott. Oishi ismét meglepődött, mert mindeddig sehol nem láttak bambuszt nőni. Már-már úgy tűnt, hogy szándékosan ültették a növényeket – de ennek a legnagyobb törzsek mérete és a liget hatalmas kiterjedése alapján évszázadokkal korábban kellett történnie.

Kai leszegett fejfelé ment, a vállizmai még mindig feszesek voltak. Az arca semmilyen érzelmet nem tükrözött, ha néha felnézett vagy körbepillantott, de Oishi látta, hogy még mindig olyan sápadt, mint egy kísértet. A ronin azon tűnődött, vajon miért hajlandó a félvér visszatérni erre a helyre, amely ilyen nyilvánvaló testi-lelki fájdalmat okoz neki. Azon pedig még ennél is jobban csodálkozott, hogy Kai önszántából javasolta neki ezt a megoldást annak érdekében, hogy megszerezzék a roninoknak a szükséges fegyvereket, amelyekkel legalább esélyük lehet sikerre vinni a tervüket.

Elképzelni sem tudta, miféle indítéka lehetett Kainak, ami elég erős volt ahhoz, hogy erre ösztökélje. Annyira gyűlölné Kirát, hogy kész kibírni mindezt, ha megfizethet neki a Dejimán történetekért? Vagy tényleg annyira szereti Mikát... hogy akár meg is halna érte? Valóban lehetséges, hogy az istenek kifürkészhetetlen akaratából egy kiközösített félvér teste fogadta be egy szamuráj újjászületett lelkét, és így épp annyira becsületbeli ügye megbosszulni Asano nagyúr halálát, mint bármelyiküknek...?

Kira nagyúr szamurájnak született... de nem becsületes embernek. Még a sógun sem... Oishi kényszerítette magát, hogy arra összpontosítson, hol van, és miért. Az jutott eszébe, vajon elkezdődött-e már az akaratpróba. Hirtelen azonban megfeszültek az izmok a karjában, mert megint láthatóvá vált valami a kígyóként tekergő ködben.

Ezúttal meglepetésére egy óriási, fekvő Buddha-szobrot pillantott meg, amely egy sziklafalból emelkedett elő. A rég halott művészek

elképzeléseinek teret adó, kiálló kődarab sokkal nagyobb volt, mint az oszlop, amit *tenguvá* alakítottak. Oishi megállt, és megrázta a fejét. Arra számított a legkevésbé, hogy egy Buddha-képmással találkozik majd szembe. Viszont hirtelen értelmet nyert, miért találtak itt egy bambuszligetet. Valaha templom állt ezen a helyen. A jelentős templomokat és szentélyeket szinte mindig bambusszal vették körbe, szent akadályt emelve a gonosz ellen.

Ismét Kaira pillantott, hogy meggyőződjön róla, mindketten ugyanazt látják. A félvér lelassított, és felnézett, mint aki szintén észrevette a figurát, aztán a szobor alja felé fordította a tekintetét, a nyak alatti árnyékos részre. Közben a kezét újra a homlokához emelte, és erősen a sebeire nyomta, a fogait pedig összeszorította, mint aki újraéli a pillanatot, amikor odakerültek a hegek, de ment tovább a szikla felé, így aztán Oishi és a többiek követték. Mindannyian próbáltak olyan lágyan lépkedni, mintha nem is léteznének.

Kai elérte a fekvő helyzetben is négyembernyi magasságba tornyosuló faragott Buddha alját. Végül aztán a nyaka alatti árnyékos hasítéknál – a test és az elme találkozásának helyénél – megállt, összeérintette a tenyereit, lehajtotta a fejét, és mormogni kezdett. Bár Oishi nem tudta tisztán kivenni a szavakat, úgy hangzott, mintha imádkozna.

Oishi az embereire pillantott, akik vele együtt megálltak, tartva a távolságot a sziklafaltól. A roninok idegesen figyelték Kait, és a feszültségük csak tovább nőtt, amikor a félvér befejezte a fohászkodást, és feljük fordult.

Az arcán tükröződő megkönnyebbültség szertefoszlott, amikor rájuk nézett, és meglátta, hogy egyértelműen félnek. A tekintete Yasuno kezére vándorolt, amely ott habozott a kardja fölött, aztán végül megállapodott Oishin.

– Csak te – mondta, és rámutatott. – A többieknek itt kell maradniuk.

Oishi a homlokát ráncolta, akárcsak az összes embere. Bizonytalanul nézett vissza Kaira.

– Hagyd itt a fegyvered. – Kai úgy beszélt, mint aki nem vette észre Oishi vonakodását, és nem törődik a többiek

ellenségességével. Kihúzta a kardját a *hakamája* övére kötött csomókból, és a földre fektette. Aztán még egyszer, utoljára várakozóan Oishira pillantott, majd megfordult, és eltűnt az alvó Buddha alatt megbúvó alagút sötétjében.

Oishi nézte, ahogy a félvér alakja egybeolvad az árnyakkal, és szertefoszlik, mintha soha nem is létezett volna – és hirtelen nem tudott mozogni. Elméje egy része különös módon önálló életre kelt, és hitetlenkedve bámult, miközben a teste megdermedt a babonás félelemtől. *Elképzelni sem tudott soha semmi hasonlót.*

Őrlődött, mert félt az ismeretlentől, de ez volt az egyetlen reményük arra, hogy megbosszulhassák az urukat... akinek a lelke örökre ott ragad a világok között, és ugyanolyan elgyötört kísértet lesz, mint azok a nyöszörgő szellemek a mögöttük álló erdőben, ha a *karouját* a gyávasága visszatartja attól, hogy kövessen egy félvér *hinint* a sötétbe.

– Uram – mondta Horibe. – Hadd menjek veled...

– Nem – rázta meg a fejét Oishi, és a szó hatására megszületett benne az elhatározás. Most már nem volt visszaút. Még habozni is szégyen volt azután, hogy ígéretet tett Kainak. Csendben átkozva magát nekilátott, hogy kiszabadítsa a kardot, amit Uetsuban szerzett. De tétovázott, és végül annak ellenére is visszalökte a helyére a fegyvert, hogy a többieket arra utasította: „Tegyétek, amit mond.” *Maradj itt.* Végigpillantott az emberein, aztán tekintete megállapodott Chikarán.

A fia ökölbe szoruló kézzel nézte, hogy Oishi odasétál a hatalmas Buddha alatti titkos bejárathoz, és eltűnik a sötétségben, akárcsak Kai. Yasuno tett egy lépést előre, mintha mégiscsak követni akarná, de Basho kinyújtotta a karját, hogy feltartóztassa, és megrázta a fejét.

*

Bár nem hallott lépteket maga mögött, Kai egyre mélyebbre hatolt a sötétségbe. Most, hogy már ilyen messzire eljutott, és bebocsátást is nyert, nem volt visszaút a számára. Alig számított, hogyan döntenek, és mit csinálnak a többiek. Egyre szűkülő magzatburokként zárta

körbe a múlt, míg végül az emlékek már fojtogatták az érzékszerveit, mintha nem is térben, hanem az időn át vezetett volna az alagút, amelyben lépdelt... mintha szabad akaratából visszatért volna az anyaméhbe.

Észrevette, hogy csoszogva lépked, kapkodja a levegőt, és dobol a fülében a vér... hogy az alagút falát természetellenesen kusza növényzet borítja, gyökerek és gombák, amelyeket kinyújtott ujjai hegyével tapogatott ki, amikor teljessé vált a sötétség, és arra kényszerítette, hogy szeme helyett más érzékszerveit használja. Megütötte az orrát a doh és a rothadó növények szaga, és érezte, hogy a Föld részévé válik, ahogy halad a masszív kőmennyezet alatt, a Buddha esszenciájával egyesült Föld részévé... ami az erő forrása mindazoknak, akik valóban egyek lettek a hegyek hatalmával. *Mindenre emlékezett, mintha csak tegnap szökött volna meg innen, nem húsz éve. Mert éppen úgy, ahogy az Öreg megjósolta...*

Egy felzárkózni igyekvő, sietségében botladozó alak lépéseinek zaja hallatszott a háta mögül, és ez megtörte az idő és az emlékezet bűbáját, amely fogva tartotta. Oishi beléütközött, és meglepetésében felhorkant. Kai megfordult, és tétova nevetéssel megragadta a férfit. A ronin nem mondott semmit, de mielőtt továbbindultak volna egymás oldalán, bátorításképpen és a bocsánatkérés jeleként keze könnyedén megpihent Kai vállán.

Kai arra lett figyelmes, hogy kántálást hall előlről – ugyanazt a hátborzongató kántálást, ami az emlékeiben él. A hangok szútrákat és mantrákat ismételtettek vég nélkül, amelyek aztán nyomasztó visszhangot vertek, míg el nem nyelte őket az előttük álló kamra gyökerekkel és gombákkal borított fala. Emlékezett ifjúkorából a rájuk váró jelenetre, és tudta, hogy Oishi világképét sokkal alaposabban próbára teszi majd, mint amennyire őt összezavarta és megrémisztette első találkozása az emberi lényekkel. Ő legalább olvasott könyveket és tekercseket, neki legalább volt lehetősége meglesni néha egy-egy embercsoportot fiúkorában... abban viszont kételkedett, hogy élő ember látta már azt, amit Oishi hamarosan megpillant.

Amikor annyira kivehetővé vált a kántálás, és olyan világos lett, hogy úgy érezte, hamarosan elérik az alagút végét, felemelte a kezét, és megállította Oishit. Ahogy odafordult hozzá, és végre tisztán látta őt, belényilallt a hitetlenkedés, mert észrevette, hogy a ronin még mindig viseli a kardját. Persze egy pillanattal korábban még azt gondolta, Asano nagyúr egykori *karouja* teljesen elvesztette a lélekjelenlétét, így aztán inkább legyűrte a csalódottságát, és megpróbált megkönnyebbülést érezni, hogy a férfi csak fegyvertelenül nem volt hajlandó belépni egy démonerődítménybe.

Különben is, innentől kezdve jöhetett szembe bármi, úgysem volt hatalmuk felette. Egyvalaminek volt már csak jelentősége: a lelkierejüknek – annak, hogy eltökélték, akármit is kelljen kiállniuk, elérik a céljukat. Ahogy arra már Uetsuban is igyekezett felhívni Oishi figyelmét, a dolgok végkimenetelét semmiféle vakmerőség és fizikai erő nem tudja befolyásolni, csakis az akarat és az önuralom.

– Akármi is történik odabent, akármit is látsz, *ne ránts kardot* – mondta, és közben Oishi szemébe nézett, mert azt akarta, hogy a ronin elhiggye azt, amit kiolvas a tekintetéből, érezze a figyelmeztetés nyomatékosságát, és – *az istenekre, csak most az egyszer* – kérdés nélkül engedelmeskedjen neki.

Oishi bólintott. Az arca elszántságot tükrözött, de vonásait beárnyékolta a szorongás, ahogy lepillantott a *katanára*.

Miközben csendben ámult rajta – *még most, annyi év után is* –, hogy milyen szűk határokat szab a legtöbb emberi lény a létezésének és annak, hogy mi fér bele az életébe, és mi nem, Kai megindult a kántálás és a fény irányába. Oishi hátrapillantott a külvilágba vezető útra, aztán öntudatlanul a nyomába eredt.

*

A roninok még mindig odakint vártak a Fák Tengerének szívében, vészterhes hangulatban, és – képtelenek lévén veszteg maradni – idegesen járkáltak, vagy egyik lábukról a másikra álltak, miközben a másodpercek látszólag úgy peregtek, mint a ködből csöpögő pára. A szürkeség folyamatosan kavargott körülöttük, a nyughatatlan

szellemek nyögései és sirámai pedig késpengeként hasítottak idegszálaikba.

– Honnan tudhatjuk, hogy nem vezette kelepcébe a félvér? – kérdezte hirtelen Yasuno.

Basho ránézett. Éppúgy aggódott, mint a társa, de valahogy nem tudta már elhinni, hogy ha valami történik – legyen szó bármiről is –, az a félvér árulásának eredménye lesz.

– Oishi bízik benne – mondta azt remélve, hogy ezzel enyhít Yasuno kétségein.

Yasuno azonban undorral nézett vissza rá.

– Nincs más választása. Fegyverekre van szükségünk. Ha nem jön vissza hamarosan, utánamegyek.

A bejárat felé pillantott, és ismét a kardja markolatára kulcsolta a kezét, mint aki fogadalmat tesz.

Basho elnézett a másik ronin válla fölött, és tekintete a nyugodtan heverő Buddha jóindulatú arcán állapotodott meg. A szobor szemei csukva voltak, ajkai lágy, elégedett mosolyra húzódtak. Bár imádkozott érte, hogy Buddha valóban bölcsebb legyen annál, amiről ők valaha is álmodhatnak, nem tudta elhessegetni magától a gondolatot, hogy csak egy kőből faragott alak tűnhet ilyen végtelenül békésnek egy ehhez hasonló helyen.

*

Oishi megállt, és döbbenetén bámult, amikor beléptek a természetes barlangból kialakított szentélybe, ahol ugyanolyan kopasz emberek ültek és kántáltak, amilyen Kai is volt valaha. *Szerzetesek... egy elhagyatott templomban, a Tengu-erdőben?*

A szerzetesek durva, színtelen anyagból készült köpenyt viseltek, és fáklyafény mellett, lótuszülésben meditáltak és imádkoztak. Szabályos, íves sorokban foglaltak helyet, amelyek az óceán szárazföld felé toluló hullámaira emlékeztették Oishit. Előttük, a barlang távolabbi végében fémből öntött, aranyfüsttel bevont szobor magasodott. A figura ült, akárcsak ők, de kőtálapzat húzódott alatta, és ahelyett, hogy felemelte volna a karjait, hogy kecses mudrákat formázzon az ujjáival, az egyik kezében kardot tartott, a másikban

pedig egy darab kötelet. A tekintete sem hasonlított Buddha békés nézésére: gyűlöletteljesen, gyanakodva bámult, vicsorgó szájából pedig agyarak meredeztek.

Fudou Myo-o. Oishi elfojtott egy hirtelen kiáltást, ahogy felismerte a Mozdíthatatlan Védelmezőt – a buddhista istenséget, aki felégetett minden akadályt, hogy a megvilágosodásra törekvő élőket segítse.

Ekkor jött rá, hogy ez a hely valaha a *yamabushik* titkos szentélye lehetett, sőt talán még most is az – azoké az aszkéta szerzeteseké, akik Buddha isteni szellemének tiszteletét a Japánban őshonos sintoista hagyományokkal elegyítették, és különös jelentőséget tulajdonítottak Fudou Myo-o rendíthetetlen figurájának.

Ilyen Fudou-ábrázolást azonban még sosem látott. Nem a megszokott lángok ölelték körbe a testét, hanem szárnyai voltak. Ezek nem az eredeti öntvényhez tartoztak: pókhálószerűen fonták köré őket valami olyan anyagból, amit nem ismert fel, és úgy szőtték meg őket, hogy átlátszónak tűntek, mint egy szentjánosbogár szárnyai, bár a formájuk inkább madarakat juttatott az ember eszébe.

Azért tudta olyan tisztán kivenni csipkeszerű mintázatukat, mert izzottak – kísérteties vörös fények megszámlálhatatlan sokasága világította be őket. Oishi nem nagyon tudta eldönteni, hogy átlátszó tálakban lévő apró gyertyák százait látja, vagy egy ismeretlen szentjánosbogár-fajta telepedett meg a szobor szárnyain. Akárhogy is, a hatás olyan varázslatos volt, mintha tényleg megérintette volna őket Fudou tisztítótüze.

Talán nem is démonok az ülve kántáló alakok, csak egyszerű *yamabushik* – gondolta Oishi. A *yamabushik* egyedül vagy kis csoportokban vándoroltak a hegyek között, mert úgy tartották, ott található a legerősebb *chi* a Földön. Rideg, fegyelmezett életvitelüket az imádkozás és a szélsőségesen intenzív harcművészeti kiképzés határozta meg, és az járta, hogy hihetetlen erőt igénylő cselekedetekre képesek, valamint csodaszamba menő gyógyulások is köszönhetőek nekik.

Még azt is beszélték, hogy réges-régen megtérítették a szilaj *tengukat*, és testileg-lelkileg átalakították őket, mígnem aztán azok elhagyatott templomok védelmezőivé váltak... *amilyen ez is volt.*

Újra a szerzetesekre nézett, akik még mindig ültek és kántáltak, látszólag tudomást sem véve róla, sőt Kairól sem. Ahogy szemei alkalmazkodtak a fényviszonyokhoz, már tisztábban látta őket... és kezdett rájönni, hogy az embernek tűnő figurák valójában különösek, olyan különösek, mint egy Fudou-szobor, amelynek szárnyai vannak.

Majdnem úgy néztek ki, mint egy *yamabushi* gyülekezet, mert alkatilag megszólalásig olyanok voltak, mintha emberek lennének, akiknek a testét évekig tartó imádkozás és koplalás formálta: szinte hihetetlenül soványak, és valahogy mégis erőteljesek, mintha semmi más nem lenne aszott bőrük alatt, csak izom és csont. De...

Oishi kicsit előrébb lépett, hogy jobban lássa a szerzetesek arcát, és emberszerűségük hirtelen szertefoszlott. A testüket is átalakító önsanyargatástól maszkká sorvadt arcuk sokkal inkább ragadozó madarakéra emlékeztetett. *Ezek tenguk voltak. Tengu szerzetesek.*

Minden meditáló alak előtt egy hegyére állított, csillogó *katana* lebegett, tökéletes egyensúlyban.

A történetekből és legendákból ismert *yokaiok*, akik démonként harcoló hősöket neveltek, valóban léteztek... és ezek a lények képezték ki Kait is, pontosan úgy, ahogy a félvér állította.

Annak is igaznak kellett lennie, hogy *yamabushiktól* tanulták a buddhizmust, és ugyanabban a spirituális energiában osztozva fejlődtek, amit az emberek is kerestek. Ők lettek a *yokai*-birodalom ájtatos harcos szerzetesei, akik őrködtek és fohászkodtak az elemek kényének-kedvének kitett elhagyatott templomokban.

A félvér nem mozdult mellőle. Még mindig az imádkozó szerzeteseket nézte, de arcán nyoma sem volt az áhítatnak. Oishi csak a feltoluló ifjúkori emlékeket látta a szemében, nem a mítoszok és legendák töredékeit.

– Várj itt – mondta Kai.

– Hova méész? – kérdezte Oishi riadtan.

– Kifejezem hódolatomat egykori uramnak. – Kai a barlang vége felé nézett, ahol még több árnyék várakozott a Szárnyas Fudou szobra mögött.

Oishi követte a tekintetét, majd újra a szerzetesekre, és a lehetetlen módon mindegyikük előtt ott lebegő, csillogó kardokra szegezte a szemét. *Kai mindvégig igazat mondott.*

– Ne ess kísértésbe – szólt rá Kai, látva, hogy merrefelé néz. – És bármi is történik – *ne ránts kardot.*

Tekintete még egy hosszú pillanatra elidőzött Oishin, és a szeméből azt lehetett kiolvasni: az erőtlenség vagy az akaratgyengeség egyetlen apró jeléért is azonnali halállal fognak lakolni – ha szerencsések.

Oishi bólintott. Hirtelen nehezebbre esett a félvér szemébe nézni, akit mindig is alábbvalónak tartott magánál, mert rájött, mennyi gyengeséget fedezett fel benne ez az ember. Megesküdött magának, hogy nem fog hibázni, ahogy megesküdött volna Kainak is, ha azt gondolta volna, hogy a félvér hisz neki.

Még mielőtt rákérdezhetett volna, pontosan hova megy Kai, és valójában mit is szándékozik tenni, a félvér már el is indult a Szárnyas Fudou felé. Áthaladt a kántáló szerzetesek sorain, és eltűnt a szobor mögötti árnyak között, egyedül hagyva Oishit egy felfegyverzett démonokkal teli barlangban.

Kai egy másik alagútban haladt, amely éppúgy ismerős volt neki, mint az előző. Ez a járat a templom belső szentélyébe vezetett, ahol Sojobo, a *tengu* szerzetesek ura és főpapja – és az ő egykori ura és nevelőapja – magányos meditálással töltötte ideje nagy részét.

Kai rögtön a bejáratban megállt, amikor belépett a belső szentélybe. Egykori mestere hegyére állított *katanája* bizonytalanul egyensúlyozott a meditációs teret alkotó párkány legszélén, a mögötte elterülő szakadék fölött. A félvér tudta: a kard pengéje elég éles hozzá, hogy átvágja a követ, és annyira finomra fenték, hogy hosszában ketté lehet vele hasítani egy hajszálat. A hullámmintával díszített acélt olyan tükörfényesre csiszolták, hogy úgy tűnt, minden fényt magába szív a környezetéből.

A belső szentély tömör talaja csak néhány lépésnyi széles volt. Mögötte egy még nagyobb barlang nyílt, amelyet Kai képzelete sosem tudott befogadni, mert a teteje, a vége és távoli falai is a sötétségbe vesztek. A félvér zubogó víz hangjára lett figyelmes, és oldalra pillantott, ahol egy föld alatti folyó bukott alá egy fentebb húzódó párkányról a feketeségbe. Annyira közel állt hozzá, és annyira végtelennek tűnt az alant tátongó mélység, amelybe lezúdult a víz, hogy Kaiban felébredt a félelemmel vegyes bámulat rég elfeledett érzése. A folyó fojtott dübörgése visszhangokat vert a lába előtt elterülő üres térben.

Kai ismét a kardra pillantott, és váratlanul egy sokkal ismerősebb, fájdalmas érzés hasított belé: elfogta a vágy, hogy ismét a kezében tarthasson egy ilyen pengét, megtapasztalhassa tökéletes egyensúlyát és a mozgását, hogy szinte a teste érzékeny meghosszabbításává váljon a fegyver, miközben hárítja az összes neki szánt csapást, és tudása segítségével legyőzi minden kihívóját, még a *tengukat* is. Mindet, egy kivétellel...

– A riadt fiú tehát férfiként tér vissza... – szólalt meg egy hang a háta mögött, az árnyak közül.

Kainak elakadt a lélegzete, és kis híján ösztönösen előreugrott, hogy megragadja a kardot, és megvédje magát. De aztán megdermedt, mielőtt megmozdulhatott volna a teste, mert még épp idejében eszébe jutott, mire figyelmeztette Oishit ő maga... eszébe jutott, mennyire mások itt a szabályok, mint a külvilágban: itt, ahol semmi nem az, aminek látszik, beleértve azt az alakot is, akinek a hangját az imént hallotta.

Megfordult, hogy szembenézzen a *tengu* nagyúrral, aki ott állt előtte, és pontosan úgy festett, ahogy várta: megtévesztően öregnek, őszöregnek tűnt, és olyan köpenyt viselt, amelynek szabása a papokét követte, az anyaga viszont a törvényt ülő sógunének is megfelelt volna. *Mindig is volt valami illetlen hiúság az Öregben.*

Kai azonban a köpeny fölött – amely azt hirdette, fizikai és szellemi rátermettsége révén ő lett fajtája ura – látta az arcot is, amelyre sokkal jobban emlékezett, mint a hivalkodó öltözékre.

A *tengu* nagyúr ragadozószerű vonásai nem voltak annyira felkavaróan túlvilágiak, mint a nagyteremben tartózkodó tanítványaié. De a baljós, aranyszínű szemek és a kardpengékre emlékeztető, hosszú és hegyes pupillák nem változtak – ez a szempár nem ismert kegyelmet. Találkozott a pillantásuk, és Kai nem tudta állni a *tengu* tekintetét: újra gyermekké tette a félelem és a tehetetlen düh, amely mindig felébredt benne, ha ezeket a szemeket látta.

Ne... Kai rávágta az ajtót a félelmére. Egykori nevelőapja bármit képes volt érzékelni, ami az emberi agyon átcikázott: a félvér tudta, hogy minden gondolatát, sőt az érzéseit is ellene használja majd. Az összes emberi érzelmét az akaratereje alá temette, mintha csak az övé lett volna a feje fölé tornyosuló Föld minden hatalma – réges-rég volt már, hogy végre megtanulta ezt annak érdekében, hogy megmeneküljön emberi mivolta teljes pusztulása elől. Hogy elmeneküljön...

Nem a félelem az ellenfeled... a félelem előnyödre válik. Ha a félelmeddel harcolsz az ellenfeled helyett, csak sebezhetővé teszed

magad. Mély levegőt vett, hogy megtisztuljon, majd fejet hajtott, megadva a tiszteletet, ami egy nagyúrnak jár.

– Kardokra van szükségünk. Segítséget kérni jöttem hozzád – mondta, tökéletesen higgadtan formálva a szavakat.

A *tengu* nagyúr mosolygott, de Kainak fogalma sem volt, vajon a szavain derül-e, vagy azon, hogy még mindig olyan jól emlékszik rá, mit tanult. Egykori *senseie* a csillogó pengére mutatott.

– Nem, Kai. Azért jöttél, hogy befejezd a kiképzésed.

Kai szeme összeszűkül, mert látta, hogy ura aranyló tekintetében kihívó fény csillan. *A tengu, aki azóta irá-nyította az életét, amióta csak az eszét tudta, soha nem fogja megbocsátani neki, hogy elárulta őt, és elhagyta az övéit...*

– *Nem tartozom közétek.* – Ezúttal nehezebb volt higgadt hangon beszélni, de az elszántsága csak tovább nőtt. Újra a kardra nézett, és a levegőbe markolt maga mellett, miközben Sojobo kilépett a fénybe, és a nagyterembe vezető alagútba bámult.

– És nem tartozol *közéjük* sem – mondta a *tengu*, Oishira szegezve a tekintetét. Aztán megint Kaira nézett, és a hangja olyan éles lett, mint a kardja pengéje. – Idejössz, és kockára teszed az életedet olyanokért, akik soha nem fognak elfogadni.

Kai a vészjósló tekintettel és a *tengu* nagyúr hangjából kicsengő megvetéssel szembeszegülve, mély meggyőződéssel azt felelte:

– Jó emberek. Igaz ügyért küzdenek.

– Mondod azt te... – Sojobo ismét Oishira nézett. – Akkor hát, jöjjön a próba. Figyelmeztetted, hogy ne nyúljon a kardjához. Ha mégis megteszi... – Kai nevelőapja visszafordult, és érdes hangon csikorogta: – ...ő és az emberei is meghalnak.

Kai rábámult. Ez itt nem Kai népe, de Kai terepe – démonok felségterülete –, és semminemű szamurájgőg nem akadályozhatja meg, hogy Oishi szamurájvére úgy folyjon, mint bárki másé, ha ő elveszti a saját félelmével vívott csatát.

Nem tehetett semmit Oishiért azon kívül, hogy kiállja a maga külön próbáját, és olyan hamar befejezi, amennyire csak lehet.

Odakint a nagyteremben Oishi tett egy bizonytalan lépést a kántáló szerzetesek két csoportját elválasztó szabad folyosón, aztán még egyet. Azon gondolkodott, vajon lehetséges-e, hogy tényleg nem veszik észre őt, ahogy a látszat mutatja. Jobbra-balra nézelődött, mert a kardok kínzó csillogása folyamatosan vonzotta a tekintetét. Kényszerítette magát, hogy a pontosan előtte álló Fudou-szoborra összpontosítson, és csendben imádkozott a *yamabushik*nak erőt adó Mozdíthatatlan Védelmezőhöz, hogy acélozza meg az ő akaratát is.

Ahogy közelebb ért a szoborhoz, furcsa vibrálás, egy majdnem, de mégsem igazán hallható hang töltötte meg a levegőt, mintha csak az energia rezgetné a barlangot. Minél tovább bámulta Fudou arcát, annál inkább úgy érezte, egyé válik az istenség böszültségével és dühével: az erőszakos és haragvó Fudouval, aki minden akadályt feléget a tüzével, akit nem lehet letéríteni az útvjáról...

*

Kai kényelmetlenül toporgott, és a külső barlangot fürkészte, miközben Oishi eltűnt a látóteréből.

– Megérte? – kérdezte Sojobo, rákényszerítve ezzel, hogy visszaforduljon, és tekintete találkozzon az ő könnyörtelen pillantásával. – Mit találtál a külvilágban? Egy olyan nő szerelmét, akit sohasem kaphatsz meg?

Kai pislogott, mert meglepetésként érte a váratlan irányból érkező támadás. A tekintetét azonban nem kapta el, bámult tovább az áthatolhatatlan, aranyszínű szemekbe, és közben Mika szemére gondolt, majd egyszerűen azt mondta:

– Igen.

A rideg, embertelen szempár alatt kedélyes mosolyra húzódtak az ajkak. A *tengu* nagyúr megvetően felhorkant.

– Hadd meséljek neked a szerelemről. Arról a szerelemről, amely egy éjszakán át tartott, és erre a világra hozott téged. Egymásba szeretett egy angol matróz és egy parasztlány, akit eladtak a bordélyháznak... – Megállt, és figyelte, hogyan reagál Kai. – Aztán

nem sokkal később a te szerető anyád itt hagyott téged meghalni, ebben az erdőben... téged, az ő szörnyeteg, félvér gyermekét.

Kai szeme elkerekedett, koncentrátsága pedig ködként foszlott szét, védtelenül hagyva őt, mert egykori mestere létezése leglényegére csapott le – az egész életét végigkísérő vágyakozásra, hogy megtudja, ki ő, vagy ki lehetett volna belőle valaha.

– Mi azonban megtaláltunk – folytatta Sojobo. Kai arra gondolt, hogy a nagyúr hangja még sosem állt ennyire közel ahhoz, amit vigasztalónak lehet nevezni. – Elfogadtunk. Képeztünk. Sok mindent megtanítottunk neked... – A szeme és a hangszíne hirtelen megint könnyörtelenné vált. – De te megszóktél, és hátat fordítottál ezeknek az ajándékoknak.

– A halál ajándékai – mondta Kai undorodva. Ökölbe szorult a keze. Akármilyen is vitte rá a *tengukat*, hogy befogadják, egyetlen olyan érzelem sem dolgozott bennük, amit ő valaha is szeretett volna bárkinek a szemében látni. Sojobo már korábban is hazudott neki az emberekről – hogyan is lehetett volna hát biztos benne, hogy ez most nem egy újabb hazugság? Talán már csapdába is ejtette őt saját készítésű kelepcéjével?

*

Oishi elkapta a tekintetét Fudou arcáról. Zajra riadt a révületéből: az emberei léptek be a háta mögött a nagy barlangba.

– Mit csináltok ti itt? – bámult rájuk hirtelen támadt haraggal, és elindult a bejárat felé. Megmondta – *megparancsolta* – nekik, hogy maradjanak odakint. De nem engedelmeskedtek neki, egyik sem, még Chikara sem. *Átkozott fiú, hát sosem tanulja meg betartani az utasításokat? Még ha azzal nem is törődik, hogy az apja aggódik miatta...*

– El kell innen mennünk! – mondta Yasuno dühösen, és úgy mutogatott rá, mintha ő venné semmibe a parancsokat, nem pedig az egész csapat.

– Ne... – Oishi felemelt kézzel próbálta csendre inteni és feltartóztatni őket, hogy ne menjenek beljebb.

De úgy tűnt, mintha őt már nem is látnák: mindannyian a háta mögé bámultak, és elnémította őket a rémület.

Oishi arra lett figyelmes, hogy abbamaradt a kántálás. Megfordult, és azt látta, hogy az összes beesett arcú szerzetes felemelte a fejét, és olyan ádáz tekintettel néz a válla felett a behatólókra, ahogy a héják figyelik a rágcsálók invázióját.

Egy hosszú pillanatra feszült csend állt be a két csoport között... aztán a *tenguk* remegni kezdtek, mind együtt, egyszerre: vibrált a testük a hihetetlen energiától, amit Oishi már akkor is érzett, amikor köztük lépkedett.

Eszeveszett kétségbeeséssel fordult vissza az embereihez – és meglátta, hogy Yasuno a kardjáért nyúl.

– *Ne...!*

De már késő volt. Yasuno fegyvert rántott.

A *tenguk* teste ültükben szétnyílt, és alakváltó szellemük felemelkedett az imádkozó szerzetesek porhüvelyéből. A dühösen sziszegő démonok karmokban végződő kezükben a kardjukkal a kővé dermedt roninok felé repültek.

Oishi kétségbeesetten figyelte, hogy fegyverrel rendelkező emberei kardot rántanak vagy előre szegeznek a lándzsájukat, és az élre állnak, hogy felvegyék a harcot, míg a többiek nehéz husángokkal vagy pusztá kézzel esnek a démonoknak.

Meglepetésére jól küzdöttek, jobban, mint képzelte volna: *tengu* támadóikat lefegyverezve vagy harcképtelenné téve visszaverték a rohamot. De reménytelenül nagy túlerővel álltak szemben, és a csata egyre nagyobb területen folyt, mind távolabbra csalva a roninokat az alagúttól, amely az egyetlen esélyt nyújtotta nekik a menekülésre.

Oishi rájuk kiáltott, hogy zárják a soraikat, és vonuljanak vissza, rohanjanak a kijáráthoz, aztán ki innen... de mintha megnémult vagy láthatatlanná vált volna. Embereit fűtötte az addig elfojtott harci kedv, és egyre mélyebbre gázoltak a démonok áradatában. A *tenguk* elhagyott kardjai közben tovább lebegtek a levegőben, és némelyik Oishi felé sodródott, mintha csak azért könyörögne, hogy ragadja meg egy másik kéz – *az ő keze* –, aztán használja a roninok megsegítésére.

„*Ne ess kísértésbe.*” Kai véresen komoly figyelmeztetése ott visszhangzott a fejében, és még mindig látta maga előtt a félvér kétséget és bizalmatlanságot tükröző szemeit. *Próbára teszik... de tényleg csak démonok mesterkedése ez az egész, egy hallucináció?* Minden olyan valódinak tűnt, mint a saját létezése. Lepillantott a kardjára, amely még mindig az oldalán lógott a hüvelyében. Ha az a próbatétel, hogy hagynia kell a démonoknak, hogy lemészárolják az összes emberét...

Sikolyt hallott, emberi sikolyt, és élénkvérös ívben spriccelő vért látott. A kezei ökölbe szorultak, ahogy egy másik alak is feljajdult. *A roninok a halál torkában vannak... meddig tud még itt állni, tétlenül nézve, hogy odavesznek az emberei?*

– Kai! – kiáltotta elkeseredetten, de a félvér továbbra sem tért vissza, és közben egyre több ronin hullott el...

*

Kai lenyelte a torkában gombóccá formálódott rettegést, amelytől beszélni, sőt kis híján lélegezni sem tudott.

– Nem hiszek neked – mondta a *tengu* nagyúrnak. – Te semmit nem tudsz az emberekről. Sem a szerelemről...

– Nem? – Sojobo úgy mosolygott, mint aki titkos ismeretek birtokában van. – Apád *szerette* anyádat egy éjszaka erejéig – ismételte meg, és Kait újra csapdába ejtette a mérhetetlen kínokat okozó, ravasz hang, amely az ő tragikus élettörténetéről hazudozott. – Amikor anyád megtudta, hogy terhes, megszökött a bordélyból, és hazament a falujába, mert *szerette* a testében növekvő gyermeket. De a szülei, akik *szerették*, mielőtt arra kényszerültek, hogy eladják, kidobták a házukból, amikor megtudták, hogy a fattya egy félvér.

Kai úgy érezte, teljesen betölti az elméjét a zubogó víz hangja – mintha csak az ereiben folyó keverékvér háborúba lépett volna az érzékszerveivel. Elkábította a bánat és a düh, de fogalma sem volt, kit vagy mit okoljon érte. A Dejimán kikötő hajók legénységében akadt néhány angol. Ugyanúgy gyűlölte őket, mint a hollandokat – de köztük több volt a vörös vagy világosbarna hajú, mint a jobbra szőke hollandok körében, és fel tudott idézni egy félig elkapott

mondatot is, ami aznap hangzott el a katonák között, amikor Asano nagyúr emberei elfogták: „Talán angol...”

Egy angol matrózra különösen jól emlékezett – a férfi egyetlen ütéssel földre küldött egy hollandot, amikor az megjegyezte, hogy a félvér azt állítja magáról: az egyik ágon angol származású. Aztán pedig kinyitotta a cella ajtaját, ahol Kai a falhoz láncolva kuporgott.

Az emlékképek úgy marták a lelkét, mint a sav, miközben az Öreg könyörtelenül mondta tovább a történetet, amelyet mindig is meg akart ismerni – az anyja történetét –, egészen addig, amíg el nem ért a tragikus, keserű befejezéshez.

– Bármerre is ment, az emberek elutasították, elátkozták a démoni fia miatt. Végül idejött, ebbe az erdőbe, hogy saját kezével vessen véget az életének. Így találtunk rád mi.

Kai elfordult az irgalmat nem ismerő szempártól. Gyűlöletet érzett, és nemcsak a *tengu* nagyúr, hanem az emberi faj gyengesége és kegyetlensége, legfőképpen pedig saját maga iránt is, mert a pusztaság létezésével fájdalmat okozott önmagának és egyben mindenki másnak, aki sokat jelentett neki, miközben az egyetlen vágya mindig is az volt, hogy...

Valahol egy ismerős hang, egy elkeseredett emberi hang az ő nevét kiáltotta.

Megfordult, és hirtelen eszébe jutott, hogy valakit az imacsarnokban hagyott... *Oishi*. *Oishi* kiáltotta volna a nevét az imént?

Ismét szembenézett a *tengu* nagyúrral. A tekintetében megújult düh és keserűség lángolt... és tisztítóúzként tette megint élessé a látását. Ott állt előtte a démon, amely azt merészelte mondani neki: jobban hasonlít rá, mint a saját fajtájára. *Aki be akarta bizonyítani neki, egyszer s mindenkorra...*

Ez még mindig egy próbatétel – és ő még nem bukott el rajta.

– Most, hogy már tudod, mi vagy, még mindig a szerelmet választod a gyűlölet helyett? – A *tengu* nagyúr mosolygott, és Kai ezúttal ugyanolyan tisztán látta az embertelen vonásait együttes erővel eltorzító gúnyt és rosszindulatot, mint a megszállottságát.

Kai lelki szemei előtt Mika arca jelent meg. Belekapaszkodott az emlékébe, és hagyta, hogy a szerelme auraként ölelje körbe a lelkét.

Elnézett a *tengu* nagyúr válla fölött, és hirtelen Mikát látta – *nem, ez lehetetlen; Mika nem lehet itt* –, amint belép a barlangba. A lány felé lépdelt és mosolygott – épp olyan testetlen volt, mint a köd, de pontosan úgy nézett ki, ahogy Kai emlékeiben élt.

Megint csúfot űznek belőle. De már az illúzió is elég volt hozzá, hogy felidézze magában: az emberek életvitele nem megváltoztathatatlan, velük kapcsolatban semmi sem végleges... még az életük sem. A *tenguk* nem voltak halhatatlanok, meg lehetett ölni őket – de fogalma sem volt róla, milyen öreg a démonnagyúr, aki arra nevelte, hogy lelkiismeret és kegyelem nélkül harcoljon, és azt tanította neki, hogy az élet nem egyéb, mint a halál hírhozója. Nem csoda, hogy az élet nem jelentett semmit ezeknek a teremtményeknek, amelyek létezése az eleven halálra emlékeztetett.

Ő azonban nemcsak a gyűlöletet és a kegyetlenséget ismerte meg az emberek világában, hanem az igazi jóságot is, és megszeretett egy másik embert. Tovább bámulta az előtte álló jelenést. Mika arcából sugárzott az ő érzéseit viszonzó szerelem.

Kai vágyakozása láttán az őszinte düh lángja lobbant fel a *tengu* nagyúr szemében.

– Ezer olyan változatát láttam a jövőnek, amelyekben megpróbáltad megmenteni Mikát, és mindegyik a haláloddal végződött – recsegte a látomásra mutatva. – Ennek tudatában is a szerelmet választod?

– Érte meg is halnék. – Kai felemelte a fejét.

Mika szellemalakja a félvér felé nyúlt, aztán ugyanolyan hirtelenséggel foszlott szét, ahogy megjelent.

– Mindegy, mit teszel, Mika sohasem lesz a tiéd ebben az életben – mondta az Öreg.

Kai csendes beletörődéssel emésztette meg a fájdalmat, amit a szavak okoztak – fásulttá tette a tudat, hogy nem mást hall, mint az igazságot, amit mindig is ismert.

– Akkor hát meghalok – mondta –, és imádkozom, hogy megtaláljam őt a következő életemben.

A *tengu* nagyúr szemei elfeketedtek, ahogy hasítékszerű pupillái kitégultak, és felfedték a lelkében lakozó ürességet. Kai látta: az

Öreg a végsőig elszánt, hogy egyszer s mindenkorra megtörje az akaratát.

Eszébe jutott, hogy egykori urának neve azt jelenti: „Buddha főpapja”, de hirtelen rájött, bárki hívhatja magát *pap*nak vagy *szamuráj*nak, mert nem árul el vele többet arról, ki is ő valójában, a lelke mélyén, mint az, ha *démon*nak vagy *félvémek* nevezik az embert.

Kai a várakozva lebegő kardra nézett, és úgy érezte, merhet reménykedni.

*

A nagyteremben a démonok elcsalogatták a roninokat a bejárattól, és elválasztották őket egymástól. Így már végre szabadjára engedhették a kardjaikban rejlő emberfeletti erőt, és embertelen képességeiket is, csoportosan támadva meg és koncolva fel az ellenfeleiket.

Hara az egyik *tengu* felé szúrt – de ahelyett, hogy keresztüldöfte volna, úgy hatolt át rajta a kardja, mintha nem is lett volna ott. A démon szélfúttá ködként tekeredett köré, aztán hirtelen újra testet öltött, és a saját pengéjével vágta ketté a ronint. Yasuno és Basho egymásnak vetett háttal harcoltak: olyan bátran próbálták legyőzni a legyőzhetetlent, és megakadályozni az elkerülhetetlent, mint egy sárkányikerpár. Horibe eközben egy másik *tengu* felé suhintott a *katanájával*, a pengét azonban démonacél szelte ketté, és hirtelen még több *tengu* rohant rá.

Oishi csak nézte, ahogy egyik emberét mészárolják le a másik után, és úgy megbénította a fájdalom, mint még soha. Mindenütt *tengu* kardok lebegtek körülötte, olyanok voltak, mint a moszkitók egy nyári éjszakán. Reménytelenül kerülgette őket, tudván, hogy neki csak egyre van szüksége... *csak egyre...*

Újra lenézett a saját kardjára, és remegő kézzel megbizonyosodott róla, hogy még mindig szorosan a hüvelyébe simul. Valahogy még mindig előtte volt Kai kísérteties tekintete, és ott csengett a fülében a félvér figyelmeztetése is, így nem engedte meg magának, hogy

megérintse a fegyver markolatát, sőt még csak azt sem, hogy egy démonkard hozzáérjen a ruhája ujjához.

A csata még jobban eltávolodott tőle, de egyetlen ronin sem nézett vissza rá, sőt még csak nem is kiáltottak érte, mintha valóban láthatatlan lett volna, mintha a küzdő felek – emberek és szörnyetegek is – mind megfélemedtek volna róla.

Ekkor azonban hirtelen rájött, hogy így is részt vehet a harcban – mindössze arra kell figyelnie, hogy ne ránts on karded, és ne használja a *tenguk* ellen. Rohanni kezdett az üldözők és áldozataik után, eltökélve magát, hogy akkor is segíteni fogja az embereit, ha csak a testét és a puszta kezét használhatja fegyverként.

Tenguk tömegébe ütközött – ha úgy akarták, nagyon is valóságos volt a testük –, karokat ragadott meg és arcokba könyökölt, rúgta, gáncsolta és fejelte őket eszeveszett törekvésében, hogy áthatoljon soraikon, és elérje az övéit.

Látta, hogy Yasuno megtántorodik, ahogy egy kard mélyen a lábába vág, és látta, hogy Basho a saját hatalmas testével próbálja védeni a barátját, de csak annyit ér el vele, hogy egy csapatnyi *tengu* ront rá, és suhogó kardjaikkal ott azonnal levágják.

Miután végignézte, hogy mindketten elesnek, Oishi ördögibb módon küzdött, mint azt valaha is el tudta volna képzelni: le-lebukva és félrehajolgatva törte magának az utat a *tenguk* és kardjaik között. Gondolkodás nélkül felhasznált minden aljas trükköt, amit valaha is látott, vagy akár csak elmondásból ismert, köztük olyan mozdulatokat is, amelyeket Kai vetett be ellene még a Holland-szigeten.

Minél előrébb jutott, és minél közelebb került ahhoz, hogy elérje az embereit, annál vérmesebben vágta vissza neki a *tenguk*. A magasba lendítette a karját, hogy megpróbálja védeni a fejét, és kemény kardcsapás érte. Félreugrott, és hajsza hán ugyan, de elkerült egy még súlyosabb sebesülést, a fájdalom azonban égető volt, a ruháját pedig vér itatta át, és hirtelen az egész karja használhatatlanná vált. Még több penge mart a húsába, éles kardok hasogatták, de nem ölték meg – mintha a *tenguk* úgy akarták volna elpusztítani, büntetésül emberi dölyfösségért, hogy apró darabokra vágják. *Ez a valóság. Az istenekre, ez nem álom, ez a valóság...*

*

A *tengu* nagyúr diadalmasan mosolygott Kaira.

– Akkor hát elismered. Értelmetlen volt elfutni.

Kai értetlenül bámult egykori mesterére.

– Mi?

– Az „emberi élet”, amire vágytál, álmom volt. Az ő világukban valójában mindig is hiábavaló volt a létezésed.

– Nem... – Kai ekkor vette észre, miféle igazságot ismert el éppen az imént: amit ő a sírig tartó szerelemről szóló önzetlen eskünek hitt, valójában nem volt egyéb, mint megsemmisítő vallomás arról, hogy csupán egy szenvedéssel teli életre lelt, miközben megpróbált helyet találni magának az emberek világában.

Minden illúzió volt, amit fontos emberi tulajdonságnak hitt. Szenvedett, mert nem tudott megszabadulni ezektől a képzelgésektől, végül pedig nem marad más neki, csak a halál, ami épp olyan értelmetlen lesz, mint az egész élete – pontosan úgy, ahogy Sojobo megjósolta.

Kai egy hosszú pillanatra tökéletesen mozdulatlan maradt, és sebekkel teli, megviselt testén végignézve számvetést tartott, hogy megpróbáljon megbizonyosodni róla: tényleg a saját magával folytatott vitában maradt alul... nem pedig a *tengu* nagyúr torz logikájával szemben.

Aztán tekintete *hakamája* üres csomóiról a csillogó *tengu* pengére vándorolt, amely még mindig őt hívogatta a szakadék pereméről. *Ha kardforgató emberrel találkozol, ránts kardot. Ne idézz költeményekből annak, aki maga sem költő.*

Ismét belenézett egykori ura várakozással teli szemébe.

– Elég a beszédből – mondta. – Megadod nekem, amit kérek?

A sötétségben a remény jelképeként csillogó fegyverre pillantott, majd visszafordította a tekintetét.

Sojobo megvonta a vállát. Ha reagált is valahogyan arra, hogy Kai hirtelen elutasította a további vitát, nem mutatta ki.

– Vedd el a kardot, Kai... – felelte. A félvér azonban még ilyen sok idő után is azonnal észrevette, hogy valami megváltozott a fekete

pupillák mélyén, ahogy a nagyúr hozzátette: – ...*ha képes vagy elérni előttem.*

*

Oishinak éppen csak sikerült kitérni két újabb suhogó démonpenge elől, amikor hirtelen megpillantotta Chikarát. A fia rémülten hátrált az egyik *tengu* elől – a *katanáját* már elvesztette, a *tengu* kardján pedig csillogó vörös vérfolt verte vissza a fényt, miközben a szörnyeteg még többre éhezve próbált közel férkőzni hozzá.

Oishi átverekedte magát természetfeletti ellenfelei tömegén, és a záporozó csapások okozta fájdalmat észre sem véve a fia felé futott. Rávetette magát a *tengura*, és megpróbálta a földre rántani, mielőtt még bármelyiküket megvághatta volna. Chikara támadója azonban testetlenné változott, ahogy nekiugrott, aztán erős ütést mért Oishi hátára, és fellökte a ronint.

Oishi nagyot esett, de feltápáskodott és megpördült, mert nem érzett fájdalmat, csak eltökéltséget. A *tengu* ezalatt odaért a fiához, és miközben egy másik démon hátulról elkapta és lefogta Chikarát, a halálos csapásra készülve a magasba emelte a kardját.

Oishi tébolyultan kereste, mivel állíthatná meg a *tengut*, mielőtt még meghal a gyermeke.

A kardja felé nyúlt, jobb keze a markolatra kulcsolódott. De nem volt ott semmi, semmi, csak...

*

Kai vett egy mély levegőt, becsukta a szemét, és szándékosan védtelen maradt a támadásokkal szemben. Elméje elkalandozott a jelentől a *tenguval* közös múltja felé, amikor olyan mozdulatokkal párbajoztak, amelyekről emberek még csak nem is álmodhatnak... a *yokaiok* titkos Ösvényének mozdulataival, amit szándékosan zárt ki az elméjéből, miután elmenekült a babonás emberek közé, és úgy döntött, nem lesz több annál, amit az ő világuk megenged neki...

A félvér szemei felpattantak, ahogy Sojobo egy aranyszínű villanással rálépett az Ösvényre, majd még ugyanabban a

pillanatban ő is áttért a spirituális létsíkra, a tér és az idő résein át vezető Ösvényre. Az emberi valóság illúzióként foszlott szét, amiként az is volt. Sojobo szelleme hirtelen ismét láthatóvá lett előtte: úgy áramlott, mint a vízzé olvadt jég, ahogy semmivé vált a távolság közte és a csillogó kardja közt, majd a fegyver markolatáért nyúlt.

Ezúttal azonban Kai gyorsabb volt, mert gyorsabbnak kellett lennie.

A *tengu* nagyúr mozdulatára előre számítva hanyatt vetette magát, és lábával a penge hegyét megcélozva csúszni kezdett a pont felé, ahol a kard látszólag bizonytalanul egyensúlyozott a szakadék szélén, aztán keményen belerúgott.

A fegyver a *tengu* nagyúr ujjai közül kicsúszva ívet írt le a levegőben, és a magasba emelkedett, majd fénycsóvává változva, pörögve és csillogva suhant végig a világok közötti megfoghatatlan téren át...

...egyenesen Kai kinyújtott kezébe, aki ismét megjelent azon a helyen, ahol korábban állt, és magához ragadta a kardot a levegőből. Ökle rákulcsolódott a markolatára, majd megpördült, és előrelökte a pengét – pontosan újra alakot öltő egykori *senseie* nyakához nyomva a hegyét.

*

Odaát a templomban Oishi látta, hogy a *tengu* kardja Chikara fejéhez közeledve átszeli a levegőt. Bal kezével meglazította fegyverét a hüvelyében, hogy kiszabaduljon a penge, jobb keze pedig rákulcsolódott a markolatra, és megrántotta...

Hirtelen Chikara és a *tengu* is úgy tűnt el a szeme elől, mintha soha nem is léteztek volna.

Oishi ujjai görcsösen szétnyíltak, és eleresztette a félig előhúzott kard markolatát. Körülnézett, hátha Chikara vagy a démonok nyomára bukkan... hátha meglátja valamelyik ronint, élve vagy holtan. Egyetlen ember sem tartózkodott rajta kívül a barlangban. A *tengu* szerzetesek a helyükön voltak, és zavartalanul kántáltak,

mintha nem láttak, nem hallottak, és nem is tettek volna semmit azon kívül, hogy ültek és imádkoztak.

Oishi végignézett magán. Eltűnt a karjáról a bénító sebesülés, akárcsak a számtalan vérző vágás. Sehol nem érzett fájdalmat, mintha a kiosztott és elszenvedett csapások és horzsolások – minden, amit az imént élt meg – tényleg csupán a képzeletében léteztek volna. Egy határozott mozdulattal visszalökte hüvelyébe a kardját, amely megnyugtató csattanással foglalta el újra a helyét. És mégis: ahogy elindult visszafelé a barlangban, a kezei reszketni kezdtek, aztán már az egész teste csillapíthatatlanul remegett, kapkodó lélegzetvételei pedig szinte úgy hangzottak, mintha zokogna.

*

Sojobo lepillantott a saját torkának nyomódó kardjára, aztán a penge mentén Kai kezére, majd az arcára vándorolt a pillantása. Végül találkozott a tekintetük, és Kai ez egyszer nem dühöt, nem undort, és még csak nem is ürességet látott a nevelőapja szemében, hanem azt a tiszteletet, amit már oly régóta akart látni.

Azt nem tudta, mit tükröznek a saját vonásai – csak abban volt biztos, hogy akármilyen is lenne a *tengu* nagyúr arckifejezése, ő megingathatatlanul szembe tudna nézni vele. Kai tekintetéből azt lehetett kiolvasni, hogy újra választ vár a kérdésére egykori urától.

Sojobo feleletképpen biccentett, mire Kai leeresztette a kardot – amely immár az övé volt.

– Kai... – Volt ura csaknem sóhajtva mondta ki a nevét, és megcsóválta a fejét. – Ha újra elmész innen, a végzetedbe rohansz.

Semmi hazugságra vagy akár csak fenyegetésre emlékeztető nem volt a szavaiban.

Kai belenézett a furcsa, aranyszínű szemekbe, amelyeket valaha olyan jól ismert, és csupán beletörődést látott, önérdeknek vagy álnokságnak nyomát sem. Az ő szeme meg sem rebbent.

– Készen állok rá.

Már fordult el, hogy örökre elhagyja volt mesterét, amikor még mormogva hozzátette:

– Abban a pillanatban meghoztam a döntést, amikor megláttam Mikát.

Ahogy végigment az imateremhez vezető folyosón, egy suttogástöredéket sodort utána a szél – de az is lehet, hogy a fejében hallotta a megbánással teli szót, amiről egykori ura azt hitte, csak magának mondja:

– Tudom...

*

Oishi úgy érezte, sokáig állt és bámulta üres fejjel ugyancsak üres kezeit, mire közeledő lépések zajára lett figyelmes.

Felnézett, és az árnyak közül előbukkanó félvért pillantotta meg a Fudou-szobor mellett, kezében a legszebb karddal, amit valaha is látott. Kai azonban úgy mozgott, mintha nem nyertesként, hanem vesztesként került volna ki az egykori urával vívott küzdelemből, fegyvere pedig a kónél is nehezebbnek tűnt.

Oishi ugyanúgy bámult a férfira, mint a saját kezeire – a látását még mindig elhomályosította a vérvörös rémálom, amit az imént élt át... *amiről azt hitte, hogy átélte...*

Kai megállt előtte. Észrevette az arckifejezését, és azt is, hogy teste minden egyes levegővételbe beleremeg. Az arca szinte a tükörképe volt az övének, ahogy feltette a kérdést:

– Mit mutattak neked?

Oishi elfordult, és nehézkesen nyelt egyet, mielőtt ki tudta erőltetni magából a választ:

– Az embereimet.

Kai egy hosszúra nyúló pillanat erejéig ismét az ő vöröslő szemébe nézett. Biccentett, és Oishi most először a tisztelet halvány jelét és a bizalom csíráját látta a tekintetében.

Aztán a félvér elfordult, és a fenséges *katanával* gesztikulálva azt mondta:

– Megkaptátok a kardjaitokat.

Oishi követte a tekintetét. Ahol ő csatateret látott, amelyen lemészárolták az embereit, most az ígérethez híven egy halom *tengu* kard csillogott.

Aztán észrevette, hogy ott hever egy fegyver előtte is, lágyan ragyogva a fáklyafényben. Kai felemelte, és a kezébe adta a markolatát.

A roninok újra átvágtak a bambuszerdőn, hogy visszatérjenek oda, ahol a lovaikat hagyták. Mindegyikük oldalán egy-egy *katana* lógott a hüvelyében... és tudták, új fegyvereiknek még ezen a földön sincsen párjuk, ahol a legkitűnőbb kardokat készítik, amihez csak ember hozzájuthat, mert ezeket *démonacél*ból kovácsolták.

Oishi Chikara mellett haladt. A fiú megkönnyebbült, amikor meglátta, hogy apja egy darabban, kezében a délutáni fényben tüzesen szikrázó karddal tér vissza a *tenguk* közül, de össze sem lehetett ezt hasonlítani azzal, amit Oishi érzett, miután ott találta épen és egészségesen a fiát, aki rá várt... szigorúan betartva a parancsokat, amelyek megmentették az életét.

Ahogy egymás mellett gyalogoltak, érezte, hogy Chikara lopva rá-rápillant az arcára.

– Mi történt odabent, uram? – kérdezte végül a fiú, mert Oishi tűnődő hallgatása tovább tartott annál, amit képes volt elviselni.

Oishi ránézett, és hirtelen elöntötte a büszkeség. Oltalmába akarta venni a fiút. Olyan erős késztetés fogta el, hogy megölelje gyermekét, és elmondja neki, mennyire szereti, amelyet utoljára akkor érzett, amikor Chikara még túl kicsi volt ahhoz, hogy megalázónak érezze az ilyesmit.

Most – és pláne itt – azonban már túl késő volt ehhez, így hát Oishi megrázta a fejét, és szeretetteljesen, megnyugtatóan rámosolygott a fiúra, majd azt felelte:

– Nem emlékszem.

Úgy tűnt, Chikara meglepődött, de meg is nyugodott, és mentek tovább egymás mellett.

Kai kifelé is ugyanúgy vezette a roninokat a bambuszerdőből, ahogy bevitte őket – jóval előttük haladt, bár nem saját akaratából, hanem mert a többiek még mindig tartották tőle a távolságot. Nem

nézett hátra, és nem is lassított a léptein, mintha csak arra számított volna, hogy ebben az esetben valaki megpróbál felzárkózni mellé.

Ahogy elültek a maga akaratpróbájának érzelmi visszhangjai, Oishi ráébredt, hogy bárhova is ment a félvér, amikor visszatért onnan, nem a megszokott közömbösség ült az arcán. Megrendült, letaglózott vonásai nem Oishi arckifejezését tükrözték... hanem a saját megpróbáltatásának jelei voltak. Testi sérüléseket ő sem szenvedett... de Oishi biztos volt benne, hogy a lelkén vannak sebek. A ronin már abban is kételkedett, vajon a saját lelke lesz-e még valaha olyan, mint azelőtt.

Oishit eleinte túlzottan lekötötte az aggodalma Chikara iránt, így semmi másra nem gondolt azon kívül, hogy a fia ép és egészséges, aztán pedig a gratulációk és a megválaszolhatatlan kérdések elhárítása foglalta le. Ezért csak most gondolt bele, hogy egyetlen embere sem nyilvánított hálát a félvérnek semmilyen formában. Csak ő – és talán Kai – tudta, hogy ha a félvér nem győzedelmeskedik idejében a *tengu* nagyúrral vívott párbajában, akkor Oishi gyengesége miatt mindannyiukat utoléri a végzet. Úgy tűnt, mintha a Kai által beígért és megszerzett kardok rémületes tökéletessége nem bizonyítana mást a roninoknak, mint hogy legrosszabb félelmeik és legmélyebb előítéleteik igazak voltak.

Hirtelen ráébredt, hogy még ő sem mondott semmit Kainak. Túlságosan megviselte a saját megpróbáltatása ahhoz, hogy megkérdezze Kait, jól van-e, és mivel nézett szembe – bár kételkedett benne, hogy a félvér többet árulna el neki az igazságból, mint ő a fiának. Aztán pedig...

A becsülete azt diktálta, azonnal köszönetet kell mondania Kainak mindannyiuk nevében, mert gyalázatosan viselkedett. De most, hogy ismét biztonságban volt, a saját világában, a sajátjai között, a rangjával járó, mélyen gyökerező büszkesége harcba szállt a készletéssel, hogy megalázkodjon a félvér előtt, és azt súgta neki: Kai saját akaratából van velük, és megvan erre a maga oka is. És ez az engesztelhetetlen hang azt is bizonygatta, a tiszteletük, sőt még a hálájuk sem jelentene többet Kainak most, mint amennyit akkor jelentett volna, amikor rosszindulatúan még csak démonnak nevezték, nem is tudva, mennyire közel járnak az igazsághoz...

*

Kai az előre vezető útra összpontosított, és arra figyelt, milyen szögben szűrődik át a fölénk tornyosuló bambuszrengetegen a napfény. Szerette volna már elérni a démonkaput őrző kőfigurát, amely a *tengukkal* kapcsolatos utolsó dolognak ígérkezett, amit életében lát. Ez csakis megkönnyebbülést okozott neki, amihez az az érzés társult, hogy valami véget ér. Húsz év után végre sikerült egykori urának is érthető módon bebizonyítania, hogy joga volt döntéseket hozni a saját életével kapcsolatban, és nem csupán gyengeségből menekült el.

Igyekezett nem gondolni Mika szellemalakjára, és nem hallani nevelőapja hangját, mert tisztában volt vele: bár Sojobo legalább annyira tud hazudni, mint bármelyik ember, arra is rájött, hogy fogadott fiában sokkal mélyebb sebeket ejt, ha egyszerűen az igazat mondja neki. Az Öreg váratlan belső konfliktusát is csak fájdalmasabbá tette a távozásakor, hogy valódi volt.

És bebizonyosodott, hogy a próféta beszélt Sojobóból, amikor azt mondta: „*Soha nem fognak elfogadni.*”

Egyetlen félreértést sem tisztázott, és nem nyerte el a roninok bizalmát sem – a tiszteletükről nem is beszélve – azzal, hogy megszerezte nekik a kardokat. Az emberek, akikért mindent kockára tett, akiknek felajánlotta az életét, akikkel megosztotta legféltebb titkát, most még messzebről követték, mint korábban.

De nem értük tette – emlékeztette magát dühösen. Mindig is gyűlölték, miért is várná hát, hogy bármi megváltoztatja ezt? Mikáért csinálja... önmagáért. Azért, hogy bebizonyítsa: eléggé emberi ahhoz, hogy szeressen és szeressék, és az se számít, ha végül semmire nem vezet az egész. Akkor is megmentené Mikát Kirától, és visszaadná neki az életét, ha utána nem lehetnének egymáséi, mert ő mindig is csak egy világok közt megrekedt, sehova nem illő félvér volt, és az is marad.

– Félvér...!

Kai összerándult, és felriadt a gondolataiból, mert valaki a jelzőt kiáltotta, amely akár a neve is lehetett volna, hiszen attól a pillanattól fogva hozzá tartozott, hogy megszüle-tett.

Hallotta, hogy nehéz léptek zörgetik a faleveleket a háta mögött, és ahogy visszanezített, látta, hogy Basho előre felé tart, öles léptekkel csökkentve a távolságot kettejük között. Kai visszafordult, és nem lassított. Éber volt, de nem szólt semmit.

A nagydarab, gyerekképű férfi, aki igazából soha nem nőtt fel – és valószínűleg soha nem is fog –, lelassított, ahogy Kai mellé ért. Basho egyike volt a maréknyi embernek, akikre Kainak is fel kellett néznie, ha szemtől szemben álltak, de a félvér most arra sem vette a fáradságot, hogy rápillantson.

Basho előhúzta a hüvelyéből új kardját, Kai pedig a szeme sarkából odasandított, és semmi fenyegetőt nem látott a ronin arcán, csak kíváncsiságot.

– Mitől olyan különlegesek ezek a kardok? – kérdezte Basho. – Mit tudnak?

Kai elnyomta magában a késztetést, hogy a kézenfekvő válasszal reagáljon, vagy egyáltalán ne feleljen. Basho feltűnésének és kérdésének hirtelensége ellenére egyszerre ráébredt, a ronin nem pusztán azért csatlakozott hozzá, hogy zaklassa... hanem hogy kommunikálni próbáljon vele. Az igencsak meglepett félvér biccentett egyet a kard felé, és azt mondta:

– Attól függ, ki használja.

– Ne beszélj rébuszokban – felelte Basho. Kai hallott róla, hogy a ronin fiatalkorában szerzetes volt, és most elgondolkozott rajta, vajon a zen *koanok* iránt érzett ellenszenvé miatt hagyta ott a kolostort, vagy – tekintve, hogy milyen a személyisége – inkább megkérték, hogy találjon magának más foglalkozást.

A félvér vállat vont, és ment tovább.

– A gyáva ember nehéznek érzi. Nem is tudja felemelni.

Bashónak felszaladt a szemöldöke. Cammogott tovább Kai mellett, és lenyűgözve nézte a kardot.

– Aki vakmerő, az túl könnyűnek találja. Képes forgatni, de sosem talál célba vele.

Basho hátrapillantott a válla fölött, mintha erről a megjegyzésről eszébe jutott volna a barátja, Yasuno. De aztán visszafordult, és elvigyorodott.

– És mi történik, ha egy olyan sudár, erős, félelmet nem ismerő ember fogja meg, mint én?

Kai kirántotta a saját kardját, és felemelte a magasba.

– Akkor mindent széthasít.

Egy tíz centi vastag fákból álló bambuszcsoport felé suhintott.

Basho ámulva nézte, hogy a penge játszi könnyedséggel olyan rombolást visz végbe az erdőben, mintha csak selymet vágna ketté.

A még mindig vigyorgó ronin egy képzett harcművész magabiztosságával lóbálta meg a kardját, és lelkes nevetéssel nyugtázta, hogy egy kicsivel még Kainál is több fát vágott ki egy ugyanolyan könnyed mozdulattal.

Váratlanul Kaiból is kitört a felszabadult nevetés, mert megkönnyebbülten látta, nem azért tett kockára mindent, hogy olyan kardokat szerezzen a roninoknak, amiket képtelenek használni, és mert legalább az egyikük ennek hatására már másképp használta a „félvér” szót – úgy, mintha egy becenév volna, amit Kai kiérdemelt, ahogy Basho is a sajátját. Újra eszébe jutott az, amire a *tengu* nagyúrral szemben állva jött rá – hogy a nevek és címek csak értelmetlen szavak, mert soha nem lesznek képesek leírni azt, valójában milyen is valaki legbelül.

És kiérdemeltem – gondolta, felidézve a tömeget a Holland-szigetről, amely azt üvöltötte: „*Fél-vér! Fél-vér!*”... aztán a roninok arcát, amikor Uetsuban egymaga elbánt Kira összes emberével... és még az Ako-kastélyban összegyűlt sokaságot is, amikor Kira bajnoka ellen harcolt az *Asano-monnal* díszített páncélba rejtve.

Mindig más lesz, egy *gaijin*, egy kívülálló, mindegy, merre megy: ettől az igazságtól nem menekülhet. Már úgy is született, hogy a tulajdon vére harcban állt önmagával, és *tenguk* nevelték – démonként harcolt, nem hétköznapi emberként...

De született harcos volt, éppúgy, mint a körülötte lévő férfiak bármelyike, akiknek az ereiben a szamurájok vére csörgedezett.

Mert félvér volt. A mondás úgy tartotta, minden sötétségben ott a fény, és minden fényben ott a sötétség... Ily módon az univerzum folyamatosan helyreállította a saját egyensúlyát, ha zavar támadt a létezés rendjében.

Félvér. Rámosolygott Bashóra, miközben elrakta a kardját, az óriás pedig tovább sétált mellette, sőt folytatta a beszélgetést. Kai csak egyszer pillantott hátra Yasunóra, de látta: a ronin zavarodott arccal nézi, hogy Basho cseveg és viccelődik azzal az emberrel, akit ő immár minden korábbinál jobban megvetett.

*

Isogai a könyökére támaszkodott az olcsó kocsmaként is szolgáló bordély sérülésekkel teli asztalán, és úgy tett, mintha az elfogyasztott *szaké* sokkal gyorsabban a fejébe szállt volna, mint valójában. Az olcsó kocsmában olcsó *szakéja* förtelmes volt, így egyáltalán nem esett nehezebbre nagyon apró kortyonként inni. Ebben a pillanatban ugyanolyan nehéz volt elhinnie, hogy tényleg a vezére parancsára van itt, mint azt, hogy egyedül kell itt lennie: ha jól akarta érezni magát, a barátaival szeretett menni, ők pedig most egytől egyig messze jártak.

De Oishinak igaza volt – információhoz kellett jutniuk Kira terveivel kapcsolatban, és ez a hely volt a legmegfelelőbb arra, hogy megszerezzék: a legrosszabbfajta kocsmában a városban. Tömve volt túltáplált kereskedőkkel és a *bakufu* jelentéktelen hivatalnokaival, akik ottlétükkel a saját rendeleteiket szegték meg, amelyek arról szóltak, hogy szamurájok nem látogathatnak erkölcsileg züllött helyeket.

A körülötte ülők hangosan röhögtek a vándorszínészek felháborítóan trágár előadásán, és közben igyekeztek olyan kábára inni magukat, hogy kívánatosnak találják a csészéiket újratöltő nőket – e lányok többsége ugyanis körülbelül annyira volt vonzó, mint a groteszk *oni* maszkot viselő színész, aki a gonoszt játszotta a darabban. Isogai sosem gondolta volna, hogy egyszer ennyire örül majd egy parancsnak, ami nem tiltja meg neki, hogy egyedül aludjon.

Nagyot sóhajtott, mert eszébe jutott, hogy ebben az esti komédiában neki egy morcos férjet kell alakítania, aztán odahajolt az asztalánál ülő részeg hivatalnokhoz.

– A feleségem megállás nélkül nyaggat – mondta. Meg kellett emelnie a hangját, hogy hallani lehessen. – Azt akarja, találjam meg neki a legjobb helyet, ahonnan végignézheti Kira nagyúr kivonulását.

Az összeszűkülő szemű hivatalnok meglepetten nézett rá.

– Miféle kivonulást? – kérdezte. – Napnyugtakor hagyja el az erődítményt, elmondja a síremléknél az imáját, és siet is vissza. – Úgy vonta meg a vállát, mintha a környék minden lakója jól tudná, milyen megszállott Kira, ha a saját biztonságáról van szó.

A szája ferde vigyorra húzódott, aztán elfordult, és egy arra járó nő után nyúlt, hogy elkapja, és az ölébe vegye. Isogai legurította a szakéja maradékát, aztán csak ült, és bámult a semmibe. Még csak tettetnie sem kellett a felindultságot. *Az istenekre, mihez kezdjenek most?* Valószínűtlen, hogy bárki is tudná itt, melyik utat, vagy akár csak melyik éjszakát választja végül Kira arra, hogy ellátogasson a síremlékhez – ahhoz ő túl óvatos. A roninok teljes csapata pedig aligha lesz képes összegyűlni a közelben, és napokig észrevétlen maradni. Kira kémei nagyon alaposak.

Nagy sokára meglátta, hogy egy prostituált térdel mellette, és udvarias csendben várja, hogy engedélyt adjon neki csészéje újratöltésére. Kissé meglepte ez a viselkedés, a nők többségét ugyanis annyira lekötötte a maguk dolga – vagyis hogy az ellátásért cserébe leitassanak és ágyba vigyenek valakit –, hogy nem vártak felhatalmazásra.

Ránézett a lányra, és döbbenetesen látta, hogy nagyon fiatal, igen csinos, és a tisztaság olyan aurája lengi körbe, amit valahogy a munkája mocskossága sem tudott beszennyezni. Olyan volt, mintha csak egy hajszálnyival régebben lenne ott, mint ő... A ronin bólintott, megadva neki az engedélyt, hogy újratöltse a csészejét, és miközben a lány kiöntötte a szakét, ő szemügyre vette nyaka érzéki ívét és finom, kecses mozdulatait.

Azon töprengett, vajon egy nehéz időket élő samuráj lányával találkozott-e, mert tudta: nemcsak a parasztok kényszerültek arra, hogy eladják gyermekeiket szerződéses szolgának, többnyire bordélyokba. A lány törékeny arcát és szerényen lesütött szemét elnézve azon járt az esze, hogyan lehetett bármely apa is képes arra, hogy megváljon tőle, bármilyen elkészerítő helyzetbe is került.

Az elkeseredett emberek azonban elkeseredetten cselekszenek. Ha valaki tudott volna róla, mit terveznek ők a többi roninnal, valószínűleg örültnek nevezi őket.

Akarata ellenére és dacára annak, hol volt és miért, nem tudta megállni, hogy ne kérdezze meg:

– Mi a neved?

– Yuki – felelte a lány, még mindig alázatosan lesütve a szemét. A neve azt jelentette, *hó*: illetl bármely gyermekhez, aki ezen a hegyvidéken született... és egy olyan lányhoz is, akit ilyen tisztaság leng körül. Ahogy azt Isogai sejtette, Yuki végül belenézett a szemébe, és a férfinak lepleznie kellett, mennyire meg van lepődve. Minden jel arra mutatott, hogy a lány félig vak – az egyik szeme ugyanis fakókék volt. A ronin lélegzete azonban ennek ellenére is elakadt, ahogy megpillantotta a rá bámuló arcot. Végtelenül elragadónak találta.

Ezután már valahogy úgy tűnt neki, a *szaké* íze a frissen hullott hóra és a tavasszal nyíló cseresznyevirágra emlékeztet, Yuki pedig ott ült mellette, és újratöltötte a csészéjét. Hamarosan megkínálta a lányt is az itallal, és boldog mosolygással fogadta, hogy egy csészeből isznak. *Élj részegen, és leld haláloed álmok közt.*

Nem telt sok időbe, és – anélkül, hogy emlékezett volna rá, hogyan került oda – a lány ágyában találta magát egy kis, gyertyafényes szobában. Teljesen részeg volt, de nemcsak a *szakétól*, hanem attól a mámorító érzéstől is, hogy Yuki vékony, rugalmas teste az övéhez préselődik. A lány az egyik karjára támaszkodva simogatta az arcát – érintése finom, mégis fenségesen érzéki volt –, hosszú, fekete haja pedig a bőrét cirógatta.

– Sokkal kedvesebb vagy, mint azok a férfiak, akik általában ide járnak – mondta lágyan. – Sokkal nemesebb.

Isogai mosolygott, és behunyta a szemét. Az érzékszerveit teljesen elbűvölte a lány ujjainak puha érintése. Tudta, hogy aligha tűnik a nagyúr hűbéresének, aki egykor volt, de mégis...

– Talán az is vagyok – mormogta, és kiélvezte a gondolatot.

Ha másnak nem is, egyvalaminek még a birtokában volt, amire joggal lehetett büszke: a *bushidónak*. Mindenkivel szemben követte a becsületkódex erényes viselkedésről szóló előírását, lehetett szó

akármilyen alacsony rangú emberről – ahogy Buddha akarta. Minden nővel, még egy prostituálttal is olyan udvariasan bánt, ahogyan egy nemesi származású hölgyel tette volna... miközben a vele egyenrangú férfiak egyetlen nő, még a saját feleségük iránt sem mutattak nagyobb tiszteletet, mint egy prostituált felé. Ez volt a titok, amiért a hölgyek kedvenceként ismerték őt – és ez volt az egyetlen dolog, amit látszólag még a legjobb barátai sem voltak képesek felfogni.

– Álrulás hercegem – mosolygott rá félénken Yuki.

– Nem vagyok az a kimondott herceg – húzódott még szélesebbre Isogai mosolya.

– Akkor hát harcos... – suttogta a lány, és előrehajolt.

A férfi kéjes nyögéssel fogadta, hogy Yuki hosszan és mélyen megcsókolja, selymes haját a nyakára borítva.

– Azt akarom, mesélj el nekem magadról mindent, szép szamurájom... – A hangja ugyanolyan gyengéden simogatta, mint a csókjai.

De amikor lassan kinyitotta a szemét, hogy ránézzen a lány arcára, a nyakát oly kedvesen körbefonó, szinte már ölelő hajzuhatag hirtelen szorosabbra húzódott, és mozogni kezdett, mintha önálló életet élne. Úgy tekeredett rá a torkára, mint egy kígyó, és egyre jobban megfeszült.

Isogai rémült hitetlenkedéssel, szenvedve kapkodott levegő után. Felemelte a kezét, megragadta a hajzuhatagot, és próbálta kiszabadítani belőle magát, de a tincsek csak még szorosabbra húzódtak. Lehetetlen erővel bírtak, lehetetlen volt küzdeni ellenük – *lehetetlen...*

Végül feladta a harcot – a szorítása enyhült, majd kezei az ágyra hullottak. Teste mozdulatlanul hevert, szemei a rémülettől nagyra nyíltak, de nem láttak semmit.

A roninok ismét úton voltak, és olyan keményen ösztökélték a lovaikat Kira birtokai felé, amennyire csak merték. Arra kényszerültek, hogy jobbára isten háta mögötti területeken, egyre nehezebb terepen haladjanak, mert nemcsak a sógun ellenőrzőpontjain posztoló őrök figyeltek minden főutat, hanem Kira kémei is.

Favágók és parasztok által kitaposott, kanyargós ösvényeket követtek, sőt Kai olyan, alig észrevehető mellékutakat keresett, amelyek néha szinte csak állatok törte csapások voltak. Gyakran libasorban haladtak, fel és le a sziklák peremén kígyózó utakon, néha pedig vissza is kellett fordulniuk, ha egy ősrégi, rothadó gyaloghíd nem bírta volna el a lovaik súlyát.

Ahogy a talaj szintje emelkedett, az idő egyre hidegebb lett, míg végül úgy tűnt, az év lemarad tőlük, aztán hátat is fordít nekik, és magával viszi a tavasz utolsó jeleit is. Éjszakai fagy, csípős eső, és végül hó hátráltatta őket, mert meg kellett állniuk száraz fűvet nyesni, és a szandáljukba dugni, hogy megvédjék lábukat az elfagyástól, aztán pedig gyékényt és kúszónövényeket vágni egy jeges mocsárban, hogy fejfedőket és köpenyeket készítsenek, amelyek megóvják őket az időjárás viszontagságaitól.

Ahogy az idő egyre rosszabbra fordult, Oishi csúnya krónikus köhögéstől kezdett szenvedni, amitől úgy fájt a mellkasa, mintha eltörte volna a bordáját. Éjszakánként olyan sokszor ébredt fel tőle, hogy végül aztán lovaglás közben, a nyeregben aludt el.

Most gondolt bele, hogy már az Ako nyirkos kazamatáiban kiállt megpróbáltatások után is pihenés nélkül indult neki a Dejimába vezető nehéz vágtnak, hogy visszaszerezze a félvért a hollandoktól – és a mostani útjuk csak ezután következett. Mégis a fegyelmezetlenségét átkozta, és azt mondta magának, az akarata

gyenge, nem a teste... hogy egy szamurájnak önmagában az akaratnak is elegendőnek kell lennie. Láta az aggodalmat néhány embere tekintetében, de nem volt hajlandó tudomást venni róla, és még Chikarának sem hagyta, hogy kifejezze a nyugtalanságát.

Így aztán, mint az várható is volt, a félvér lett az, aki végül felelősségre vonta őt az egyik éjszaka, amikor arra ébredt, hogy köhög, és inkább elindult, hogy ellenőrizze az őrszemeit, mintsem hogy megint megzavarja a többiek álmát.

Amikor odaért Kai őrhelyéhez, a félvér megdöntötte a lámpását, így a letakart gyertya egyenesen az ő szemébe világított.

– Miért vagy ébren? – kérdezte Kai.

A hunyorgó ronin látta, hogy a félvér kardjának hegye felé mutat, pedig egyáltalán nem érezte úgy, hogy meglepte őt a feltűnése.

– Az örököt ellenőrzöm – mondta száraz hangon, majd azonnal összegörnyedt, és köhögni kezdett.

– Bolond! – Kai bevonta őt a szélről a sziklazugba, ahol őrködött. – Ha végezni akarsz magaddal, egyszerűen vágd fel a hasad, ronin. Ne vesztegesd mindannyiunk idejét azzal, hogy kiköhögöd a beledet.

– Hogy merészelsz... így beszélni velem? – motyogta Oishi. – Nem vagy...

– Mi? – kérdezte a félvér fanyarul. – Az urad? A parancsnokod? Egyenrangú veled...? – Rábámult a felháborodott roninra. – Nem vagyok én senki. Te sem vagy nekem senki. De ezek az emberek számítanak rád! Azt várják tőled, hogy állj az élükre, ha eljön az ideje, hogy szembeszálljatok Kirával. Nem leszel ott nekik, ha úgy bánysz a testeddel, mint egy darab fával.

Hátrált egy lépést, és az őrhely felé biccentett, amelyet Oishi az imént hagyott el.

– Ha hiszel az embereidben, ne kezeld őket úgy, mintha illetéktelenek volnának. Ha tartod egyáltalán valamire az életüket, tartsd többre a magadét is. Pihenjél!

Ezzel sarkon fordult, és eltűnt az éjszakában, még mielőtt Oishi válaszolhatott volna.

Oishi csak állt mozdulatlanul, a hideg köveknek támaszkodva, és teljes testében reszketett. Azt gondolta, hogy a dühtől – de aztán

hirtelen megadta magát a térde, négykézlábra esett, és addig köhögött, amíg öklendezni nem kezdett.

Végül Maseki – az őr, akivel azelőtt beszélt, hogy Kaijal találkozott – utánament, hogy megnézze, mi van vele, és visszakísérte a tűzhöz.

A félvér ott ült egy csésze forró teával a kezében, miközben a többiek aludtak körülötte – mintha nem lett volna jobb dolga az éjszaka közepén. Ráerőltette a teát Oishira, aki egyetlen kortyból kitalálta, hogy Basho torok- és mellkasi betegségekre való gyógyfőzete az más füvekkel keverve, amiket nem ismert fel. Maseki ott állt mellette, míg le nem hajtotta, és aggodalmasan ráncolta a homlokát. Oishi köszönetet mondott neki, aztán parancsot adott, hogy menjen vissza a posztjára.

Mielőtt még újra Kaira pillanthatott volna, a félvér már el is tűnt, és visszatért a maga őrhelyére. Oishi leheveredett a tűz mellé, és morcosan betekerte magát gyékényköpenyébe.

A következő pillanatban arra ébredt, hogy reggel van, és mintha csak egy rossz álom lett volna az előző este – azt leszámítva, hogy megjelent Basho, és ragaszkodott hozzá, hogy igyon még több gyógyteát, valamint adott neki egy kenőcsöt is, hogy kenje be vele a nyakát és a mellkasát. Chikara pedig ettől fogva elkezdte figyelni őt az étkezéseknél, hogy biztos lehessen benne: tényleg evett. Ezután már az egész éjszakát át tudta aludni, és minden reggel egyre erősebben, éberebben kelt. A köhögése, majd végül a neheztelése is elmúlt, de csak jóval azután, hogy a józan ész és a teljes kimerültség rákényszerítette, hogy elfogadja a félvér ellentmondást nem tűrő gondoskodásának jogosságát.

Közben kelletlenül azt is elismerte, hogy Kai – démonok által pallérozott ösztöneinek és nyomkereső képességeinek köszönhetően – egyedül is tud gondoskodni róla, hogy ne térjenek le az útról, és biztonságban elvezeti őket a céljukhoz, amelyről ő már kezdte azt hinni, sosem érik el: az elhagyatott tanyaházhoz, ahol találkoznak majd Hazamával és Asano nagyúr összes hűbéresével, akiket neki és a többi felderítőnek sikerült megnyerniük az ügyüknek.

Amikor engedélyezte Kainak, hogy folyamatos tanácskozás nélkül vezesse őket, tisztában volt vele, hogy hétköznapi emberre –

akármilyen magas rangú is volt az illető – soha nem ruházott át akkora felelősséget, mint erre a démonok közt nevelkedett félvérre. Kai azonban nyomkereső volt, egyben pedig túlélő is, és a roninoknak éppen olyan vezető kellett, aki rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal – legalábbis amíg el nem érik az elhagyott tanyát. És a *tenguk* barlangjában tett látogatásuk óta Oishi a lelke mélyén azt is tudta, megbízhat Kaiban, mert – személyes indítékaitól függetlenül – épp olyan elkötelezett az ügyük iránt, mint bármelyik szamuráj.

*

Oishi már nem is tudta, hány napja vannak úton – bár Chikara megesküdt neki, hogy még nem késtek el –, amikor végre megpillantották az elhagyatott tanyaházat. Az épület egy tágas, nyílt terület közepén állt, a kora délelőtti napfényt a parlagon heverő földeket vékonyan beborító zúzmara verte vissza.

Hazama, Chuzaemon és Okuda is előttük érkezett a megbeszélthelyre, és nagy örömeikre új szövetségeseik sokaságát hozták magukkal. A megkönnyebbülés megkétszerezte a boldog találkozás résztvevőinek lelkesedését: régi barátok, apák, fiúk és testvérek – akik egy hosszú, nehéz éven át nem látták egymást, és féltek tőle, már nem is fogják – kiáltoztak, üdvözölték a másikat, ölelkeztek, és mesélték a többieknek, mi történt velük, és merre jártak.

Kai megint magára maradt a tömegben: árnyékként vágott át a szobán, olyan helyet keresve, ahol egyedül lehet. Annyi minden ment már keresztül Oishival és eredeti csapatával, hogy a roninok kezdték őt elfogadni – ha másért nem, hát azért, mert hasznát vették. Chikara és Basho önként beszélgettek vele, és maga Oishi közölte csendben mindenkivel, hogy a félvér az egyetlen közöttük, aki biztonságban eljuttathatja őket a találkozóra. Kai túl könnyen megszokta a változást...

Ostobaság volt – jött rá most. Ez az időszak ugyanis véget ért, és ismét Ako hűbéresei vették körbe, akik csak a kívülállót vagy a démont látták benne. Rosszabb volt, mint idegenek között lenni –

mindez úgy emlékeztette őt az igazságra, mintha kardlappal ütötték volna meg.

A nagy találkozások szerencsére túlságosan lefoglalták a jövevényeket, így legalább nem zaklatták őt pusztán a jelenléte miatt. Ennyi ember között azonban nem talált olyan helyet a düledező házban, ahol egyedül lehetett vagy akár csak megpihenhetett volna, így az udvar fagyos békéjét keresve visszament a bejárathoz.

A verandára kilépve azt látta, hogy Oishi épp a megroskadt csűr felé tart, ahol Hazama már vár rá. Leltárt akartak készíteni, ugyanis a többiek nemcsak annyi önkéntest hoztak magukkal, hogy több mint háromszorosára nőtt azok száma, akik készek voltak bosszút állni Kirán, hanem fegyvereket és ellátmányt is. Kai nekidőlt egy oszlopnak, és várta, hogy a két férfi eltűnjön.

*

Oishi kezdte azt hinni, az arca örök grimaszba fagyott a hosszú út során, amely olyan hideg vidékeken vezetett át, ahová még a tavasz is vonakodott betenni a lábát. Most azonban melegséggel töltötte el a megkönnyebbülés és az öröm, hogy épen és egészségesen, mosolyogva lát viszont egy régi bajtársat. Maga is elmosolyodott, és viszonzta Hazama meghajlását.

– A kardod... – Hazama az oldalán lógó fegyverért nyúlt, amelyet Oishitől kapott közvetlenül azelőtt, hogy elváltak egymástól, és vissza akarta adni jogos tulajdonosának.

– Tartsd meg. – Oishi mosolya vigyorrá szélesedett. – Megmondtam, hogy újakat hozunk.

Hazama szinte hitetlenkedve bámult rá, aztán a megtiszteltetés hatására még mélyebben meghajolt. Oishi a vállára tette a kezét, és a csűr ajtajához mentek.

Amikor beléptek az épületbe, amely a lovaik nagy részének istállójaként is szolgált, Hazama a hátsó fal mentén takarosan elrendezett felszerelésre mutatott, és azt mondta:

– Vannak íjaink, páncéljaink, sőt még puskaporunk is.

Hazama a társai segítségével újraegyesített csapatok élén sikeres rajtaütést hajtott végre Kira egyik határátkelőjén: az ellenfelet teljes meglepetésként érte a támadás, és a győzelemnek köszönhetően nemcsak a roninok önbizalma jött meg a saját harci képességeikkel kapcsolatban, hanem hozzájutottak egy szép nagy rakomány fegyverhez és ellátmányhoz is, amire igencsak szükségük volt.

Oishi elismerően bólintott, és érezte, hogy visszatér belé a lelkesedés. Végre kezdtek összeállni a dolgok. Most már csak a leglényegesebbet kellett megtudniuk: mikor és hogyan merészkedik elő erődítményéből Kira, hogy felkeresse a családjá síremlékét?

– Mi hír Isogai felől?

Hazama elhallgatott. A mosoly eltűnt az arcáról, és másfelé nézett.

– Semmi. Nem jött el.

Oishi megállt, és aggodalommal vegyes meglepetéssel bámult Hazamára.

*

Kai még mindig a ház verandájáról nézte a két férfit, és bár a szavaikat nem hallotta, a testbeszédükből látta, hogy baj van. Összehúzott szemöldökkel töprengett rajta, mi lehet a gond, de maradt a helyén, mert nem akart odamenni Oishihoz akkor, amikor Hazama vele volt. Akármi is a baj, hamarosan tudni fog róla.

Lelépett a viharvert tornácról, és elindult az udvaron. Lassan körbejárta a házat, menet közben megnézte a dűledező melléképületeket, melyek közül most több is az ő lovaikat rejtette, és megfigyelte, hova állították a hivatlan vendégekre figyelő őröket.

Nem közönséges paraszté volt régebben a birtok. Olyasvalaki lehetett a tulajdonosa, mint Oishi, egy *daimyo* első hűbérese – még azelőtt, hogy a sógunátus elkezdett olyan törvényeket hozni, amelyek föld helyett illetménnyel jutalmazták kitartó szolgálatukért a hűbéreseket, a katonai karrier egy újabb tiszteletreméltó alternatívájától fosztva meg ezáltal a szamurájok osztályát egy háborúmentes országban.

A maguk módján a Tokugawa nagyurak ugyanolyan betegesek, mint a *tengu* mester – gondolta Kai. Azzal szilárdították meg a

hatalmukat, hogy egymás után vonták meg a lehetőségeket a leghűségesebb támogatóiktól egészen addig, amíg a „szamuráj” kifejezés olyan üressé nem vált, mint egy elhagyott sisak.

Egy folyamatosan háborúzó állam olyan, mint a pokol – úgy billen ki az egyensúlyi helyzetből, hogy az nemcsak életeket követel, hanem az ország lelkét is elpusztítja. De ugyanez igaz az ellenkező végre is, amikor úgy tartják fenn a békét, hogy gúzsba kötik az országot, és kipeckelik a száját.

„Az élet lényege a szenvedés.” Sojubo azt állította, ezek Buddha saját szavai... és nem ő volt az egyetlen, aki így tartotta. Kai azonban mostanra már annyi mindent hallott, amit a Megvilágosodottnak tulajdonítottak – és ezek közül annyi minden mondott ellent egymásnak –, hogy mióta utoljára találkozott Sojubóval, fogalma sem volt, mi igaz mindebből.

És még ha igaz is minden, azt bizonyítja ez, hogy Buddha oly módon világosodott meg a világ valódi természetével kapcsolatban, ahogy azt hétköznapi ember soha nem remélheti... vagy csak azt, hogy fecsegő vénemberré vált – hogy beleőrült az életbe?

Kai megdörzsölte a sebeket a homlokán, és úgy érezte magát, mintha hirtelen egy elhagyatott kútba esett volna, amelynek a mélye nem vizet, hanem kétségbeesést rejt... és még azt sem tudta, miért. *Fáradt volt... nagyon fáradt, talán ennyi az egész.*

Oishi előtt semmiféle gyengeséget nem mert mutatni, mert tartott tőle, ezzel újra felébresztené benne az önpusztító szamurájbüszkeséget – amikor azonban a többiek elhagyták a csűrt, kínzó késztetést érzett, hogy bemenjen, leheverjen a szénába, és addig aludjon, amíg valamennyire ki nem tisztulnak a gondolatai, és már nem húzódnak nyers sebként elméjén az érzelmei. De ha jól számolta, hogy hány nap telt el...

Mika – gondolta. Néma mantraként ismételte a nevet, és maga elé képzelte a lányt. Miatta és az apja jóindulata miatt jött ide, és azért, mert gondoskodnia kellett róla, hogy Asano nagyúr lelke valódi békére leljen a halál után.

Mika még életben van, és az sem számít, ha soha nem lehet az övé – mert a szerelem nem erről szól.

A szerelem. Ez volt az egyetlen dolog, amiben még mindig biztosnak érezte magát. És ugyanolyan jelentőségteljes módon adja majd tanúbizonyságát hűségének a nagyúr iránt azzal, hogy kiszabadítja a lányát, mint Oishi azzal, hogy Kira fejét veszi.

Oishi és Hazama hangját hallotta – a két férfi visszatért a csűrből a házba. Vágyakozva pillantott az épületre, de aztán arra gondolt, hogy ha segített a roninoknak elérni a céljukat, a világ összes ideje az övé lesz, hogy pihenjen a sírban. Befejezte a sétát a ház körül, és meggyőződött róla, hogy a többiek már bementek, aztán belökte az ajtót – éppen csak annyira, hogy észrevétlenül be tudjon lépni. Készen állt rá, hogy megtudja, mi a gond.

Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, azt látta, hogy a roninok kiterítették a padlóra a Kirayama-kastély és a környező területek térképét. Oishi tisztjei mind ott gyülekeztek körülötte: a kapitányok térdeltek, a hadnagyok pedig álltak, hogy jobban lássanak.

– Kira bármelyik utat választhatja ezek közül – mutogatott Yasuno.
– És egy egész sereget vihet magával!

Csalódottan legyintett.

Oishi a térképet bámulta, és aggodalmasan ráncolta a homlokát. Így vagy úgy az összes jelenlévő arckifejezése tükrözte az érzelmeit. Isogai információi nélkül lehetetlennek tűnt, hogy a kastélyon kívül támadják meg Kirát, ahol az ő kis csapatuk számára is sebezhető lenne... és nagyon gyors ütemben fogyott az idejük.

– Még megjöhet Isogai. Több időt kellene adnunk neki... – mondta Hara.

– Nem jön el ! – csattant fel Hazama, a feszültségtől váratlanul elvesztve az önuralmát. – Elmenekült a gyáva alak...!

– Hazama! – szólt rá figyelmeztetőleg Oishi. Aztán ahogy a szoba elcsendesedett, mély levegőt vett, és nyugodt, tiszteletet parancsoló hangon azt mondta: – Isogai egészen idáig velünk tartott. Nem kezdhetünk el most kételkedni benne.

Hazama bocsánatkérően meghajolt, majd lehajtott fejjel újra a térkép felé fordult.

Hát ez volt a gond. Kai az ajtó mellett támasztotta a falat, és tudta, hogy ugyanazon jár az esze, mint mindenki másnak: *tényleg most áll az útjukba a sors, amikor már ilyen messzire eljutottak, és ilyen*

sokat kockáztattak...? Ekkor azonban hirtelen elkapta a tekintetét a többiekről, mert halk zajokat hallott odakintről... egy ló patáinak dobogását, amely gyorsan közeledett az udvar felé a fagyott talajon.

– Oishi... – szólalt meg.

Oishi ránézett, aztán a többiek is, mert most már mindannyian hallották a patacsattogást és a kérdezősködő örök hangját. Kai kinyitotta az ajtót, a többiek pedig karddal a kezükben elindultak kifelé, de nem rántották elő hüvelyükből a fegyvereket.

A roninok szétszóródtak az udvaron, és az elsőprő megkönnyebbülés minden más érzelmet letörölt az arcukról. Kai az ajtóból látta, hogy Isogait állják körbe, aki egy lenyűgöző fehér ló hátán ül, mint valami nagyúr. Aztán a férfi leszállt a nyeregből, és a többieken átvágva egyenesen Oishi elé ment, majd meghajolt, és azt mondta:

– Bocsáss meg a késésért, uram. Kira nagyúr ma este látogat el ősei síremlékéhez. Tudom az útvonalat.

Kai soha nem látta olyan boldognak Oishit, mint abban a pillanatban, amikor átkarolta Isogai vállát, hogy gratuláljon neki.

– Gyere, Isogai – mondta, és elindult a csűr felé, ahol a fegyvereket és az ellátmányt tárolták. – Hívjátok össze az embereket! – kiáltotta a tiszteknek, akik a különböző egységeket vezették a rajtaütés során.

Kai ismét a fehér lóra pillantott, és azon töprengett, hogyan juthatott hozzá Isogai egy ilyen állathoz, miközben információkat gyűjtött Kiráról. Talán szerencsejátékon nyerte egy arra járó szamurájtól. De volt valami a lóban, ami zavarta a félvért, valami, amit nem tudott megnevezni...

Észrevette, hogy a homlokára szorítja a kezét. Kényszerítette magát, hogy vegye el onnan, és ne keresse megszállottan a boszorkányság jeleit mindenütt pusztán azért, mert hirtelen kedvező fordulatot vettek a dolgok. Isogai időben megérkezett – talán végül rájuk mosolyognak az istenek.

Mégis, ahogy a tekintetével követte Isogait, továbbra is érezte azt a zavaró nyilallást, ami azt üzenté, valami nincs rendben, és amiben sokkal jobban bízott, mint amennyire akart. Abból, amit a roninok sokaságát elnézve látott, úgy vélte, ez az Isogai az, akit ő is ismer,

de nem tudta közlőrl is szemőgyre venni, és kételkedett benne, hogy erre egyhamar újabb esőye lesz.

Oishi azonban beválasztotta őt abba a csoportba, amely közvetlenül Kirát támadja, miközben a többi egység minden más csapatot és távoli őrszemet kiiktat. Akkor lesz rá lehetősége megint, hogy Isogai szemébe nézzen, ha csak egy pillanatra is...

Hazama és a társai jó munkát végeztek. Oishi magabiztos mozdulataiból úgy sejtette, Kirát csak néhányan kísérik majd, amikor titkos látogatásra indul a síremlékhez.

Ahogy elindult a csőr felé, arra lett figyelmes, hogy Chikara az apjához lép, és azt mondja:

– Uram, szeretnék veled tartani.

Kai meglepődött rajta, hogy Oishi megtiltotta fiának a részvételt a rajtaütésben, miután engedte neki, hogy ilyen hosszan velük tartson.

Oishi nem lassított, sőt még csak rá sem nézett a fiára.

– Horibe, maradj mellette – biccentett oda az idős roninnak ellentmondást nem tűrve.

Úgy tűnt, Horibe meglepődött, de csak egy kicsit. Már eddig is többet tett a küldetésükért, mint a roninok többsége, és valószínűtlen volt, hogy ezt valaki is elfelejti.

Chikara arcán viszont Kai csüggedtséget látott: egy pofonnál is jobban fájt neki a kiábrándultság és a csalódottság, hogy apja és parancsnoka nem találta őt alkalmasnak arra, hogy egyenrangú félként harcoljon a többi roninnal.

Kai Oishira nézett, és arra gondolt: az istenekre, mégis mi vihette rá, hogy ezt tegye a fiával – aztán észrevette a férfi tekintetét. Ugyanazt lehetett kiolvasni a szeméből, mint akkor, amikor megkérdezte tőle, mit látott a *tenguk* szentélyében, és a ronin azt felelte: „Az embereimet.” *Haldokolnak az emberei... és ő semmit nem tehet, hogy megmentse őket. Haldoklik a fia...*

Kai a földre nézett, és váratlanul részvétet érzett apa és fia iránt is. Azt kívánta, bárcsak segíthetne rajtuk. De aztán rájött, hogy mióta erre az útra léptek, már senki nem befolyásolhatta a sorsuk alakulását.

A világ minden ideje sem lett volna elég hozzá, hogy visszamenjen, és megváltoztassa a múltat. Most már csak arra volt

ideje, hogy Oishihoz hasonlóan felkészüljön az újabb csatára.

Kira nagyúr a lova mellett állt a Kirayama-kastély felső udvarán, és arra várt, hogy a kíséretéhez tartozó harcosok befejezzék a készülődést, és elinduljanak a családi síremlékhez.

De nemcsak rájuk várákozott a szokott módon megtévesztően türelmes arccal. Végre megtalálta a tekintete azt, amit még látni akart a távozása előtt: Mikát és szolgáit a felügyeletükre kirendelt örök az ő állig felfegyverzett őrsége felé vezették, és a lány hamarosan ott állt előtte.

Mika szolgálai térdre vetették magukat a lába előtt, hogy meghajoljanak, és a velük érkező örök is fejet hajtottak. A lány viszont még a szemét sem sütötte le, ugyanolyan dacos büszkeséggel bámult rá, mint mindig az elmúlt egy évben.

Kira csendes csodálattal vizionozta pillantását.

– Kilovagolok őseim síremlékéhez, hogy hálát adjak az esküvőnkért – mondta, aztán kifogástalan udvariassággal megkérdezte a lánytól: – Óhajtod, hogy imádkozzak valamiért?

Mika tekintete egy pillanatra elkalandozott Kira testőre és első számú hűbérese, a fekete páncélba öltözött, hatalmas termetű szamuráj felé, aki mindenhova elkísérte a nagyurat, aztán újra a férfira nézett.

– Nagyuramnak nem tetszene a válaszom – felelte tökéletesen kimérten és illedelmesen.

Kira gyengéden rámosolygott.

– Akkor válaszolok helyetted én. Két nap múlva egybekelünk, és a te oldaladon uralkodom majd Ako felett. – Mika tekintete olyan jegessé vált, mint a szél, de a férfi rendíthetetlenül állta. – Lenézhetsz engem, úrnóm, ahogy atyád is tette – de a gyermekeink és az ő gyermekeik ereiben a kettőnk vére folyik majd.

Elfordult a lánytól, berakta a lábát a kengyelbe, és felugrott a nyeregbe.

*

A roninok akkor értek Kira családjának síremlékéhez, amikor a szürkület estébe fordult, így alig maradt idejük arra, hogy gondosan elrejtsek lovaikat a fák között, és óvatosan közelebb menjenek, immár gyalogszerrel.

A hold nem volt fent az égen, hogy nemkívánatos lámpásként világítson a lopva mozgó alakokra. A csillagok milliói épp elég fényt biztosítottak ahhoz, hogy a roninok lássák a környezetüket, de – mintha csak elérhetetlenül messze égő gyertyák lennének – semmiféle meleget nem adtak, miközben a nappali hő utolsó foszlányait is felszívta a tágas égbolt.

A családi kegyhely körvonalai inkább emlékeztettek viskóra, mint templomra. A magányos építményhez sáros út vezetett a szántóföldeken át, amelyeknek még mindig heteket kellett várniuk a tavaszi vetésre. A síremlék belsejében csak egy kisebb, fából faragott Buddha-szobor és egy áldozati oltár állt, fedett helye pedig alig három-négy embernek volt ahhoz, hogy egyszerre letérdeljenek és imádkozzanak. Kai azon gondolkodott, vajon ősei szerény származása előtt akart-e tisztelegni Kira azzal, hogy változatlanul hagyta az épületet, vagy – ami valószínűbb – a kegyhelyt azt jelképezi, hogy a nagyúr szeretné, ha nem azonosítanák őt az elődeivel.

Nagy szénakazlakkal határolt, egyenes út vezetett a tarlón át a síremlékhez onnan, ahol Isogaijal az élen kiléptek az erdőből. Ez a folyosó tökéletes kilátást biztosított nekik, egyben pedig fedezéket is nyújtott, amelyen keresztül megközelíthették a kegyhelyet.

Azonban minél tovább tanulmányozta Kai a területet, annál inkább úgy érezte, az ég elé kúp alakú vonalakat rajzoló szénakazlak valami sokkal hátborzongatóbbat takarnak. Az volt a benyomása, hogy rég halott királyok kísérteties sírköveit látja, és a köztük futó zarándokút olyan helyre vezet, amelynek sokkal tiszteletet

parancsolóbbnak kellene lennie az egyszerű kegyhelyet óvó, fából ácsolt, szerény menedéknél.

A kezét a homlokára szorította, hogy megpróbálja szétfoszlatni az elméjét teljesen betöltő, beteges képet, amelyben valamiféle természetellenes erő öltött testet... egy olyan erő, amelyet maga a síremlék bocsátott ki.

Megfegyelmelte az érzékszerveit, és újra átvette felettük a hatalmat. Túl fáradt volt, és túl sokat aggódott ahhoz, hogy a maga vagy a többiek hasznára legyen, mióta elérték a tanyát. Ismét rájött, mennyire nyugtalanná válik, ha sokan vannak körülötte, akik nem szoktak hozzá a jelenlétéhez, és ellenségesen méregetik.

De még az sem javított a hangulatán, hogy elindultak a küldetésre. Magának azt mondta, csak a csata előtti idegesség az oka. *Hiszen oly régóta vártak már erre mindannyian.* Nem egy *kirinnel* kellett szembeszállnia, és nem is a *tengu* nagyúrral. És ezúttal nem is egyedül kellett kiállnia az ellenséggel szemben.

A félelem előnyödre válhat... Elfojtotta nyugtalanságát, beletörődött az idegességbe, és arra gondolt, csak az éjszakai szélről reszket – hogy ha erőteret lát a síremlék körül, az talán azért van, mert valami nagyobb emlékmű állt ott egyszer... de ez már csak egy szerény, út menti kegyhely, épp olyan, mint amelyeneket mindenütt lehet látni, és amelyeket soha nem lengi körbe efféle aura. Még ha Kira őseinek síremléke is az, a szénakazlak csak szénakazlak, amelyek jó fedezéket biztosítanak nekik ahhoz, hogy teljesítsék a küldetésüket, és elérjék szent céljukat. Már látta is, hogy egy magányos gyertya imbolygó fényénél kirajzolódik egy térdelve imádkozó alak a kegyhelynél, pont úgy, ahogy Isogai megjósolta, és a *daimyo* köpenyének ismerős körvonalai alapján biztos volt benne, hogy maga Kira az.

Oishi ott állt mellette az erdő peremén, és ő is az odavezető utat tanulmányozta. Halkan megparancsolta a körülötte gyülekezőknek, hogy szóródjanak szét, és keressenek távolabb posztoló őrszemeket vagy rajtaütésre váró csapatokat. Isogai azt állította, Kira csak néhány őrt hoz magával, mert abban bízik, hogy a titoktartás és a sötétség megvédi, de Oishi nyilvánvalóan olvasta Szun-cétől *A háború művészetét*. Abból indult ki, hogy még a helyi *bakufunak*

sem feltétlenül a teljes igazságot mondták. *Az alkalmazkodás a legjobb taktika.*

Amikor összegyűlt körülötte az a maréknyi ember, akiket kiválasztott a Kira elleni közvetlen támadásra, azt mondta nekik:

– Maradjatok hátra, és figyeljetek Kira katonáira.

Nem volt elég Kira életét és fejét venni, valakinek meg is kellett maradnia közülük, hogy visszatérjen Asano nagyúr sírjához.

Ezután jelet adott a legjobb harcosaiból álló csapatnak, Kai pedig követte őt a szántóföldre.

Isogai elől haladt Oishival, a félvér és a többiek pedig szétszóródtak mögöttük a fagyott talajon. A kavargó éjszakai szél zörgette a tarlókat, ami segített a roninoknak leplezni a páncélzatuk és a kardjuk által csapott zajt, miközben szélfúttá árnyakként mozogtak egyik fenyegető sötét folttól a másikig a folyosószerű úton.

Négykézlábra álltak, majd hasra feküdtek, ahogy egyre közelebb értek a síremlékhez. Most már mindannyian tisztán látták Kira alakját. A férfi minden figyelmét az imádkozásnak szentelte – kétségkívül arra kérve az isteneket, hogy két nap múlva váljon valóra minden, aminek érdekében ármánykodott, embereket árult el, és életeket tett tönkre.

És így is lesz...

Hacsak nem állítja meg valaki ezen az estén.

Ahogy még közelebb jutottak, a roninok két őrt – de csak kettőt – pillantottak meg Kira közelében. A katonák tiszteletteljes távolságban álltak a nagyúrtól, kezükben az ő lova és a sajátjaik gyeplőivel.

Kai kicsit felemelte a fejét. Közben feltámadt a szél: úgy fűtyült végig a szántóföldön, mintha a szellemek szólaltak volna meg, és hideg leheletével mindenütt libabőrössé tette a félvért, ahol semmi nem takarta a testét. Újra tökéletesen éberré vált az összes érzékszerve. Még mindig nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy valami névtelen energia kavarog a közelben – egy olyan erő, amelynek nincs itt helye. Belső szemével olyan tisztán látta Kira és a két őr alakját, mintha csak telihold lett volna – pedig még a fogyó hold sarlójának maradéka is takarásban volt –, és látta Basho és Yasuno kezében a készenlétben lévő *tengu* kardok halvány csillogását is. Látta azt is, hogy Hazama megmarkolja Oishi

régi *katanáját*, és hogy Oishi előrántja Asano nagyúr *tantóját* arra készülve, hogy végre bosszút álljon.

Semmi gond nem volt. Minden pontosan a terv szerint zajlott. Kira az övék volt, bármi is történjen.

De akkor miért érezte úgy, hogy ha tudná, merre forduljon, akár torkon is ragadhatná a katasztrófát, annyira közel van...?

Elöl Oishi és Isogai párosa kettévált, és a két férfi egymással ellentétes irányba ment tovább. Az utolsó szénakazlak külső oldalát megkerülve odalopakodtak az örökhöz, és berántották őket a sötétségbe. Mindkét katona halott volt, még mielőtt bármi hangot adhattak volna. Oishiék csendesen felálltak, aztán elindultak Kira felé, aki még mindig a síremlék előtt térdelt.

Kai is felkelt a többiekkel együtt – az örök halála volt a jel nekik, hogy nyomuljanak előre. Ahogy azonban nekilódult, a kegyhelyet körbevevő halvány aura fellobbant, mintha hirtelen áttört volna a jelenbe az energia, amelyről ő azt hitte, már hosszú korok óta szunnyad.

Az imádkozó alak hangszíne is megváltozott: a kivehetetlen mormogásból tisztán érthető, magas női hang lett, amely egy hátborzongató varázsigét kántált.

A szél átfütyült a halott tarlón, és megzörgette a kazlakat. Isogai hirtelen bizonytalanul megállt, a szemei pedig tejfehérré váltak, mintha megvakult volna.

– Isogai! – Oishi megindult felé.

Kai a roninok vezére után vetette magát, és elkapta a karját.

– Csapda! Fuss!

Oishi dühösen lerázta magáról a félvért, és ment tovább Isogai felé.

Isogai Oishira emelte fátyolos tekintetét, és egy hang, amely valamikor talán a sajátja volt, talán nem, azt mondta:

– Sajnálom.

Tűzcsóva csapott elő a szájából.

Oishi megtorpant, és felemelte a kezét. A lángok fényében látni lehetett, hogy arcát hirtelen eltorzítja a rémület.

Közben talpra ugrott és megpördült az alak, aki korántsem Kira volt, hanem egy nő.

A kitsune.

A testét átjáró kísérteties energiától eksztázisba esve vadul felemelte a hangját, és belekezdett a varázsigé utolsó részébe.

Isogai lángba borult.

Rókatűz. Kai még sosem látott ilyet, csupán hallott róla a *tenguktól*. Álmában sem gondolta volna, hogy ilyen szörnyű ereje van. Együtt hátrált Oishival, a kezével védve arcát az elszabaduló pokoltól.

Miközben ők botorkálva távolodtak bajtársuk halálának rémítő látványától, az Isogai testét teljesen elborító lángok hirtelen előre törtek, és kétfelé váltak. A tűzcsóvák úgy csaptak le minden egyes szénakazalra, mint egy sárkány kénköves lehelete, és meggyújtották köztük a tarlókat is, tűzgyűrűbe fogva a roninokat, akik éppen a boszorkányra akartak támadni.

Ahogy a lángok magasra csaptak előtte, Kai átkozni kezdte magát, amiért nem bízott az ösztöneiben... amiért próbált egyszerűen ember lenni, miközben a legemberibb tulajdonsága mindig is az volt, hogy megtagadta a valóságot.

Elkeseredetten igyekezett arra összpontosítani, hogy kiutat találjon maguknak, mielőtt még lehetetlenné válik elmenekülni a tűzből. A mindenfelé lobogó lángok fénye elvakította, az égő szénakazalokból felszálló fekete füst pedig még nehezebbé tette neki, hogy meglássa, ha valahol esetleg nem vágja el az útjukat a tűz. Hallotta, hogy a többiek teljes pánikban kiáltoznak, miközben örültek módjára rohannak keresztül a szántóföldön: „Ki innen!” „Erre...” „Ide...!” A szél égő szénacsomókat kapott fel a kazalokból, és a körkörös csapda belsejébe dobta őket, újabb tüzeket szítva a száraz tarlón.

Miközben Oishit kereste, egy pillanatra meglátta a lángok falán át a boszorkányt – és Kira íjászeit, akik hirtelen előbukkantak a síremlék mögötti rejtekhelyeikről, és felsorakoztak a *kitsune* körül. Ott állt mellette a hatalmas szamuráj is, aki – immár úgy tűnt, mintha egy egész élet telt volna el azóta – legyőzte Kait Asano nagyúr tornáján.

Ugyanabban a pillanatban, amikor a félvér meglátta a boszorkányt, az is észrevette őt, és visítva felnevetett, majd jelt adott

a kezével. Kira íjásza felhúzták az íjaikat, és rálöttek a lángok közt ragadt roninokra. A kiáltozást fájdalmas sikolyok szakították meg. Az egyik őr lova csapdába esett a tűzgyűrűben, és most vágtatni kezdett a szántóföldön át. Még azoknál az embereknél is rémültebb volt, akiket félrelökött, ahogy megpróbált kiutat találni.

Kai oldalán feltűnt Oishi, a félvér pedig a tarló távolabbi vége felé nézett. Az a pont volt a legmesszebb az íjászoktól, és hirtelen észrevette, hogy a szénakazlakat ott állították a legtávolabb egymástól, hogy tölcsérszerű kelepcebe csalják csapatukat. Odamutatott, Oishi pedig bólintott. Nekiiramodtak. A ronin üvöltve parancsolt rá mindenkire, akit megláttak, hogy kövesse őket, míg a hangja rekedt krákogássá nem torzult. Miközben lezúdult rájuk a következő halálos nyílzápor, Kai is kiáltozni kezdett, remélve, hogy valaki felfigyel rá. A tűzgyűrűn túlról csata hangjait hallotta, és rájött, hogy a többi ronin is rajtaütés áldozata lett.

Basho rohant el mellettük, a nyomában Yasunóval, és ugyanebben a pillanatban a rémült ló is újra feltűnt a látóterükben: a lángoktól való ösztönös félelmében megveszve egyenesen feljűk nyargalt. Elkeseredetten próbáltak félreugrani, de az állat irányt változtatott, és ahogy elvágatott mellettük, felöklelte Yasunót. Alighogy a ronin elesett, Kai meglátta a céljukat, a szénakazlaktól kialakított alagút végét. Ki tudta venni mögötte a fák vonalait – vagyis még mindig volt rá esély, hogy átjussanak.

Visszafordult, és üvöltözve mutogatott a lángfüggöny egyre keskenyebb réseire, hirtelen azonban arra lett figyelmes, hogy Yasuno nem kelt fel – úgy tűnt, elvesztette az eszméletét, amikor összeütközött a lóval. Ugyanebben a pillanatban Basho is meglátta a barátját, és gondolkodás nélkül megpördült, majd rohanni kezdett felé a lángoló szántóföldön és a nyílzáporon keresztül.

Miközben őt nézte, Kai a helyén maradt, és a felé igyekvőket biztatta, hogy fussanak tovább: mutatta nekik, hol a legkisebbek a lángok, és taszajtott is rajtuk egyet-egyet abba az irányba. Basho ezalatt átvágta magát egy újabb nyílzáporon, és Kai látta, hogy időről időre megbotlik, amint találat éri.

A nagydarab ronin azonban nem lassított, amíg el nem érte az öntudatlan Yasunót, aztán a karjába vette, és a saját testével védve

az övét elindult vele visszafelé. Ekkor viszont már tántorgott, mert egyre több nyíl akadt fenn hátulról a páncéljában, és hamarosan úgy nézett ki, mintha minde-nütt tüskék borítanák.

Márpedig őt nem óvta úgy a vértzet, mint a legtöbbjüket, mert nem találtak olyan páncélt, és nem is zsákmányoltak, ami elég nagy lett volna rá. Kai azt találgatta komoran, vajon hány nyíl érhetett ténylegesen célba.

A válla fölött oldalra pillantott, és látta, hogy néhányan még mindig menekülnek a lángok közül. Közben azt is észrevette, hogy Oishi és Hara továbbra is odabent vannak vele, segítik a többieket az átjutásban, és hozzá hasonlóan egyikük sem akar távozni, amíg meg nem tudta menteni a lehető legtöbb életet.

Ahogy újra Bashóra nézett, Kai rájött, hogy már egyáltalán nem látja a boszorkányt az összefüggő lángfüggöny mögött. Abban reménykedett, hogy a *kitsune* sem látja a menekülő embereket. A tűzgyűrű külső felén most már összegyűlt egy csapatnyi ronin, akik segítettek az újonnan áttörőknek eloltani a ruháikat.

Basho már majdnem odaért, ahol Kai várakozott Oishival és Harával. Elé rohantak, hogy segítsenek neki vinni Yasunót, aztán mindannyian visszafordultak, és szembenéztek a tűzzel. Hara vetette bele magát elsőként, a kint várakozók pedig gyorsan ráborítottak egy takarót, hogy elfojtsák a lángokat.

Kai Oishira nézett, majd mindketten megfogták Basho karját, hogy támogassák, miközben nekifutnak, és csukott szemmel a tűzbe ugrottak.

Aztán már ott is voltak a túloldalon – megszabadultak a halál gyűrűjéből. Ahogy a földre zuhantak, a többiek odafutottak hozzájuk, és a lovaikra szíjazott hálósákokból előrángatott pokrócokat dobtak rájuk.

Oishi tántorogva talpra állt, és hátrafordult, hogy megnézzze, nincse még valaki életben a bent rekedtek közül.

– Hazama! – kiáltott fel hirtelen, és lengetni kezdte a karját, mert meglátta, hogy helyettese feléjük botorkál a lángokban álló szántóföldön.

Ekkor azonban közvetlenül Hazama háta mögött előlépett a tűzből a fekete páncélos szamuráj. Olyan volt, mintha egy *shinigami* lenne,

a halál szelleme, amely a lelkéért jött. Hazama megfordult, és megpróbálta védeni magát, de a kardját észrevéve az óriás felé lendült, és lesújtott hatalmas pengéjével. Ugyanebben a pillanatban a lángok is felcsaptak, eltakarva előlük a kilátást, és elvágva a menekülés utolsó esélyét is mindenki előtt, aki még életben volt.

Oishi őrjöngve felrikoltott, és megindult a tűz felé, mint aki vagy a látását vagy az eszét veszítette el.

– Ne...! – Kai elkapta hátulról, és ezúttal nem engedte el, hanem kirángatta a tűzhalál torkából, felülkerekedve a ronin örült készletén, hogy megállítsa a megállíthatatlant, vagy megtorolja azt, amit most nem lehetett megtorolni.

– Oishi, Hazama már halott... – A félvér hangjában az elkeseredés helyét átvette a gyengédség, a keze pedig lágyan megpihent Oishi vállán.

A ronin elméjéről lassan felszállt a köd. A tekintete olyan üres volt, mint egy elveszett gyereké.

– Mennünk kell – mondta Kai.

Oishi bólintott, a félvér pedig elengedte, mert érezte, hogy a férfi teste felett újra átveszi az uralmat a józan ész. Megfordultak, és ahogy megpillantotta a parancsra váró embereket, Oishi összeszedte magát.

– A többiek? – kérdezte a belélegzett füsttől reszelős hangon.

– Némelyikük még mindig harcol odakint... – mondta egyikük a sötét tarló felé pillantva, ahonnan továbbra is lehetett hallani a csata zajait a tűz pattogásán és dübörgésén keresztül.

– Adjatok jelet a visszavonulásra – mondta Oishi rekedten. Az egyik ronin, akinek íj volt a kezében, elővett egy jelzőnyilat, és kilőtte, majd utánaeresztett még egyet. Sivító hangjuk hosszan követte őket az éjszakába. Hara közben már talpon volt, és a páncéljába szorult törött nyilakat rángatta ki, Yasuno pedig kínlódva próbált felülni, és a fejét dörzsölgette. Hara segített neki felállni és megtalálni az egyensúlyát. Kai Basho felé nyújtotta a kezét.

– Gyerünk... – mondta, de kissé összeszaladt a szemöldöke az aggodalomtól, mert Basho ránézett, és még a karját sem emelte fel.

A ronin csak bámult rá és pislogott, de még mindig nem próbált meg felkelni.

– Nem tudok mozogni – mondta furcsa arckifejezéssel.

Kai hátranézett a többiekre. Az arcuk teljesen egyforma volt – mindegyikük vonásait ugyanaz a rossz előérzet torzította el.

Négyen együtt óvatosan felemelték a földről először Basho fejét, aztán az egész testét. Minden megmaradt erejükre szükségük volt, hogy mozdulatlanul csüngő lábait maguk mögött húzva bevonszolják az erdőbe.

*

A boszorkány emberfeletti türelemmel várt mindaddig, amíg el nem ült az általa lángra lobbantott tűz, aztán a csaknem teljesen kiégett, pislákoló szénakazlakat és az elszenesedett emberi maradványokat kerülgetve óvatosan bejárta a szántóföldet. A távolban a tarló még mindig parázslott, ahogy a tűz arrébb kúszott, hogy kihunyjon... *akárcsak egy halálos sebet kapott harcos*. Mitsuke elmosolyodott, és tovább kutatott olyan nyomok után, amelyek segíthettek azonosítani a halottakat.

A lába körül hamugomolyagok keletkeztek, földet söprő köpenye korom- és törmelékfelhőt kavart. A csillagok fényét sötét felhőkkel kioltó szél füstcsápokat sodort az arcába, de a könnyei nem eredtek el, hogy tisztára mossák a szemét. Türelmetlenül elhessegette a füstöt, és valami jelet keresett a romok között, ami azt bizonyítja, hogy a terve sikerrel járt – egy olyan jelet, amelyet Kira is megért.

A fekete páncélos óriás – az ő teremtménye, nem Kiráé, akármit is szeretett ezzel kapcsolatban gondolni a férfi – csendben követte. Azt állította, hogy megölte Oishit, az Ako-kastély korábbi *karouját*, miután felismerte a kardján a családja címerét. A boszorkánynak nem volt rá oka, hogy ne higgyen neki. Kira azonban látni akarja majd a fegyvert, hogy bizonyítékot kapjon – tehát neki is látnia kell.

Végül aztán megpillantott egy elszenesedett kézben egy újabb kardot, amelyen itt-ott még megcsillant a fény a hamuréteg alatt. A szolgálja lehajolt és felvette, majd letörölte a markolatáról a pernyét és a kormot, mielőtt átadta volna neki. Pompás kard volt... és még szebbé tette az Oishi-klán *monja*, amit a nyelébe véstek.

*

Kira a lakosztályában várakozott, amikor Mitsuke végre visszatért a kastélyba. A férfi egy pillanatra sem hagyta el az épületet, mert miután a boszorkány felvette az alakját, az fitogtatta a nevében ősei iránti tiszteletét és bátorságát – és egyszerűen azért jelentette be, hogy az erődítményből távozva imádkozni megy a családi síremlékhez, hogy Mika úrnő hallja. Kira a kastély falain belül található kegyhelynél mondta el az imákat, amiket el akart mondani, míg a szamurájparancsnok és a látszólag urukat védő emberek a boszorkányt követték, végrehajtva a rajtaütést az áruló roninokon.

A nagyúr szokás szerint nem akarta bepiszkítani a kezét, így másokkal végeztette el a vérontást. *Igazi zseni, ha feladatokat kell osztogatni* – gondolta Mitsuke minden irónia nélkül. Tudta, hogy létfontosságú képesség ez egy vezetőnek, ahogy azt is tudta, milyen könnyen lehet ebből az erősségből gyengeség.

Belépett Kira lakosztályába, és mélyen meghajolt a férfi előtt, megadva neki azt a tiszteletet és alázatot, amit Mika úrnő sosem méltóztatik majd megadni, és megpróbálva emlékeztetni a nagyurat a saját bájára és odaadására. *Nem okozott csalódást neki.* A ma éjszaka elvégzett munka, és a bizonyíték, amit hozott róla, egészen biztosan feléleszti a köztük lévő szikrát...

Odanyújtotta neki a kardot.

– Ez Oishié volt, nagyuram – mondta a leglágyabb, legcsábítóbb hangján.

Kira a pengére nézett, és ugyanúgy felismerte a címet, mint ő. Feszült, várakozással teli arckifejezése egy év után most először megenyhült, a szemében valódi megkönnyebbülés csillogott. Elvette a kardot Mitsukétől, ő pedig arra gondolt: most végre visszaváltozik azzá az emberré, akit ismert és szeretett.

Átölelte a férfit, és a vállához nyomta az arcát. Azt akarta, hogy tegye le a fegyvert, és heveredjenek le egymás mellé.

Kira azonban lerázta őt magáról, és a kardot még mindig a kezében tartva arrébb ment. Mosolyogva felemelte a fegyvert, aztán kegyetlenül suhintott vele egyet, mint aki azt képzei maga elé, hogy lecsapja egy ellensége fejét. Aztán teljes erőből a hálósobája

padlójába vágta a pengét, és otthagya, mint az ellenfele bukásának reszkető jelképét.

Ahogy megfordult, Mitsuke vágyat látott a szemében – de nem arra vágyott, amit ő akart felkínálni neki, amiért ő annyira sóvárgott... a boszorkány nem is igazán tudta megmondani, mi után sóvárog a férfi.

Kira szórakozottan nézett rá, mint aki azon gondolkodik, miért áll még mindig ott előtte kinyújtott karral. Aztán hirtelen elmosolyodott, és megfogta a kezét.

– Kitűnő munkát végeztél. Most már minden tökéletes.

Az ajkaihoz emelte a boszorkány kezeit, de semmi melegség nem volt az érintésében, aztán lágyan leengedte a karjait az oldala mellé, és elengedte őket.

– Dolgom van – mormogta, és már fordult is el. – Bizonyára fáradt vagy. Miért nem vonulsz vissza a lakosztályodba aludni?

Mitsuke úgy ledöbbsent, mintha a férfi megütötte volna. Nem tudott mást tenni, meghajolt és engedelmeskedett. Kihátrált a szobából és a nagyúr aurájából, aztán halkán becsukta maga mögött az ajtót. De ahogy megfordult, és elindult a csendes előcsarnokon át, a szemében rókatűz lobogott, és a fogairól visszahúzódó ajkai éppúgy nem emberi érzéseket tükröztek, ahogy Kira tekintetében sem a szerelem látszott.

Chikara és Horibe kirántott karddal léptek elő a tanyaházból, amikor meghallották a közeledő lovasok zaját.

Az arcukra kiülő aggodalmat előbb megkönnyebbülés, majd rémület váltotta fel, mert a biztosnak tűnő győzelembe lovagló férfiak áldozatokként tértek vissza – összefagytak, a testüket hamu és vér borította, a veszteségeik és a kétségbeesés súlyos teherként nehezedtek a vállukra. Rengeteg sebesültet is hoztak magukkal, akik ernyedten ültek a nyeregben, vagy sebtében összetákoltt hordályakon feküdtek. Az öregember és a fiú kirohantak az udvarra, hogy besegítsék őket.

*

A düledező tanyaház nem volt elég nagy ahhoz, hogy menedéket nyújtson mindenkinek, aki ellátásra szorult, vagy egyszerűen csak szeretett volna összerogyni valahol, és aludni. A csúrból így rögtönzött kórház lett, ahol a súlyos sebesülteket tudták kezelni: szénából és szalmából rakott ágyakra fektették őket, és a többiek nélkülözhető ruháival és takaróival védték testüket az éjszakai hidegtől.

Oishi az enyhébb sérülések ellátását felügyelte, Basho ápolását pedig Kaira hagyta. Mindig Basho kezelte a sebesülteket, ha elhagyták az Ako-kastélyt... amikor még ott volt nekik tapasztalt orvosaival az Ako-kastély, ahova visszatérhettek. A nagydarab ronin magával hozta utolsó útjukra az összes gyógyszert és felszerelést, amivel még rendelkezett, de arra senki nem számított, hogy épp neki lesz a legnagyobb szüksége rájuk – főleg nem Kai. A félvéren kívül azonban egyikük sem tudta használni a szereket, ahogyan Basho sebeivel sem boldogult volna el más.

Yasuno örkutyaként kerülgette a barátját, és eleinte még azt sem akarta hagyni, hogy Kai hozzáérjen. A fájdalommal küszködő Basho azonban rászólt, hogy engedje a félvért segíteni.

– Tudja, mit csinál – mormogta a nagydarab ronin, Kainak pedig hirtelen az jutott eszébe, amikor Basho kezelte az ő sérüléseit, miután az akói szamuráj összeverte, és magatehetetlenül feküdt. Csak egy éve történt... Neki azonban már úgy tűnt, mintha egy előző életben került volna rá sor.

Yasuno egy főhajtással jelezte, hogy elfogadja a barátja kérését. Segített Kainak eltávolítani a nyilakat Basho páncéljából, aztán óvatosan levették róla a vértet.

A ronint azonban túl sok nyíl találta el, és így az égési sérülései mellett túl sok vért is vesztett, nagyon is sokat... Miközben óvatosan megtisztította minden egyes seb környékét, Kai látta, milyen sápadt a bőre.

Tudta, hogy Basho igazat mondott neki: a Kira bajnokával vívott harc és az azt követő események után meghalt volna, ha egyedül marad. Túl gyenge volt hozzá, hogy segítsen magán, ha senki nem veszi kezelésbe a sebesüléseit.

Most pedig abba a helyzetbe került, hogy törleszthet annak, akinek az életét köszönheti – aki valószínűtlen és váratlan módon a barátja lett... és kétségbeesetten ébredt rá, hogy nem képes erre. Basho haldoklott, és még a *tenguk*nak sem voltak olyan titkaik a gyógyítással kapcsolatban, amiket nem tanítottak meg neki.

Annyit tudott tenni, hogy folyamatosan kente a fájdalomcsillapító kenőcsöt Basho égési sérüléseire és sebeire, hogy a ronin a lehető legnyugodtabb körülmények között tölthesse a hátramaradt időt. Kainak fogalma sem volt, meddig fog tartani. Csak azt tudta, eddig egyáltalán nem ismerte azt az érzést, amikor egy barátot veszít el az ember.

Yasunóra nézett, aki Basho másik oldalán kuporgott, és alig tudott uralkodni magán a fájdalomtól. Kai most látott először a ronin arcán olyan mély érzést, mint a bánat, és csak még jobban meglepődött, amikor rájött, ez egyszer tökéletesen tisztában van vele, mit érez a férfi.

Bejött Chikara, és egy újabb tál tiszta vizet rakott le Kai mellé, aztán felvette a másikat, amelyet émelyítőre színezett a vérrel keveredő hamu. Kai biccentett neki, de vissza is fordult, mert Basho suttozni kezdett.

– Félvér?

Kai olyan széles mosolyt kényszerített magára, amelyet csak tudott, miközben a ronin erőlködve próbálta annyira tágra nyitni bedagadt szemeit, hogy ránézessen. Egyszer sem érzett neheztelést, ha Basho szájából hallotta ezt a nevet, mióta életükben először rendesen elbeszélgettek egymással azután, hogy elhagyták a *tenguk* barlangját. És már másokra sem neheztelt miatta annyira, köszönhetően annak, hogy átlátta a dolgokat, és annak, hogy Basho tett felé egy baráti gesztust. Ezért is tartozott a roninnak.

– Be kell vallanom neked valamit – mondta Basho. Kai szeme kicsit tágabbra nyílt. A roninnak valahogy még most is sikerült elvigyorodnia, bár a félvér bocsánatkérését hallott ki a szavaiból. – Gyerekkoromban... ott vártam az erdőben a kunyhód mellett... és amikor kijöttél, megdobáltalak kövekkel és tehéntrágyával, aztán elbújtam.

Az emlékek hatására Kai mosolya is szélesebbre húzódott egy kicsit, miközben tovább kenegette a ronin sebeit. Egyszer sem találta el őt, ahhoz mindig túl gyors volt.

– Nekem is be kell vallanom valamit. Tudtam, hogy te vagy az. Láttam, hogy kilóg a hasad a fák mögül.

Basho nevetni akart, de csak fájdalmas, nyúlós köhögés tört fel belőle. Kai próbált tovább mosolyogni, de nagyon jól tudta, mit jelent ez a hang. Igyekezett meggyőzni magát róla, hogy csak annyit: Bashónak már nem kell sokáig szenvednie.

Kai hátranézett, mert Chikara hirtelen megfordult, és elindult. A félvér csak most látta meg, hogy a fiú szeme tele van könnyel.

Oishi éppen ekkor tért vissza a csűrbe a házból, ahol a többi ápolgat ellenőrizte. Chikara szégyenlősen lehajtotta a fejét, amikor észrevette, hogy apja őt nézi az ajtóból.

Oishi arcán azonban nyoma sem volt a rosszallásnak, csak az együttérzésnek. Nem azért jött, hogy bíraskodjon. Félreállt, amíg

Chikara elment mellette és kilépett, aztán pedig egy kintről jövő hideg fuvallattal szembeszállva bevágta az ajtót.

Bashóra pillantott, majd végignézett a körülötte heverő roninokon. Némelyikük csendben tűrt, mások öntudatlanok voltak, vagy nyöszörögtek az égési sérülések és a sebek okozta fájdalomtól. Együtt érző arckifejezése fájdalmat mutatott, aztán olyan átható büntudatot, amelyet Kai még sosem látott – mintha ő, és nem Kira lett volna a felelős minden elszenvedett sérülésért és minden halálért.

Kai újra leszegte a fejét, mert érezte, hogy meginog az önuralma. Figyelmét arra összpontosította, hogy a lehető leglágyabb és legmegnyugtatóbb mozdulatokkal kenjen még több kenőcsöt Basho hólyagos bőrére, és azt kívánta, bárcsak legalább egy kicsit magába tudna szívni a fájdalomából, hogy enyhítse a szenvedését, és elterelje figyelmét a saját tehetetlenségéről.

Egész életében azt kívánta, hogy legyen akár csak egy igaz barátja, aki egyenrangú félként fogadja el, és önszántából viszonzza a bizalmát, a hűségét, a baráti gesztusait. Csak most értette meg, amikor már túl késő volt, hogy a barátságban, mint minden másban, ami meghatározza az emberi létet – magát az életet –, a fénybe sötétség vegyül, a sötétségbe pedig fény.

Minthogy soha nem volt senkije, akit barátjának nevezhetett volna, soha nem is kellett elvesztenie a barátságához hasonló ritka és pótolhatatlan dolgokat, ha az élet kereke fordult egyet, és újabb emberi sorsokat billentett ki egyensúlyukból...

Basho kinyújtotta a karját, és megfogta a kezét. Kai bocsánatkérően nézett fel, mert attól félt, csak még több fájdalmat okozott neki azzal, hogy megpróbálta enyhíteni a kínjait. Basho azonban csak tovább szorította a kezét, mint aki a világ peremén fogódzkodik egy mentőkötélbe, és Kai rájött, a ronin nem megállítani akarta, hanem azért nyúlt érte, mert még az ápolásnál is nagyobb szüksége volt valamire, valakire, akibe belekapaszkodhat. Arra, hogy érezze az emberi érintkezés melegségét – hogy bebizonyítsa magának, nincs egyedül ezen az órán.

Kai megszorította a kezét, és rátette a másik tenyerét is, hogy megerősítse a kapcsolatot, és biztosítsa róla a férfit, aki úgy

csimpaszkodott belé, mint egy gyerek: van valaki, akinek ő minden élönél jobban számít ebben a pillanatban.

Kai a szeme sarkából látta, hogy Yasuno feltérdel, és csendben vigyáz barátjára, mert nem tud mást tenni. A ronin kettőjük összekulcsolt kezére nézett, és a vonásai mély meglepetést tükröztek, de a tekintetében nem volt sem irigység, sem rosszallás. Megkönnyebbülés és minden önzéstől mentes hála látszott az arcán, mintha semmi más nem számított volna neki, csak az, hogy van ott valaki, aki eleget tud tenni a barátja kívánságainak.

– Tudod, mire vágyom mindennél jobban az életben? – suttogta Basho, és hirtelen kinyitotta a szemét. Kai ránézett, de nem válaszolt, csak várt, amíg a ronin a távolba révedve gondolkodott. Aztán Basho szája sarka egy utolsó mosolyra húzódott, és azt mondta: – Egy kis levegőre.

A fény úgy hunyt ki a szemében, mintha valaki egy gyertyát oltott volna el, és immár a semmibe bámult. Végül Kai vonakodva kinyújtotta a kezét, és lezárta a ronin szemhéját, mert nem maradt már egyetlen titok sem, amit megoszthattak volna egymással.

A félvér ezután Yasunóra emelte a tekintetét, hogy biztosítsa róla, Basho szenvedése véget ért. Yasunóval azonban már semmit nem kellett közölni. eltűntek az arcáról a szamuráj sztoikus vonásai, és csak az összetört barát bánata maradt a helyükön.

Kai újra Bashóra nézett, és épp olyan finoman eresztette el a kezét, ahogy az utolsó pillanatilag szorította. Lassan felkelt és elindult, egyedül hagyva Yasunót, hogy a ronin elbúcsúzhasson barátjától, és elmondhasson érte egy utolsó imát.

Ahogy otthagya Bashót, meglátta, hogy Oishi még mindig az ajtóban áll, és olyan mély bánattal nézi őket, hogy arca szinte felismerhetetlenné torzul tőle. Amikor Kai megtorpant, és rápillantott, a férfi elfordította a fejét – aztán kinyitotta az ajtót, de épp csak résnyire, hogy ki tudjon bújni rajta, majd halkán becsukta maga mögött.

Oishi egy üres mezőn térdelt az elszáradt fűben, és a nyöszörgő szelet hallgatta, amely köré fonta a karját, és a tél halálos ölelésébe fogta. Előhúzta Asano nagyúr *tantóját* a hüvelyéből, a kezébe vette, és csak bámult rá. Feje egyszerre volt túlzottan teli és túlzottan üres.

A kora este még csillagos ég most szélfúttá felhők mögé rejtőzött, és újra esni kezdett a hó. Az első pelyhek úgy szállingóztak Oishi felé, mint pernye a kiégett tűzből... mint a lehullott cseresznyevirágok szirmai, amikbe belekapott a tavaszi szél.

„*A szamuráj útja a halál útja.*” Egész életében ezt mondogatták neki, de soha nem értette meg igazán...

Mindig azt hitte, ha becsülettel él, és becsülettel hal meg, egy nap majd újjászületik ezen a világon, ahogy a cseresznyevirágok is visszatérnek tavasszal, és ez a gondolat megnyugtatta. De ha a reinkarnáció célja az, hogy az ember addig tanulja minden egyes újabb élet leckéjét, amíg végül a lélek megvilágosodik, és megszabadul minden földi korláttól... abba hogyan illik az, hogy mindenki meghal, mielőtt még meg tudná tanulni élete leckéjét?

Olvasott, sőt írt is költeményeket, amelyek a teljes dicsőségüket létük tavaszán, világuk fiatalságában elérő cseresznyevirágokhoz hasonlították a szamurájokat, mondván: rövid ideig tart és gyönyörű az életük, aztán túl hamar elhullanak. Úgy hívták ezt: *szép halál*. Most ébredt rá, hogy sosem értette, mit is takarnak a szavak valójában... nem rendelkezett igazi tapasztalatokkal, amelyeket szembeállíthatott volna velük, amíg részt nem vett Asano nagyúr *szeppekujában*.

A szavak csupán finom selyemfátylak, amelyek a csúf sebek elrejtésére szolgálnak – gondolta. Olyanok, mint a nehéz tömjénillat, ami elnyomja a csatatéren rothadni hagyott testek emlékét, miközben imákat mormolnak a holtakért.

Sokkal közelebb jár az igazsághoz az, aki a hőéséshez hasonlítja a halált – mondta magának, bár még az elmúlás e kíméletlen ígérete is túlságosan tisztának tűnt ura halálának véres emlékéhez és a ma este történetekhez képest.

Az ősei valódi harcosok voltak. Ő viszont csak egy kardot viselő hivatalnok, aki túl sokat játszott háborúsdit – éppúgy, mint azok az önjelölt „szakértők”, akiknek a *bushidó*ról szóló könyveit mindig is oly

nagyra tartotta, pedig még meg sem születtek, mire a Háborúk Kora már véget ért.

Felemelte tekintetét a törről, mert lépések zaját hallotta maga mögött. Ahogy megfordult, Kait pillantotta meg, aki felé tartott a mezőn át.

Hát persze. Oishi az ajkába harapott. Ha úgy tartaná kedve, Asano nagyúr első számú nyomkeresője még akkor is megtalálná őt, ha a tengerbe vetné magát...

Oishi újra a kezében lévő törre nézett, és azon gondolkodott, mit keres itt a félvér, de nem volt hajlandó tudomást venni róla.

Kai megállt mellette, és nem mondott semmit, mintha ugyanezen töprengene Oishival kapcsolatban. A puszta kíváncsiságnál többről árulkodó tekintete a ronin kezében fekvő pengére vándorolt, aztán végül lekuporodott a fagyott talajra, mint aki arra törekszik, hogy találkozzon a pillantásuk.

– Még aznap cselekednem kellett volna, amikor Asano nagyúr meghalt – mondta Oishi, még mindig leszegve a fejét. – A dühünknek hirtelennek és gyorsnak kellett volna lennie. Akkor még a bukásunk is méltóságteljes lett volna.

Az összes idegszálával érezte, hogy Kai szótlanságát bánat és együttérzés itatja át. De még így sem tudta rávenni magát, hogy felnézzen, miközben azt mormogta:

– Így most hiába haltak meg az embereim.

A félvér egy hosszú pillanatig olyan csendben volt, mint a lágyan hulló hó, amely a bőrükre tapadva hazugságokkal borította be sebeiket és vérfoltos, rongyos ruháikat, hiszen éppúgy elrejtette a vereségük nyomait, ahogy elfedte a körülöttük elterülő földek kietlenségét és elhanyagoltságát is – egy régi megfutamodás maradványait. Végül aztán Kai egyszerűen, minden szemrehányás nélkül annyit mondott:

– Szamuráj vagy.

Oishi végre felnézett, mert a szavak felriasztották, és megdöbbentő érzelmeket kavartak benne. *Egy szamurájnak mindig készen kell állnia a halálra, ez harcosként a kötelességei közé tartozik. A biztos vereség azonban nem.* Hogyan is lehetett volna egy elhamarkodott, esztelen támadás tiszteletre méltóbb, mint a

gondosan megtervezett bosszú, amely sikerrel járt volna, ha nem szól közbe a boszorkányság? Ennek semmi értelme. Hogyan is hihette ezt...?

Kai csendes elszántsággal nézett a szemébe.

– Még megvannak a kardjaink, és velünk a meglepetés ereje. – Habozva Asano nagyúr törére pillantott, aztán sötéten megcsillant a szeme, és hozzátette: – Ráadásul Kira azt gondolja, hogy elbukta.

Oishi csak bámult rá.

– Akkor haltak meg hiába az embereid, ha most megállsz – mondta Kai. Még egy hosszú pillanatig állta Oishi tekintetét, aztán felkelt, és lassan elindult a csűr felé.

Oishi figyelte, ahogy távozik, és csak ekkor vette észre, hogy a félvér még mindig viseli a páncélját – annyira sem állt meg, hogy levegye, mielőtt Basho sebeivel kezdett foglalkozni. *Semmi szín alatt nem lehetett azt állítani róla, hogy nem szamuráj.*

Felnézett az égre, és fontolóra vette mindazt, amit Kai mondott neki. A hó továbbra is esett, a világ azonban valahogyan mégis fokozatosan egyre világosabbá vált körülötte, mintha minden pehely bűvös fénnel világított volna – mintha egy *tenyo* varázsközpönyegéből hullottak volna a tollak.

Hirtelen Konfuciusz szavai jutottak eszébe, akinek a tanításai oly nagy hatással voltak a *bushidóra* is: „*Nem számít, milyen lassan mész, amíg nem állsz meg.*”

Merev mozdulatokkal felkelt, és már nem érezte a hideget, mert ezeken a szavakon járt az esze, és azon, milyen újabb lehetőségek kínálóznak a támadásra, ami várhatóan a halálukhoz vezet... azon, hogy nem számít, milyen sokáig tart ez a hegyvidéki tél, vagy ez a végtelen éjszaka, végül új hajnal virrad, és eljön újra a tavasz is, akár itt lesz még ő, hogy lássa, akár nem.

Visszacsúsztotta a hüvelyébe Asano nagyúr *tantóját*. *Ako és az ura arra vártak, hogy visszatérjen.*

*

Mika egy lángokkal és fájdalmas sikolyokkal teli rémálomból riadt. Dübörgő szívvel, zihálva ült fel az ágyban – a hirtelen rémület okozta

sokktól teljesen éber lett.

A futon végében Kira boszorkánya guggolt. Bár emberi alakot öltött, a testtartása nem emberre emlékeztetett, hanem egy támadni készülő állatra. A kezében tört szorongatott.

– Megígértem a nagyúrnak, hogy egy ujjal sem érek hozzád. – A hangjából valami olyat lehetett kihallani, ami vészjóslóbb volt az irigységnél, és veszedelmesebb a gyűlöletnél. – De hogy magaddal mit teszel, az nem az én dolgom...

Halvány, valamelyest nem emberi mosoly villant az ajkain.

Végigsuhant Mika ágya mentén. A mozdulat még csak nem is rókára emlékeztetett, hanem teljességgel idegen volt: úgy húzta maga után köpenyét a padlón, mintha puhatestű volna, de a tört még mindig erősen szorította.

– Szomorú híreket hoztam, úrnőm – mondta. Az arcán még mindig ott ült az embertelen, túlvilági mosoly. – A félvéred halott.

Mika hitetlenkedve bámult rá, de magatehetetlenül remegni kezdett egész testében, mert a *kitsune* felemás szemei teljes meggyőződést tükröztek. Úgy érezte, Mitsuke magabiztossága minden reménnyel leszámol, mintha csak a boszorkány kioltotta volna a napot. Lelkének örökzöld darabkája, amelyet a hite mind ez ideig olyan ádázul védelmezett, hervadni és haldoklani kezdett, ahogy Kira fagyott világa végül magába zárta őt.

Mikor látta, hogy a lány ellenállása megtörik, a boszorkány mosolya szélesebbre húzódott, és állatiasabbá vált.

– Akárcsak apád több tucatnyi embere... Mind meghaltak, miközben téged akartak megmenteni.

Mika megrázta a fejét, így próbálta kiverni belőle a tűzhalál képeit, amelyek látszólag egyenesen az álmából származtak, mintha csak egyik lidércnyomásból a másikra riadt volna. A szeme égett, mert akármit is csinált, a látomások nem foszlottak szét, és rá kellett ébrednie, az igazi rémálom egy évvel korábban kezdődött, és most már soha nem is ér véget.

A boszorkány a magasba emelte a tört, és karja megremegett a vágytól, hogy halált lásson.

– Most már talán megérted, milyen árat fizetsz a szerelmedért...

Úgy csapott le a magasból a keze, mint egy ragadozó madár, és Mikától egy tenyérnyire a padlóba vágta a törte.

A vad elégedettség még szélesebbre húzta a mosolyát, aztán megfordult és elsuhant. A kimonója csak úgy lobogott mögötte, ahogy eltűnt az ajtóban.

Mika az oldalán feküdt, felhúzott térdekkel, és a fogai közé szorította a szájába tömött ágyneműt, hogy ne sikoltson fel, és ne adjon ki semmi olyan hangot, amely elárulná, milyen kínokat él át.

Egyetlen pillanat alatt elvették tőle a legértékesebb emlékeit, és még a reményt is, amely bármilyen hiábavaló volt, lehetővé tette neki, hogy megőrizze a méltóságát, az erejét és a józanságát... bezárták Kira örök jégbörtönébe, ahonnan soha többé nem érhetette el őket, hogy átmelegítse és megnyugtassa velük magát.

Minden imája meghallgatásra talált... de a válasz mindegyikre *nem* volt.

Az ágya melletti lámpás fényét visszatükröző *tantóra* bámult, és az apjára gondolt. Hirtelen végiggördültek arcán a halála óta eltelt, végtelennek tűnő egy év alatt visszatartott könnyek, és eláztatták a matracot. Kinyújtotta a kezét, és végigsimított a *tanto* hideg, íves pengéjén. Ahogy végigkövette az acél finomra fent élet, hirtelen mély seb nyílt a tenyerében, amely úgy égetett, mint rémálmában a tűz. A vér elöntötte a kezét, úgy vöröslött, mint a holtak teste, és a könnyeivel vegyülve még jobban eláztatta a matracot.

Ha oda a győzelem és a becsület reménye, az igazi szamuráj – legyen akár férfi, akár nő – maga választja a halált ahelyett, hogy az ellenfelei döntsék el, hogyan haljon meg.

Megragadta a kés markolatát, és megpróbálta kihúzni a padlóból, de a tenyeréből szivárgó vértől a fegyver csúszós lett, így hiába küszködött, nem tudta rendesen megfogni. Egy csalódott nyögéssel feltornászta magát, és két kézzel nyúlt a *tantó*ért.

Csúszós... csalfa, álnok. Kegyetlen, mint a mestere, és könyörtelen, mint egy ragadozó...

Mikának elakadt a lélegzete. Ez volt Mitsuke – *boszorkány, alakváltó, áruló, aki elpusztította az ő összes szerettét.*

És itt hagyta őt egy törrel.

Hogy mit teszel vele, az a te dolgod... Mika a szobája csukott ajtajára nézett. *Miért jött ide a boszorkány most, ma este, hogy elmondja neki, mi történt – az esküvő előtt, nem pedig utána?* Eszébe jutott, milyen furcsa érzelmek tükröződtek a *kitsune* szemében, amikor először meglátta.

Kit akart torz szíve mélyén elpusztítani Mitsuke? Mi volt a bosszúja valódi célja, amit még ő maga sem ismert fel...?

Mika egy elszánt mozdulattal kirántotta a padlóból a *tantót*. Felállt, és keresett egy sálat, hogy betekerje vele véres kezét, aztán megtörölte a karját és a tört is. Mert így vagy úgy, de szüksége volt a fegyverre még azelőtt, hogy az újholdból régi lesz...

*

Vérvörös nap kelt az elhagyatott tanyához tartozó hófehér földek felett, vakító karmazsinszínű ösvénnyel jelölve meg az előrevezető utat a roninoknak, akik már fent voltak és sürgölődtek: kezelték a sebesülteket, és előhozták felszerelésüket a csűrből.

Ha bármelyikük is hajlott rá, hogy beteges jelképet lásson a hajnalhasadásban, nem mutatták – a legkevésbé Oishi. Fürgén jöttek a ház és a csűr között, felügyelte a munkát, és ellenőrizte az emberei állapotát: a gyötrő kétségek és az önvád után újra vezető lett.

Kai őszinte megkönnyebbüléssel figyelte őt a mezőről, ahol előző este beszéltek egymással. Saját szedett-vedett holmiját már felpakolta felnyergelt lovára, és mindent megtett, hogy segítsen azoknak, akik a sebesülteket ápolták. Noha érezte, hogy mindvégig szemmel tartják, senki nem utasította vissza a közreműködését, ami még jobban elbátortalanította.

Mivel még mindig bizonytalan volt azzal kapcsolatban, hol is a helye az ő világukban, amikor végzett, sétálni ment a földekre, hogy újra levegőhöz jusson.

A lába kezdett elgémberedni, de ő tovább lépdelt, látszólag céltalanul járva körbe a tanyaházat és a melléképületeket, ahonnan az örök árgus szemekkel figyelték az egyre világosabb vidéket.

Aztán megpillantotta Chikarát: a fiú egyedül kuporgott egy mező szélén, és látcsővel kémlelte a tűzvörös hajnalt.

Elindult felé, mert tudni akarta, hogy van a fiú az előző este után, és azt is, mit csinál: azért bámul-e teleszkóppal a napba, mert meg akarja vakítani magát, vagy azért, mert van valami látnivaló a horizonton.

Chikara felpillantott, ahogy meghallotta a léptei zaját, és a feszültség helyét megkönnyebbülés vette át az arcán, amikor meglátta: a félvér az, nem pedig – legalábbis Kai így sejtette – az apja.

– Mit nézel? – kérdezte Kai.

Igyekezett fesztelenül beszélni, de úgy tűnt, az előző nap után Chikara mindennek burkolt jelentést tulajdonít. A fiatal ronin mosolyt erőltetett magára, és felnézett.

– Aranszint látok a napfelkeltében. Ez jó előjel.

Kai felé nyújtotta a látcsövet.

A félvér viszonzta a mosolyt, aztán felemelte a messzelátót, és belenézett a napba. Meglepetten vette észre, hogy tényleg ott egy szokatlan aranszínű sáv a horizonton. Leeresztette a látcsövet, és aggodalommal határos kíváncsi homlokráncolással nézte tovább ugyanazt a pontot, majd újra a szeméhez illesztette a teleszkópot. Ezúttal minden figyelmét az aranszínű csíkra összpontosította, és így már ki tudta venni, hogy zászlókat hordozó figurák vonulnak a távolban... de nem páncélt viselnek, ahogy tartott tőle. A napfényben csillogó lobogókat hurcoló, kísérteties alakok menete valami egészen más volt, mint hitte. Visszatért arcára a mosoly, sőt most már jókedv és hirtelen lelkesedés is vegyült bele.

Egy bólintással megköszönte és visszaadta a látcsövet Chikarának, aztán elindult megkeresni Oishit.

*

Pár órával később Kai sokkal közelebbről is szemügyre vehette a horizonton megpillantott menetet, miközben a fák között bujkálva figyelték Oishival és néhány másik roninnal – mindazokkal, akik elég jól voltak hozzá, hogy velük tartsanak –, hogy a vándortársulat a

rejtekhelyükhöz közeledik. Meglepődve vette észre, hogy felismeri a vezetőjüket: a Kawatake nevű ember volt az, akinek színészeit és zenészeit mindannyian látták fellépni az Ako-kastélyban a torna végzetes napján.

Oldalba bökte a mellette kuporgó Oishit, a roninok vezére pedig bólintott. A mosolya bármely isten arcán ülhetett volna, aki figyeli őket ebben a pillanatban, és az emberi lét rögtönzött *kabukiján* derül.

Kai a maga részéről azonban úgy gondolta, az isteneknek semmi közük az egészhez – ez a színdarab csakis a *tengukhoz* kötődött. Amikor közvetlenül pirkadat után meglátta a teleszkópon át a társulatot, eszébe jutott egy történet, amit tőlük hallott... a történelmük egy fejezete még azelőtről, hogy a vallás felé fordultak volna. Réges-rég, amikor még egyszerűen csak rosszindulatú, erőszakos csalók voltak, egy csapatuk vándorszínészeknek öltözve behatolt egy kastélyba. Hogy mi volt a szándékuk vele, arról sosem hallott – úgy tűnt, magára a tette büszkék, bár végül felfedezték őket, és kitették a szűrüket.

Újra a közelgő vándortársulatra nézett. Ha a roninok együttműködésre tudják bírni a színészeket, ezúttal egészen máshogyan végződik majd a történet... akár így, akár úgy.

Kawatakével az élen a színjátszók – legtöbbször tarka ruhákba öltözve, némelyikük fényes, fémhatású fonálból szőtt zászlóval a kezében – zajos és látványos forgataggal töltötték meg a környezetüket. A dalnokok legendákból és mesékből vett részleteket énekeltek, a zenészek furulyával kanyarítottak dallamokat kis dobok ritmikus lüktetése köré, a színészek mímelt párbajokat és tánclépéseket gyakoroltak, miközben haladtak előre.

Kai lenyűgözve bámulta, hogy a társulat még menet közben is képes egyszerre próbálni és hirdetni a tudását, elszórakoztatva minden más utazót, és az útjába kerülő városok lakóit, és megszabadítva magát a végtelen vándorlás unalmától. A félvér tudta, hogy ezek az emberek semmivel nincsenek jobb helyzetben a társadalomban, mint ő, egymással szemben pedig ugyanolyan legendásan hiúak és versengően irigyek, mint a samurájok. És mégis, őket látva azt kívánta, bárcsak színészként születhetne újjá

egy másik életében, ha másért nem, hát néhány ilyen értékes pillanatért...

Amelyeknek a roninok épp készültek véget vetni. Ezúttal Oishi bökte oldalba őt, mert az emberei már keltek is fel a rejtekhelyeikről, hogy elállják az utat.

Kawatake megtorpant, és rájuk bámult. Az arcára kiülő döbrent riadtságban nyoma sem volt a színészkedésnek, ahogy végignézett a rongyos, torzonborz, állig felfegyverzett férfiakon, akiknek hozzá hasonlóan őszinte volt a tekintete, és azt sugallta: eltökélték magukat, hogy nem engedik továbbhaladni a csoportot.

Oishi tett egy lépést előre, és tiszteletteljesen meghajolt, Kai pedig kivonta a kardját.

Nem telt sok időbe, és a színjátszók hosszú sort alkotva egymás mellett ültek abban a kis völgyben, ahol a roninok hátrahagyták a lovaikat és a felszerelésüket. A reakciók a szélsőséges idegességtől a sajátos elragadtatottságig a teljes skálát lefedték, miközben a színészek azt figyelték, hogyan teszi a dolgát az általuk nyilvánvalóan rablóbandának tartott csoport. A roninok teát, rizst, és a saját utazásaikról megmaradt füstölthal- és vadhúsdarabokat szolgáltak fel nekik, mindent megtéve azért, hogy nagyra becsült vendégként bánjanak a túszaikkal.

Végül a társulat vezetője lévén – és felbátorodva az ételtől, illetve attól, hogy a „banditák” előzékenyebben viselkedtek velük, mint a legtöbb nagyúrral szokás – Kawatake kinyitotta a száját.

Oishi és a parancsnokai félkörben álltak a színész körül – a karjukat összefonták, az arcuk azonban korántsem volt olyan közömbös, mint szerették volna –, Kawatake pedig olyan gyalázkodást zúdított rájuk, amihez a helyzetét figyelembe véve az összes színészi képességét össze kellett szednie.

– Ezért lógni fogtok! – mondta. A hallgatóságát alkotó roninok halvány, gunyoros mosollyal néztek egymásra. – Mi nem holmi falusi trupp vagyunk, hogy banditák tartóztassanak fel! Maga Kira nagyúr szerződtetett bennünket, hogy lépjünk fel az esküvőjén! Ezt levelekkel és úti okmányokkal is tudom bizonyítani...!

– Nincs rá szükség – szólalt meg Oishi szelíden, felemelt kezével elhallgattatva végre a férfit. – Láttunk már titeket a színpadon

Akóban.

Kawatake meglepetésében becsukta a száját, és egy hosszú pillanatig Oishira bámult. A tekintete most olyasvalakié volt, aki hozzászokott, hogy maszk vagy színpadi smink takarásában látja mások arcát.

– Asano nagyúr emberei vagytok? – szólalt meg végül, és a mondat igazából nem is kérdés volt. Az Oishi körül állókra nézett, és összeszaladt a szemöldöke a felismerés hatására, mert végre rájött, a banditáknak tartott alakok ugyanazok a férfiak, akiket utoljára Asano nagyúr legmagasabb rangú hűbéreseinek szép ruháiban és csillogó vértetében látott – csak épp uruk elítélése és halála után pusztán ennyijük maradt.

Ahogy Oishi visszanézett rá, megértést, majd őszinte együttérzést olvasott ki egy intelligens ember szeméből, aki épp olyan sokat tudott a hatalmi játszmákról, mint a sors szeszélyességéről. Bízva benne, hogy jól értelmezte a pillantást, azt mondta:

– A segítségetekre van szükségünk.

*

A nap már lebukóban volt a nyugati horizonton, mire a szenvedélyes vitával töltött, feszült és roppant fárasztó délután befejeződött. A roninok hatalmas megkönnyebbülésére végül megegyezés született a két csoport között, amelyek akár a föld két legtávolabbi szegletéből is jöhettek volna, mert a végelszámolásnál arra jutottak: ha az a kérdés, valójában mit tartanak mindennél értékesebbnek, nincs köztük semmiféle nézetkülönbség.

A vándorszínészek most csendben ültek és figyeltek, mert egy olyan rituálénak voltak szemtanúi, amely akár a repertoárjukban szereplő ősi *nó* drámák egyik jelenetéből is származhatott volna.

Egyikük sem látott még csak hasonlóan őszinte pillanatokot sem, mert ami itt történt, az egy olyan világhoz tartozott, amely épp olyan távol állt az ő élettapasztalataiktól, mint a legendás hősök és istenek, akiknek a történeteit pantomimmal, énekléssel és tánccal elevenítették fel... egy olyan hagyomány része volt, amely közel

ezer éve született, és így fél évezreddel régebbi volt magánál a nónál is... a szamurájok örökségének része.

A roninok több sorban térdeltek, Oishi pedig velük szemben, egy alacsony asztal mellett. Az asztalon egy papírtekercs, Asano nagyúr sisakja és az a *tanto* feküdt, amellyel uruk végrehajtotta a *szeppekut*. Oishi úgy tartotta kezét a papíron, amelyen a nagyúr igazságtalan halálának megbosszulásáról szóló esküjük szövege állt, mintha a kósza szellők szeszélyétől védené. Már aláírta, a saját vérével.

Kai lehajtott fővel térdelt a szélen. Nem volt joga részt venni a ceremónián, de már elválni sem tudott a többiektől, még akkor sem, ha a törvény megtiltotta neki, hogy a hagyományaik részese legyen, a hagyományok pedig megtiltották, hogy csatlakozzon az esküjükhöz. Láta, hogy egy pillanatra a többiek is lehajtják a fejüket, kifejezve tiszteletüket elhunyt uruk és mindazok iránt, akik nem lehetnek ott velük.

Aztán Oishi újra felemelte a fejét, és a megmaradt roninok komor szemébe nézve azt mondta:

– Egyikünk sem tudja, meddig fog élni, mikor jön el az ő ideje. De hamarosan nem marad más rövid életünkből, csak a büszkeség, amit a gyermekeink éreznek majd, ha kiejtik szájukon a nevünket.

Az emberei viszonozták a tekintetét. Az arc kifejezésük töprengő volt, a szemüket viszont elevenné tette a büszke öntudat, amit évszázadok messzeségéből hagytak rájuk. Az örökségüktől nem lehetett olyan könnyen megfosztani őket, sem a *bakufu* törvényeivel, sem a rendeletekkel, amiket az az úr adott ki, akit minden úrnál nagyobbra kellett tartaniuk – maga a sógun. Az ország törvényeit politikusok hozzák... és a politikusok nem istenek. Még a sógun is csak ember. A „törvény” és az „igazság” nem cserélhető fel egymással.

Nem voltak istenek a térdeplő férfiak sem, éppúgy, ahogyan a Tokugawa-béke sem volt valódi béke. De harcosok voltak, akiknek az ősei létrehozta egy viselkedési kódexet, amelynek a gyökerei még a sóguni rangénál is messzebbre nyúltak, és ezzel a kódexszel az volt a céljuk, hogy különbséget tegyenek aközött, aki egy ügy érdekében küzd, és aközött, aki azért harcol, mert elvesztette emberi tulajdonságait.

A Harcos Útja, azaz a *bushido* középpontjába hét értéket állítottak, az *igazságot*, a *bátorságot*, a *könyörületet*, a *tiszteletet*, az *őszinteséget*, a *hűséget* és a *becsületet*, és a samurájoktól azt várták, hogy ezek szerint éljék az életüket. Noha sok idő telt el azóta, és sokáig le sem jegyezték őket, ezek az értékek lényegében változatlanok maradtak, ami azt bizonyította, bölcsen lettek megválogatva. A kódex létezésének szükségességét pedig az bizonyította, hogy az önmagukat samurájnak nevezők között nagyon kevesen voltak, akik fel tudnak nőni az elvárásokhoz.

Oishi a mellette álló asztal és a rajta fekvő, szimbolikus jelentőségű tárgyak felé intett a fejével.

– Ha a bűnt nem követi büntetés, a világ kibillen az egyensúlyából. Ha a jogtalan cselekedetet nem követi megtorlás, a menny szégyenkezve néz le ránk. Nekünk magunknak is meg kell halnunk, hogy a bosszú köre bezáruljon. Nincs más út, ezért a választást rátok bízom.

Kai nézte, ahogy az Oishival szemben térdelő férfiak fontolóra veszik az elhangzott szavakat és a valódi jelentésüket. Egy pillanatra olyan mozdulatlaná vált az idő, mint a héja, amikor a szárnya alá kap a szél. Tudta, hogy Oishi igazat mondott. Ha a roninok sikerrel járnak, helyreállítják uruk becsületét és – amennyiben még ismeri egyáltalán az igazságot a *bakufu* jogrendszere – Mika elsősülötti jogait is.

Ha viszont túléljük a vérbosszút, szembe kell nézniük azzal, hogy megszegték a sógun közvetlen parancsát. Ha csak azzal a magasabb rendű igazsággal törődnek, amelyet érvényre akarnak juttatni, a törvényeket pedig figyelmen kívül hagyják, nem áll vissza a világ egyensúlya. A bosszú körét be kell zárni, mielőtt végtelen spirál lesz belőle. Egy, tíz vagy száz élet semmiség a Létezés nagy körforgásához képest, amelyet nem szabad akadályozni.

Az érintett embereknek viszont egy élet az egész világot jelenti...

Horibe felkelt, és az asztalhoz ment. Asano nagyúr sisakja előtt ismét letérdelt, meghajolt, majd az ujjába szúrt egykori ura törével, és odaírta nevét a papírra, a vérével esküdve meg rá, hogy megbosszulja őt. Másodikként Hara állt fel, aztán egyesével követte

őt a többi ronin is, vérükkel téve fogadalmat az uruknak, mert erre születtek.

Oishi nézte, ahogy egyik a másik után aláírja az esküt, és egyszer csak arra kapta fel meglepetten a fejét, hogy a fia ereszkedik térdre előtte.

Chikara Asano nagyúr töréért nyúlt, de az apja megfogta a kezét, és megállította. Ahogy a fiára nézett, Kai ugyanazt az űzött arckifejezést látta rajta, mint akkor, amikor elhagyták a *tenguk* barlangját.

– Egy apa nem érheti meg a fia halálát. – Oishi megrázta a fejét, és még mindig nem hagyta, hogy Chikara megmozdítsa a kezét.

– Nem az apám vagy, uram – mondta a gyerek, egyenesen a szemébe nézve. – A vezérem vagy. Egy apa nem halhat meg úgy, hogy nem látja férfivá érni a fiát.

Oishi pislogott egyet, mintha egy *shakabuku*, egy megdöbbenő felismerés nyilallt volna belé, amely a tulajdon fia szavaiban rejtőzött. Az arca egyszerre tükrözött csodálatot és ellenállást, és egyik érzés sem volt képes teljesen elűzni a másikat, még akkor sem, amikor végül bólintott, és elengedte Chikara kezét, hagyva, hogy a fiú aláírja az esküt.

Kai nézte, ahogy újabb roninok követik Chikarát, és hamarosan már csak néhányan vártak rá, hogy aláírassák a papírt. Miközben Yasuno az asztalhoz lépett, Horibe összeszámolta, hányan állnak még sorban, és azt mondta:

– Negyvenhatan vagyunk.

– Nem... – szólalt meg Yasuno, miután aláírta az esküt. Kai felé fordult, aki az asztaltól kicsit távolabb térdelt. – Félvér?

Kai teste megfeszült, keze pedig ökölbe szorult, ahogy meglepettsége megaláztatássá és dühvé merevedett. Yasunóra bámult, de képtelen volt az arckifejezése mögé látni, és megérteni, *miért most*.

Yasuno továbbra is egyenesen őrá nézett, és beszélni kezdett, olyan hangosan, hogy mindenki hallja.

– Bocsáss meg, amiért nem mondtam neked köszönetet azért, hogy legyőzted a *kirint*, és megmentetted az életemet. – Mély

levegőt vett. – Egy szamuráj nem vallhatja a magáénak mások diadalait. – Ezzel mélyen meghajolt.

A roninok a fejüket kapkodták, és hitetlenkedve bámultak rájuk. Tökéletes, sokatmondó csend telepedett rájuk.

Kainál jobban azonban senki nem lepődött meg. Leült a sarkára, mert úgy érezte magát, mintha elméje hirtelen csapdába esett volna.

Yasuno felemelte a fejét, aztán óvatosan előhúzott egy *wakizashit* az övére kötött csomókból, és nyitott tenyereire fektetve Kai felé nyújtotta a kardot.

– Ez Bashóé volt.

Kai először rá, aztán a kezében lévő *wakizashira* bámult. Megrázta a fejét, és zavarodott tekintettel újra Yasunóra nézett.

– Egy szamuráj két kardot visel – mondta Yasuno halkan, továbbra is felé nyújtva a kardot. Kai most először tisztán látta mindazt, ami kitöltötte a ronin feltáruuló lelkét: *a szégyent és a bűntudatot, a megbocsátás iránti vágyat... egy olyan ember fájdalmát, aki elvesztette a barátját, de aztán rájött, ez a barát nem hagyta egyedül, ha elég bölcs hozzá, hogy elfogadja önnön bizonytalanságát, és becsülettel cselekedjen.*

Kai lassú mozdulatokkal, majdhogynem remegő kézzel átvette a kardot.

Még mindig bizonytalan lévén, a *wakizashit* karnyújtásnyi távolságban tartva felemelte a fejét, és a többi roninra pillantott.

Immár nemcsak Chikara, hanem a többi férfi is mind úgy nézett rá, mint aki tényleg őt látja – egy olyan embert, aki kiérdemelte a bizalmukat és a tiszteletüket, akit örömmel fogadnak el társukként és egyenrangú félként.

Csaknem ezer évig jogukban állt, hogy szamuráji rangot adományozzanak másoknak, ha úgy érezték, hogy valaki kiérdemelte. A hagyományt betiltó törvény alig egy évszázada létezett.

Ezek a férfiak a vérükkel írtak alá egy esküt, amelyben az állt, hogy nem hajlandóak többé a szigorúan kötelességtudó viselkedésre, a *girire*, ha az sérti saját lelkiismeretüket, a *ninjót*; hogy vannak dolgok, amikért megéri harcolni, sőt akár meghalni; és hogy

az életüket is készek feláldozni azért, hogy érvényre juttassák a magasabb rendű igazságot, ahogy azt a *bushido* megköveteli tőlük.

A *bushido* pedig azt is kimondta, hogy helyénvaló és igazságos elismerni, ha valaki bebizonyította a rátermettségét és a bátorságát.

Kai Oishira nézett utolsóként. Azt látta a szemében, hogy a ronin feltétel nélküli beleegyezéssel és örömmel fogadná a csatlakozását, és – ahogy a tekintete Kai arcáról Yasunóra, majd újra a félvérre vándorol – mintha furcsa módon meg is könnyebbülne.

Kai – továbbra is Oishi szemébe nézve – az asztalhoz lépett, megszúrta az ujját, aztán aláírta az esküt.

– Most már – mondta Oishi – negyvenheten vagyunk.

Az első tavaszi újhold előestéje volt: a napnyugtával kezdetét vette Kira nagyúr és Mika úrnő esküvőjének napja. Bár az élet még a hó és a fagyott talaj alatt, rejtve mozgolódott, hamarosan érkeztek a vendégek, Kira pedig úgy készült, hogy az udvaron fogadja majd őket... az udvaron, amelyet kemény munkával minden hótól megtisztítottak... most utoljára. Az ünnepség átnyúlt a következő napra is, amikor a hivatalos esküvői ceremóniát tartották, a nászéjszakát követően pedig az új Asano nagyúr és úrhölgye Akóba szándékoztak utazni.

Ott a cseresznyefák már majdnem virágoztak, és a tavasz várta őket, hogy Kira egy életteli világban vegye maradéktalanul birtokba új jövőjét, és vele együtt új feleségét is.

A nagyúrnak azonban még meg kellett tudakolnia, mit mondanak az előjelek, hogy biztos lehessen benne: esély sincs rá, hogy bármi is az útjába álljon.

A Mitsuke jövendőmondó varázslatához szükséges szarvascsontok ott izzottak és lüktettek a kettejük közt álló üstben, és Kira végignézte, hogy az egyiket a boszorkány szemrebbenés nélkül kirántja a széndarabok közül. *Micsoda figyelemre méltó teremtmény...*

Noha egy olyan nőt készült másnap feleségül venni, aki tényleg méltó volt az ő helyzetéhez, biztosnak kellett lennie benne, hogy a boszorkány is vele marad – még akkor is, ha a féltékenysége köszörűkőként őrlte fel kettejük közt a meghittséget. Kira tudta: még mindig közös bennük Mitsukével a törekvés, hogy többre vigyék, mint amit a sors elrendelt nekik – és csakis ő tudott gondoskodni róla, hogy a jövője ne érjen véget, miután Ako urává válik.

A vágyakozása Mika iránt azt is jelentette, hogy a *kitsune* nem lesz képes többé úgy uralkodni felette, mint egy rabszolgán. Elszomorította a gondolat, hogy odavész az a mámorító bensőségesség, amin oly sokáig osztoztak akkor, amikor még csak ketten voltak – elveszett lelkek, akiket összekötöttek a közös vágyaik –, de nem annyira, hogy ne kárpótolja érte az az élet, ami mindig is járt neki.

Mitsuke továbbra is ugyanúgy szereti, ahogy mindig is szerette – ebben biztos volt. Óvatosnak kell lennie, nehogy elhanyagolja őt. Mindig szüksége lesz rá, ezért mindig maga mellett is kell tartania. Ha semmi más nem használ, hát látta a félelmet a boszorkány szemeiben, amikor megfenyegette őt. Minél messzebb kerül az igazi otthonától, a hegyi erdőktől, annál borzalmasabbak és valóságosabbak lesznek a fenyegetések...

Miután meggyőződött róla, hogy nem tükröződnek a gondolatai az arcán, sőt az elméje felszínéről sem olvashatók le, végre felnézett, és figyelte, ahogy a boszorkány végighúzza a körmeit a kiválasztott csont fénylő repedésein.

– Mit láatsz? – kérdezte, és előrehajolt.

*

Mitsuke egy pillanatig habozott, és csak bámulta a parázsló repedéseket, amire még nem volt példa, mert soha nem kellett lepleznie tekintetében a látottak fölött érzett bánatát.

– Kedvezőek az előjelek – mormogta, még mindig lefelé nézve. Aztán Kirára pillantott, és a szavait végtelen gondossággal megválogatva azt mondta: – Hamarosan messzire utazol. Minden városban és faluban meghajolnak majd előtted az emberek... Még a sógun is áhítattal fog rád nézni...

Kira továbbra is előrehajolt. A szemében ott csillogott a mohó vágy a boszorkány szavai iránt, és ez olyan ragyogást kölcsönzött szeretett arcának, ami mindig mosolyra fakasztotta Mitsukét, és egészen mostanáig a szenvedélyes vágyat is táplálta benne. Most először azonban erőlködni kellett, hogy egyáltalán valamennyire mosolyogni tudjon.

Úgy tűnt, mindezt Kira nem vette észre, és ez megkönnyebbüléssel töltötte el – egészen addig, amíg a férfi azt nem kérdezte:

– És Mika?

A boszorkány ismét leszegte a fejét, hogy leplezze a szemében hirtelen felgyűlő – igazi, túlságosan is emberi – könnyeket, és újra végighúzta körmeit a parázsló repedéseken.

*

Mika a Kira által választott előírásos esküvői ruhában térdelt a lakosztályában, a szolgálai pedig gondos mozdulatokkal sminkelték az arcát. A kimonó és a felső köpenyek a legpuhább steppelt selyemből és a legszebb fényes brokátból készültek, szőrmebetétekkel, hogy ne fázzon. Minden darab és réteg tökéletesen szabott, hímzett... és fehér volt. *Hát persze* – gondolta. Kira úgy döntött, a hófödte tájon tartandó esküvőre egy *siromukuba* öltözteti a menyasszonyát. A ruha neve mindent elárult: azt jelentette, „makulátlan fehér”. Nagyon illett az uradalomhoz, amely azzá tette Kirát, aki volt, és amelyet a férfi mégis majdnem annyira gyűlölt, mint ő maga.

De rájött, hogy a *siromuku* hagyományos szimbolikája egy személyesen neki szánt üzenetet is hordoz, mert a fehérsége üres vászonként állítja be a menyasszonyt, azt sugallva: a nő készen áll rá, hogy megismerje a férje szokásait és elvárásait, és kötelességtudóan igazodjon hozzájuk.

És volt még egy oka annak, hogy fehérret viselt, amit hirtelen ismert fel, és ami olyan elmondhatatlanul helytállóan és elviselhetetlenül kegyetlennek tűnt, hogy talán még Kira sem gondolt rá, legalábbis nem tudatosan: *a fehér a halál színe*. Az apja fehérbe öltözve követte el a *szeppukut*, és fehér ruhában hamvasztották el. A temetésén a gyászolók is mind fehérret viseltek.

Az anyja *uchikakéjára* gondolt, arra a tradicionális, csillogó felső kimonóra, amely a dédnagyanyja óta öröklődött a családban. Mindig arra számított, hogy abban házasodik majd. Eszébe jutott, amikor fiatal lányként elővette, aztán maga köré tekerte, mintha az anyja karjaiba bújna, és álmodozott. Az alapszíne és a bélése fényes

vörös volt, ami Ako és az élet színe... a szőtt és hímzett, fenyőfákat, krizantémokat, madarakat és folyóvizet ábrázoló tarka mintákat pedig arany- és ezüstszállal díszítették, hogy csillogjanak.

És miután Kai belépett az életébe, imáiban azért könyörgött, hogy egy nap az istenek adjanak lehetőséget szeretett *tenninjének* bebizonyítani a bátorságát apja, Asano előtt egy olyan lenyűgözően merész tettel, amiért a nagyúr örökbe fogadja őt. Hogy aztán jegyesek lehessenek...

Hangosan felsóhajtott, és elhessegette magától a szolgálait, mert türelmes beletörődöttségét szétfoszlatta egy szomorúsággal megmérgezett, láthatatlan nyíl.

A keze ökölbe szorult felső köpenye hosszú ujjában, körmeit a tenyerébe vájta, karjai remegtek, ahogy küzdött, hogy ismét úrrá legyen magán. Észrevette, hogy a szolgálai bocsánatért esedezve olyan mélyre hajoltak, hogy a homlokuk a földhöz ér – azt hitték, ők okoztak neki fájdalmat. A krétaszerű púdert elkenve kitörölte szeméből az árulkodó könnyeket, és elméjének valamelyik zugában sikerült rátalálnia a szavakra is, amelyekkel felszólította a szolgálakat, hogy keljenek fel, és azt mondta nekik, nem ők hibáztak, hanem a púder ment a szemébe.

A szolgálak hálásan felálltak, és folytatták a végeláthatatlan fontoskodást a ruhájával és az arcával, közben pedig újabb ó-kat és ú-kat mormogtak el, olyan odaadással dicsérve a szépségét, amelyet emlékei szerint mostanáig soha semmi iránt nem tanúsítottak.

Tovább térdelt, és az előkelő hölgyek előírásos sminkje hamarosan olyan fehérré változtatta az arcát, amilyen a ruhája is volt, az ajkait és a járomcsontjait pedig olyan pirosra színezte, hogy végül már Yukihimére, a tél rideg, szenttelen istennőjére emlékeztette önmagát. Arra gondolt, hogy ha a makacssága alakot öltene, olyan lenne, mint valami, amit Yukihime jéggé változtatott: kemény, hideg, könyörtelen...

*

Szürkületre a Kirayama-kastélyt több száz színes lámpás izzása keltette életre. A fények megvilágították az ünnepi dekorációt, a falak

sivárságát eltakaró, művészi virágnymatokkal díszített *tobarikat*, és a még nem rügyező fák ágaihoz rögzített, szilva- és cseresznyevirágokat imitáló *origamikat*, amelyeket ügyes kezek hajtogattak papírból. Az újonnan belépők meglepett pillantásokat vetettek rájuk, mert úgy festettek, mintha valódi tavaszi virágok nyíltak volna ki az ünnepre – magasan fölöttük pedig Kira klánjának indigóval nyomott zászlói lengtek Ako skarlát lobogói mellett.

Még mindig érkeztek késő vendégek, akik csúnyán megszenvedtek a kastélyhoz vezető úttal annak ellenére is, hogy a meredek, csúszós ösvény teljes hosszában munkások és örök segítették őket.

Az utolsó mély szakadék felett híd vezetett az erődítmény csaknem bevehetetlen kapujához. Az átkelő felé hömpölygő, lassan haladó tömegben ott volt a színes ruhákba öltözött vándortársulat is, amelyre Kira a sógun akói látogatásáról emlékezett. Azt akarta, hogy legyenek ott a mostani eseményen is, mert kitűnő produkciót nyújtottak, amely méltó volt egy sógunhoz.

A vezetőjük, Kawatake bemutatta a belépési engedélyét az egyik őrnek, az pedig intett neki, hogy menjen tovább a társulatával. A tarka holmikát viselő Oishi leszegett fejjel követte Kawatakét, mint aki még ahhoz is túlságosan kimerült a mászástól, hogy megnézzé, hova tartanak.

A többi színész olyan tömött csoportokban vonult tovább, amennyire csak a szűk híd megengedte, mintha nagyon szeretnének már útjuk végére érni. A feljárónál álló őr a tőle megszokottnál nagyobb érdeklődéssel figyelte őket, ahogy elhaladtak mellette, de egyszerűen csak a színpompás ruhákba bugyolált művészek látványát bámulta. Az eszébe sem jutott, hogy az Ako-kastély egykori hűbéresei is ott lehetnek köztük, így Horibe és egy maréknyi másik ronin – némelyikük kosztümben, a többiek hordárnak öltözve – észrevétlenül mentek el mellette.

A csoport végén egy szokatlanul magas teherhordó haladt a többiek nyomában, egy rakás díszlet és tartalék jelmez súlya alatt görnyedezve, láthatóan lelassulva a tehertől.

A nehéz csomag jobban felkeltette az őr figyelmét, mint a férfi, aki vitte. A hordár elé állt, és leszegette a lándzsáját, hogy elzárja a hídra

vezető utat.

– Mit cipelsz? – kérdezte.

Ekkor azonban egy másik őr jelent meg mellette, és egy legyintéssel jelezte, hogy álljon félre.

– Már ellenőriztem – mondta.

Ahogy Kai habozva újra megindult, Hara – aki egy Kira határátkelőjéről lopott páncélban adta ki magát katonának – egy mosolyt leplező bólintás kíséretében intett neki, hogy menjen tovább. A mozdulat pusztán türelmetlenségnek hatott. Chikara, aki megfordult, amikor azt látta, hogy az őr elállja Kai útját, most megkönnyebbülten pillantott a menny felé.

A profi és amatőr előadókából álló vándortársulat végigmenetelt a hídon, amely egy olyan mély hasadék fölött nyúlt át, hogy csak a sötétség látszott alattuk, majd beléptek Kira erődítményének alsó udvarába. Kai körbenézett, és ugyanúgy le volt nyűgözve, mint az őr a színészek láttán. Ha Kira a sógunt fogadó Ako-kastély légkörét próbálta megragadni, nagyon közel járt a sikerhez, még ezen a komor, csaknem megközelíthetetlen helyen is.

A díszítés stílusa és nyilvánvaló gazdagsága azonban arra emlékeztette Kait, hogy Kira mindig is Edóban szerette tölteni az idejét, olyan közel a sógunhoz, amennyire csak lehet, nem pedig a birodalom ezen elhagyatott szegletében. Azon töprengett, vajon Kira mit gondol, hol lakik majd a jövőben... ha nem sikerül magukkal rántaniuk a pokolba ma este.

Előrébb egyszerű, színtelen *tobari* jelölte ki a színpad területét, ahol jutott hely a művészeknek és a kellékeseknek is, és már ott vártak a felállított díszletek. Az álruhás roninok kettéváltak: a színészekkel tartók követték Kawatakét a pódium felé, míg a hordárnak öltözöttek az utasításokat követve lerakták terheiket, aztán körbementek a nézőtéren az ülőhelyek mögött, hogy elfoglalják őrhelyeiket.

Kai egy olyan helyen állt meg, ahonnan jól rálátott a színpadra és az egyetlen olyan őrtoronyra, amely túl közel volt hozzá, hogy feltűnés nélkül iktassák ki a benne posztolókat. Szintén neki kellett továbbítania innen Oishi jelét Chikarának, aki ijással felfegyverkezve bújt el egy olyan ponton, ahol nem látszott. Csak azután akartak

támadni, hogy elkezdődött a darab, és neki nem volt más dolga addig, mint észrevétlenül maradni, ami könnyen ment, ha az árnyékban állt. A már gyülekező közönséget fürkészte, és izgatottan igyekezett megkeresni a szemével Mikát.

A színészek közt elvegyülő Oishi ezalatt kikémlelt a rögtönzött színpad hátuljában lógó *tobari* egyik szakadásán, és keze türelmetlenül rákulcsolódott Asano nagyúr *tantó*jának markolatára, ahogy hasonlóan figyelmesen várta, hogy megpillantsa Kirát...

*

Amikor szolgálival az oldalán végigment a palota folyosóján, Mika úgy tündökölt esküvői ruhájában, mint egy istennő – mint a tél istennője, akinek jégből van a lelke. Meglátta Kirát, aki a folyosó végén várta, hogy kikísérje az egybegyűlt tömeg elé. A férfi szemében olyan csodálat tükröződött, ami közelebb állt az áhítathoz, mint bármi, amit el tudott képzelni. Ha valaki más – bárki más – tekintetében látja ezt, melegség tölti el. Kira arcának látványa azonban csak még élesebbre fente a gyűlöletét.

Az út mentén álló szolgák mélyen meghajoltak, ahogy elhaladt előttük. Meglepve vette észre, hogy a boszorkány is mellettük várakozik a sor végén, nem pedig Kira oldalán. Mitsuke a megszokott, elegáns és érzéki, erdők zöldjét idéző ruháit viselte, de ma fejet hajtott előtte, mint akit arra utasítottak, hogy bánjon úgy Mika úrnővel, mintha máris Kira nagyúr felesége lenne, akit szolgálnia kell...

Mika a másodperc törtrészére megpillantotta a boszorkány vonásait, mielőtt az alázatos meghajlás eltakarta volna az arcát – és azt látta, hogy a *kitsunét* elönti a düh, ahogy rájön: minden esélye oda, hogy még az esküvő előtt behajszolja őt az öngyilkosságba.

Az úrnő érezte, jobb kedvre derül ellensége csalódottságától és a felismeréstől, hogy igaza volt. Nem adta meg magát egy csalásnak, sem a saját elkeseredésének. Még ha minden szerette halott is, ő továbbra is él... és nem nyugszik addig, amíg meg nem szabadítja mindannyiuk lelkét.

Amikor Kira mellé lépett, a férfi is meghajolt előtte, és egy bókot dörmögött, amit ő figyelmen kívül hagyott. Szokás szerint semmivel sem viszonzta szavait, az ellen azonban semmit nem tehetett, hogy a nagyúr vasmarkába fogja a kezét. Kiléptek a szabadba vezető kapun, és átkeltek az alsó udvaron oda, ahol a vendégek már izgatottan vártak.

A tömeg gratulációkat, irigy szavakat és bókokat mormogott, ahogy végighaladtak az ülések mentén, és elfoglalták helyüket az első sorban, közvetlenül a színpad előtt. Mika csak ekkor vette észre, hogy a boszorkány és Kira hatalmas termetű testőre közvetlenül mögöttük telepednek le.

*

Az erőd felső udvarának hátsó falán egyetlen magányos őr járkált fel és alá idegesen, rendszeresen megállva melegedni a faszénnel megrakott rézüstöt tartó állvány mellett. Háromszorosan is átkozta a balszerencsését – azért, mert erre a nyomasztó vidékre született, azért, mert egy olyan úr szolgálatára született, amilyen Kira, és ma este mindenek előtt leginkább azért, mert ide rendelték ki örködni, ahonnan még a távoli esküvői ünnepség fényeit is alig látta, és ahol az egyetlen néznievalót a kastély szédítő falai jelentették, meg alattuk a sziklák, amelyeket még mindig hó takart. Az orom, amelyen az erődítmény állt, olyan meredek volt, és olyan kevés hely jutott rajta az építkezéshez, hogy ezen az oldalon még alsó udvart sem létesítettek – a kőszirtek úgyis elég védelmet biztosítottak.

Addig szorította kezét átfagyott arcára, amíg minden melegség ki nem szökött belőle, aztán újra az üsttartó felé nyújtotta, és lebámult az alatt elterülő sziklákra. Hirtelen pislogott egyet, majd megdörzsölte a szemét, és elgondolkodott, álmodhat-e az ember, ha tökéletesen éber. Úgy tűnt, a lenti meredélyt fedő érintetlen hótakaró... mozog. Felfelé. Felé.

Otthagya az üstöt, és lándzsájával a kezében a gyaloghíd felé indult, amely a kastély külön ormon imbolygó szentélyéhez vezetett. Onnan jobb kilátás nyílt, és neki biztosnak kellett lennie a dolgában. Ha igaza van, az örökre megváltoztatja az életét. Ha viszont riadót

fúj most azonnal, és kiderül, hogy tévedett, akkor személyesen győződhet meg róla, igaz-e a falról szóló legenda, mely szerint senki nem érte még el a szakadék alját azok közül, akiket büntetésből lehajítottak róla.

*

Kai idegesen jött-ment az alsó udvaron az árnyak közt, és azon erőlködött, hogy jobban láthassa Mikát. Már megpillantotta, amikor Kirával együtt a helyére kísérték az első sorba – de onnantól fogva, hogy letérdelt egy párnára, míves fejdísz tetejét leszámítva a lány szinte teljesen takarásban volt.

Oishi viszont a *tobarin* kikémlelve most tökéletesen látta Kirát és Mikát is, akik közvetlenül a pódium előtt ültek. A színpadon közben elfoglalták a helyüket a zenészek, Oishi mellé pedig odalépett Okuda, a ronin, aki a leginkább hasonlított Kawatakéra. Úgy tűnt, rosszul van, és még egy *kirin*nel is szívesebben szállna szembe ahelyett, hogy kiálljon a vadidegen közönség elé, aztán úgy tegyen, mintha valaki más lenne, és olyan szavakat mondjon emlékezetből, amelyek nem a sajátjai. A sápadtságát viszont legalább eltakarta Kawatake sminkje.

– Úgy játssz, mintha az életed múlna rajta – suttogta Oishi. Aztán miközben finoman lökött rajta egyet, hozzátette: – *Mindannyiunk* élete.

Azon töprengett, hogyan érezhetik magukat a zenészek és a kórus tagjai – ők valódi művészek voltak, mert az emberei közül senki nem ismerte eléggé a *nót* ahhoz, hogy átvegye a helyüket. Kawatake egy katonadrámát választott nekik a Gempei-háború különböző eseményeit elbeszélő *Heike monogatari*ből. A roninok nagy része látta a darabot, vagy legalábbis olvasta a történeteket, amelyeken alapult, ráadásul a színmű – amelyre a közönség nagy része várhatóan a legrosszabb esetben is halványan emlékezett – nem sok ékesszólást követelt az előadóktól, és szinte egyáltalán nem kellett benne táncolni. Oishi pedig hamar be is akarta fejezni – rögtön azután, hogy minden emberének jutott ideje elvégezni a rábízott feladatot.

Okuda felvette egy szamuráj testtartását, és kilépett a színpadra. Oishi megkönnyebbülten látta, hogy csak szemtől szemben volt nyilvánvaló, milyen közel áll a férfi az ájuláshoz. A ronin remegő kezeit maga előtt összekulcsolva mélyen meghajolt Kira nagyúrnak és a közönségnek, majd ismét felegyenesedett. A tekintete egy pillanatra elidőzött Mikán, mintha az úrnő azt jelentette volna neki, amit a viharos tengeren hánykolódó hajó legénységének a világítótorony látványa, aztán tisztelettudóan újra Kirára nézett, és azt mondta:

– Kira nagyúr, büszkék vagyunk, hogy esküvőd alkalmából megajándékozhatunk az előadásunkkal.

A színjáték elkezdődött.

*

A köveket – vagy legalábbis a havat – mozogni látó űr elérte a falon azt a pontot, ahol a szentélyhez vezető híd kezdődött. Rálépett a hídra, lenézett a sziklára, és addig ment előre, amíg tiszta kilátás nem nyílt a helyre, ahol mintha megmoccanat volna a hó.

Mivel lefelé kémlelt, észre sem vette az árnyékot, amely a háta mögött lévő, nála is feketébb sötétségből tűnt elő. Kéz tapadt az űr szájára, és egy kés elvágta a torkát, aztán az árny a híd oldalfala fölött a tátongó mélységbe taszította a testét. Az űrnek esélye sem volt megtudni, hol a szakadék alja.

Az árnyék alakot öltött: Yasuno állt a hídon, és a hóborította szikla felé integetett.

Egy pillanatra nem lehetett mozgást látni az érintetlen fehér felületen. Aztán a hótakaró hullámzani kezdett, és életre kelt, úgy szállva el a széllel, mint ijedt szellemek csapata, ahogy harminc férfi ledobta magáról az álcát a jelre, és megindult felfelé a kastély falán, emberi piramist formálva, kapaszkodókat és lábtámaszokat keresve a lenti, tömör sziklaalapzatból kiemelkedő durva kötömbök közti résekben.

Amikor elérték a fal tetejét, és átmásztak rajta, Yasuno csendben útba igazította őket, aztán a férfiak ugyanilyen halkán továbbmentek,

hogy célpontot válasszanak maguknak a többi falon és a felső udvar teljes területén posztoló örök közül.

*

Az alsó udvaron a darab egyelőre úgy haladt, ahogy azt mindenki várta – ugyanis egy legendába hajló történeten alapult, amelyet a legtöbb tanult ember Kawatake jóslatának megfelelően ismert.

Az ősi mesében Fuwa alakította a gonoszt, akinek Oishi szerint testhezálló volt a szerep, mert a személyisége miatt a többségnél jobban illett a csataterre. A korhú páncélt és – a düh jelképeként – vörösre festett rostélyú tábornoki sisakot viselő ronin hirtelen előlépett a *tobarik* közül, és térdre kényszerítette az ál-Kawatakét a többi színésszel együtt.

Kira csak ült, és nézte a darabot. Lenyűgözte a kibontakozó történet – és az, hogy a színészek a *nó* stilizáltságához képest szokatlanul erőteljes érzelmeket közvetítenek –, így még arról is megfeledkezett, hogy újra meg újra szeretetteljesen lepillantson a mellette térdelő Mikára.

Az úrnő eközben úgy festett, mint aki alig vesz tudomást a környezetéről, sőt az se nagyon tűnt fel neki, hogy a férfi ez egyszer nem figyel rá. Szinte nem is látta, mi történik a színpadon – elméje egy különálló világban bolyongott, kérdéseket tett fel, mérlegelt és alternatívákat vetett el, próbálgatta a lehetséges forgatókönyveket saját jövője kibontakozóban lévő drámájához...

Oishi elfordította a tekintetét róla és Kiráról, mert Horibe – aki a kellékesek hagyományos, teljesen fekete ruháját viselte – oldalba bökte, és egy sisakot nyújtott felé. A roninok vezére igazított egy utolsót a jelmezéül szolgáló, részletgazdag és meglepően vaskos páncélon, aztán váltottak egy gúnyos pillantást az idős harcossal, és zordan bólintottak egymásnak. Végül Oishi a fejébe nyomta a védőmaszkkal ellátott sisakot, hogy legendás hőssé váljon, egyúttal pedig elrejtse az arcát, majd átvett Horibétől egy könnyű kellékkardot, és kilépett a függönyök közt a színpadra.

Ahogy feltűnt a színen, Okuda-Kawatake – aki a szerepe mellett narrátor is volt – kissé túljátszott megkönnyebbüléssel felállt, és

monoton hangon énekelni kezdte a hős titokzatos születésének legendáját. Oishi hálát adott az isteneknek, hogy mindenki csak felületesen ismeri a történetet.

Kawatake a kastélyba vezető úton elpróbálta a roninokkal a saját részeit, és biztosította őket arról, hogy ha elfelejtenek egy sort, rögtönözhetnek. A valódi színészek minden szerepüket szigorúan magukban gyakorolták, és ezt a darabot is csak egyszer próbálták el együtt. Jobb így csinálni, mondta Kawatake, mert ha minden előadás *wabi-sabi*, és kicsit eltér a többitől, az frissen tartja a színészek érzéseit, és elevenen a történetet. A társulat hírnevét figyelembe véve Oishi úgy vélte, a férfi tudja, mit beszél.

A ma esti fellépés azonban olyan értelemben lesz egyedi, mint egyetlen másik sem, ha az istenek rájuk mosolyognak...

Oishi szembeszállt az ellenséges tábornokkal, egyik kezében azt a legyezőt lobogtatva, amelyet mindannyiuknak használni kellett, a másokban pedig az alig vaskosabb kellékkardot. Valójában azonban a dráma igazi negatív szereplőjére összpontosította a figyelmét, aki alig húszlépcsnyire ült tőle a közönség soraiban.

*

Kai látta, hogy Oishi feltűnik a színpadon, és azt is, hogy a ronin figyelme valójában Kirára irányul. Kilépett az árnyak közül a lámpafénybe, ahol Chikara szeme előtt volt, és óvatosan előrébb ment. Megpillantotta Kira démonmaszkos szamuráját a második sorban, oldalán a boszorkánnyal – a nagyúr mellett, előttük térdelő Mika profilja viszont még innen is szinte teljesen takarásban volt. A hivatalos eseményen részt vevő úrhölgyek fehér púderből és vörös rúzsból álló sminkjében a lány úgy festett, mint a dráma egyik szereplője, aki kikeveredett a közönség közé: az arckifejezése olyan merev volt, mint a szűz maszkja egy *nó*-darabban.

A félvér újra Oishira nézett, aki lassan egyre közelebb manőverezett Kira ülőhelyéhez, miközben párbajt színlelt a pódiumon Fuwával. *Hamarosan eljön az idő.* Kai felpillantott az őrtoronyra, majd oda, ahol Chikara várt.

Mika lassan megmozdította a fejét. A tekintete úgy kalandozott, mintha nem is nézné a színpadot, pedig ott legalább észrevehette volna Oishi szemét – hiszen azóta ismerte őt, amióta az eszét tudta –, és rájöhetett volna, hogy valami váratlan esemény készülődik.

Kai hátát a *tobarinak* vetve megindult előre a közönség melletti szűk területen, és megpróbált közelebb kerülni ahhoz a ponthoz, ahol a lány térdelt. *Ha eléggé elkalandozik a figyelme, még akár felé is nézhet.* Mika veszélyben volt azon a helyen, és nemcsak azért, mert Kira ott volt mellette, hanem azért is, mert a boszorkány és a fekete páncélos szamuráj közvetlenül mögötte ültek. *Ha valahogyan a tudomására hozhatná...*

Fenn a színpadon Oishi pózolt egyet, és olyan mozdulatot tett a legyezőjével, mint egy varázsló. Az előre megbeszélt jelre mindenhol kialudtak a fények az udvaron, lenyűgöző, természetfeletti hangulatot teremtve az emelvényen. A nézők áhítatosan és elismerően sóhajtoztak, figyelmük – kiváltképp Kiráé – a színészekre irányult.

Senki nem pillantott hátra, csak Kai, hogy lássa, amint eltűnnek az örök a látóterében lévő két másik toronyból.

Minden a terv szerint történt. A sötétségben Yasuno és emberei szabadabban közelíthették meg a felső udvar elejét, több őrt iktathattak ki, robbanótölteteket helyezhettek el a fegyvertárban, és beszegelelheték az ajtókat, amelyek a kastély véderejének nagy részét alkotó, alacsony rangú szamurájok barakkjaihoz vezettek.

Közben az alsó udvaron a kellékesek fekete ruhába öltözött roninok mindenütt fegyvereket húztak elő rejtekhelyeikről a sötétség leple alatt.

A színpadon Fuwa úgy tett, mint aki sérülést szenvedett a színlelt kardpárbajban. A pódium mögött Horibe és kellékestársai elbántak az ott örökdő katonákkal, majd kicsomagolták a kihegyezett bambuszkarókat, amelyeknek elkészítésére Kai tanította meg őket.

Ezeket az eszközöket olyan hatékonyan tudták a vakolatlan kövek közé vájni, mintha vasból lettek volna. A roninok szétszóródtak, és karmokként használva a karókat megmászták a felső udvar falát.

Amikor a tetejére értek, szétszéledtek, és újabb öröket öltek meg csendes hatékonysággal, aztán páncélt húztak, hogy elfoglalhassák

a helyüket.

Ezalatt a színdarabban játszódó színdarabban Oishi a pódium elejéhez közeledett, ahol a gyanútlan Kira áhítattal bámult fel rá. A nagyurat annyira magával ragadta a kardpárbaj valóságossága, hogy csak egy legendát látott kibontakozni a szeme előtt, és eszébe sem jutott, hogy a bosszúálló hős gyűlölettel teli tekintetét őrá, a továbbra is lemészárlásra váró valódi ellenségre szegezi.

Mika ismét elfordult az elmosódó mozdulatoktól, mert végre felfogta: Kira annyira belefeledkezett a drámába – akármilyen is történt benne –, hogy merhet változtatni a testhelyzetén, és megnyugtathatja a szemét azzal, hogy belebambul a színpad fényeinek kívül eső árnyakba.

Kai észrevette, hogy arrafelé fordítja a fejét, ahol ő áll. Előrelépett annyit, hogy a pódium lámpái megvilágítsák az arcát, mert azt akarta, hogy a lány lássa...

Mika észlelte a mozgást, ahogy Kai hirtelen megjelent... és megtalálta a félvér tekintetét, amely éppúgy őrá szegeződött, mint oly sok éven át. A lány pillantása ezúttal azonban nem vágyakozó, hanem hitetlenkedő és rémült volt, mintha szellemet látott volna. A szájához kapta a kezét.

De továbbra is a férfit bámulta, és szemében lassan a bizonyosság vette át a megütközés helyét, arcára pedig megkönnyebbülés és öröm ült ki. Ahogy Kai visszanézett rá, minden más megszűnt létezni... az idő is megállt, és bezárta őket a pillanatba.

Kira lepillantott Mikára. Látva, hogy a lány a semmibe réved, finoman megfogta az állát, és a színpad felé fordította az arcát, mintha csak egy gyerek lett volna.

Kai halkán szitkozódva fogadta, hogy Kira egy könnyed mozdulattal belenyúlt az időtlen pillanatba, amelyen ketten osztoztak Mikával, és megint elrabolta tőle a lányt. Visszahúzódott az árnyak közé, és nagy nehezen emlékeztette rá magát, hol van, és miért – abból merített nyugalmat, hogy Mika tekintete még akkor is tele volt boldogsággal, amikor elfordult tőle, mert a lány rájött: itt van.

Ennyi azonban nem volt elég ahhoz, hogy arra is ráébredjen, mekkora veszélyben van. Mindenesetre ha ezután felnéz a

színpadra, talán felismeri Oishit, és kitalálja, mi készül.

Kira újra a pódiumnak szentelte minden figyelmét. Legalább annyi szerencsénk volt, hogy a nagyúr érdeklődését nem keltette fel Mika elkalandozó tekintete. Kai továbbra is a lány arcára szegezte a szemét, abban bízva, hogy meglátja rajta a felismerés jeleit, amint a lány észreveszi Oishit... abban bízva, hogy Mika talán megkockáztat még egy pillantást az ő irányába is.

Miközben ilyen feszülten figyelte a lányt, eszébe sem jutott, hogy a démonmaszkos szamurájra vagy a boszorkányra nézzen.

*

A boszorkány figyelmét azonban felkeltette, hogy Mika arckifejezése átalakult. Miközben azon gondolkodott, mi változtathatta meg az úrnő hangulatát ilyen hirtelen és gyökeresen, arrafelé nézett, amerre Mika is. A *kitsune* tekintete áthatolt az árnyakon, hogy arcot, és aztán nevet kapcsoljon az alakhoz, amely épp csak a belátható területen kívül, a sötétségben rejtőzött mindenki előtt, leszámítva őt.

Elakadt a lélegzete. Oldalra nyúlt, és ujjai karmokként vájtak a mellette ülő óriás fémlemezekkel borított bőrkesztyűjébe. *A démoni látással rendelkező félvér még mindig életben volt.*

A fekete páncélos szamuráj a kesztyűjébe fúródó ujjakra pillantott, a boszorkány pedig odahajolt hozzá, és fejével Kai rejtekhelye felé intve egy figyelmeztetést sziszegett a fülébe. Aztán egy hirtelen támadt előérettől vezérelve újra a színpadra nézett, és leleplezőképességéhez folyamodva fürkészni kezdte a színészek arcát.

A démonszamuráj felállt. Tekintete végigpásztázta a kastély falait és az őrtornyokat, és látta, hogy nincsenek a helyükön a katonák, akiket ő maga vezényelt ki. Előrántotta a kardját. A körülötte ülő vendégek riadtan felkiáltottak, ő pedig arra fordult, ahol Kai állt és figyelt.

Chikara búvóhelyéről nem lehetett jól látni a színpadot, de a fiatal ronin szemtanúja volt annak, hogy a szamuráj talpra ugrik, kardot ránt, és arra bámul, ahol Kainak kell lennie. A fiú is odanézett, és megpillantotta a félvért, aki hirtelen mozdulatlaná merevedett, mint aki ugyanazt látja, amit ő.

Kezében az íjával Chikara végigrohant a felső udvar falának tövében, a lelepleződést is megkockáztatva azért, hogy olyan helyet találjon, ahonnan rálát a színpadra és az apjára. Amikor megpillantotta Oishit, a férfi már a pódium elejénél járt, és éppen eldobta a sisakjával együtt a kellékkardot, hogy átvegye a színre lépő Horibétől a *tengu* pengét.

Chikara egy ádáz mozdulattal felhúzta az íjat, és az utolsó őrtoronyra célzott, amelyből tökéletes kilátás nyílt a színpadra. Az volt a parancsa, hogy végezzen az ott posztoló őrral, mielőtt még annak nyila megállíthatná az apját.

Oishi megindult a pódium pereme felé, és felemelte a kardját. Chikara eleresztette a nyilat, és nézte, ahogy az őr irányába száll...

Majd célt téveszt.

Még mielőtt újabb nyilat illeszthetett volna az íjába, vagy az apja elérhette volna Kirát, az őr is lőtt a toronyból.

A nyíl Oishi kardforgató kezét találta el. A *katana* aláhullott a magasból – a férfi még mindig szorította a markolatát, de hirtelen képtelen volt felemelni. Ahogy a másik kezével a sebhez kapott és megtántorodott, a fegyver hegye felkarcolta a színpad padlóját. Kira hatalmas termetű testőre előrevetette magát, és élő pajzsként állt a nagyúr elé.

Miközben Oishi kihúzta a nyilat a karjából, örök ugrottak a pódiumra, és rátámadtak, mire Kai is kardot rántott, és rohanni kezdett felé. A tömegben úrrá lett a fejetlenség, a színpadon álló többi színész pedig a fegyveréért vagy az életéért futott.

A pánikba esett nézők talpra ugrottak, és lökdösődve, káromkodva, sikoltozva próbáltak menekülni a küzdelemből, amely hirtelen túlságosan is igazivá vált, ahogy a legendából valóság lett.

Kirát és Mikát a fekete páncélos szamuráj vezetésével tucatnyi őrből álló kordon zárta körbe, majd sietve a felső udvar és a palota biztonsága felé terelték őket, nyomukban a boszorkánnyal. Horibe és az íjászai, akik immár a felső udvar falán álltak, nem lőttek, mert féltek, hogy Mika úrnőt sebzik meg, ha Kirára, vagy akár a körülöttük haladó örökre céloznak, akik folyamatosan változtatták helyzetüket. A roninok tehetetlen dühvel nézték, ahogy a csoport eltűnik a felső szintre vezető kanyargós folyosón.

Hátulról, Horibéék lába alól újabb kiáltás és fa recsegése-rovogása hallatszott: a barakkjaikba zárt csapatok meghallották a felfordulás hangjait, és próbáltak kitörni, hogy csatlakozhassanak a harcolókhoz.

Lent az alsó udvaron Kai és Oishi lökdösődve vágta utat a rémült tömegben át a folyosó felé, de egyszer csak megint örökkel találták szembe magukat. Horibe és az emberei löni kezdtek a feljük közelítő vagy még mindig előttük álló katonákra, megtisztítva egy ösvényt a felső udvar bejárata felé.

A válla fölött hátrapillantva Horibe meglátta, hogy Yasuno roninjai a barakkokból kitóduló katonák elé rohannak. Az öreg lekiáltott a fal tetejéről Yasunónak:

– Gyűjtsátok meg!

Yasuno végzett a lándzsás őrral, akivel harcolt, és elindult a fegyvertár felé. A nyomában maréknyi embere haladt, gondoskodva róla, hogy senki ne állíthassa meg a férfit.

Kira Mikával és a boszorkánnyal együtt elérte a felső udvar bejáratát. A fekete páncélos szamuráj ráparancsolt a védelmüket ellátó örökre, hogy menjenek vissza a szűk folyosón, és tartóztassanak fel mindenkit, aki megpróbálja követni őket. Kira hitetlenkedve bámulta a felső szinten kitört harcot. Hirtelen észrevette, hogy az egyik ronin a fegyvertár ajtajánál kuporog, és szikrát is látott.

– Állítsátok meg! – kiáltott fel, és rámutatott a roninra. A démonmaszkos szamuráj a küzdőfeleken átgázolva rohanni kezdett a fegyvertár felé.

Oishi és Kai elindultak a szűk, kanyargós folyosón, amely a belső udvarra vezetett, és szembetalálkoztak Kira őreivel, akik azért jöttek vissza, hogy harcba szálljanak velük. Oishi levágta az elsőt, Kai pedig kizsigerezte a másodikat, de a sarkon harmadikként beforduló eddigre már halálos csapásra emelte a *katanáját*.

A kard nem sújtott le, hanem megállt félúton, a katona pedig elesett. Holtan feküdt a köveken, a szemei közül nyíl állt ki.

Oishi döbbsen nézett hátra, és Chikarát pillantotta meg a rámpa tövéénél, aki épp leeresztette az íját. Futólag összetalálkozott a tekintetük, ahogy a hálás harcos köszönetet mondott bajtársának, aztán Chikara csatlakozott az apjához, és követték Kait az átjáróban.

Épp akkorra küzdötték fel magukat a felső udvarra, amikor a fekete páncélos szamuráj elérte a fegyvertárat. A következő pillanatban az ég vakító vörössé vált, és dobhártyarepesztő detonáció tántorította meg őket, ahogy a raktár és a barakkok az összes bent tartózkodóval együtt szilánkokra robbantak.

A három férfi a fülét befogva, káromkodva rohant fedezékbe, és velük tartott mindenki más is, aki még az udvaron harcolt, mert égő törmelék és kődarabok zuhogtak rájuk. Kira testőre az előbb még a fegyvertár ajtajában állt, most már azonban nem volt sem ajtó, sem fegyvertár, csak egy füstölgő lyuk a falban.

És a fekete páncélt és démonmaszkot viselő szamurájnak is nyoma veszett. Chikarából hangos, diadalittas nevetés tört elő. Oishi

is elmosolyodott, és bár arc kifejezése nem tükrözött jókedvet, ahhoz kellően elégedett volt, hogy ellensúlyozza ezt. A roninok vezére hátrapillantott Kaira – egyedül az ő arca volt teljesen szenvtelen.

A hátuk mögött a folyosó falának egy része füstölgő kőrakássá változott, elzárva az utat minden űr előtt, aki megpróbált feljutni az alsó udvarról.

Ahogy újraéledtek a csata hangjai, Oishi megint arra nézett, és azt látta, hogy az emberei az életükért küzdenek Kira katonáival, akik túl nagy számban menekültek ki a barakkokból a robbanás előtt.

– Kira... – érintette meg a karját Kai, aztán a palotára mutatott, és megindult arrafelé.

Oishi látta, hogy Kira még mindig a bejáratnál áll a boszorkánnyal, és Mika csuklóját csaknem teljesen összezárt ököllel szorítva a robbanás eredményét bámulja... aztán hirtelen megpillantja Kait, és őt magát is a félvér háta mögött. A nagyúr észrevehetően elsápadt, majd sarkon fordult, és eltűnt a palotában, magával rángatva Mikát, nyomában a boszorkánnyal. Oishi Chikarára nézett. A fiú bólintott, és miközben az apja követte Kait a palotába, ő odarohant a többiekhez, hogy segítsen feltartani Kira csapatait.

Az előcsarnokban Oishiék újabb hat űrrel találták szembe magukat. Ahogy a katonák körbevették őket, reflexszerűen egymásnak vetették a hátukat, és néma együttműködésben, olyan rendíthetetlen túlélési ösztönrel küzdöttek, amelyről Oishi addig a napig nem is tudta, hogy a birtokában van. A két férfi úgy harcolt Kira hat űre ellen, mintha farkasok zárták volna körbe őket, és a *tengu* pengék minden apró elszenvedett sérülésükért tízszeresen fizettek meg.

Ahogy átvágták magukat a katonákon, látták, hogy Kira és Mika még mindig a csarnok másik oldalán állnak, mert a nagyúr megtorpant, és ugyanúgy lélegzetvisszafojtva nézte, ahogy az életükért küzdenek, mint a színdarabot.

Ezúttal azonban Mika figyelme teljes mértékig őrá irányult. Miközben Kaiék végeztek az utolsó samurájokkal, előhúzott egy tört az *obijából*, és Kira karjába döfött vele. A férfi káromkodva elengedte őt, és a ruhája véres ujjához kapott. Mika sarkon fordult, és rohanni kezdett, aztán eltűnt egy oldalfolyosón. Közben Kira Oishira és Kaira

pillantott, aztán kinyitott egy ajtót a háta mögött, és hirtelen kámforrá vált.

Oishiék összenéztek. Mindketten tisztában voltak vele, mi volt mindig is a másik végcélja.

– Menj Mikáért... – mondta Oishi, és Kira után eredt az előcsarnokon át.

Kai a folyosó felé futott, amelyen Mika is elindult. Miközben belépett az átjáróba, lerázta a vért a kardjáról, és meglátta, hogy újabb örök gyülekeznek előtte – mint akik tényleg azt gondolják, hogy van még esélyük megállítani őt...

*

Oishi kinyitotta az eltolható válaszfalat, és belépett a palotába, ahol még elképesztőbb zűrzavar fogadta. A rémült szolgák, akik már látták elrohanni vérző urukat, úgy bámultak rá, mintha Bishamon, a bosszú páncélba öltözött istene tört volna be a kastélyuk szívébe vörösen csöpögő karddal, és kielégítetlen bosszúvágytól csillogó szemekkel.

Oishi úgy vágott át közöttük, mintha ott sem lennének, és szinte nem is lassított, miközben leszúrt egy újabb őrt, aki megpróbálta újtát állni.

Kinyitotta a következő tolóajtót, és meglátta a mögötte lévő folyosó végén Kirát, aki leplezetlen riadalommal nézett vissza rá. Ahogy Oishi megindult felé, a nagyúr félretolt egy másik válaszfalat, és eltűnt a nyílásban.

Mire Oishi odaért, a mögötte lévő helyiség már üres volt. A ronin belépett, és kinyitotta a következő tolóajtót, amit talált, de a mögött sem volt nyoma Kirának – csak egy szobát látott, körbe a falain tucatnyi eltolható pannellel. Rájött, hogy egy egymásba nyíló helyiségekből álló útvesztőbe került – vagyis még Kira palotáján belül is bonyolult biztonsági intézkedéseket fogantatosítottak annak érdekében, hogy összezavarják az ellenséget. *Ezúttal azonban semmi nem lesz elég...* Elmormogott egy káromkodást, és találmra félrecsúsztatta az egyik ajtót.

*

Mika kirohant a felső udvar egyik félreeső részére. A kicsiny, fedetlen területet a palota épületei és egy magas fal határolták, utóbbiba kaput vágtak. Sosem látta még ezt a helyet: a közepén széles út futott, a két oldalán kő lámpaoszlopokkal, amelyek közel kétszer olyan magasak voltak, mint ő. Úgy sejtette, valamiféle vallási rítushoz építhették az udvart, amelyet Kira nem gyakorolt, bár a palota szolgáinak köszönhetően az óriási pillérek álló olajlámpák most is égtek.

Még ezt a lezárt részt is megtisztították a hótól, de me-gint esett, és máris vékony takaró borította a kövezetet, kék-fehérré és arany színűvé változtatva a lámpafényben fürdő területet. Mika lassan kilépett a csendes, érintetlen udvarra. Hálás volt, hogy egy pillanatra megpihenhet, és van ideje gondolkodni, amikor körülnézett, és látta, hogy tényleg egyedül van...

De ez csak egy pillanatig tartott. Hallotta, hogy a háta mögött valaki kilép az udvarra, és megfordult, a szíve mélyén biztosan tudva, ki lesz az.

Kai... A lány szemében megkönnyebbülés, majd öröm csillant, ahogy a félvér megállt, és ránézett. Aztán odarohant a férfihoz, ő pedig átkarolta, és úgy ölelte, mint aki soha többé nem engedi el.

– Tudtam, hogy eljössz – motyogta a lány, és felpillantott rá.

A félvér tekintetéből ugyanaz a szerelem sugárzott, amit Mika mindig is látott benne, akárhogy is próbálta a férfi takargatni, maga előtt éppannyira, mint előle. Kai szeretetteljesen megérintette az arcát.

– Mika...

A félvér magához húzta, és keményen szájon csókolta. A szemében heves, gátlástalan szenvedély lángolt, ami idegen volt Mikának – egy éhes vadállatra emlékeztetett, egyáltalán nem arra a férfira, akit mindig is ismert.

Az ajkai pedig ennek ellenére is jéghidegek voltak... Mikában ellenállás ébredt. Ellökte magától a férfit, és megtörölte a száját – reakciójának több köze volt a félelemhez, mint a hirtelen támadt visszatetszéshez. *Valami nincs rendben, ez nem...*

Döbrent zavardottsággal nézett a férfira, az pedig újabb csókkal tapasztotta be a száját. Ezúttal azonban volt valami bénító az érintésében, mintha a csóknak az lett volna a célja, hogy ellopja a lelkét. Kűszködött, hogy megtörje a félvér szorítását, hogy az akarata megszabaduljon csak annyi időre, hogy a kezeit is kiszabadíthassa...

Kai hirtelen meghátrált. Hitetlenkedve bámult a lányra, aztán lenézett a mellkasába dőft *tantóra*... a *tantóra*, amivel Mika megsebesítette Kirát – amit még a boszorkány hagyott ott neki.

A férfi a törre kulcsolta a kezeit, és újra ráemelte a tekintetét. A szeme még mindig hitetlenséget tükrözött.

Mika visszabámult rá, és úgy tűnt, mintha a pillantásában lángoló dűh elolvasztaná a férfi megtévesztő maszkját: Kai vonásai eltorzultak, aztán fonnyadni kezdtek, mint az égő selyem, és előtűnt mögűlűk a *kitsune* arca.

Az alakváltó a lány szeme láttára változott vissza nővé, miközben még mindig azzal szenvedett, hogy kirántsa mellkasából a tört.

Mika teljes erűből Mitsukéra vetette magát, és tövig beledűfte a pengét, bosszút állva végre legkegyetlenebb és legalattomosabb ellenségén, aki a valódi felelűs volt az apja haláláért, aki majdnem elvette tűle Kait, és a tulajdon éle-tét is.

– Most már talán érted, mekkora ára van az én szerelmemnek. – A lehelete deressé változtatta a levegűt, ahogy elengedte a tör markolatát, a szavai olyan könyűrtelenek voltak, mint egy jégpenge.

Mitsuke egy fájdalmas és kétségbeesett, állatias üvűltéssel összecsuclott a kövezeten. Látszólag valódi emberi teste úgy párolgott el, mint az olvadó hó, és végűl nem maradt a helyén semmi, csak egy tör a köveken.

Mika a makulátlan fehérből vérfoltossá vált ruháira nézett, majd a lába elé, ahol még csak egy fehér szűrcsomót sem lehetett látni. Amikor újra felpillantott, észrevette, hogy egy futó róka lábnyomai jelennek meg a hóban, ahogy a boszorkány visszamenekűl abba a láthatatlan világba, ahova tartozik – a *yokaiok* holdárnyék-világába.

Mika ismét a palota bejárata felé fordult, és a hideg levegűt egy megkönnyebbűlt sóhaj visszhangja töltötte be, mert megpillantotta Kait, az igazi Kait, aki úgy támaszkodott a kapunyílásban, mint

akinek akkora kő esett le a szívéről, hogy egészen elgyengült tőle. Bár kardja és ruhája is vértől vöröslött, a tekintete olyan érzelmeket tükrözött, amelyeket Mika azóta látott és értett, hogy először megakadt rajta a szeme.

Kai szinte habozva lépett ki az udvarra. A szája ferde mosolyra húzódott, tekintetéből áradt a büszkeség, a tisztelet és a szerelem, azt üzenve, hogy látta, hogyan állt bosszút a lány a *kitsunén*, és boldog. Mika is elindult felé, a férfi pedig gyorsított a léptein, ahogy megpillantotta a bizonyosságot a szemében...

Hirtelen azonban elkapta tekintetét az arcáról, és valahova fölé, a levegőbe nézett. Az arc kifejezése megváltozott, és rohanni kezdett, szabad kezével félresöpörve Mikát, a másikkal pedig magasba emelve a kardját.

Mika megbotlott, és nekiesett egy lámpaoszlopnak, ahogy megfordult, hogy hátranézzen. Egy hatalmas fehér kígyó tekergett a fejük felett, amely mintha a hulló hóból és a sötétségből öltött volna alakot. A démon alábukott, és megindult a lány felé, aztán hirtelen irányt változtatott, és Kaira támadt, mert a férfi közéjük állt. Nagyra nyitott szájából hosszú, csillogó fogak bukkantak elő, és mérget köpött Kaira. Mivel a félvérnek félre kellett ugrania, miközben megsuhintotta a kardját, csak a szörnyeteg kócos sörényének egy részét sikerült levágnia. A hosszú fekete-ezüst szálak hulltukban tarkává változtak, mintha egy kimonó élénk színűre festett selyme foszlott volna szét, majd meggyulladtak az egyik lámpa lángjától, és csak tovatűnő füstcsíkok maradtak belőlük.

– Földre! – üvöltött fel Kai, mert a kígyó hirtelen megfordult a levegőben. Ismét Mikára csapott le, mintha csak őt látná, a lány pedig felnyögött, ahogy észrevette, hogy az egyik szeme kék, a másik pedig barna.

Mika térdre borult, és eltakarta a fejét. A démon átsöpört fölötte, tüzes lehelete megégette a kezét, aztán oldalba vágta súlyos farkával. A lány felsikoltott és elesett, a kígyó pedig a Mika mögötti lámpaoszlopot ledöntve újra megfordult a levegőben, hogy szembeszálljon Kai következő támadásával.

Ahogy a szörnyeteg felé lendült, Kai egy másik lámpa talapzatáról elrugaskodva magasabbra ugrott, mint amit Mika lehetségesnek

hitt. Ugyanolyan hajlékonyan tekergett a teste, mint a démoné, amikor az megpróbálta belemélyeszteni a fogait, vagy a kőnek csapni és a lángok közé vetni őt, majd egyenesen a kígyó kék szemébe szúrta a kardjával. A démon felsikoltott a fájdalomtól és a dühtől, aztán a lámpának ütközött, és kettétörte az oszlopot. A földre zuhanó Kaira kötörmelék záporozott.

A lámpa teteje viszont az égő olajjal együtt a kígyó fejének csapódott, és befröcskölte a testét a lángoló folyadékkal. A démon sörénye meggyulladt, aztán teljes hosszában vörös és aranyszínű, tarka szikrákat vető lángok lepték el.

A haragtól visító, félig vak szörnyeteg újabb oszlopoknak ütközött, és vonagló testével kidöntötte őket, égő törmeléket szórva szét az udvaron – de megint Mika felé száguldott, mint aki eltökélte, hogy őt is magával rántja a tűzhalálba. A fenevad első ütésétől még mindig kába és nehéz ruhákat viselő lány kínlódva próbálta elvonszolni magát az útból, miközben a lángoló jelenés kegyetlen száját nagyra tátva, meteorként zuhant felé, közben még több lámpát döntve ki. Mika eltakarta a fejét, hogy védje a törmelékzárportól, és becsukta a szemét, ahogy megpillantotta a lesújtó halált.

Aztán egy vakító villanás és forgósél kíséretében villám csapott le, de csak Mika fejében, nem a levegőben.

A lány felsikoltott, és az érzékszerveit megfacsaró, láthatatlan ütés arra kényszerítette, hogy félelme ellenére kinyissa a szemét – még épp időben ahhoz, hogy tanúja legyen, amint a kígyó szertefoszlik pont olyan lehetetlen módon, mint korábban a boszorkány. Ezúttal azonban még egy menekülő szellem nyomait sem lehetett látni, csak egy utolsó füstgomolyagot, amely köddé vált a hulló hóban. Mika döbönt és zavarodott tekintettel pásztázta végig az udvart. Kai is eltűnt onnan, ahova lezuhant, miután megvakította a démon kék szemét.

A lány hirtelen riadtan hátrakapta a fejét, mert zajt hallott a háta mögül. Elakadt a lélegzete, ugyanis ott találta maga mellett Kait: a férfi féltérden állt, keményen támaszkodott a kardján, és erősen zihálva az eget kémlelte. A *katanája* pengéjét a hegyétől a markolatig furcsán nyúlós vér borította – és Mika ködös elméjének

úgy tűnt, valahol a szeme mélyén még mindig látni a lánghó démon tükörképét.

– Kai...? – suttogta. Kis híján még ezt az egy szót sem tudta kimondani, mert olyan közel térdelt hozzá a férfi, hogy meg is érinthette volna – éppen az udvar ellenkező oldalán, mint ahol a kígyóra támadt a levegőben. Pislogva megrázta a fejét. *Hogyan...?* Felnyomta magát, és próbált a férfi szemébe nézni.

Kai azonban elkapta a tekintetét. Lerázta kardjáról a démon véré, visszalökte a fegyvert a hüvelyébe, aztán habozva megfordult, és a lány felé nyújtotta a kezét, hogy félrehajtsa a csuklyáját.

– Mika, én... – elakadt a szava, és lesütötte a szemét. – Úgy értem, úrnőm... – motyogta, és visszahúzta a kezét, majd letérdelt, hogy szertartásosan meghajoljon Mika előtt, mintha idegenek volnának. Mire újra felnézett, az égő démon tükörképe eltűnt a szeméből, a bizonytalankodás azonban nem, és úgy tűnt, a lelke mélyéből fakadó aggodalma már-már a félelemmel határos.

– Nem... sérültél meg?

– Most már... jól vagyok. – A lány kedvesen és bátorítóan mosolygott rá, aztán megsimogatta az arcát, és az ujj hegyével finoman addig emelte Kai állát, amíg már egyáltalán nem hajolt előtte. A félvér aggodalma átadta a helyét a megkönnyebbülésnek, ahogy Mika habozás nélkül a szemébe nézett.

– Ó, Kai, én azt hittem... azt mondták, halott vagy! – Megremegett a hangja, mert eszébe jutott a pillanat, amikor először észrevette a félvért a darab közben, és azt hitte, kísértetet lát. Aztán az ajka után a szemében is megjelent a derű.

Kai nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől, és végre az ő szája sarka is óvatosan felfelé görbült, miközben a lány már tiszta szívéből mosolygott rá. Mika lenyelte a kérdést, amit most még lehetetlen volt feltenni, sőt megfogalmazni is. Bizonyára kába volt hozzá, vagy túl rémült, hogy tisztán emlékezzen rá, hogyan került oda mellé a férfi.

– Hogyan... hogyan ölted meg? – mutatott az összetört oszlopok és a kötörmelék fölé.

Kai lepillantott a *katanájára*, és mosolya szélesebbre húzódott.

– Jó kard – mondta, mintha minden érdem a fegyveré volna. Mika csak ekkor vette észre, hogy a félvér oldalán két kard lóg, a haja

pedig hátra van kötve, mint egy roninnak. Hirtelen eszébe jutott a megölt *kirin*, aztán az is, hogyan harcolt Kai az Ako-kastély arénájában, és ettől még zavarodottabbá vált. Felnőtt életében először vette magának a bátorságot, hogy elgondolkozzon rajta, hol tanulhatta meg Kai úgy pusztítani a démonokat, mint egy legendákba illő hős... *mint egy tennin*.

Elfordult, a magasba nézett, aztán azt kérdezte:

– Ez... Mitsuke volt? Én azt hittem, hogy... megöltem.

Arrafelé pillantott, ahol megjelentek az éjszakában eltűnő láthatatlan róka lábnyomai.

– Meg is ölted. – Kai követte a tekintetét. – Már ami ezt a világot illeti... Elpusztítottad az avatárját. A mi létsíkunk bezárult előtte. Nagyon erős és nagyon öreg volt... de soha többé nem teszi tönkre egyetlen ember életét sem.

Kai a kövezeten heverő törre nézett, amely lassan eltűnt a friss hóréteg alatt.

– Akkor mi volt az... – Mika az összedőlt lámpaosz-lopok fölé mutatott, ahol már semmi nem volt a levegőben. – ...ha nem ő?

Kai arca egy pillanatig furcsán bánatosnak tűnt.

– Az valami... más volt. – Megrázta a fejét. – A legtöbb *yokai* semmit nem akar az emberektől. Ha az alakváltók emberi formát öltenek, általában csak azon mesterkednek, hogy hozzájussanak valamihez, amire igazán vágynak. *Yokai*ok nem szállnak meg *yokai*okat sem. De létezik néhány démon, amelyek emberi érzésekből táplálkoznak, és ezek meg is szállnak embereket. – Elfordult. – Az, amit te láttál, a féltékenységből táplálkozik. És a hatalmába kerítette Mitsukét.

– Olyanok voltak a szemei, mint neki... – suttogta Mika. Előrehajolt, és belekapaszkodott Kai ruhájába. – De hát hogyan válhatott ilyen irtózatossá, ha Mitsuke *emberi* féltékenységből táplálkozott? Ő nem volt ember!

– Ezért volt olyan rettenetes... úgy értem, olyan erős.

Elfintorodott, és volt valami a hangjában, amitől Mika újra eltöprengett rajta, honnan tud ennyit a *yokai*okról és viselt dolgaikról. A gondolat hatására a lány elhallgatott, bár biztos volt benne, hogy Kai le tudja olvasni az arcáról, mi jár a fejében.

– Mitsuke soha nem válhatott volna teljesen emberré... de szerelmes volt Kirába – mondta Kai halkán. – Azt beszélik, ha egy ember igaz szerelembe esik egy *kitsunéval*, ha önzetlenül és teljes egészében nekiadja a szívét, akkor a boszorkány elég emberivé válik ahhoz, hogy viszonzza a szerelmét... emberi szerelemmel. – Az udvar végében álló rácsos kapura nézett. – Kirának ilyen őszintén kellett szeretnie őt egyszer régen.

– Én... – Mika az ajkába harapott. – Én azt gondoltam, ha egy ember „önként odaadja a szívét”, akkor az az élő, dobogó szívét jelenti, amit kitépett a mellkasából.

Megremegett, és a saját szívére tette a kezét, hideg megnyugvásra lelve a bizonyosságban, hogy még mindig dobog. Felidézte a hamis Kai csókját: *olyan volt, mintha a kitsune a levegőt, a tulajdon szívét akarta volna kiszippantani belőle – mintha el akarta volna rabolni a lelkét.*

– De miért akarna bármiféle démon is emberi érzelmeket érezni?

Kai csak vállat vont, és fáradtan talpra állt, még mindig kerülve a tekintetét.

– Ki tudja?

Mika nem mondott semmit, mert eszébe jutott, milyen sivárrá változtatta az ő lelkét is ugyanaz a romlottság, amely tönkretette az elképzelhető legritkább szerelmet – a szerelmet, amely egykor a fogva tartói között létezett. *Kira még ezt is tönkretette a mérgező érintésével.*

Aztán eszébe jutott az is, mennyiszer nézett ő Kaira, és mennyiszer látta a saját vágyakozását tükröződni egy olyan ember szemében, akit a környezetében mindenki démonnak nevezett...

A félvér végül visszafordult, ő pedig felpillantott rá. Habozás nélkül elfogadta a kinyújtott kezét, és hagyta, hogy a férfi talpra segítse.

Oishi körbejárta az üres szobát, és egyik tolóajtót a másik után nyitotta ki. Mindegyik egy újabb, eltolható válaszfalakkal teli helyiségre nyílt: a labirintus úgy megsokszorozta a választási lehetőségeket, hogy képtelenség volt ésszerű döntést hozni, vagy akár csak jó eséllyel találgatni, merre menekült Kira. Rájött, hogy talán soha nem talál ki innen... és Kira őrei valószínűleg hamarabb rábukkannak, mint hogy megpillanthatná a nagyurat.

Ahogy a csalódottságtól dühösen megszorította kardja markolatát, fájdalom nyilallt a karjába. Lepillantott, és látta, hogy a kezét borító és a *katana* pengéjén végigcsurgó vér most a sajátja. Annyira lekötötte Kira üldözése és a szamurájaival folytatott küzdelem, hogy eddig észre sem vette, mennyire fáj a nyíl okozta sérülés. Még mindig rajta volt a kellékpáncél a darabból, úgyhogy kihúzott belőle egy rögzítőszalagot, és szorosán a mély, véres seb köré tekerte, aztán csomóra kötötte a végét.

Miközben letörölte a kardját, és visszatolta a hüvelyébe, a foltot nézte, amit a vére hagyott a gyékényszőnyegen. *Legalább a bejárathoz vissza tud jutni, ha követi a nyomokat...*

Hirtelen ráébredt, hogy van mód megtalálni Kirát. *Mika úrnő megjelölte a prédát, amikor megsebesítette a törrel.* Nem számított, milyen komoly a sérülés – ahhoz elég volt, hogy nyomot hagyjon a vére.

Figyelmesen visszakövete a saját útját az első eltolható falig, aztán leguggolt, és megvizsgálta a makulátlan gyékényszőnyeget az ajtó körül, amelyen Kira belépett a helyiségbe... *Ott.* Mégsem volt teljesen tiszta a *tatami*: a bejáratnál egy apró vérfoltra lett figyelmes, amely nem az ő karjából származott. Megérintette, és érezte, hogy nedves.

Addig pásztázta tekintetével egyre táguló körben a padlót a pont körül, amíg egy újabb vércseppet nem talált, aztán még egyet – és a foltok elvezették egyenesen ahhoz a tolóajtóhoz, amelyen át kellett mennie. Belépett a másik szobába, és egy újabb zárt panelig követte Kira halvány vérnyomait.

Kinyitotta, és egy újabb helyiséget talált mögötte, ahonnan továbbra is a cseppek nyomában haladva átjutott az útvesztő következő szobájába.

Ott azonban már egyáltalán nem látott foltokat – mintha csak Kira rájött volna, hogy a vére nyomot hagy, vagy elég nagy biztonságban érezte volna magát ahhoz, hogy megálljon, és valamiféle kötést helyezzen a sebére. Elég nagy biztonságban ahhoz, hogy ne fusson tovább... de ahhoz nem, hogy abbahagyja a bujkálást, és ne próbálja menteni hitvány életét a megérdemelt bosszútól.

Oishi tudta, hogy ha így van, akkor Kira valahol a szobában lesz. Újra kirántotta a kardját, és a lehető legcsendesebben elindult a falak mentén, közben pedig hallgatózott, és a szabad kezével eltolta az összes kinyitható panelt.

Már majdnem félúton járt, és éppen egy újabb ajtót csúsztatott félre, amikor a nyíláson kivágódott Kira *katanája*, és mélyen belefúródott a vállába.

*

Alighogy Kai felsegítette Mikát, árnyék vetült rájuk.

A félvér riadtan felkapta a fejét, de abban a pillanatban lesújtott rá a semmiből egy fémlemezekkel borított bőrkesztyűt viselő óriás ökle, és Kai kiterült.

Kira démonmaszkos harcosa úgy rontott el Mika mellett a fekvő félvér irányába, mintha a lány nem is létezett volna. Menet közben előrántotta a kék-fekete *odachit*, készen arra, hogy befejezze a küzdelmet, amelyet egy éve kezdtek az Ako-kastély arénájában, amikor a sógun előtt vívott párbajuk egész létezésüket kibillentette az egyensúlyából, és mindannyiukat a mélybe taszította.

Kai tántorogva felkelt. Lába csúszkált a frissen hullott hóban, és épp annyira megbénította, hogy ki támadt rá, mint maga az ütés – de

valahogy mégsem lepődött meg egy cseppet sem. Miközben kardot rántott, intett Mikának, hogy húzódjon biztonságba, mert tudta, ahhoz is minden figyelmére szüksége lesz, hogy csupán a saját életét megmentse.

A harcos sértetlenül megmenekült a felrobbantott fegyvertárból. Valóban démon volt – ha akadtak is Kainak valaha kétségei ezzel kapcsolatban, most már elmúltak. Semmilyen ember alkotta dolog nem ölhetett meg egy mágiával védett démont. És bár a boszorkánynak már vége volt, a harcos páncélja még mindig szikrázott a védővarázslataitól, a démonarc a maszkján pedig továbbra is úgy kavargott és változott, hogy a félvérnek végül el kellett kapnia róla a tekintetét.

Bárki – bármi – is viselte a vértet, még mindig élt, és senki nem befolyásolta abban, hogy mit tesz. Mitsuke nem idézte meg, a démon mégis eljött a félvérért egy befejezetlen ügy miatt – tehát saját emlékezettel és akarattal rendelkezett. Kai biztos volt benne: elég intelligens ahhoz is, hogy a legteljesebb mértékben kihasználja minden tudását. Merre menne, ha megölné őt... és mit tenne? Hiszen minden tudása kimerült a gyilkolásban és a pusztításban.

És ki állíthatná meg akkor?

Oda Nobunaga – az első a háborúk korának véget vető három egyesítő közül – csaknem egész Japán ura lett, de olyan szörnyeteg volt, hogy a saját tábornokai ellene fordultak, és megölték. Némelyek Démonkirálynak nevezték őt, és azt állították, valóban démon volt, egy nap pedig visszatér bosszút állni. A Kaira támadó lényhez hasonlóan benne is a tökéletes zsarnok testesült meg: démoni akarata volt, és olyan sekélyes lelke, mint annak a valaminek, amivel a félvérnek szembe kellett néznie.

Japán valószínűleg túléli majd a sógunat, akit az emberek „*Inu-Kubou*” néven emlegetnek. De mi történne, ha egy „*Oni-Kubou*” nevűvel találnák szembe magukat... aki akár örökké is uralkodhat?

A Holland-szigeten addig küzdött nap nap után a túlélésért, amíg teljesen el nem vesztette az időérzékét, és el nem felejtette, mennyi halál szárad a lelkén, sőt azt is, ki ő valójában... de még ott sem jutott el odáig, hogy az élük miatt vágyjon a kardokra, vagy hogy a halál kedvéért öljön. Amíg képes volt gondolkodni, csakis arról

álmodott, csakis azért imádkozott, hogy visszatérhessen abba a világba, ahol a fegyvereket csupán arra használják, hogy megvédjenek valamit.

Az imái meghallgatásra találtak... és ez volt az ő karmikus adóssága. Egy *tengu* kardot tartott a kezében, egy igazi halálosztó pengét – és a lehetőséget, hogy életadó fegyverré tegye. Egy démonkard egy démon ellen.

Az ő teste azonban csupán emberi test volt...

„*Amit a bölcsőben tanulsz, azt magaddal viszed a sírba*” – mondta neki fiatalkorában a *tengu* nagyúr. Ő pedig megtanult démonként harcolni, és a dejimai pokolban eltöltött egy év olyan elevenné tette elsatnyult képességeit, hogy minden értelemben méltóvá vált a kezében lévő kardhoz. Ezúttal nem fog elbukni, mert a másik lehetőség elképzelhetetlen.

A testét átjáró energia úgy tisztította meg a fejét, mint a frissítő szellő. Felemelte a *katanáját*, hogy állja a közeledő harcos támadását. Miközben elszántan körözni kezdtek, mint két ragadozó, meghallotta, hogy a távolban még mindig folyik a küzdelem a roninok és Kira emberei között, és feléledt benne az aggodalom, hogy megtalálja-e Oishi Kirát. De aztán minden elhalványult, még Mika is, és addig szűkült körülötte a világ, míg végül csak két, körpályán mozgó test maradt benne.

Kai elengedte magát, és aláhullott önnön belső csendjébe. Végletekig kiélezett érzékei nemcsak az ellenfele, hanem a saját teste legapróbb mozdulatait is észlelték. Hallotta, hogy lábaik óvatosan mozognak a törmelékkel teli kövezeten, ahol a jégrétegre egyre több hó rakódott. Felbecsülte, mennyi energiát használt el a küzdelmekben, amíg eljutott idáig, és mennyit akkor, amikor a *yokaiok* Ösvényére lépett megölni a démonkígyót; megállapította, mennyi vérvesztést jelentenek a fájó sebek a testén... Nem félt, csupán fontolóra vette a dolgokat. Korlátokat jelentettek – korlátokkal pedig mindenhol szembesül az ember, és ezek meg is haladhatók, még ha nem is végérvényesen.

Emlékezett rá, milyen stílusban küzd az ellenfele, és hogyan védheti meg magát az erősebb és messzebbre elérő démonnal szemben, arról viszont fogalma sem volt, hol vannak az óriás

korlátai, és gyakorolt-e rájuk bármilyen hatást a robbanás. De hamarosan megtudja...

Az óvatos körözés hirtelen ért véget: a harcos olyan gyors mozdulatokkal támadt rá, hogy alig tudta követni a szemével. A kardjaik összeütköztek, ahogy háritotta a démon szögletes csapását, aztán becsúszott az óriás karja alá, és hallotta, hogy az *odachi* a kövezeten csattan a háta mögött.

Megpördült, és a jégen vett lendületet kihasználva még fürgébben és keményebben suhintott a kardjával, de csak szikrákat látott, mert a démon pengéje végigcsikorgott az övén, majd megugrott a markolatán, és kis híján lefejezte. Kira bajnoka sem feledkezett meg arról, hogyan mozog ő.

Kai hagyta, hogy a másodperc törtrészeire elmosódjon a látása. Az *odachi* és a hatalmas alak most csak egy mozgó massa volt a lámpások erdejében, a kőhalmok között. Nem összpontosított mereven a démon kardjára, minden tudatos gondolatot száműzött a fejből – engedte, hogy egész teste az ösztönszerűségig begyakorolt mozdulatokkal reagáljon, és így lépéselőnyhöz juttassa őt.

Vágott és háritott, ugrott és rúgott, becsúszott és félrehajolt, minden kínálkozó lehetőséget kihasználta, hogy megzavarja az ellenfelét, és védekezzen. Elméje csak elmosódó mozdulatokat érzékelt, amelyekben a két test és a két fegyver látszólag egybeolvadt – mintha csak a káosz örvénylő szívébe nézett volna. Egymásnak csattanó kardjaik addig hányták a szikrákat, és addig csengett a fémnek ütköző fém, addig csikorogtak a háritott csapások, hogy – bár egyiküknek sem sikerült komoly találatot bevinni – Kai kezdte úgy érezni, megrepednek és szétnyílnak a csontjai.

Zihált, a tüdeje lángolt a légszomjtól, az izmai pedig égtek a megerőltetéstől, ezért amikor elugrott egy újabb támadás elől, az alkalmat kihasználva olyan távolra csúszott a szamurájtól, ahol az már nem érhetette el. Nem tudott érzelmeket kiolvasni a harcos maszkja mögött rejtőző kénsárga szemekből. A fémre kirajzolódó förtelmes, tekergő minták akár a démon valódi arcvonásai is lehettek

volna, mert igazán emberi tulajdonságokkal soha nem rendelkezhetett.

Ellenfele utánament, így Kainak nem volt ideje többre két vagy három mély lélegzetvételnél, és már megint hátra kellett ugrania, hogy ne vágja ketté a kék-fekete acél.

Elszánkázott egy érintetlenül maradt lámpáig, megállt, majd a kőoszlopról nekirugaszkodva villámgyorsan olyan mélyre bukott, ahol az ellenfele nem érhetette el, és oldalról felfelé suhintott a *katanával*.

Ahhoz kevésnek bizonyult a csapás, hogy komoly sérülést okozzon, Kai azonban boldogan felüvöltött, a *tengu* penge ugyanis nemhogy nem tört össze, hanem úgy vágta át a csillogó fekete páncélt, mintha a démon bambuszt viselne, és vért ontott – vagy valami ahhoz hasonlót.

A szamuráj inkább meglepetten, mintsem aggódva pillantott le, aztán Kai kardjára nézett. Most végre látszott valamiféle reakció a maszk mögött: a harcos szemében olyan fény gyulladt, mint amikor viharra figyelmeztet egy távoli villámlás. A pillantása döbbenetről és megrökönyödésről tanúskodott, de volt benne valami sokkal riasztóbb is...

A démon magasba emelte a kardját, és habozás nélkül újra megindult Kai felé.

*

Oishi felüvöltött fájdalmában, miközben Kira kihúzta kardját a testéből, de a káromkodásba fulladó kiáltást elnyomta a saját *katanája* hangja, ahogy a tolóajtót kettéhasítva megpróbálta levágni Kirát. Mivel a penge csupán a levegőt szelte át, a ronin a megrongált panelen keresztül bevetette magát a következő helyiségbe.

A szobában folytatódott az eltolható falakból álló útvesztő, Kirának pedig nyoma sem volt. Oishi visszatolta kardját a hüvelyébe, és a vállára szorította a kezét. Miközben a vér úgy ömlött az ujjai között, mint a víz egy átlyukadt gátból, ő csak állt az újabb helyiség ajtajában... vagy már járt itt korábban? Olyan kevés figyelmet

fordított a falakon lévő képekre, hogy azt sem tartotta kizártnak: körbe-körbe kergeti Kirát.

Kényszerítette magát, hogy szabályosan lélegezzen, mert még mindig összevissza zihált a fájdalomtól, aztán letépte a jelmeze egyik ujját, és a ruhadarabot betömökdte a páncélja bélése és pántjai alá. Az arca eltorzult, ahogy megnyomta a sebet, de a vágás nem ért létfontosságú szervet, így tudta, hogy ha a sokkhatástól nem kábul el, minden rendben lesz. Tökéletesen mozdulatlanmá merevedett, és miközben a feszült figyelem és a koncentráció átvette az uralmat elméje felett, igyekezett meghallani a leghalkabb hangot is. Elakadt a lélegzete, mert valahol fa nyikordult.

Egyik festett paneltől a másikig fordulva körbenézett a szobán, és ezúttal szándékosan nem hagyta, hogy a virágokat és madarakat ábrázoló, túlságosan is hasonló képek kössék le, hanem inkább arra irányította figyelmét, hogy csupán átlátszó papírból vannak, amin keresztül látni lehet a fényt és az árnyékokat. Gondosan megvizsgálta mindegyiket, arra a területre összpontosítva, ahonnan a hangot vélte hallani, és az egyik fal mögött megpillantott egy halvány árnyékot.

Levette kezét a válláról, letörölte róla a vért, majd ismét kivonta *katanáját*, és megindult a panel felé, de szándékosan elment mellette. Amikor aztán a háta mögött halk nyikordulás hallatszott, visszakézből odasuhintott a karddal.

Úgy tűnt, a hatodik érzékkel rendelkező fegyver nemcsak a halálosztáshoz ért, hanem az iróniához is: a *tengu* penge átszakította a papírt, és szinte pontosan ugyanúgy sebesítette meg Kirát a vállán, mint a nagyúr kardja Oishit. Miközben a férfi felkiáltott és hanyatt esett, a ronin megfordult, és áttört a következő helyiségbe. Végre szemtől szemben állt az emberrel, akit jobban meggyűlölt, mint amennyire a saját életét szerette.

Kira is vérzett, de talpon volt, és *katanája* mellé a *wakizashiját* is előrántotta. Úgy változott meg a viselkedése, mint a macska szeme: a testtartása tökéletes volt, mintha most, hogy tényleg veszélyben forgott az élete, és az ellenfele küzdőképessége kétszeresen is csorbult, hirtelen eszébe jutott volna, hogy rátermett kardforgató.

Oishi gondolkodás nélkül rárontott, mert az emlékek úgy martak az agyába, mint egy *tanto* pengéje: a megaláztatás, a veszteség és a kegyetlenség, a szívtépő bánat, a testi fájdalom és a halál gyötrelmei – minden gyalázat, minden árulás, a legjelentéktelenebbtől a kimondhatatlanig, ami eddig a pillanatig hajszolta őt. A lelkét betöltötte a vágy, hogy holtan lássa az előtte álló férfit, és ez a vágy még a látszatát is félresöpörte a becsületességnek és a tisztességnek. Ezen a csatamezőn csak ők ketten harcoltak, odakint viszont a roninjai is az életükért küzdöttek. Ez háború volt, aminél szörnyűbb dolog nem létezik egy embernek, és semmi nem állt távolabb a *bushido* nemes elveitől, mint az, amit most ő érzett. Démonok felségterületén járt, és most már végre tudta, hogy a bőre alatt minden ember démon.

Kira hirtelen felé lódult és cselezett, majd kardja halálos döfésre lendült. Oishi haragjához azonban a leggyakorlottabb mozdulata sem érhetett fel. A ronin hátrított a *tengu* pengével, a nagyúr kezéből pedig pörögve hullott ki a *wakizashi*, aztán a *katanájára* lesújtó kegyetlen, egymást érő csapások azonnal védekezésre kényszerítették, ám arra is alig volt képes.

Oishi úgy szorította egyre hátrébb a szobában a férfit, ahogyan valamikor Kai hátráltatta meg és küldte földre őt a dejimai arénában: őrvjngő támadását senki emberfia nem lett volna képes hátrítani.

Egy utolsó csapással kiütötte Kira kezéből a kardot, majd a saját fegyverét is eldobva megragadta a ruhájánál fogva, és a földre lökte. A nagyúr még mindig küzdött, karmolt és rugdosott, de a ronin addig verte a pusztá öklével, amíg megadásra nem bírta.

Amikor aztán a dühe legjavát már kitöltötte rajta, visszafogta magát, és térdre rántotta a kékre-zöldre vert, vérző alakot. Megállt fölötte, előhúzta az övéből Asano nagyúr *tantóját*, és becsületének utolsó foszlányait összeszedve markolatával előre odatartotta a kést Kira szeme elé.

*

A fekete páncélos óriás újra megindult Kai felé. Immár sietség nélkül vadászott rá, mintha a félvér szokatlan kardja még inkább

tudatosította volna benne, milyen gyengeségei vannak az ellenfelének – hogy milyen árat fizet a kimerültségért és a vérveszteségért még a legerősebb ember is. Amíg biztos volt benne, hogy Kai a fegyvere ellenére is csak ember, addig abban is ugyanilyen biztos lehetett, hogy gyorsan az állóképessége végére ér.

Kai meghátrált, mert hirtelen túlságosan is élesen érezte a talpa alatt a jeges talajt, és azt, hogy az összetört lámpaoszlopok szétszóródott törmeléke azonnal elbánhat vele, ha egy kicsit is mellélép – túlságosan is élesen érezte, hogy a csatával járó erőfeszítések kezdenek hatni a mozgása összeszedettségére és sebességére. Csak a szerencsésén és az ösztönein múlt, hogy sikerült átvágnia a démon páncélját.

De átvágta a démon páncélját. A legutóbbi összecsapásuk óta folyamatosan kísértette az emlék, hogy Yasuno nemesacél *katanája* úgy tört ripityára, mintha üvegből lenne. *Ez a kard viszont más.* A boszorkánysággal átítatott vértétel ezúttal semmiféle természetfeletti védelmet nem nyújtott ellenfelének. Most kard küzdött kard ellen, még akkor is, ha mindkét fegyvert démonok alkották, varázslat útján.

A szamuráj vérmes hirtelenséggel sújtott le, és ahogy Kai a kardlapjával hárított, az összeérő, majd egymáson elcsúszva szétváló pengék éles, csikorgó hangot hallattak. Kai elugrott a félbeszakított csapás elől, hogy olyan messze kerüljön a démontól, ahol az már nem érheti el.

Ezúttal azonban megcsúszott egy láthatatlan jégfolton, és nem tudta visszanyerni az egyensúlyát. A harcos megfordította a pengéjét, és válltól lefelé felhasította Kai hátát.

A félvér felüvöltött. A fájdalom korbácsütésként nyilallt végig a gerince mentén, a hátát a tulajdon vére égette. Megcsúszott, aztán elbotlott, és elesett...

A kövezetre zuhant, és véres csíkot húzva végigszánkázott a havon, úgy kapaszkodva közben a kardjába, mintha az lenne a lelke. Végül aztán nekicsapódott egy rakás kötörmeléknek az egyik összedőlt lámpa talapzatánál.

Egy gyötrelmes pillanat erejéig csak feküdt a fagyott talajon: képtelen volt felállni, vagy akár csak megemelni a kezét, sőt levegőt

is alig kapott, mert azt hitte, a démon kardja eltörte a gerincét. Egyedül a szemét tudta mozgatni, és ahogy elfordította a tekintetét, megpillantotta Mika arckifejezését, majd azt látta, hogy a lány megindul felé...

Ne, fuss, menekülj...! Mivel még a hangját sem uralta, hogy figyelmeztethesse, minden akaraterejét összeszedve szembeszállt a bénultsággal, amely tetőtől talpig hatalmába kerítette. Hirtelen megrándult a keze, és egy mindenre elszánt, megkönnyebbült sóhajtással maga felé húzta a kardját. Még több levegőt erőltetett a tüdejébe, és rájött, hogy csak elkábította az ütés, de nem bénította meg. Nagy nehezen talpra evickélt, aztán az oszlopba kapaszkodva addig tornászta magát felfelé, míg végül újra egyenesen állt, hátát a pillérnek vetve, karddal a kezében. Intett Mikának, hogy menjen arrébb, mert végzetesen fontos volt, hogy bebizonyítsa neki és az ellenfelének... és magának is, hogy a seb nem nyomorította meg.

Így is volt – de erősen vérzett, és nem ért rá, hogy bármit is tegyen ez ellen. A testében terjedő dermedtséget nem csupán a hideg okozta... márpedig több kardpárbaj végződött azzal, hogy valamelyik részt vevő elvérzett, mint egy gyilkos csapással. Be kellett fejeznie a küzdelmet, még hozzá hamar. *Egyetlen gyilkos csapással.* És pontosan tudta, hogyan lehet bevinni... ebben épp annyira biztos volt, mint abban, hogy nem maradt elég ereje újra rálépni a *yokaiok* Ösvényére.

Még szorosabban markolta a *tengu* kardot. A szamurájok úgy tartották, a penge az ember lelkének meghosszabbítása, sőt azt is beszélték, hogy egyes kardoknak saját lelkük van, amely attól függően jó vagy gonosz, hogy mennyi vért ontottak velük, és hogy ez a vér ellenségeké vagy áldozatoké volt-e. És azt is mondták: egy ilyen kard lelke meg tudja szállni a tulajdonosát.

Vajon hajlandó volna-e egy kortalan tengu nagyúr fegyvere arra, hogy a démonok erejével ruházzon fel egy embert, aki önként vállalkozik erre? Hajlandó volna-e a hatalmába keríteni őt egyetlen tökéletes csapás erejéig – anélkül, hogy örökre rabul akarná ejteni a lelkét?

Kai a kardjára összpontosított. Hirtelen lüktető fájdalmat érzett a homlokán lévő sebek mögött, de nem vett róla tudomást, ahogy

másról sem – csakis a pengéjét lassan körberagyogó halvány aurával foglalkozott. Akár annak jele volt ez, hogy kegyeibe fogadja a fegyver, akár annak, hogy örökre elátkozza őt, nem maradt más választása, így hát megnyitotta elméjét a villódzó aurában áramló *chi* előtt.

Igen! – felelte magában a kimondhatatlan kérdésre, és érezte, hogy elméjében kigombolyodik valami, valami vad és csábító romlottság, ami minden tudását értelmetlenné teszi, leszámítva azt a felismerést, hogy milyen egyszerű elpusztítani bármit, ha úgy akarja: a szerelmet, a reményt, az önbecsülést... akár egy démont is.

Látta a csillámló erőteret, amit az ellenfeléből sugárzó *yokai* energia hozott létre, és látta azt a tüzesen süstergő pontot is, ahol kardja átvágta a varázslattal átítatott fekete páncélt – ahol megbomlott a viselőjét védő mágia egybefüggő tökéletessége. Azon gondolkodott, mit láthat most az őt figyelő démonharcos.

Megint megjelent valami a maszk mögötti szempárban, és ez a valami ezúttal nemcsak nyugtalanító volt, hanem éppannyira nyugtalan is. A kénsárga íriszek felizzottak, a peremük olyan vörössé vált, mintha kemencében melegednének. *Egy démon észreveszi, ha démonnal találkozik.* Kai felemelte a kardját, és megindult előre, nem engedélyezve többé magának, hogy olyan préda legyen, amely nem vadászik az üldözőjére...

*

Oishi csak állt, és bámult az összevert férfi rémült szemébe. Még mindig Kira felé nyújtotta Asano nagyúr *tantójának* markolatát, és lassan kiült az arcára az undor.

– Most megtudod, milyen bátor volt Asano nagyúr...

Vértől csöpögő kezében a törrel várt... várta, hogy eldőljön, van-e elég akaratereje Kirának vállalni a felelősséget a saját életéért, sőt netán még azt is elismerni, hogy mennyi gázságot művelt.

Asano nagyúr semmi olyat nem tett, amivel kiérdemelte volna a halált, akár a saját keze, akár másé által – hiszen Kira árulta el. Ő azonban önzetlen bátorságot és becsületet tanúsítva feláldozta az életét másokért – magára vállalta a terhet, hogy megvédi a családját

és a környezetét, annak reményében, hogy így megmentheti valószínű sorsától az Asano-házat és Akót.

Kira fintorogva elhúzódott a törtől, a vértől és mindentől, amit jelképeztek, mint aki még most is azt hiszi, az ő kezéhez nem tapad vér, mivel másokat használt fel – embereket, sőt *yokai*okat is.

– A mestered az életemre tört, amíg én aludtam! – üvöltötte. – Megszegte az ország törvényeit...

– Te pedig megszegted a természet törvényeit.

Oishi olyan kegyetlenül nézett a nagyúrra, mintha ő lenne Bishamon, a szamurájok ítéletmondó istene. Mivel Kira továbbra sem nyúlt a törért, a ronin újra térdre borult, megfordította kezében a *tantót*, és belevágta pengéjét a férfi hasába, aztán elrántotta keresztbe, majd fölfelé. Pontosan úgy csinálta, ahogyan Asano nagyúr is, hiszen akarata ellenére végignézte nemes mestere rémálomba illő szenvedésének minden másodpercét, miközben arra várt és azért imádkozott, hogy jelet kapjon a cselekvésre – hogy véget vessen ura haláltusájának az egyetlen lehetséges módon: azzal, hogy meggyilkolja őt, akit mindenkinél jobban tisztelt és becsült, és akinek mindenkinél jobban hitt...

Kirából leírhatatlan hang tört elő, amelyben hitetlenkedéssel vegyült a rémület. Megütközve nézte, hogy a kezére ömlik a vére és az ölébe omlanak a belei, szörnyűséges vörös és lila színbe borítva elegáns, gazdagon szőtt esküvői ruháját.

A kést a férfi testében hagyva Oishi talpra állt. Miközben átment a szobán, hogy felvegye a *tengu* kardot, az egy évvel korábbi szörnyű nap óta először forró könnyek gördültek végig az arcán.

Amikor aztán újra Kira fölött állt, a magasba emelte a *katanát*, és azt mormogta:

– Ako nagyura, Asano nevében...

Kira fájdalommal teli szemei kikerekedtek a félelemtől, de szabaddá tette a nyakát, hogy elfogadja a szenvedésének és az életének is véget vető kegyes csapást.

Akárcsak Asano nagyúr *szeppukuja* után, Oishi felemelte a kardot, és egy határozott mozdulattal lesújtott.

A vér szökőkútként tört fel, Kira teste pedig összecsuklott, és kiterült Oishi lába előtt.

Egyetlen ember – és milyen sok vér...

Oishi egy örökkévalóságnak tűnő ideig csak állt, és nézett maga elé. Nem az élettelen tetemet bámulta, és még csak nem is a Kira levágott fejére fagyott arckifejezést, hanem a saját csillogó tükörképét a férfi vértócsájában.

*

A két démonharcos egyforma megszállottsággal körözött, miközben a hó tovább esett, és betakarta a világot, amely most elérhetetlen volt Kai számára. A szürke árnyalatok elhalványultak és megszűntek létezni, csak a végletek maradtak, a fekete és a fehér... *az élet és a halál... de melyik melyik?*

Kai jócskán kívül állt azon a körön, ahová elért a démon kardja, és látta, hogy a szamuráj nem próbál közelebb kerülni hozzá – úgy tűnt, most már ő is óvatos. A két harcos léptei folyamatosan lassultak, mígnem végül mindketten mozdulatlanul álltak, nyugalmi helyzetben tartva a kardjukat, mintha csak egy bénító varázslat jéggé dermedtette volna őket. Kai szándékosan becsukta a szemét...

A fekete páncélos démon pedig támadásba lendült.

A két figura közti távolság egy vakító aranyszínű villanással eltűnt, és a harcosok egyetlen létezővé olvadtak össze, amely hevesen összezsugorodó hullámok formájában rombolta szét önnön védelmét, majd egy vörösen fröcskölő robbanással szétesett.

Kai térdre zuhant, ahogy a valóság újra alakot öltött a talpa alatt, a démon pedig elsuhant mellette, aztán visszatért – úgy haladt egy körív mentén az udvar fagyott talaján, mintha nem is mozogna. A félvér nehézkesen felállt, megtámaszkodott a kardján, és támolyogva megfordult, hogy szembenézzen vele. Erőlködve felemelte a fejét, és csak várt, kifürkészhetetlen tekintettel figyelve az újabb csapásra készülődő démont...

És ekkor végre megpillantotta azt, amire várt: hirtelen vörös hasíték nyílt a szamuráj páncéljának elején.

A tengu penge célba ért.

Kai szeme előtt újra elfehéredett minden, ahogy a páncélt védő varázslat megtört, és a szellemenergia villámcsapás módjára

végigcikázott a nyílás mentén. A sebből éppolyan vörös vér fröccsent, mint bármely emberé, és skarlátszínűre festette a havat. A félvér hallotta, hogy Mika rémülettel vegyes ámulattal felkiált valahol a távolban, de felé sem pillantott – rendíthetetlenül nézte tovább ellenfele haldoklását.

A maszkos harcos lihegve és fulladozva kapkodta a levegőt, a démoni szempár hitetlenkedve bámulta a sebet. Kesztyűs kezéből kiesett a kard, aztán a szamurájvértet viselő és embernek látszó valami térdre esett. Tenyereit a páncél elejére szorította, mintha úgy gondolta volna, hogy össze tudja forrasztani a fekete acéllemezeket a lyuk fölött, amelyen át elfolyt belőle az élet.

Végül arca bukott, és nem mozdult.

Kai addig bámulta a testét, amíg biztos nem lett benne, hogy soha többé nem moccan, majd még egy pillanattal tovább. Semmi olyat nem érzett, amit meg tudott volna nevezni – nem volt benne sem büszkeség, sem elégedettség, sőt még csak egy csepp vonakodó hála sem a démonok iránt, akik démonok gyilkosává nevelték. *Megkönnyebbülés.* Talán ez. Talán csupán ennyi emberi érzés maradt a lelkében. A kard kicsúszott a kezéből, és csörömpölve a földre esett.

Végül aztán fájdalmas erőfeszítéssel megfordult, hogy szembenézzen Mikával, és meglátta, hogy a lány olyan mozdulatlanul és kifejezéstelenül bámul rá, mint Yukihime, a tél istennője. *De nem... nem is kifejezéstelenül...* bénultan, zavarodottan, rémülten... *félve még megmoccanni is.*

Mika... Ajkai úgy formáltak a nevet, mint egy varázsigét, egy imát, egy könyörgést – de nem jött ki hang a torkán. Tehetetlenül nézett a lányra, és egy csapásra visszatért belé a vágyakozás, a bánat és az elkeseredés emléke.

– Kai...? – szólította meg remegő hangon Mika. A szemében hirtelen egy olyan ember öröme csillant, akinek az imái meghallgatásra találtak, a félvér pedig rájött, a lány egyedül miatta félt, az ő biztonságaért, az ő életéért aggódott, és csak most győződött meg róla, hogy ő a túlélő. Mika arca felragyogott, és immár úgy mosolygott, ahogy kizárólag rá szokott mosolyogni, őszinte szerelemmel – mintha semmi olyat nem tudna tenni a férfi,

legyen szó akár démoni varázslatokról, ami megingathatná őt abban a hitében, hogy kivel is áll szemben valójában.

Szerelem... büszkeség, elégedettség, hála – Kait elárasztották az érzések, miközben viszonzta a lány tekintetét. Ahogy elfordult a halál démonától és a démonölő kardtól, majd elindult Mika felé, az a furcsa benyomása támadt, hogy felhőkön lépdél, és az agya hátsó zugaiban ráébredt, kezdi elveszíteni az eszét, de azt már nem tudta megmondani, vajon az ájulás vagy a mennyország felé tart-e. Félúton találkoztak, és a lány a mellkasának préselte az arcát, mint aki egyedül azt akarja tudni, ver-e még a szíve. Kainak úgy tűnt, mintha azt motyogná: „Ó, én *tenninem...*”, bár ennek nem volt semmi értelme.

A félvér azonban már csupán azzal foglalkozott, hogy végre a karjaiban tartja, és ebben a pillanatban nem érzett semmi mást, csak tökéletes békességet.

*

Yasuno és az emberei immár szó szerint sarokba szorítva küzdöttek Chikarával, Horibével és az alsó udvarról megmenekült roninokkal együtt. Kira harcosainak elsőprő túlereje arra kényszerítette őket, hogy a palota faláig hátráljanak, ahonnan már nem volt hova menniük. Csak a páratlan *tengu* kardoknak köszönhatték, hogy még mindig állták a támadásokat, és életben voltak, de így is közel kerültek már hozzá, hogy elérjék az emberi erő és állóképesség elkerülhetetlen határait.

Közelebb húzódtak egymáshoz a vérfoltos havon, mert Kira szamurájai egyre szorosabbra zárták körülöttük gyűrűjüket, és lassan minden irányból felőrölték a védelmüket...

Ekkor azonban a nagyúr emberei hirtelen megálltak. Az arcukra hitetlenkedés és rémület ült ki, leeresztették fegyvereiket, és hátrálni kezdtek.

A roninok értetlenül pillantottak egymásra, és egy másodpercig ahhoz is túl zavarodottak voltak, hogy észrevegyék: Kira katonái nem rájuk néznek, hanem valahova mögójük...

Oishira.

*

Oishi kilépett a palota bejáratán, és megállt a lépcső tetején. Az egyik kezében Kira levágott fejét tartotta a hajánál fogva, a másikban a véres *tantót*. Rábámult az ellenséges katonák tömegére.

A csend úgy ereszkedett le az udvarra, mint a hulló hó – Oishi csak a szélben csapkodó lobogók fojtott hangját hallotta. Megvetette lábát bekerített emberei fölött, szemben Kira szamurájaival, és a magasba tartotta uruk fejét, hogy mindannyian lássák, aztán nem mozdult, csak várt – várta a nyilakat, a dárdákat, a kardokat, hogy bezárják a bosszú körét, és folytatódhasson az élet nagy körforgása.

De nem érkezett se nyíl, se dárda, se kard. Egyetlen ellenfelük sem mozdult az emberei felé – egyszerűen csak nézték, hogy ott áll előttük Oishi harcos őseik páncéljában, a magasba tartva *daimyó*juk levágott fejét, és az arcán nem tükröződik se félelem, se kétség, csak az igazságot szolgáltatató Bishamon jogos dühe...

Aztán a katonák döbbenete és hitetlenkedése valami másnak, valami többnek adta át a helyét. Sorban eldobták a fegyverüket, és térdre borultak a hóban, hogy a megadás jeleként meghajoljanak.

Ugyanebben a pillanatban előlépett a palotából Kai és Mika. A félvér a lány vállára támaszkodott, és látszott az arcukon, hogy elbizonytalanította őket a csata hangjait hirtelen felváltó csend. Megálltak a kapuban, és látták, hogy az időközben vezérük köré gyűlt győzedelmes roninok ugyanúgy ámulnak, mint ők – aztán megpillantották Oishi magasra emelt kezében Kira fejét, és a megadás jeléül meghajló szamurájokat is.

– Asano nagyúrért! – kiáltotta Oishi, a roninok pedig felüvöltöttek.

Hajnalodott a hegyek felett, és a napfelkelte derűsebbé varázsolta a mogorva, fekete-fehér Kirayama-kastélyt, ahogy egy rövid időre Ako megmaradt lobogóinak élénk vörös és arany színeibe öltöztette a falakat és az öregtoronyt. A roninok és Asano úrnő már készítették a hazavezető hosszú útra a lovaikat és saját magukat is.

A legyőzött Kira-klán színei, az indigókék és a szürke az árnyak közt bujkáltak, miközben az összes munkaképes férfi az ellátmányt pakolta és hordágyakat tákolt, hogy magukkal tudják vinni mozgásképtelen társaikat is. Oishi éber felügyelete alatt Kira egykori szamurájai is segítettek a rakodásban – a roninok vezére a nagyúrtól elszenvedett sérülése miatt bepólyált és felkötött kezével nem nagyon tudott magára vállalni semmilyen megterhelőbb feladatot.

Az elméje még mindig túl tompa volt ahhoz, hogy mást is érezzen, mint hálát a segítségért – továbbra is ledöbbsentette a tudat, hogy az összes embere túlélte az éjszakát. Senki nem úszta meg sértetlenül, és némelyikük olyan súlyosan megsebesült, hogy hordágyon kellett szállítani, de Oishi valamiért biztos volt benne, hogy mindannyian életben maradnak, és viszontlátják Akót.

Mind készen álltak a halálra előző éjjel... sőt egyesek jobban is szerették volna, ha meghalnak. A vérükkel megpecsételt esküjüknek azonban még nem tettek teljesen eleget, mert csak akkor szolgálhattak véglegesen igazságot Asano nagyúrnak, ha visszatérnek sírjához az Ako-kastélyba, és bemutatják neki a bizonyítékot, hogy megbosszulták az ellene elkövetett jogtalanságot. Ezzel együtt úgy tűnt, Bishamon tényleg melléjük állt az éjszaka, és minden lehetőséget megadott nekik, hogy maradéktalanul beteljesítsék fogadalmukat, mielőtt a törvény színe előtt a maguk adósságát is megfizetik.

Miután letették a fegyvert és megadták magukat, Kira emberei látszólag még csak nem is vonakodtak együttműködni velük. Oishi nem felejtette el, hogyan bámultak rá előző nap – mintha ők is meglátták volna Bishamont. Ma viszont már azon gondolkodott, vajon egyszerűen csak megkönnyebbültek-e, hogy az akói roninok további megtorlások nélkül távoznak – vagy inkább örülnek, hogy a Kira, valamint a boszorkány és a démon árnyékában töltött idő után gazdátlaná váltak.

Akármi is volt rá az okuk, Oishi minden segítségüket hálásan fogadta. A vendégek azonnal elmenekültek, amikor kitört a harc, és a ronin tudta: a támadás híre már jóval azelőtt elér a sógunhoz, hogy ők visszatérnek Akóba. Minél hamarabb kijuttatja innen az embereit és Asano úrnőt, annál jobb.

Felnézett, mert Yasuno odalépett hozzá, és meghajolt.

– Minden készen áll, uram – mondta. – Mindenünk megvan, amire a visszaúton szükségünk lesz.

Fejével a lovak felé intett, és Oishi látta, hogy az emberek már ülnek is fel az állatok hátára. Chikara éppen Asano úrnőnek segített felmászni a nyeregbe, bár volt valami a hölgy mosolyában, amiből arra lehetett következtetni, hogy csak eltűri a figyelmességet. Az apja éveken át engedte neki, hogy kedvére közlekedjen lóháton.

Amikor Oishi tegnap először megpillantotta őt, *Mika-hime* úgy festett, mint egy *tennyo*, a mennyei szépség megtestesülése. Ma viszont roninnak öltözött: arcáról ledörzsölte a púdert, a haját pedig hátrafogta, mint a férfiak.

Oishi halványan elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Semmi – szólalt meg, mert Yasuno úgy nézett ki, mint aki éppen meg akarja kérdezni, mi történt. – Hogy van Kai? Lóra tud ülni?

– Azt mondja, igen. – Yasuno arca azt sugallta, senki másnak nem hinne, aki ezt állítaná.

Oishi csendben maradt, de egyetértett vele, mert látta, mit művelt a félvér hátával a fekete páncélos démon.

– Tudok segíteni neki – mosolyodott el Yasuno. – Már ha szüksége van rá.

Oishi bólintott, és elindultak a várakozó lovak felé.

– Oishi-*sama*! – kiáltotta egy ismerős hang.

– Kawatake? – Oishi megállt, és ahogy körbepillantott, meglepetten látta, hogy egy maréknyi ronin a *nó*-színészek társulatát kíséri át az udvaron.

– Megérkeztünk, és ennek bizonyítékeként itt vagyunk – hajolt meg előttük Kawatake.

Oishi bólintott, és ferde mosolyra húzódott a szája.

– Mintha csak egy buddhával találkoznék a pokolban. Mind épségben vagytok...?

– Igen, hála az isteneknek. – Kawatake hátrapillantott a társulatára, aztán arrafelé nézett, ahol előző este a színpad állt. – Kira nagyúr pedig halott. Ahogy a mondás tartja: „Ha az égre köpsz, az visszahullik rád.” – Megrázta a fejét, és ismét Oishihoz fordult. – Nem távozhattunk úgy, hogy nem gratuláltunk emlékezetes előadásotokhoz. Nagyobb az esélye annak, hogy a saját köldökébe harap valaki, mint hogy sikerül bevenni egy kastélyt mindössze negyvenhét emberrel.

Yasuno megemelte az egyik szemöldökét.

– Akkor miért egyeztetek bele, hogy segítetek nekünk?

Kawatake felkuncogott.

– Nos, én azt vallom, hogy akár táncolunk, akár nem, bohócok vagyunk, úgyhogy ezzel az erővel akár táncolhatunk is. – Megvonta a vállát. – És úgy gondolom, hogy segíteniük kell egymást azoknak, akik ezen a világon élnek.

– Sosem jártunk volna sikerrel, ha nem álltok mellénk – hajolt meg Oishi a köszönet jeleként. – Örökre az adósaitok vagyunk.

– Ó, nem kell így éreznetek – legyintett Kawatake. – Mindössze annyi a dolgotok, hogy kifizettek minket. Ha jól emlékszem, úgy szólt a megállapodás, hogy dupla vagy semmi. No meg a kártérítés.

Yasunóból kirobbant a nevetés, és Oishi mosolyából is széles vigyor lett.

– Igazad van. – Odabólintott Kira néhány emberének, akik kifürkészhetetlen arccal álltak a közelben. – Egykori uratoknak kifizetetlen adóssága van. Keressetek nekem valakit, aki be tud jutni a kincstárába. Ő is azt kívánná, hogy egyenlítsük ki az utolsó tartozását, ebben biztos vagyok.

Visszafordult Yasunóhoz.

– Menj velük. Gondoskodj róla, hogy a színészek megkapják a jussukat, és tisztességes kártérítésben részesüljenek.

Felpillantott, és azt látta, hogy Mika úrnő feléjük tart a lovával.

– Osszatok ketté mindent, amit Kira kincsesládáiban találtok, és hozzátok ide a pénz felét. – Az úrnő megállította mellettük a lovát, és végignézett a meghökkent arcokon.

Yasuno hitetlenkedve bámult rá, Oishi azonban látta a fényt *Mika-hime* szemében, és a férfi vállára tette a kezét.

– A pénzt távozóban szétosztjuk a helyi falvak lakói között, Yasuno uram – mondta az úrnő egy megnyugtató és rendkívül elégedett mosoly kíséretében. – Visszajár azoknak, akiktől ellopták... mielőtt még a *bakufu* kincstárában kötne ki. – Kira egykori hűbéreseire nézett, akik bizonytalan tekintettel méregették. – A másik felét pedig osszatok ki a kastély volt lakóinak. Rászolgáltak.

– Igenis, úrnőm – hajolt meg Yasuno. A mosoly megjelent Kira roninjainak arcán is, akik még Yasunónál is mélyebbre hajoltak egykori uruk egykori foglya előtt.

Oishi Mika úrnő oldalán állva nézte, hogy Yasuno és Kawatake sietve Kira emberei után erednek, akik már el is rohantak keresni egy kulcscsomót. A roninok vezére nem tartotta valószínűnek, hogy a nagyúr vagyonának felosztása sokáig hátráltatja az indulásukat.

*

A roninok meglepetésére a színészek nem távoztak azonnal, amikor megkapták a fizetségüket. Úgy tűnt, Kawatake komolyan gondolta, hogy az embereknek támogatniuk kell egymást: mivel a vándortársulatnak kevés holmija élte túl az éjszakát, a művészek segítettek levinni a sebesülteket a hegyi erődből a csúszós, alattomos úton.

Sőt – a színjátszók még ezután is velük tartottak Kira uradalmának elhagyatott vidékein, és ahol tudtak, könnyítettek a dolgukon. „Nincs túl hosszú út, ha víg a társaság” – jelentette ki Kawatake, mintha a valódi veszély elmúltával már nem lettek volna képesek ellenállni a csábításnak, hogy veszedelmes emberekkel utazzanak.

Oishi bízott benne, hogy a férfi a színészeire gondolt, amikor „víg” társaságról beszélt, mert ez lett volna az utolsó szó, ami eszébe jut, ahogy végignézett az elnyűtt, kimerült roninokon. Az állapotukat látva viszont kénytelen volt bevallani, hogy minden segítség jól jön nekik, és úgy tűnt, a vándortársulat jobb kedvre is deríti az embereit – főleg a legsúlyosabban sérülteket – azzal, hogy eltereli figyelmüket a fáradtságról és a fájdalomról.

Amikor leértek a Kira kastélyának otthont adó hegyvidékről, a tél utolsó nyomai is elmaradtak mögöttük, és visszatértek a tájba a tavasz első halvány jelei. Elhaladtukban minden faluban kiosztottak egy adagot Kira aranyából és ezüstjéből a helyi elöljáróknak – éppen akkor, amikor a kétségbeesett és hálás embereknek a legnagyobb szükségük volt erre, hogy magvakat vásárolhassanak a vetéshez. A vándorszínészek sokkal szívesebben tetszelegtek a lovagias haramiák szerepében, mint a roninok, de Oishi úgy vélte, ez egyszerűen a jellemükből fakad – és a legnagyobb örömmel hagyta is nekik, hogy magukat állítsák a gazdaemberek félelemmel vegyes tiszteletének és kíváncsiságának középpontjába, mert a roninok nem igényeltek és nem is akartak ilyen figyelmet.

Azonban – mint mindenért e földön – még Kawatake és „víg útitársai” szíves segítségéért is kellett fizetni valamiféle karmikus adósságot. A színészek végtelenül sok kérdést tettek fel a kastély elleni támadásról, a kitervelők indítékairól, Asano úrnőről, a boszorkányokról, démonokról, és a szamurájok életének részleteiről. Oishi úgy vélte, ez is egyszerűen a jellemükből fakad.

Mika úrnő rendkívül bájosan viselkedett, és roppant hálás volt a segítségért, de egész nap Kai mellett lovagolt, és úgy védte a csapatot valahogyan még sérülése dacára is elvezető férfit, mint Kannon, az irgalom ezerkarú istennője.

Yasuno azon morgolódott, hogy a színészek rosszabbak, mint egy rakás gyerek egy ünnepélyen, vagy egy kutya, amikor nem akarja abbahagyni az apportírozást. Oishi javaslatára végül magára vállalta azt a feladatot, hogy távol tartja a kérdezősködőket Mika úrnőtől és Kaitól.

Oishi annyira keveset beszélt, amennyire csak lehetett, és megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy számos felszínes sérülése

Chikarát nem akadályozza meg abban, hogy eleget mondjon kettőjük helyett is. Úgy tűnt, a fiú – az érdeklődést tűrő társaik egy részével egyetemben – már-már élvezzi a dolgot, főleg, miután Kawatake közölte: ismer olyan drámaírókat Edóban, akik bármit megadnának, hogy elmesélhessék a roninok bosszújának történetét... ugyanis mindannyian tudták, hogy ezt szó szerint érti. Néha mondogatták az emberek, hogy „a nyelvektől jobban kell tartani, mint a kardoktól”, és ez a *bakufu* figyelmét sem kerülte el.

Oishi nem lelkesedett érte túlságosan, hogy a szükségesnél akár csak egy pillanattal is hamarabb terjedjen el Edóban a történetük, de nem is tiltakozott. Arra gondolt, hogy a roninok bosszújáról szóló mesék áradata feldühítené *Inu-Kubout* és a cenzorait – márpedig valószínűleg cselekedeteik dacos emlékezete lesz az egyetlen elégtételük a közömbösségével Asano nagyúr és Mika úrnő, sőt mindannyiuk életében hatalmas pusztítást végző sógunnal szemben.

Végül eljutottak Kira birodalmának határáig, ami egyben a roninok és a vándortársulat rossz csillagzat alatt indult közös útjának elkerülhetetlen végét is jelentette. Kawatake és színészei a messzi Edóba mentek tovább, amely észak-keletre feküdt, és szabadon használhatták a főutakat – ráadásul mostanra már az idő is szorította őket. Ako ezzel szemben délnyugatra feküdt tőlük, és a roninok nem léphettek olyan utakra, ahol fennállt a veszélye, hogy egy ellenőrző ponton feltartóztatják őket.

Akik összetalálkoznak, azoknak egyszer el is kell válniuk egymástól – a roninok azonban meglepően szomorúak voltak, amikor búcsút kellett inteniük a színészeknek.

*

Miután a vándortársulat otthagya őket, a roninoknak rengeteget kellett dolgozniuk egyszerűen csak a túlélésért is – különösképpen a sebesültek túléléséért. Oishi azonban olyan hálát érzett a színészek iránt, amire nem is számított, mert rájött, a segítségüknek köszönhetően az emberei könnyebben birkóznak meg azzal, amit meg kell tenniük.

Meglepve látta azt is, hogy a csapaton egyre inkább úrrá lesz a békeesség, miközben hazafelé tartva átkelnek az újraéledő vidéki tájon. A tavasz első jeleiből, amelyek a Kirayama-kastélyból távozóban köszöntötték őket, mostanra rügyező fák és korán nyíló vadvirágok sokasága lett, és miközben fáradhatatlanul lovagoltak dél és az óceán felé, a frissen kihajtott fű és a bevetett földek olyan zsenge zöldbe öltöztették a világot, amelyet Oishi az év egyetlen más szakában sem látott. A meleg és az üde színek a maguk módján gyógyító hatással is voltak a roninokra mindazok után, amit ki kellett állniuk a Kira erődjéhez vezető úton.

Mivel már nem kényszerültek bujkálásra, mint a támadás előtt, és a sebesültekre is gondolniuk kellett, Kai olyan ritkán használt mellékutakon vezette őket hazafelé, amelyeken könnyebben lehetett közlekedni. Néha áthaladtak egy-egy elszigetelt falun is, ahol meg tudtak állni, hogy beszerezzék a helyi földművesektől és iparosoktól mindazt, amiből kezdtek kifogyni. Mika úrnő megtartott egy keveset Kira ezüst- és rézpénzeiből, ami elég volt ahhoz, hogy élelmet és orvosságot vásároljanak, így az érkezésüket csaknem rémült döbbenettel figyelő falusiak a távozásukat már megkönnyebbült arccal, áldásokat kiáltozva nézték végig.

Oishi aggódott, mert nem tudta, hogyan lesz képes Kai egészen hazáig vezetni őket. Noha olyan tempóban haladtak, amit még a súlyos sebesültek is túléltek, a félvérnek nagy fájdalmakat okoztak a sérülései, és még mindig gyötörte a kimerültség is. Ennek ellenére a boszorkányölő Mikával az oldalán – aki olyan magabiztos és türelmes volt, mint az imádott Yoshinakájával lovagló legendás Tomoe Gozen – Kai alig adta jelét annak, hogy rosszul érzi magát. Úgy tűnt, mintha ők ketten egy külön világban léteznének, ahol a kimerültség és a fájdalom nem jelent többet az osztálykülönbségeknél mindaddig, amíg szabadon nézhetnek egymás szemébe, és módjukban áll néha váltani pár szót a másikkal, biztosítva róla magukat, hogy tényleg együtt vannak.

Oishi azon kapta magát, hogy már egyáltalán nem dühíti a látványuk. Sok más dologhoz hasonlóan a szerelemmel kapcsolatos határozott véleményét is át kellett értékelnie, mert már nem érezte úgy, hogy az egész egy értelmetlen absztrakció. A párost figyelve

szomorúság és vágyakozás fogta el, és egyszerűen csak Rikura gondolt.

Annyit lovagolt Chikara mellett, amennyit csak tudott, és olyasmikről beszélgetett vele, amikről korábban sosem esett szó köztük, így olyan oldaláról ismerte meg a fiát, amelyet esélye sem volt kifürkészni akkor, amikor tulajdonképpen minden együtt töltött idejük azzal ment el, hogy a *karouk* kötelességeire tanította a gyereket.

A roninok között akadtak más apák és fiúk, sőt testvérek is, és a legtöbbjüknek volt valahol családja. Ők is ugyanazt tették, mint Oishi és Chikara: az otthonukról és a múltról beszélgettek – és arról, milyen büszkék egymásra, és mennyit imádkoznak érte, hogy a családjuk is emelt fejjel emlékezzen majd rájuk. Arról nem ejtettek szót, mit hoz a jövő azon a pillanaton túl, amikor ott állnak majd mindannyian Asano nagyúr sírjánál.

Ahogy Kai és Mika úrnő, úgy mindenki más is megértette: a bosszújuktól az Akóba érkezésükig tartó rövid idő olyan ajándék, amit nem szabad elpazarolni – *wabi-sabi*, váratlan szépség, a kifejezés legszorosabb értelmében. Minden napjukat betöltötte az *aware*, a szívbe markoló fájdalom, amely kibogozhatatlanul összefonódik minden olyan pillanattal, amikor a lélek látszólag tökéletes egyensúlyba kerül, mert az ilyen pillanatok mindig túl hamar véget érnek, akárcsak az utolsó korty a finom *szakéból*, a nyárestén a tengert megvilágító tűzijáték... vagy egyszerűen a tavaszi égbolt hibátlan kéksége.

Oishinak emiatt – vagy ennek ellenére – sok gondolkodnivalója akadt azokon az éjszakákon, amikor a sebei, vagy a fájdalmaik miatt álmatlanul hánykolódók nyögései ébren tartották: olyan kérdések foglalkoztatták a *girivel* és a *ninjóval* kapcsolatban, amelyeket meg kellett válaszolni, és békét kellett kötnie magával... már ha lehetséges volt egyáltalán átértékelni az egész életét a hátramaradt időben.

Az egyik ilyen éjjelen, amikor a roninok egy békés tisztáson aludtak a fák között, ő a Kirayama-kastély öregtornyából szerzett takarójába bugyolálva feküdt, és a fogyó holdat bámulta az ágak közt. A szellő friss fű és öreg fenyőök illatát sodorta felé, és ezúttal

majdhogynem kellemesen érezte magát. Aludni azonban nem tudott – vagy legalábbis így gondolta. Egyszer csak az oldalára fordult, és maga mellé nézett, *Mika-hime* állandó fekhelyére.

Az úrnő nem volt ott.

Túl hirtelen ült fel, és hangosan felnyögött a fájdalomtól. A tisztás másik oldalán mozgást látott, mintha valaki megfordult volna a zajra. *Valaki...*

Mika úrnő a teste köré csavart selyempaplannak köszönhetően úgy ragyogott a holdfényben, mintha lámpást tartott volna a kezében. Azon a félreeső helyen állt, ahol Kai feküdt, és még most is úgy vigyázta őt, mint Kannon. Ahogy mindig, Kai ezúttal is messze aludt a többiektől – talán megszokásból, talán azért, mert túl jól tudta, hol fekszik a nő, akit szeret.

Mióta állhatott ott az úrnő, csendben nézve a szendergő férfit? Vajon gyakran csinálta ezt? Úgy tűnt, Kai mélyen alszik, de Oishi kételkedett benne, hogy bárki is meglephetné őt álmában, függetlenül attól, mennyire kimerült.

Ennek ellenére sem ő, sem Mika nem mozdult, hogy engedelmeskedjen a vágynak, ami olyan nyilvánvaló volt köztük minden ébren töltött pillanatukban, és még most is. A szerelem egy életre összekötötte a lelküket, dacára annak, hogy egy olyan világba születtek, amely még azt a jogot is megtagadta tőlük, hogy szabadon beszéljenek egymással, vagy tétlen perceket töltsenek együtt – amely halálbüntetés terhe mellett megtiltotta nekik a házasságot, és azt, hogy megtapasztalják a maradéktalanul beteljesülő szerelmet, a testi kapcsolatot.

Oishi mindig is elfogadta és betartotta azokat a törvényeket, amelyek elválasztották egymástól Kait és Mika úrnőt – ahogyan a félvérbe vetett megingathatatlan hite ellenére a végsőkéig engedelmeskedett nekik Asano nagyúr is. Itt és most, az általuk ismert világ határain túl azonban Oishi csak két szerelmest látott, akiknek a múlt és a jövő semmit nem jelentett. És mégsem éltek a szabadságukkal, hiába volt rá lehetőségük...

Miért? – kérdezte magában, és még csak el sem csodálkozott rajta, hogy ilyesmi jutott eszébe. Felidézte, milyen örömet érzett, amikor egyesült a testük a szerelemben a feleségével, aztán a fiára

gondolt, aki kettejük szenvedélyéből született. A testi szerelmet sosem szabadna különválasztani az érzelmektől, hiszen éppolyan természetes és szükséges része az életnek, mint a légzés...

Mika még mindig őt nézte – úgy megdermedt, mint aki nem tudja, mitévő legyen. Oishi halkán visszafeküdt, és az oldalára gördült, hátat fordítva neki, mintha egyszerűen csak a fájdalom zavarta volna fel.

Úrnőm – gondolta –, az élet nem több, mint egy lepke álma. Álmodj szépeket...

Ahogy behunyta a szemét, eszébe jutott, hogy egyszer már felhasználta ezeket a sorokat egy költeményben, amit a feleségének írt az esküvőjük utáni harmadik éjszakára következő hajnalon, amikor a nő még aludt. Először fájt az emlék, erősebben, mint bármelyik sebe, annyira, mint az elveszített szerelem – csaknem elviselhetetlen volt. De aztán addig ismételte magában néma mantraként a verset, amíg a kín elmúlt, az emlékei pedig lassan szertefoszlottak...

És meglepetésére nagyon jól aludt.

*

Még alig hajnalodott, amikor arra ébredt, hogy valaki tétován böködi. Kinyitotta a szemét, és a fia bámult vissza rá.

– Mi az...? – motyogta a kardja után tapogatózva. – Baj van?

– Nem. Nem, uram... – suttogta Chikara a fejét rázva, és lefogta Oishi kezét, amelyben már ott volt a fegyver. – De... *Mika-hime*...

Még túl sötét volt hozzá, hogy Oishi tisztán lássa a fia arcát, miközben Chikara arrafelé pillantott, ahol Mika úrnőnek kellett volna aludnia.

– Mm... – Oishi elégedetten elmosolyodott, aztán visszafeküdt, és becsukta a szemét.

– Apám! – rázta meg újra Chikara. Fojtott hangjából arra lehetett következtetni, hogy valahol félúton van a pánik és a hitetlenkedés között. – Uram... Apám... Mika úrnő Kaijal van... Kérlek, uram, ne öld meg Kait...

Olyan erővel támaszkodott Oishi sebesült kardforgató kezére, hogy az apja lenyelt egy fájdalmas káromkodást, és adott neki egy nyaklevest.

– Nem áll szándékomban megölni senkit... – dörögte Oishi. Chikara döbbsent arccal hátrahanyatlott. – És nem is akarom elmondani senkinek.

– Én attól félttem, hogy ha a többiek...

– Csendesebben, különben tényleg észreveszik. Miért vagy ébren?

– Vizenem kellett.

Oishi sóhajtott egyet.

– Maradj még egy pillanatig – mondta, és felült a guggoló fiú mellé. Megdörgölte a szemét, és igyekezett rendbe szedni a gondolatait. – Chikara... – Vett egy mély levegőt. – Hallottad már azt a mondást, hogy „a múlt olyan, mint egy másik ország, ott másképp mennek a dolgok”?

Chikara bólintott. Zavarodottnak, de egyben kíváncsinak is tűnt.

– Hallottam, bár én úgy éreztem, hogy csak a jelen védelmében mondogatják.

– Bölcsőbb vagy a korodnál. – Oishi szája ferde mosolyra húzódott. – Az ittlévők mindegyike megesküdtött rá, hogy hátramaradt napjait a Múlt Országában tölti, amikor úgy döntöttünk, hogy a sógunnal szembeállva jogos bosszút állunk az urunkért. És a Múlt Országában – ahol az emberek még kiérdemelhatték a szamuráji címet a tetteikkel – a házasság nem pusztán annyit jelentett, hogy beáldozunk egy gyalogot a politikai szövetségek megerősítéséért. Ha egy pár egybe akart kelni, nem volt más dolguk, mint együtt hálai három éjszakán át...

Chikara szeme kikerekedett, és ezt most Oishi is meglehetősen tisztán látta. Aztán a fia váratlanul meghajolt előtte.

– Bocsáss meg, apám – motyogta. – Sosem leszek olyan bölcs, mint te.

Oishi ismét elmosolyodott, ezúttal azonban bujkált az arckifejezésében egy árnyalatnyi szomorúság is.

– Te nyitottad rá a szememet az igazságra. – A fák közé nézett, ahol Mika és Kai szorosán összebújva aludtak, aztán visszafordult,

és szeretetteljesen a fiára pillantott. – És most szíveskednél hagyni, hogy pihenjek... legalább addig, amíg teljesen fel nem kel a nap?

Chikara felállt, és még egyszer meghajolt, mielőtt visszament a saját fekhelyéhez. Oishi addig nézte, amíg el nem helyezkedett a takarója alatt, és újra békés álomba nem szenderült.

A roninok vezére ezután megint a hátára fordult, és eltakarta kezével az arcát – de nem azért, hogy kizárja az egyre erősödő nappali fényt, hanem hogy visszatartsa a testét-lelkét hirtelen elárasztó érzelmeket, amelyekkel úgy megtelt a szeme, hogy majdnem túl is csordult.

*

A roninok sürgölődve készülni kezdtek az újabb napra, Oishi pedig arra ébredt, hogy *Mika-hime* úgy fekszik mellette a helyén, mintha el sem hagyta volna. Egy pillanatra elgondolkodott rajta, nem csupán álmom volt-e az elmúlt éjszaka emléke, de aztán az úrnő megmozdult, és kinyitotta a szemét. Ahogy a férfira nézett, csillogó tekintetével és félénk mosolyával érzelmek egész csokrárt nyújtotta át: *hálát, hitet és mindörökre fennmaradó bizalmat.*

Oishi a lehető legrövidebb mosollyal viszonzta az ajándékot, aztán azzal kezdett foglalatzkodni, hogy az új napra készülve ülő, majd álló helyzetbe tornássza sajtó, fáradt testét, és közben úgy tett, mint aki nem veszi észre, hogy az úrnő öntudatlanul nyújtózkodik és sóhajtozik, mielőtt félrelöki a paplanját, és ruganyosan talpra szökken. Ha jól hallotta, Mika még halkán énekelt is, amikor mezítláb odament a harmattól nedves fűben Kai fekhelyéhez, ahol a férfi olyan mélyen aludt, mint bármely hétköznapi ember, aki a fél éjszakát ébren töltötte.

Oishi azonban azt is látta, miközben észrevétlenül figyelte őket, hogy Mikának még csak szólnia sem kell Kaihoz, hogy felébressze őt – a férfi már azelőtt felemelte a fejét és ránézett, hogy az úrnő csípőre tett kézzel szidni kezdte volna a lustaságáért. A szavai hallatán a félvér arcán mosoly terült el, majd fel is nevetett, ami Oishit olyan váratlanul érte, hogy hitetlenkedve meg is csóválta a fejét.

Kai meghajolt Mika előtt, mint aki bocsánatot kér a viselkedéséért, aztán feltornászta magát abba a fába kapaszkodva, amely alatt aludt. Még csak meg sem próbált hozzáérni az úrnőhöz, Mika pedig tiszteletteljes távolságot tartott tőle, és semmiben nem segített neki attól eltekintve, hogy összehajtogatta a takaróját. Igaz, amikor végzett, úgy adta át, mintha valami imádott kincs lenne, amitől alig tud megválni – de Oishi úgy vélte, még Chikara sem szentelt elég figyelmet nekik ahhoz, hogy észrevegye az arckifejezését.

Mika visszatért Oishihoz, aki éppen a saját takaróját tekerte össze, Kai pedig követte a tekintetével. Amikor megpillantotta az őt figyelő ronint, meghajolt, ami az egyenrangú felek között hétköznapi köszönési formának számított – Oishi azonban nem emlékezett rá, hogy a félvér valaha is fejet hajtott volna előtte saját akaratából, az arcán pedig a legkülönlegesebb érzés tükröződött, amit valaha is látott.

Kai végül elfordult, és odament a többi roninhoz, akik arra vártak, hogy megfőjön a reggeli rizsük. Nem nézett vissza egyszer sem. Mika felemelte a paplanját, és nekiállt összehajtogatni, mintha neki is csak egy újabb reggel kezdődne a sok közül, és ugyanolyan ronin lenne, mint a többiek.

*

Egyre fogytak az Akóba visszavezető út hátralévő napjai, és a roninok a szomorú, esős órákban éppúgy örömet lelték, mint abban, ha kisütött a nap, és az ég önnön tükörképében gyönyörködött az újonnan elárasztott rizsföldek végtelen tengerében. Még a leghétköznapiabb látvány is újnak és csodálatosnak tűnt a szemükben, mert nem tudhatták, nem ez lesz-e az utolsó alkalom, hogy láthatják.

Kai és Mika továbbra is elégedetten lovagoltak egymás mellett. Egy kicsit többet beszélgettek, és talán gyakrabban is mosolyogtak, de egyébiránt úgy viselkedtek, mintha semmi nem változott volna meg közöttük. Mika azonban minden éjjel odaszökött Kai ágyához, mert a napokhoz hasonlóan az esték is fogatkozóban voltak – aztán reggelre mindig újra ott feküdt a helyén Oishi mellett. Az éj

gondosan őrizte titkukat, és ha sejtett is valamit bármelyik ronin Oishin és Chikarán kívül, senki nem merte szóba hozni.

*

Mire a roninok átkeltek Ako határán, a cseresznyefák már virágba borultak... a bosszújuk híre pedig megelőzte őket, ahogy azt előre tudták – arra azonban egyáltalán nem számítottak, ami rájuk várt. A történetük úgy terjedt el az egész országban, ahogy beköszöntött az új évszak. Arról már hallottak, hogy Kiotóban és Edóban folyamatosan erről beszélnek, de meglepetésükre még a félreeső Akóban is minden egyes faluban és rizsvetésre készülődő földön pontosan tudták az emberek, hogy kik ők, amikor pedig elhaladtak mellettük, mindannyian meg is álltak meghajolni, integetni, vagy mondani egy jókívánságot.

Amikor végül beértek az Ako-kastély alatti faluba, a főút mentén akkora tömeg gyűlt össze, hogy mindenki leszállt a nyeregből, aki tehetett, mert attól féltek, még agyontaposnak valakit. Ahhoz viszont Oishi ennek ellenére is ragaszkodott, hogy a menet élén haladó Mika – megőrizve méltóságát és óvva magát a csöcseléktől – maradjon a lován, hiszen még mindig ő volt Asano úrnő, egész Ako örököse, és ezen az sem változtatható, hogy az istenek igazsága rá tudja-e venni a sógunt arra, hogy visszaállítsa őt jog szerinti helyzetébe, vagy sem.

Az oldalán Kai egyetlen szó nélkül mászott le a nyeregből, de az arckifejezése jóval mélyebb fájdalmat tükrözött, mint amit eddig bármikor megengedett magának. Megindult hátra, a roninok közé, és bólintott Oishinak, hogy foglalja el a helyét Mika mellett, kimondatlanul elismerve ezzel, hogy vége a hazavezető útnak és a vele nyert, túlságosan is rövid szabadságuknak.

Mika ugyancsak csendesen, felemelt fejjel nézte, hogy Kai hátramegy, de tekintetét elhomályosította a szomorúság, miközben Oishi előrevezette a lovát, és mellé állt. A ronin az Asano nagyúrnak hozott áldozatokra pillantott, amelyet az állat nyergéhez erősített lándzsa hegyére tűzve, zsákba kötve közszemlére is tettek.

Ahogy elindultak a tömegén át, Oishinak új és lehangoló meglepetésben volt része a helyiek reakciója láttán. Itt szinte egyáltalán nem találkozott büszke és elragadtatott pillantásokkal, amelyekből egyre többet kaptak az út folyamán – helyette gondterhelt arccal és lesütött szemmel megalázkodó embereket látott, akik mintha a sógun dühét várták volna. Tudta, magatartásuk nem annak köszönhető, hogy Asano úrnő és a hűbéresei haladnak el előttük, hiszen ők már nem azok voltak, akik egykor, sőt nem is úgy néztek ki. A falu lakói azonban mégis úgy viselkedtek, mintha szükségesnek tartanák, hogy meghunyászkodjanak.

Egy nagydarab földműves lépett ki az utcára, és közvetlenül Oishi előtt térdre vetette magát, aztán homlokát a porba nyomta.

– Oishi-sama – motyogta. – A bocsánatodért esedezem. Ha csupán az életemmel tudok fizetni neked, hát...

Oishi értetlenül bámult rá, de aztán a paraszt felemelte a fejét, és a roninnak végre sikerült visszaemlékeznie. *Álltak már így szemben egymással, csak épp fordított helyzetben.* Az a férfi térdelt előtte, aki leköpte, miután Kira őrei kiengedték a tömlöcből, és kihajították a kastélyból.

Beleremegett az érzelmekbe, ahogy felidézte a napot – csupán hetek teltek el azóta, pedig éveknek tűnt –, és rájött, ha nem játssza épp mindenre elszántan a megtört embert, hogy elaltassa Kira kémeinek figyelmét, ott helyben megölte volna a nyomorultat – egy egyszerű parasztot – ezért az esetért.

Csakis azért őrizte meg a túléléshez szükséges józanságát a nehézségek és a teljes elszigeteltség hónapjaiban, mert megszállottan, részletekbe menően tervezgette, hogyan áll majd bosszút Kirán Asano nagyúrért, önmagáért – mindenkiért. Mindeközben azonban semmit nem tanult saját magáról azt leszámítva, hogy milyen mélyen gyökerező, lángoló gyűlölet tud ébredni a lelkében.

Most azonban... lepillantott az előtte térdelő alakra, és csak egy embert látott, nem valamiféle szörnyeteget vagy alacsonyabb rendű lényt, akit joga lenne hirtelen felindulásból megölni, pusztán azért, mert ő samurájnak született, az pedig nem.

A férfi csak egy paraszt volt... és mégis olyan szilárd erkölcsökkel rendelkezett, hogy egy gyáva árulónak tartott alakkal szemben elkövetett, jelentéktelen gazság miatt kész lett volna meghalni szegyenében.

– Megbocsátok – mondta halkán Oishi. Megfogta a paraszt karját, és felsegítette. – Az életed, akárcsak bárki másé, az istenek ajándéka. Mostantól éld ehhez méltó módon.

A férfi hitetlenkedő tekintettel, alig hallhatóan hálálkodva elhátrált az útjukból.

Oishi érezte, hogy egy kéz ér a vállához, és ahogy felpillantott, Mika úrnő mosolygó arcát látta.

– *Kuranosuke* Oishi – suttogetta Mika, régi címén szólítva apja első hűbéresét és legbizalmasabb tanácsadóját. – Úgy gondoltam, apám már nem lehetne büszkébb rád azután, hogy a végsőig engedelmeskedtél a kívánságainak, és még azt követően is szolgáltad őt. De tévedtem. *Most* még büszkébb lenne.

Oishi elvörösödött, és tekintetét a földre szegezve megcsóválta a fejét, miközben tovább haladt az úrnő mellett, bár ezzel nem tiltakozni akart.

Rövidesen azonban megint felkapta a fejét, mert érezte, hogy valami megváltozik körülöttük – a tömeg hangja, a légkör. Az emberek arckifejezése úgy alakult át, ahogy az apályból ár lesz: mogorvaságukat és szegyenüket ámulat, aztán megkönnyebbülés, majd ünnepi hangulat váltotta fel. Kiáltozni kezdtek, és végül már hangosan éltették a visszatérő Asano úrnőt, és lojális hűbéresei bátorságát.

Újabb alak tülekedett előre a tömegben. Nem lépett ki az utcára, csak annyira mutatta meg magát, hogy Oishi észrevegye. *Riku volt az.*

Oishi döbbenet és boldogan látta, hogy az asszony szemében az öröm és a viszontlátás, a büszkeség és a vágyakozás könnyei csillognak. Amikor megpillantotta a tekintetét, a nő rámosolygott, és megremegett az alsó ajka, de mindkettőjük méltóságára gondolva nem rohant oda, hogy megölelje. Igazi szamurájként viselkedett – ugyanakkor még mindig Oishi örökké szerető felesége volt.

Riku tekintete Asano úrnőt találta meg következőnek. Mika úgy mosolygott vissza rá, mint aki végre bizonyítékát kapta annak, hogy tényleg hazaért.

Mire azonban elhaladtak mellette, Riku már másfelé nézett: a hátuk mögött vonuló roninok csapatát fürkészte, egészen addig, amíg meg nem találta köztük a fiát.

– Chikara...! – kiáltott fel. A fiú felpillantott és elvigyorodott, az arcára kiült a döbbenet. Kai, aki mellette haladt, a menetoszlop széle felé tuszkolta a könyökével. Szamuráj volt vagy sem, az anyja ezúttal nem őrizte meg a méltóságát: kirohant az utcára, a karjaiba kapta, és szorosán megölelte, közben pedig néma hálával nézett Oishi felé, amiért épen és egészségesen visszahozta a fiukat.

Chikara nem pillantgatott szégyenlősen az apja irányába, sőt még a körülötte álló férfiakra sem, amíg az anyja a karjaiba zárta, aztán pedig megfogta a nő kezét, hogy maga mellett tartsa őt, mert a roninok folytatták hosszú útjukat fel a kastélyba. Az arca felnőttes és férfias maradt, de most már büszkeséget és tökéletes elégedettséget is tükrözött.

Egyre több falusi ember lépett elő, hogy étellel és vízzel kínálja őket, vagy imát mondjon értük. A fohászokat hálás bólintással elfogadták, az ételt és a vizet udvarias mosollyal visszautasították. Immár az összes ronin és Mika úrnő is csak az előttük álló úttal foglalkozott, nem hagyva, hogy bármi is tovább hátráltassa őket addig, amíg el nem érik zarándoklatuk célját.

*

Végül átkeltek az Ako-kastélyt körbefogó folyón. Nem tudták, milyen fogadtatás vár rájuk – csak abban voltak biztosak, hogy még a sógun szamurájai sem állhatnak az útjukba. A falusiak elmondták nekik, hogy a *bakufu* csapatai már előttük megérkeztek, és elkergették Kira hűbéreseit, utána azonban nem távoztak, hanem bezárták a kastély kapuit, és öröket állítottak – azóta pedig semmi nem változott.

A temető viszont a falakon kívül, a folyóparti füzek és cseresznyefák árnyékában feküdt. Őseik sintoista hagyományai –

vagyis az idők kezdetén a japán szigeteket a tengerből kiemelő istenek akarata – szerint tilos volt a holtak maradványainak ugyanazon a területen nyugodni, ahol az élők otthonai álltak. Ezek az istenek most már kegyesen megosztottak a mennyen és a földön Buddha isteni esszenciájával, és a temetéseket is buddhista papok vezényelték le – de élet és halál legalapvetőbb kérdéseiben még mindig az ősi szabályok voltak érvényesek.

A roninok csapata – nyomában a tisztos távolságot tartó falusiakkal – letért a kastély kapujához vezető útról, és átvágott a falak alatti nyílt területen. Lovait higgadt tempóban léptetve egészen a temetőig követték a folyót, amelynek partján végig virágzó cseresznyefák álltak.

A sógun aranszínű *monjával* díszített fekete páncélt viselő kapuőrök a távolból figyelték őket, és a vár ormán is egyre több Tokugawa-szamuraj jelent meg, hogy nézze a menetet. Egyikük sem indult meg, hogy elhagyja a kastélyt, pedig nagyon jól kellett tudniuk, kik a harcban megfáradt roninok. És nyilvánvalóan tudták azt is, hogy miért jöttek – mégis hagyták őket, hogy békében elvégezhesék szent rítusukat Asano nagyúr sírjánál.

Kai odalépett a többiek mellé, akik félkört alkottak Mika és Oishi körül, majd társaihoz hasonlóan lehajtotta a fejét. Most nézhette meg először a sírkövet, amely alatt ott pihentek otthona, Ako földjében, urnába zárva Asano nagyúr maradványai: a téglalap alakú alapzaton oszlop állt, rajta az elhunyt nevével.

Nem látta, de tudta, hogy még mindig ide van láncolva a nyughatatlan lélek, amely egykoron az uráé volt, és képtelen egy békésebb világba távozni, vagy egyenesen új életet kezdeni. Ahogy elgondolkodott ezen, hirtelen támadt szellő sustorgott végig a sír körül máris nagyra nőtt fűszálak között. A nyughely mellől hiányoztak a fa imatáblák, amiket a gyászolók és a családtagok általában a fejfa mellé helyeztek, és nem hagytak előtte ajándékokat sem – nem lehetett látni sem virágokat, sem füstölőket, sem bármilyen más jelét a megemlékezésnek, még csak egy magányos követ sem. Mika sűrűn pislogva próbálta megemészteni, milyen kegyetlenül tiszteletlenek voltak Kira emberei, és mekkora félelmet ébresztettek a helyiekben, akiknek az életét távollétében ők irányították.

Kai keze ökölbe szorult, mert elfogta a vágy, hogy akár csak egy pillanatra is újra a karjaiban tarthassa a lányt. De maradt ott, ahol volt, és arra gondolt, hogy Mika pusztja jelenléte sokkal nagyobb enyhet ad neki, és az apja szellemének is.

Amit pedig magukkal hoztak, az kárpótolja majd a nagyúr szellemét azért az évért, amit a szélben bolyongva, elveszve töltött – az évért, melynek során mindannyian elveszve bolyongtak –, sőt sok minden másért is.

Mika hátranézett, mire Yasuno leszedte a lándzsát és a rátűzött, alaposan összetekert batyut Oishi nyergéről, és átadta a zsákot a roninok vezérének. Oishi óvatosan átvette a szabad kezével – a sebesült karja még mindig szinte teljesen használhatatlan volt –, majd ügyetlenül letérdelt a sír elé, és a csomagot a lábánál lévő sima köfelületre helyezte. Ezután kihúzta az oldalán lógó hüvelyből a *tantót*, amely elvette az ura és Kira életét is, és azt is a sírkőre fektette.

– Most már pihenj, nagyuram – dörmögte. – Bosszút álltunk érted.

Utolsó tisztelgés gyanánt homlokát a földhöz érintette, aztán felkelt.

A helyére ekkor odatérdelt Mika, és ő is meghajolt az apja sírja előtt, aztán egy csokor tavaszi virágot tett Oishi ajándékai mellé, amit egy falusi asszonytól kapott. Behunyta a szemét, és elsuttogott egy imát, amit csupán az apja hallhatott.

Mintha csak erre válaszolna, a szél nagyot sóhajtvá végigsöpört a folyó menti cseresznyefákon, és lágy hópelyhekként aláhulló virágszirmokkal hintette be őket. Olyan volt ez, mint egy búcsúintés.

Mika felkelt, és a körülötte várakozó férfiak felé fordult. Arca békés volt, mintha az imája – bármiről szólt is – meghallgatásra talált volna.

– Ha felpillantunk, nem kell szégyenkeznünk a mennyek előtt – szavalta a szemükbe nézve –, és ha meghajlunk, nem kell szégyenkeznünk a föld színe előtt sem.

Fejet hajtott Oishinak, majd a mögötte álló roninoknak is. Amikor Kaira pillantott, és megcsillant a szeme, a férfi úgy érezte, a lány apjának szelleme mered rá, sőt mindannyiukra, és összes őse nevében köszönetet mond nekik.

A roninok egyenként letérdeltek és meghajoltak. Akik szabadon tudtak mozogni, támogatták azokat, akik erre képtelenek voltak, és Yasuno is odalépett, hogy a kezét nyújtsa Kainak. A hosszú hazaúton időről időre segített neki leszállni a nyeregből és felülni a lovára, ha a félvér háta túl merev volt, vagy túlságosan kimerült ahhoz, hogy egyedül boldoguljon. A kastélyhoz vezető fárasztó gyaloglás után Kai ismét örömmel fogadta el a támogatást, és térdre ereszkedett.

Ahogy Yasuno odatérdelt mellé, Kai kiegészítette az Asano nagyúrhoz intézett imáját, és nemcsak az életéért mondott köszönetet, hanem a körülötte lévő emberek bajtársiasságáért és Mika rendíthetetlen szerelméért is. Csendes fohásza végén azért könyörgött, hogy a háláját fogadja el, a szerelmét pedig bocsássa meg a nagyúr.

*

Amikor minden elhangzott, aminek el kellett hangzania az imáikban, a fáradt csapat letelepedett pihenni az árnyékba a folyóparton. A helybeliek, akik utánuk jöttek a faluból, és komoran végignézték a ceremóniát, most végre ételt és italt vihettek Asano úrnőnek és a roninoknak, és üdvözölhették őket hazatérésük alkalmából.

Mika azonban egy idő után otthagyta Kait, hogy csatlakozzon Oishihoz. A férfi látta, hogy felülnek a lovaikra, és az Ako-kastély külső kapujához mennek, mert nem tudnak rendesen pihenni, amíg nem látták, mi lett egykori otthonukból.

A bejáratnál álló örök inkább kíváncsian, mintsem óvatosan figyelték őket. Amikor a két lovas elég közel ért hozzá, hogy tisztán láthatóvá váljon az arcuk, a sógun emberei tiszteletteljesen meghajoltak, mint akik máris tudják, ki a porlepte, napbarnított, férfiruhákba öltözött nő és a megviselt ronin, akinek az egyik karja fel van kötve.

Mika ennek ellenére bemutatkozott nekik, és bemutatta Oishit is. Aztán tisztelettudóan – és sokkal magabiztosabban, mint amikor nem érezte magán ősei vigyázó tekintetét – engedélyt kért, hogy beléphessenek az Ako-kastélyba.

Meglepetésére az ott állomásozó csapatok kapitánya személyesen jött a kapuhoz, majd parancsot adott, hogy nyissák meg az átjárót, és engedjék be őket, ráadásul úgy viszonzta udvarias meghajlásukat, mintha megtiszteltetésnek éreznék a jelenlétüket, nem pedig gonosztevőkkel állna szemben – egy szökevény menyasszonnyal, és a nő leendő férjét meggyilkoló körözött bűnözővel. Mika és Oishi bizonytalan pillantásokat váltottak, miután a férfi az egyik hadnagya kíséretében továbbküldte őket a belső kapuhoz, amelyen szintén átmehtek, és végre bejuthattak a felső udvarra.

Mika habozva lépett be, de nem azért, mert figyelték őket a sógun szamurájai, sőt nem is azért, mert koldusként kellett odaállniuk a kapuk elé, amelyeknek jog szerint tárva-nyitva kellett volna várniuk őket... hanem mert annyi minden változott meg az elmúlt egy év alatt az életében, a fejében és a szívében, hogy többé már semmi nem tűnt ismerősnek neki azon a helyen, amelyet mindig is az otthonának tartott.

Oishi tekintetéből is ugyanezt a zavarodottságot lehetett kiolvasni, amit aztán a látványhoz illő zordság váltott fel, ahogy végigpillantottak az elhagyatott területen, ahol egykor Asano nagyúr uralkodott. Oishi a távolba meredt, és Mika tudta, hogy a régi otthonát nézi, a kastély *karoujához* méltó palotát, ahol azzal a nővel lakott, aki valaha a felesége volt, és azzal a tizenhat éves fiúval, aki valaha a gyermeke és az örököse volt... míg Kira nagyúr be nem lépett az életükbe.

Mika az apja kertje felé fordult, de csak kiszáradt és túlburjánzott bokrokat látott, amiket gyomok fojtogattak. Ennyi maradt a szépségből, amit az apja régen oly nagy gonddal és örömmel ápolt – épp annyira elhanyagolták, mint a nagyúr sírját.

A cseresznyefák viszont még itt is gazdagon virágoztak, méghozzá önszántukból – kézzelfogható bizonyítékát adva annak, hogy van egy természetfeletti létező, amely emberi felhatalmazás és ráhatás nélkül is tovább él, nem törődve a mulandó bánattal, az öröm törékeny pillanataival és a jelentéktelen vágyakozással, amik együtt ki is adják a halandó élet egészét.

Wabi-sabi... Azon kapta magát, hogy az apja *koi*-tavára gondol, és azon töpreng szomorúan, vajon él-e még benne akár csak egyetlen hal is, vagy már mind kivetették magukat a kövekre, elkövetve a saját furcsa *junshijukat*, miután meghalt az uruk. A hadnagy tétován meghajolt, és megkérdezte a lányt, szeretne-e bemenni a palotába. Mika megrázta a fejét, mert hirtelen még azt sem tudta elképzelni, hogy betegye oda a lábát, nemhogy azt, hogy lássa az apja vagy a saját szobáit, miután azok egy évig az ellenség kezén voltak.

Kavargó szél támadt, porfüggönnyet húzva és szirmokat szítálva, teljessé téve a pusztulás képét. Mika Oishira pillantott.

– Mi lesz most velünk? – motyogta.

A férfi visszaneézett rá, és mindent látott a szemében... mindent, ami már nem volt ott.

– Ako dicsősége helyre fog állni, úrnőm – felelte olyan bátor és magabiztos hangon, mintha valahogyan még mindig hinne benne, hogy az isteni igazságszolgáltatás megmenti az uradalmat az emberi mohóságtól.

Ahogy azonban Mika megpróbálta állni a tekintetét, elkapta a fejét.

Az ő arcán enyhe meglepetés tükröződött, amikor Mika a belső kapu felé biccentett, és azt mondta neki, hogy eleget láttak.

Miközben átkeltek az alsó udvaron, megint odalépett hozzájuk az örök parancsnoka.

– Asano úrnő – mondta. – Őméltósága, a sógun ma érkezik meg. Látni kíván téged, és... – Megköszöörülte a torkát, és feszengve a földre nézett. – Nos hát, nem kell már sokat várnotok.

Mika bólintott, és igyekezett leplezni, hogy hűvösség járja át annak hatására, amit a férfi mondott, és amit nem mondott ki.

– Atyám sírjánál fogunk várakozni – intett fejével a kapu felé, mint aki biztos benne, hogy a kapitány kiengedi őket.

A férfi megint meghajolt, és jelt adott az öröknek, hogy nyissák ki a kaput.

– Megtiszteltetés volt – mondta, és mindkettőjükre ránézett, amitől Mika még jobban összezavarodott és megütközött, mint eddig bármikor.

– Mit értett azon, hogy „megtiszteltetés volt”? – kérdezte halkán Oishitól, miközben várakozó lovaik felé haladtak.

Oishi vállat vont, és halványan elmosolyodott.

– Azt hiszem, arra gondolt, hogy megtiszteltetés volt találkozni veled, Asano úrnő.

Átvették az öröktől a lovak kantárját, aztán felugrottak a nyeregbe. Mika szája ferde mosolyra húzódott.

– Lehet, hogy gyakrabban kellene a porban hemperegnem, és férfiruhákat viselnem... Kíváncsi vagyok, a sógun adjutánsa észrevesz-e egyáltalán.

A mosolya szárazzá vált, Oishié pedig bánatos grimaszba torzult, ahogy a többiek felé lovagoltak a mezőn.

– Téged mindig nehéz lesz figyelmen kívül hagyni, *Mika-hime*. Ez a véredben van – mondta, de aztán arca újra elkomorodott, ahogy a híd felé pillantott, és tekintetével végigpásztázta a kastélyhoz vezető utat, amely még mindig üres volt.

– A sógun kémei hatékonyabban dolgoznak, mint gondoltam – mormogta.

– Vaknak és süketnek kellett volna lenniük, hogy ne tudják, hol vagyunk, mire Akóba értünk. Mindenki tudott rólunk. – Ahogy felidézte magában az embereket, akik alig ismert, félreeső mellékutak mentén gyülekeztek, hogy lássák őket, és a földekről kiáltoztak feléjük, Mika megrázta a fejét. A mozdulat egyszerre volt ámulattal teli és kétségbeesett.

Aztán egy csapásra váratlan, mégis tökéletes értelmet nyert előtte, miért viselkedtek velük olyan tisztelettudóan a sógun szamurájai. Oishira nézett, és a férfi még nála is jobban meglepődött hirtelen jött mosolya és büszke pillantása láttán.

– Mindenki...

A sógun nem hagyott sok időt Asano úrnőnek és a kimerült roninoknak, hogy az árnyékban pihenve várják érkezését, amit ők egyszerre fogadtak sajnálattal és megkönnyebbülten. A lovasok és a menetelő lábak távoli zajára mindenki felnézett, és fekete-arany páncélt viselő csapatok oszlopát pillantották meg egy távoli domb tetején.

A roninok és a köztük időző falusiak figyelték, ahogy a sógun vezette menet ismét az Ako-kastély felé közelít, pontosan úgy, mint azon a végzetes napon tavaly tavasszal, és úgy érezték, mindezt már átélték egyszer. Ezúttal azonban nem csillogott annyira az oszlop, és nem is volt olyan hosszú, mint előző alkalommal, érkezése pedig senkinek nem adott okot ünneplésre.

A roninok sorban talpra segítették egymást, és lassan odasétáltak uruk sírjához. Mika már ott volt, azóta térdelt és imádkozott, mióta visszatért a kastélyból.

Amikor észrevették az Asano nagyúr nyughelye körül gyülekező roninokat, a sógun és kísérete lefordult az útról a rétre. Mika felkelt, és odaállt Oishi oldalára, a többiek elé, mintha testével meg tudná védeni őket a közeledő csapatoktól.

A sógun és kísérete megállt előtte, és lepillantottak rá a nyeregből. Mika meghajolt, de nem térdelt le. Miután hozzászokott, hogy tiszteletlenül bánik Kirával, lehetetlennek érezte, hogy a megérdemeltnél nagyobb megbecsülést tanúsítson egy olyan ember iránt, akit a nagyúr könnyedén befolyásolt – még akkor is, ha az illető maga a sógun volt.

Úgy tűnt, a körülötte álló roninok osztják a véleményét. Tisztelettudóan letérdeltek, de nem alázták meg magukat hivatalos hajlongással, sőt még a fejüket sem szegték le.

A sógun a kísérei gyűrűjében ülve nézte őket, és látta, hogy visszafogott tiszteletnyilvánításuk félreérthetetlen daccal párosul. Előreléptetett a lovával, aztán leszállt a nyeregből Oishi előtt, aki továbbra is térdelt, és egyenesen maga elé meredt.

– *Kuranosuke* Oishi – mondta.

Oishi végre felpillantott, amiben épp olyan nagy szerepet játszott az, hogy egykori címén szólították, mint az önkéntes engedelmesség.

– Megtiltottam neked, hogy bosszút állj – jelentette ki ridegen a sógun, amikor a ronin a szemébe nézett. – Megszegted a parancsomat.

Oishi makacs tekintete kissé megkeményedett. Rámutatott Asano nagyúr sírkövére, és az előtte fekvő, becsomagolt áldozatra.

– Annak a sírnak a tetején az igazság hever.

A sógun kísérete meglepett és felháborodott mormogással fogadta, hogy a gőgös ronin olyan nyersen merészel beszélni minden urak urával, mintha egyenrangúak volnának.

A sógun azonban felemelt kézzel csendre intette őket.

– Miféle törvény mondja ezt? – kérdezte éles hangon.

– Az ember nem élhet egy égbolt alatt, és nem járhat egy földön ura gyilkosával – szavalta Oishi kívülről az évszázados bosszúfogadalmat, tudván, hogy a sógun pontosan olyan jól ismeri azt, mint ő.

A sógun szája azonban elutasítóan lefelé görbült.

– Itt nincs helyük az ég törvényeinek, csak az emberi szabályoknak.

Oishi továbbra is állta a sógun tekintetét, és bólintott.

– Tudom, nagyuram, és tudom azt is, hogy a világ rendjének visszaállításához nekünk is az életünkkel kell fizetnünk. Embereimmel a *bushido* ősi szabályait követtük, amikor mesterünk becsületéért megbosszultuk Kira nagyúr árulását. Annak tudatában cselekedtünk, hogy a büntetés halál lesz. Szamurájok vagyunk. Ez a sorsunk.

Elhallgatott, és felemelte a papírtekercset, amelyet a roninok a vérükkel írtak alá – amelyen kinyilvánították a szándékukat, hogy bosszút állnak Kira nagyúron.

Körülöttük falusiak gyülekeztek, akik látni akarták, mi lesz a találkozó végkimenetele. A tömeg most meglepetten és elismerően felmorajlott.

A sógun egy hosszú pillanatig nem szólt semmit. Nem számított ilyen egyenes beismerésre és egyetértésre... sem a helybeliek sokaságára, akik a szembesítés szemtanúivá váltak. Gondolkodóba ejtette, hogy Asano nagyúr embereit hősöknek tartják még Ako lakói is, akik a cseresznyefák legutóbbi virágzásakor gyáva alakoknak nevezték és megvetették őket.

A Kira erődítménye ellen intézett támadás híre mostanra már az ország legtávolabbi zugaiba is eljutott. Edo fél lakosságát börtönbe kellett volna záratnia, hogy elhallgattassa a hitszegőket, akik a jelentések szerint a „negyvenhét vitéz ronint” magasztalták. Valaki már színdarabot is írt róluk, és a közönség csak úgy sereglett megnézni az előadást, amíg meg nem parancsolta a cenzorainak, hogy tiltsák be.

Tudta, hogy az embereknek hősökre van szükségük – és mostanáig a szamurájok osztálya mindig meg is adta nekik ezeket a hősöket. De a folyamatos háborúskodás és a végtelen csaták elmúltával túl sok reménybeli hősből lett kardot viselő hivatalnok, bajkeverő vagy koldus.

A nép szemében ezek a roninok máris hősök voltak, sőt a *bushido* ismeretében még őt is akaratlan csodálat töltötte el az iránt, amit véghezvittek.

A lehető legóvatosabban kellett kezelnie az ügyet – mert ha bűnözőkként ítéli halálra az előtte térdelő negyvenhét embert, azzal sokkal veszélyesebbé teszi őket a saját helyzetére, mint ha egyszerű hősök maradnának.

A roninok megszegték a közvetlen parancsát. Nem lehet megkegyelmezni nekik, az túlságosan is aláásná a tekintélyét. *Mindazonáltal...*

Visszahozták Akóba Asano nagyúr örökösét. Talán abban bíztak, ha helyreállítják az uruk becsületét, azzal elérik, hogy ő visszaadja a lánynak az uradalmat. *És talán...*

– Büszke vagy az embereidre? – kérdezte Oishitól.

A ronin újra felemelte a fejét, és egyenesen a sógun szemébe nézve azt mondta:

– Ők a legbátrabb emberek, akiket valaha is ismertem, nagyuram.

A sógun bólintott, és halványan elmosolyodott, mert szélesedni kezdett a sziklafal és szakadék között vezető szűk ösvény, amelyen lépkedett.

– Szamurájként halhattok meg. Úgy, mint az uratok, és mellette is lesztek eltemetve. Tisztességben.

Oishi arca meglepetést és megkönnyebbülést tükrözött. Még csak imádkozni sem mert érte, hogy Asano nagyúrral együtt az ő és az emberei becsületét is visszaállítsák – és sokkal több volt ez annál, amit a *bakufu* igazságszolgáltatásától várt. De aztán habozni kezdett, majd óvatosan azt kérdezte:

– Mindannyian, uram?

A sógun elnézett mellette, és szemügyre vette a többi ronin arcát. Riadtan pillantotta meg Oishi tétovaságának okát: nem messze onnan, ahol Asano úrnő állt, ott térdelt a félvér, aki előző tavasszal Akóért harcolt a tornán – a korcs számkivetett, akit Ako szamurájai *bokkenekkel* ütlegeltek az ő parancsára. Most azonban kontyba volt kötve a haja, és két kardot viselt az övében. *Egyike volt a negyvenhétnek.*

A sógun akarata ellenére is megbámulta. *Lényegtelen...* Akármilyen is az oka, hogy ezek az emberek magukkal egyenlőnek fogadták el a félvért, már nem számít. Továbbra is egyenesen Kaira nézve azt mondta:

– Csak szamurájokat látok magam előtt.

A félvér hitetlenkedve pillantott fel, szeme először elképedést, majd hálát tükrözött. Mintha legalább annyit jelentett volna neki egyszerűen az is, hogy emberi lényként tekintenek rá, mint az, hogy szamurájnak tartják.

Végre Asano úrnő is letérdelt – de csak azért, hogy a félvér mellé ereszkedjen, és a tenyerei közé zárja a kezét. A férfi szemébe nézett, és sugárzó mosoly terült el az arcán, bár a szája remegett valamiféle alig elfojtott érzelemtől.

– Köszönjük, nagyuram – mondta Oishi alázatosan. Aztán végre meghajolt.

A mögötte térdelők is követték a példáját: a sors által meghurcolt „elsodort emberek”, akik végül megtalálták a tengerről visszavezető utat, a harcosok, akik úgy indultak a csatába, hogy lehetetlenül kicsi esélyük volt győzni, de végül diadalmasan tértek haza, most megadták legfőbb uruknak a neki járó tiszteletet – méltóságteljesen, valódi szamurájok módjára, hiszen mindig is azok voltak.

A sógun ünnepélyesen viszonzta a meghajlást.

*

Amikor a többiek mind visszavonultak a kastély falai közé, Kai újra elsétált Asano nagyúr sírjához. Mika még most is meghallgatáson volt a sógunnál, az Asano-vagyon átadásának részleteit egyeztették. Ahogy azt minden ronin remélte, a sógun szavát adta, hogy az úrnő visszakapja Akót.

A sógun azonban egy pillanattal sem akart a szükségesnél tovább távol lenni Edótól. Kai rájött: ez az egyetlen esélye, hogy eltöltsön néhány csendes pillanatot azzal a férfival, aki – legyen szó akár emberekről, akár más élőlényekről – mindenkinél közelebb állt ahhoz, hogy az apja legyen.

Lenézett a nagyúr sírkövére. Mika máris nekilátott, hogy eltüntesse az elhanyagoltság nyomait, és kihúzgálta a gyomokat az oszlop talpzata körül, valaki más pedig két imatáblát is odatűzött mögé a földbe.

Kai lassan és óvatosan térdre ereszkedett, aztán lerakta a sír elé, a tartójába a füstölőt, amit magával hozott. Meggyújtotta és fejet hajtott, majd hálát adott a kegyes Buddhának Asano nagyúr könnyörületességéért és mindazért, ami ennek eredményeként történt az életében. Utána pedig köszönetet mondott az isteneknek is – nemcsak azért, mert engedték, hogy kivegye a részét az Asano nagyúr lelkének megszabadításához vezető eseményekből, hanem azért is, mert gondoskodtak róla, hogy Mika visszakapja őt megillető örökségét.

Végül kiürítette az elméjét, hagyva, hogy az emlékek és érzelmek csendben összegyűljenek a tudata mélyén, és kinyújtotta érzékeit Asano nagyúr szellemének azon darabja felé, amely szeretett

otthona földjében maradt. Érezte, hogy a jelenléte megremegteti a lelkét... ahogyan mindenki másnak is megremegtette, akiket annyira mélyen megérintett, hogy a személyiségük részévé vált.

Zajt hallott maga mögött, és ahogy felpillantott, riadtan, de egyáltalán nem meglepetten azt látta, hogy Oishi közeledik. A roninok vezérét nyilván ugyanúgy hajtotta a vágy, mint őt, hogy eltöltsön még néhány utolsó pillanatot az urukkal és az emlékeivel, valamint az imáival; hogy számot vessen az életével, amíg még van erre lehetősége, mielőtt az ő utazása is elkezdődik az ismeretlenbe.

Kai nekikészült, hogy felálljon, és csak nagy nehézségek árán tudta leplezni a hirtelen mozdulattal járó fájdalmat.

Oishi azonban intett neki, hogy maradjon ott, ahol van, mert ő jött később, és amúgy is jut hely mindkettőjüknek Asano nagyúr lelke mellett, ahogyan mindig jutott az életében is. Kai visszaereszkedett a térdére, és végignézte, hogy Oishi lerak egy kis üveg szakét és két csészét, aztán a hagyományok szerint megoszt egy utolsó italt a mesterével. A ronin öntött a szakéból, egy csészével magának, egygel pedig az urának, majd az egyiket kiitta, a másikat pedig otthagya a többi ajándék között, és lehajtott fejjel imádkozni kezdett.

Végül felpillantott, és a sírra nézett, majd Kaihoz fordult.

– Mondd – szólalt meg –, amikor a mesterem rád talált az erdőben, és a torkomnak szegezted azt a kést... kész lettél volna megölni?

Kai rábámult, mert elcsodálkozott rajta, milyen messzire kalandoztak az időben a ronin gondolatai. Fontolóra vette egy pillanatra a dolgot, majd visszakérdezett:

– Te megöltél volna engem?

Oishi elfordult, és ő is eltöprengett a válaszon.

– Igen...

– ...igen.

A szavak félúton találkoztak a levegőben, mintha itt és most valami több kötötte volna össze a gondolataikat az egyszerű közös emlékeknél.

Összemosolyogtak, aztán felnevettek. Két olyan ember elismeréssel párosuló iróniája volt ez, akik közt már régóta érett a kölcsönös tisztelet.

Oishi újra Asano nagyúr sírjára nézett.

– Azt mondtam neki, démon vagy, és hagyni kéne, hogy meghalj...

– A jókedv szomorúságnak adta át a helyét az arcán, ahogy felidézte, milyen bölcs volt az ura, és milyen elhamarkodottan ítélkezett ő. – Azt felelte, csak egy riadt fiú vagy. – Lesütötte a szemét. – Mint én.

Összetalálkozott a tekintetük, és Kai látta, hogy a férfi megbánóan elismeri hiányosságait, amelyeket akkor és még sokáig utána nem vett észre az önteltségtől.

De mindez már a múlté volt. Oishi kitöltött egy újabb csésze szakét, és odanyújtotta a félvérnek. Kai egy meghajlással elfogadta, és kiitta. Amikor elvette szájától a csészét, a ronin olyan együttérzéssel nézett rá, amely legalább annyira meglepő volt neki, mint amennyire zavarba is ejtette.

– Asano úrnő olyan, mint az apja – mondta Oishi. – Újra felvirágoztatja majd Akót.

Kai észrevette: ez nem egy kósza megjegyzés volt, hanem kísérlet arra, hogy megnyugtassa őt, egyben pedig újabb jele annak, milyen közel kerültek egymáshoz észrevétlenül. Oishi nemcsak hogy megértette, mivel gyarapodott és mit tanult Kai – hogy mik azok a dolgok, amelyek felkészítették őt, hogy a létezésnek erről a szintjéről a következőre lépjen –, hanem azt is felfogta: a férfinak a legféltebb kincsét kell feláldoznia, ami oly sokáig életben tartotta, amikor nem volt semmi egyebe. A Mika iránt érzett, viszonzásra talált szerelmét.

Mika azonban az apja lánya volt: az Asano-ház örököse és Ako hivatalos kormányzója. Voltak még kötelességei és fogadalmi, amelyeket teljesítenie kellett, mielőtt lejár itt az ideje.

– Tudom – mondta Kai, és halványan elmosolyodott.

– Aki megszületik, annak meg is kell halnia. Akik találkoznak, azoknak el is kell válniuk... – dörögte Oishi az ismerős sorokat. – De amin megosztozunk ebben az életben, azt már soha nem lehet elvenni tőlünk.

Ő is elmosolyodott, és a tekintetük összetalálkozott, ahogy egy pillanatra az *awaréban* is osztoztak egymással.

Kai letette a csészét, és még szélesebbre húzódott a szája. Még egyszer, utoljára meghajolt Asano nagyúr sírja előtt, és halk hangon végleg elbúcsúzott mesterétől. Amikor felkelt, teste váratlanul könnyedén engedelmeskedett, és ki tudta húzni magát.

Meglepetésében próbaképpen lassan beszívta a levegőt, és a Kira erődjéből való távozásuk óta most először úgy tudta kifújni, hogy nem bánta meg. Miközben imádkozott, a bénító fájdalmak egy része elmúlt, és most rájött, nem is a sérült háta okozta minden kínját.

Vetett egy utolsó pillantást a sírkőre, és eszébe jutott a Tengu-erdő – a magukra maradt halottak kísérteties sirámai, a cserbenhagyott lelkek pislákoló szellemei, amelyek közt ott volt az anyjái is.

Az elveszett fiú a Fák Tengeréből, akit Asano nagyúr réges-rég befogadott, maga is szellem volt: *tengu* mágia láncolta a testéhez, semmi több. Egész életében félt megbízni minden megszerzett tudásában, minden megtanult leckében, ha azok önmagával voltak kapcsolatosak. Rájött, hogy még az akói roninok önként adott ajándékát is félt maradéktalanul elfogadni – a vérükkel aláírt esküt, amelyben az állt, hogy egyenrangú velük, és a testvérük.

Most azonban, ahogy felkelt Asano nagyúr sírja mellől, és visszanézett Oishira, olyan könnyűnek érezte magát, mintha a fájdalommal együtt a láncai is szétfoszlottak volna. Halandó testétől pedig ennek ellenére sem szakadt el – sőt sokkal határozottabban érzékelte a szilárd talajt a lába alatt, mint korábban bármikor.

Életében először tökéletesen elevennek érezte magát... teljes mértékig embernek... Úgy tűnt, mintha a félelmeiből és a hovatartozásával, sőt emberi mivoltával kapcsolatos kétségeiből kovácsolt láncai olyan régiiek lettek volna, hogy a vasnál is erősebbé váltak. Nem volt elég a szabaduláshoz sem a sógun kijelentése, sem az, hogy a roninok elismerték: érdemes a szamuráji címre.

A szamuráj szó azt jelenti, „*szolgáló*”. A roninok még a halála után is szolgálták urukat, és nem csak azért, mert ezt követelte a *giri* – a kötelességtudó engedelmisség egy olyan rendszer iránt, amely minden ereje ellenére teljesen lelketlen volt. Azért is cselekedtek így, mert ezt követelte a *ninjo* – a felismerés, hogy vannak dolgok, amelyeket csak az egyén lelke és szíve akarhat védelmezni, amelyekért csak az egyén akarhat küzdeni, vagy akár meghalni is –

és hogy e dolgok többsége, *az igazság, a becsület, a szerelem* még csak nem is látható, nemhogy befolyásolható vagy kikényszeríthető lenne.

Giri és ninjo... *rend és káosz... az élet örök körforgásának örökké változó súlypontjai.*

Az elmúlt néhány hét sokkal valóságosabbnak tűnt neki, mint az árnyak közt töltött évek, amikor egyszerűen csak túlélni próbált. És végül Asano nagyúr sírjánál térdelve rájött, hogy volt célja a túlélésnek... és el is érte ezt a célt. *Asano nagyúr lelke szabad volt... akárcsak a lánya.*

És ő is. Oly sok idő után megbékélt önmagával és az élettel, olyannyira, hogy meg tudta adni magát a reménynek, és el tudta hinni, hogy tényleg minden vég egy új kezdethez vezet... és most már Asano nagyúr áldásával lép majd be az ismeretlen jövőbe.

Megfordult, és csendben otthagya a sírt, hogy Oishi egyedül maradjon az ura szellemével töltött utolsó perceiben.

*

Ahogy Kai visszasétált a kastélyba, Oishi meglepetten látta, hogy a háta egyenes, a tartása büszke, és sokkal kevésbé sántikál, mint bármikor azóta, hogy összecsapott Kira démonszamurájával.

A ronin visszafordult Asano nagyúr sírjához, és némán hálát adott a mesterének azért, hogy oly sok évvel azelőtt visszatartott az útmutatásával egy túlbuzgó és rémült ifjú harcost attól, hogy vízbe fojtson egy tehetetlen – vagyis nem is olyan tehetetlen, de hozzá hasonlóan rémült fiút.

Olyan könnyű volt ölni... most már tudta, mennyire egyszerű... és azt is, hogy a holtakat lehetetlen feltámasztani. Önkéntelenül a vállához kapott, ahogy eszébe jutott a Kirával vívott küzdelme. Amikor végül megölte Asano nagyúr gyilkosát, nem azt érezte, hogy isteni bosszút áll, hanem azt, hogy démonok szállták meg – nem bátran vagy hősiezen cselekedett, hanem olyan szándékos kegyetlenséggel, amire valószínűleg még a vadállatok sem képesek.

Eszébe jutott az is, hogy feltette a kérdést: miért létezik egyáltalán a harcosok útja, ha a vérre menő csatákban – legyen szó akár két

ember, akár több ezer fős seregek küzdelméről – a túlélés azon múlik, elcseréljük-e mások életét a sajátunkért. A hadviselés minden erkölcsi kódexet hazugsággá változtat, és ez különösen igaz a tökéletességet követelő *bushidóra*. „A csatatéren nincs őszinteség” – mondta Szun-ce. *És könnyörület? Igazság? Becsület?* Azoknak sincs több helyük, mint az egyenességnek.

Amikor azonban egy háború végre véget ér – és a Kirayama-kastély elleni támadás egy napig sem tartott, nemhogy egy évig, vagy egy életen át –, a túlélőknek haza kell térniük a családjuk, a barátaik és a vadidegenek mindennapi világába, amely olyan távol áll attól, ahonnan ők jönnek, mint menny a pokoltól.

A *bushidót* nem arra szánták, hogy megtanítsa az embert túlélni a csatában – éppúgy, ahogy egy harcos kiképzése sem arról szól, hogy elmagyarázzák neki: egy kutya halála tiszteletre méltóbb, mint egy jelentős győzelem.

A *bushido egy térkép*: célja, hogy megmutassa a hazafelé vezető utat, miután túl sok időt töltött az ember a vadonban; hogy visszaterelje a harcost emberi önmagához; hogy segítsen felidézni, melyek azok a dolgok, amelyekért igazán megéri küzdeni, és hogyan kell újra békében élni.

Egy térkép arra emlékeztet, hogy még egy papírdarabnak is két oldala van.

Igazság és hősiesség, bátorság és könnyörület, udvariasság, tisztelet, őszinteség, hűség... becsület. Ezekkel a jellemzőkkel lehet körülírni egy megvilágosodott lényt – vagy azt, aki közel jár a megvilágosodáshoz. A legtöbb embernek azonban még békeidőben is lehetetlen felnőni ilyen magas elvárásokhoz. Ha a szamurájok azt akarják, hogy méltók legyenek a társadalomban elfoglalt helyükre, akkor béke idején – amikor a legjobb kard az, amely a hüvelyében marad – a becsületet másképp kell meghatározniuk, és a jótetteikkel kell példát állítaniuk, nem erőszakkal.

Oishi újra meghajolt, hogy kifejezze hódolatát barátjának, mentorának és urának, aki segített neki, hogy megtanuljon tisztán látni – hogy valódi tiszteletet, őszinteséget és bátorságot tanúsítva éljen, ne csak pózoljon és tettessen.

Azonban még eközben is emlékezett arra, amit Asano nagyúr az utolsó percekben, a nagyterem felé vezető úton vallott be neki: hogy soha nem értette meg igazán, mire gondolt Buddha, amikor arról beszélt, hogy minden emberi lény értékes. Hogy cserbenhagyta Kait. Hogy a lánya kezdettől fogva, ösztönösen értette, miről szólnak a Megvilágosodott gondolatai, de soha nem merte elmondani neki, az apjának, hogy szereti Kait, mert ő nem volt tisztában Buddha tanainak jelentésével – és így Mikát is cserbenhagyta.

Oishi akkor tiltakozott, és komolyan is gondolta minden szavát.

Most azonban rájött, hogy a vég pillanataiban Asano nagyúr tisztán átlátott a megvilágosodás nyitott ablakán. Noha túl késő volt hozzá, hogy bármin is változtasson ebben az életében, a következőben már ez a felismerés irányítja majd...

És Oishi hirtelen ráébredt, hogy a lehetőségek ablaka most ismét kinyílt, abban a pillanatban, amikor ő is a megfelelő irányba fordult – a túloldalról pedig Buddha szeme nézett vissza rá. Még éppen időben érte a felismerés, amit magával kellett vinnie a jövőjébe... és ezért is hálával tartozott Kainak.

Elgondolkodott rajta, miként lehetett, hogy Mikához hasonlóan Chikara is ösztönszerűen észrevette Kai értékeit, miközben ő semmit nem látott belőlük. A hazavezető úton együtt töltött időben meglepetten és lenyűgözötten szembesült vele, hogy miután a fia örökre elvesztette a harc dicsőségességével kapcsolatos naiv elképzeléseit, az utánuk maradt úrt rögtön elkezdte megtölteni a felnőtt bölcsesség.

Chikara leghőbb vágya az volt, hogy bebizonyíthassa az apjának: harcosként és férfiként is helytáll. Ennek csodálatra méltó módon eleget is tett. Oishi azonban nem tudta kivenni a fejéből, hogy a fiú még annyi idős sincs, amennyi ő volt, amikor majdnem vízbe fojtotta Kait. Azon gondolkodott, mi mindent érhetne még el Chikara, ha szabadon élhetne addig, ameddig el nem jár felette az idő.

És Riku...

Oishi – akárcsak Kai és az összes embere – azért imádkozott, hogy sikerüljön megtanulnia ennek az életnek a leckéit, és így a következőben még tovább léphessen, közelebb kerülve a valódi megvilágosodáshoz.

De maga mögött kell hagynia Rikut, akinek nem marad egyebe, csupán a bánat. Nemcsak a közös életük boldogságát vette el feleségétől – hanem az egyetlen gyermeküket is. *Milyen jogon tette ezt?*

Mindent feláldozott, hogy elérje a célt, ami a legnagyobb kihívás és a legfőbb kötelesség is volt neki ebben az életben... még a családját is. Mindig is a mesterével szembeni kötelességei uralták a gondolatait, neki erről szólt a szamurájsors. Csak most töltötte el megbánással a felismerés, amikor már túl késő volt, hogy ha figyelmesebb lett volna, talán jobb egyensúlyt tud teremteni *giri* és *ninjo* között, és így lehetősége nyílik arra, hogy kimutassa a szeretetét a családjá felé, és velük szemben is ugyanúgy teljesítse nagyon is valóságos kötelességeit, mint Asano nagyúrral szemben.

Riku minden esetben kérdés és zokszó nélkül elfogadta a dolgokat úgy, ahogy voltak. Miután azonban a visszaúton szemtanújává vált Kai és Mika úrnő bensőséges kapcsolatának – amihez még szavakra is alig volt szükség, és amit szavakkal nem is lehetett leírni –, Oishi csak arra tudott gondolni, milyen volt a felesége arca, amikor elváltak egymástól. Úgy érezte, ugyanolyan vak volt azzal kapcsolatban, hogy hol van Riku megérdemelt helye az életében, mint Kai emberi mivoltát illetően.

Rájött, mit kellene megtanulnia ebből... de túl későn. Arra gondolt, hogy amikor visszatér a kastélyba, annak ellenére is megpróbálja kifejezni az érzéseit Rikunak, és Chikarának is, hogy minden egyes szava olyan lesz, mint a túl későn elvetett magvak.

Asano nagyúr lelkének ott maradt darabjához fordulva mélyen meghajolt, és imádkozni kezdett. Abban reménykedett, hogy Ako ura a hátramaradt kis időben is vigyáz az embereire, és egy utolsó áldásban részesíti... nem őt, hanem hűségese feleségét.

*

Új nap, az utolsó nap fényei világították meg az udvart, ahol a szerelem és a kötelesség keserű mementójaként több sor fehér szőnyeget fektettek le a virágzó cseresznyefák közé.

Külön szobáikban a férfiak, akik esküt tettek, hogy megbosszulják az urukat, és megszabadítják a lelkét, aztán követik őt az ismeretlen jövőbe vezető úton, most mind a negyvenheten felvették fehér ruháikat, és felkészültek rá, hogy szamurájokként tegyenek eleget utolsó fogadalmuknak.

A hófehérbe öltözött Kai halkán belépett a csarnokba, ahol Mika állt magányosan, és egy nyitott ajtón keresztül a virágzó fák közt leterített szőnyeget bámulta. A férfi látta, hogy Mika teste finoman megfeszül, és ebből arra következtetett: tudja, hogy ő is ott van. Ez egyszer azonban nem fordult meg azonnal, hogy ránézzen.

Mivel rájött, hogy miért, Kai megállt, és megvárta, hogy a lány tudomást vegyen róla. Mika újra úgy öltözött fel, ahogy az emlékeiben oly sokáig élt: a virradó új nap dicső színeit viselő Asano úrnő állt előtte. Többrétegű ruházata egyszerű és dísztelen volt, de az egyes darabokat az aranytól a barackon és a rózsaszínen át a karmazsinig több különböző színre festették. Föléjük Mika ezúttal egy ujjatlan férfiköpenyt vett, amelyet az *Asano-mon* egymást keresztező héjatollai ékítettek. Arannyal hímezték őket a vörös selyembe – együtt Ako és az élet színeit jelenítették meg. A ruha büszkén hirdette, hogy viselőjét visszahelyezték a jog szerint neki járó kormányzói rangba, és helyreállt apja és őseik becsülete – egyúttal pedig örök hálóját is tükrözte a tiszteletre méltó és megingathatatlanul hűséges akói hűbéresek felé, akik mindezt lehetővé tették.

A szépsége még mindig ugyanúgy lenyűgözte Kait, mint fiúkorában, bár nem a ruhái élénk színe, és nem is gyönyörű, finoman metszett arca ejtette rabul a szívét, olyan szerelmet ébresztve benne, amely aztán évekig életben tartotta őt – hanem az, amit azonnal meglátott a szemében, amikor először találkozott a tekintetük: hogy egy öreg lélek felismer egy másikat. Ez olyan mélyen megérintette, hogy az azóta eltelt hosszú idő során egyáltalán nem volt szüksége ígéretekre, sőt még arra se nagyon, hogy érintkezzenek egymással. Az is elég volt, hogy láthatta a lány szemét, hogy a szeretett lélek visszanézett rá.

A szerelem nem is annyira azt jelentette neki, hogy vágyik Mikára, hanem inkább egy olyan érzést, amihez sosem kapcsolódott

vágyakozás: olyan volt, mint egy bűvös tó, ami megmutatta neki, milyen mélységei vannak a békének és az örömnek – az örömnek, ami szétzúzza az élet fájdalmait.

Végül Mika megfordult, és ránézett. Pillantása ugyanolyan gyengéd volt, mint az övé, bár a felszín alatt Kai látta azt is, milyen erős az akarata. Ezt is mindig szerette benne... noha most rájött: ez az akaratőr ezúttal majdnem kevés ahhoz, hogy uralkodjon az érzelmein, miközben átkel a helyiségen, és odamegy hozzá.

A lány felnézett rá, és halkán beszélni kezdett.

– Halála előtt apám azt mondta, ez a világ csak felkészít minket a következőre... és egyedül azt kívánhatjuk, hogy szeressünk és szeressenek bennünket, mielőtt elhagyjuk.

A lány keze reszketett a vágytól, hogy a karjaiba zárja... és a tudattól, hogy Kai oly sok éven át oly közel volt hozzá itt Akóban, és mégis elérhetetlen maradt neki.

Kai az arcára nézett, aztán a kezére, és most, hogy az örök türelemről szóló élete a végéhez közeledett, már képtelen volt leplezni a sóvárgást, amit mindig magába fojtott. Megfogta Mika kezét. A lány tenyere jeges volt, és nem pusztán a reggeli hidegtől – úgy tűnt, mintha a testét és a lelkét valahol mélyen még mindig fagyossá tenné a valóra vált rémálom, melyet az elmúlt évben élt meg. És most...

Most már csak egyetlen fogadalomra maradt idő.

– Ezer világon és tízezer életemen át is kereslek majd, amíg meg nem talállak – mondta, mert azt akarta, hogy a lány higgyen benne: akármilyen új formát is ölt a lelke, ő mindig fel fogja ismerni abban a pillanatban, amikor találkozik a tekintetük, éppúgy, mint ezúttal.

– Én pedig várok majd rád, minden világban és minden életben...

Mika hangja elcsuklott. Hirtelen átkarolta Kait, és magához vonta – utolsó ölelésükben minden gyengeség és szenvedély benne volt, amit el kellett nyomniuk azóta, hogy réges-régen, azon a tavaszi napon egy kislány megcsókolt egy fiút, aztán elfutott, álmában sem gondolva, hogy ez a csók egy életre szól.

A szél megzörgette a cseresznyefákat, és mindent telehintett szirmokkal, miközben Oishi kivezette embereit az udvarra, ahol negyvenhét fehér szőnyeg várt rájuk. A fehér ruhás férfiak egymás után, higgadt méltósággal foglalták el a helyüket. Kai lépett ki utolsóként a szabadba, és az arca még akkor is nyugodt maradt, amikor meglátta, hogy Mika már ott ül a nézők között, a sógun és főtisztviselői mellett. Pompás selyemruháiban tündöklő virágként emelkedett ki a sötétbe öltözött *bakufu*-hivatalnokok közül, mintha viseletével azt akarná dacosan megerősíteni, hogy hisz a lélek örök újjászületésében, és abban, hogy az előtte álló, halálra ítélt férfiakra egy jobb világ vár.

Yasuno megértően bólintott, és kicsit arrébb húzódott, helyet csinálva Kainak, hogy a félvér leplezni tudja sérülését, amikor letérdel. Kai elfordította a tekintetét a lelátóról és Mikáról, hogy végignézzon a körülöttük álló, fekete-aranszínű ruhát viselő örökön, akik a segédek voltak a *szeppukuban*, és a tömegre is ügyeltek, amely azért gyűlt össze, hogy szemtanúja legyen a roninok utolsó perceinek.

Nem zárta körbe *tobari* a területet, ahol sor került a szertartásra. Mika szokatlan módon engedélyezte Ako lakóinak a részvételt, és világosan látszott, hogy nemcsak a kastély melletti faluból jöttek az emberek, hanem sokkal messzebről is. Mérete ellenére a tömeg tiszteletteljes csendben várakozott, mintha templomban lenne, és a gyász jeléül sokan fehérbe öltöztek. Az udvar olyan néma volt, hogy Kai csak a levelek sustorgását hallotta, és egy madár énekét valahonnan a távolból. A végtelen égbolt olyan tiszta kék volt, amilyenek még sosem látta.

Oishi jelére a negyvenhét szamuráj egyszerre letérdelt, és búcsúverseiket az előttük álló kis asztalokra helyezték, amelyeken *tantók* heverték. Aztán egy emberként meghajoltak, utoljára tisztelegve a sógun és Asano úrnő előtt.

A lelátón ülő sógun látta, hogy a negyvenhét férfi büszkén és fegyelmezetten készül meghozni az áldozatot, amelyre önkéntes esküvel kötelezték magukat. Más megoldás nem létezett számukra, ha – akár csak ilyen rövid ideig is – szabadon, a saját igazságérzetüktől eltekintve megkötések nélkül akartak élni és

cselekedni az emberi törvények – az ő törvényei – szabta keretek közt.

Tudta, milyen az, ha olyan rémisztő késztetést érez az ember, amely erősebb a társadalom akaratánál és a törvénytől való félelemnél is – hiszen ő volt a sógun. De még ő sem tehetett meg szabadon bármit, amit akart.

Megértette, miért lesznek mindig olyanok, akik letérnek az előre kijelölt útról még akkor is, ha tudják, hogy az általuk választott ösvény a szakadék szélére vezet. Azonban lehet bármilyen okuk ezeknek az embereknek szembeszállni a törvénnyel, és lehet ez a törvény akár igazságtalan is, a társadalom nem működhet zökkenőmentesen... a Tokugawa-*bakufu* nem marad fenn... ha ő elnéző az ilyen viselkedéssel szemben.

Ugyanakkor látta a tiszteletet is a tömegben állók – és a saját szamurájai – arcán, és tudta, ehhez hasonló eseménynek még ő sem volt szemtanúja soha. Rájött, hogy akármilyen hibákat is követtek el a múltban, és akármilyen hétköznapi életet is éltek azelőtt ezek a férfiak, végül olyan bátorságot, őszinteséget és megingathatatlan igazságérzetet mutattak, amelynek köszönhetően most először a szeme láttára testesült meg a szamurájeszmény. És rájött arra is, hogy ezt a többi jelenlévő sem fogja elfelejteni.

Ez az esemény nem merül majd feledésbe a jövő héten... sem jövőre... talán soha. Asano úrnőre pillantott, és elgondolkodott rajta, vajon pontosan miért is engedte, hogy visszacapott uradalma népe tanúja legyen, amikor *szeppukut* követnek el a férfiak, akikről ő és a helyiek is úgy tartják, hogy megmentették őket Kira nagyúrtól. Mit remélt, miféle erkölcsi tanulságot vonnak majd le ebből Ako lakói ?

Sógunként ő volt az élő jelképe annak a szellemiségnek, amit az előtte térdelő férfiak megtestesítettek – és azoknak a törvényeknek is, amelyeket megszegtek. Őt is velük együtt ítéli meg majd történelem...

A vezetőjük jelt adott, a negyvenhét férfi pedig úgy emelte fel a törét, mintha eggyé vált volna az elméjük.

– Várjatok – szólalt meg a sógun.

A török megálltak a levegőben.

– Oishi Chikara – mondta a sógun. – Lépj elő.

Chikara zavarodottan felnézett rá, aztán az apjára, majd a tömegből figyelő anyja rettegő arcára pillantott. Közben apja a sógunra meredt, és majdnem annyira aggodalmas volt a tekintete, mint az övé.

Chikara bizonytalanul felállt, a sógun pedig Oishira nézett.

– Ellenszegültél nekem, de nem fogom megtagadni az országtól a vérvonaladat – mondta. – Fiad élni fog, hogy szolgálhassa a hazát, becsülettel, ahogy te is tetted.

Riku úgy kapta az arcához imára kulcsolt kezeit, mint aki a könnyeit akarja visszatartani.

Chikara nem mozdult. Az apjára – a parancsnokára – nézett, és utasításra várt: némán kérte Oishit, hogy adjon engedélyt a távozásra, vagy tiltsa azt meg, mert egyedül nem tudta meghozni a döntést.

Oishi visszanézett rá, és az ő arca is azt tükrözte, hogy őrlődik az érzelmek között – hiszen egyfelől ő a roninok vezére, aki elismerte, hogy egy tizenhat éves fiúnak jogában áll férfiként esküt tenni, sőt vérszerződést kötni, amelyet szamurájként kötelessége be is tartani... másfelől viszont apa is, akinek a fia még olyan fiatal, hogy alig volt ideje megtanulni valamit arról, mit is jelent valójában férfinak lenni.

De ahogy Rikura pillantott, hirtelen eszébe jutott az utolsó imája, amit Asano nagyúr sírjánál mondott el... és rájött, hogy az ura meghallgatta fohászát, most pedig hálája jeléül megjutalmazza a hűségéért.

Egy bólintással engedélyt adott Chikarának, hogy elhagyja az udvart. Vetett még egy utolsó pillantást a felesége hálakönnyeiktől áztatott arcára, aztán visszafordult a sógunhoz, és meghajolt, de lelki szemei előtt Rikut és a mosolygó Asano nagyurat látta.

*

Mika a lelátóról figyelte, hogy Chikara még egyszer, utoljára meghajol az apja előtt, aztán kábultan maga mögött hagyja a többieket, és elindul a tömeg felé. Az örök hagyták, hogy áthaladjon köztük, Riku pedig felállt, és kitérte a karját, hogy megölelje. Mika

szívét egyszerre hasogatta az öröm és a bánat, ahogy elfordult tőlük, és újra Kaira nézett.

A férfi ugyanolyan mozdulatlanul térdelt, mint a többiek körülötte. Arca békés volt, fehér ruhája beleolvadt a nagy egészbe, így csupán egynek tűnt a sok közül – azok közül, akik most már a barátai és a bajtársai voltak. *Ott van, ahova tartozik* – ébredt rá Mika. *Ahova azóta vágyott, amióta Akóba vezetett az útja...* végre elfogadták, többé nem volt egyedül, és nem vetették meg, vele egyenrangú emberek vették körül.

Mika hirtelen nem látott semmi mást, csak a szép és nyugodt arcot... egy *tennin* arcát, egy angyali fiút, akiről egyszer régen azt gondolta, azért lépett be az életébe, mert eltévedt útban visszafelé a mennyországba. Mindig is tudta: Kainak egy nap majd folytatnia kell ezt az utat, akárhova is vezet.

A férfi visszanézett rá, és Mika most önmaga tükörképét látta a szemében, úgy, ahogy Kai először megpillantotta őt: egy fiatal lány szelíd arcát, aki a fiú minden képzeletét felülmúlóan szép volt, és hirtelen jelent meg az oldalán, hogy vigyázzon rá... Aztán emlékképeket pillantott meg: látta, ahogy édes gyermekhangon altatódalt énekel Kainak annak ellenére is, hogy a dadái megpróbálják elkergetni tőle... ahogy a fiú után fut Ako gyönyörű mezőin és erdőiben, mint a tavasz nevető szelleme... ahogy csókot lop tőle...

És oly sok év után azokban a szerelmes szemekben még mindig ugyanaz a rácsodálkozás csillogott: hogy felismerte őt. Kai vetett egy futó pillantást maga elé, és megérintette a költeményét, aztán újra felemelte a fejét, hogy még egyszer, utoljára egymás szemébe nézhessenek, és a tekintete azt üzenté Mikának, hogy a búcsúversét egyedül neki írta.

*

Oishi elfordította a tekintetét a sógun mellett ülő Mikáról, aki Kait nézte a legvégsőkig. A roninok vezére is a férfira pillantott, aztán a többiekre, és megint bólintott. Utolsó jelére várva az emberei ismét

felemelték a töröket. A körülöttük állók – még a sógun őrei is – lehajtott fejjel tisztelegtek előttük.

Kai Oishival, Yasunóval, Harával és az összes többi roninnal együtt felnézett, aztán mindannyian szippantottak egyet az édes levegőből, közben pedig vetettek egy utolsó pillantást az égre és a gyönyörű Akóra – *a bizonyítékra, hogy vannak dolgok, amikért érdemes meghalni* –, hogy átsegítsék magukat a végső pillanaton.

Oishi kiadta utolsó parancsát, és egy emberként bezárták a kört.

*

Nyugtalan szél söpört végig az udvaron álló cseresznyefák lombjain, megtöltve a levegőt a fehértől a vörösig számtalan színben játszó virágszirmok örvényével, amelyek aztán olyan lágyan hullottak alá, amikor a fuvallat továbbállt, mint a hó. Valaminek a végét és valaminek a kezdetét jelezték, ahogyan az mindig is volt az első tavasz óta – és ahogyan mindig is lesz, miközben együtt haladnak a megújulás végtelen körforgásával a jövő felé, amelyet csak az istenek ismernek... az istenek, akiknek egy szüntelenül továbbtekeredő spirál akkor sem megkülönböztethetetlen egy bezáruló körtől, ha valamelyik végéről nézik.

Epilógus

Japán, 1702

Mika ismét a folyón átívelő hídon állt, egy verssel a kezében, és leírhatatlan veszteségérzettel a szívében, pontosan úgy, ahogy egy évvel korábban. Csupán egy éve... neki mégis úgy tűnt, mintha egy egész életet töltött volna távol Akótól, nem tudva, mi lett a szeretteivel, sőt még csak azt sem, mi lesz az ő sorsa. Csak azt tudta, hogy az apja szelleme itt maradt, mert egy igazságtalanság a sírjához láncolta – és végtelen szomorúságot érzett amiatt, hogy mi lett belőlük, és mi lesz Akóból.

Immár minden kérdésére választ kapott... és mégis úgy állt a nyugtalan folyó fölött átvezető hídon, mintha egy perc sem telt volna el – sőt magányosabb volt, mint valaha.

Lassan széthajtogatta a papírt, amelyen Kai verse állt. Kényszerítette magát, hogy ne remegjen a keze, mert félt, hogy egy váratlan szélhajtás kikaphatja belőle a lapot, ugyanolyan hirtelen ragadva el tőle a verset, ahogy elragadták tőle Kait, és Oshit, valamint az összes többi bátor férfit is, akik feláldozták az életüket azért, hogy olyan igazságtalanságokra keressenek jóvátételt, amelyekről rajtuk kívül senki nem mert még csak tudomást sem venni.

A papíron álló sorokra pillantott, először csak az írásjelek alakjára figyelve. Kai ugyanolyan szabályosan és gondosan formálta őket, mint az apja, de volt bennük valami mesterkéletlen kecsesség is, ami inkább egy *tennin* keze nyomát viselte magán. Mika szerető tekintete minden ívet és vonalat végigkövetett, mielőtt rá tudta venni magát, hogy a szép felszín mögé nézve az írás szívébe lásson, és hagyja, hogy a *kanjik* és *kanák* szavakká váljanak – Kai egyedül neki címzett búcsújává:

*Van egy hely túl életem és halálom,
Ahol az égen nincs felhő, és a folyók vize tiszta.
Emlékezz rám, és ott rád találok.*

A vers alatt aláírásként az állt: „Kai” – az a név, amit ő adott neki, amikor a fiú Akóba érkezett. Kai a szamurájok hagyományos búcsúrítusát figyelmen kívül hagyva nem választott magának új nevet, amit a szelleme viselhet a halál után.

Mika meglepetten nézett a papírra. Úgy tartották, az elhunytak lelkét már az is megzavarja, ha csak suttogva kimondják a nevüket, amit életükben használtak. De...

– Kai... – lehelte behunyt szemmel, olyan halkán, hogy azt szinte még suttogásnak sem lehetett nevezni. Aztán hirtelen pislogni kezdett.

Szándékosan tartotta meg a nevét. Mika látása elhomályosult. Megtörölte a szemét, hogy elolvashassa a verset újra, és újra... és eszébe jutott, mit fogadott meg neki a férfi, és mit fogadott meg ő a férfinak. Nem zavarja a lelkét, hanem enyhet ad mindkettőjüknek...

Reszketve vett egy mély levegőt, és felnézett az égre, a végtelen kékségbe – a béke tökéletes tükörképébe.

Egy hosszú pillanat múltán lehajtotta a fejét, és hagyta, hogy szétáradjon benne a békesség, miközben a kebléhez szorította Kai versét. Aztán óvatosan összehajtogatta a papírt, és bedugta az *obijába*, hogy mindig közel legyen a szívéhez. Kai eltávozott ebből a világból, de senki, még a sógun sem érhet szelleme azon darabkájához, ami vele maradt, lelke biztonságos ölelésében. Érezte, hogy elül a szél, és látta, hogy megnyugszik a folyó felszíne. A víz végül olyan mozdulatlaná vált, mint egy tükör, és Mika megpillantotta benne az eget. Béke vette körbe... de nem kapott vigaszt.

Hosszú száműzetése alatt, Kira hegyei közt az az álom tartotta életben, hogy visszatér Akóba, hogy újra otthon lehet. Azonban hiába nyílt olyan szép kilátás a hídról, ahogyan az emlékeiben élt, úgy érezte, mintha egy idegen szemem keresztül nézné. Olyan

ismeretlennek tűnt neki mindaz, ami egykor az egész életét, az egész világát jelentette, mintha soha nem is tartozott volna ide. A folyó nyugodtnak látszott, de mélyen a csendes felszín alatt szüntelenül áramlott a víz a tenger felé...

Az élet is olyan folyó, ahonnan nincs visszatérés.

A változás semmit nem hagy érintetlenül. Még ha vissza is állítja régi szépségébe az apja kertjét, őt magát nem fogja visszakapni. Az Ako-kastély pedig apja nélkül nem lesz az otthona... sem Oishi és a többiek nélkül, akik életre keltették az épület csendes szegleteit. *Sem Kai nélkül.* Az elmúlt év, és különösen a mai nap olyan gyógyíthatatlan sebeket okozott, amelyek örökre el fogják torzítani minden féltett emlékét.

Az apja után most a leghűségesebb szamurájai is maguk mögött hagyták ennek az életnek a szenvedéseit, és magukkal vitték Kait is... őt pedig itt hagyták a jövőjükkel kapcsolatos összes reményükkel és álmukkal együtt.

Megremegett a keze, aztán elfehéredtek az ujjpercei, ahogy megkapaszkodott a híd korlátjában. Mi maradt itt neki, ami még jelent valamit számára...?

Ako. Ako még mindig itt van – mondta magának szenvedélyesen –, és most már én vagyok a védelmezője.

Ako volt az öröksége, és felelősséggel tartozott érte. Hogyan is merészelhette megkérdőjelezni, hogy van oka élni, miután olyan sok jó ember halt meg az uradalom védelmében? *Azért fog élni, hogy Ako emléket állítson annak, mennyire hittek a roninok az apja által nagyra becsült dolgokban, és benne is...* Ezt megfogadja nekik, és saját magának is, itt és most.

A férfiak, akik megmentették az életét és az apja lelkét, csak emberek voltak – tökéletlenek és sebezhetőek, nem legendák vagy istenek. De saját akaratukból a menny szemeként és karjaiként szolgáltak, és cselekedeteik emléke fennmarad... nemcsak Akóban, és az ő szívében, hanem mindenkiében, aki megismerte a történetüket... mert amit tettek, azt önzetlenül tették, mások érdekében.

Mika tudta, hogy Japán népe mindörökké tiszteli majd ezeket az embereket, akiknek az igazságba vetett hite erősebb volt még a

haláltól való félelemnél is... mert az igazság és az önzetlen bátorság békében és háborúban is egyformán ritka dolog.

Kihúzta magát, és felszegte az állát, ahogy újra a tájra nézett. Mostantól a saját csatáját vívja, és nagyon nehéz, évekig tartó küzdelembe kerül majd, hogy valóra váltsa azt, amit elképzelt. Azokból merít majd erőt, akiket elvesztett, de mindig szeretni fog: ők lesznek a kezei, és a szeme, amely visszanéz rá a tükörből. És az idő úgy fog repülni, mint a nyílvevessző, ha hű marad a fogadalmához, úgy, mint azok a férfiak, akiknek a tiszteletére cselekszik.

Megérintette az ujjatlan köpenyébe hímzett *Asano-mont*: a *taka-no-hát*, a két héjatollat, amelyek az *Asano-házat* és hűbéres szamurájait jelképezték, akik nem voltak többé roninok. Az ilyen napokon, amikor az idő olyan tiszta, hogy ellátni a tengerig, mindig is úgy tűnt neki, hogy a végtelen ég az örökkévalóságot rejti. És ha elég mélyen néz a múltba, lelke megérintheti az ősei lelkét, és amikor szellemeik egymáshoz érnek, mint a tollak a *monján*, áldást kérhet tőlük.

Ha pedig előretekint, a jövőbe...

A kezét a szíve fölött tartotta, ahova Kai versét rejtette. Azok, akiket a legjobban szeretett, segítenek majd neki emlékezni, hogy miért érdemes élni, egészen addig, amíg az ő fogadalma is teljesül, és végre ő is szabad lesz.

Aztán valahol a végtelen kékségben két lélek útjai keresztezik egymást, akárcsak a tollak a *monján*, ő pedig úgy veszi majd észre egy idegen szemében a saját szíve tükörképét, mint bűvár a tenger árnyai közt a gyöngyöt... és akkor tudni fogja, hogy végre az ő lelke is hazatalált.

A negyvenhét ronin cselekedetei következtében Kira nagyúr földjeit elkobozták, Ako tartományát pedig a sógun parancsa értelmében visszakapta az Asano-ház.

A mai napig emberek ezrei gyűlnek össze Japán-szerte, hogy leróják tiszteletüket a negyvenhét ronin előtt, akik egyedülálló példát mutattak bátorságból, hűségből és becsületből.

Owari

A szerzőről

Joan D. Vinge-et a *Publishers Weekly* „a science fiction egyik hatalmon lévő királynőjének” nevezte. Két Hugo-díjat nyert, az egyiket *The Snow Queen* című regényéért kapta. További művei közé tartoznak a *Catspaw*, a *World's End*, a *The Summer Queen*, a *Tangled Up in Blue*, a *Psion* és a *Heaven Chronicles*. Több filmadaptáció is fűződik a nevéhez, köztük *A Jedi visszatér* alapján készült, bestsellerré vált képeskönyv, valamint a *Sólyomasszony*, a *Mad Max 3. – Az igazság csarnokán innen és túl*, a *Lost in Space – Elveszve az űrben*, és a közelmúltból a *Cowboyok és űrlények* regényváltozata. A Marylandben született író San Diegóban nőtt fel, egy ideig New Yorkban is lakott, jelenleg pedig a wisconsini Madisonban és az arizonai Tucsonban él.

Tartalom

[Köszönetnyilvánítás](#)

[Prológus](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[Epilógus](#)

[A szerzőről](#)

Table of Contents

[Köszönetnyilvánítás](#)

[Prológus](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[Epilógus](#)

[A szerzőről](#)

[Tartalom](#)